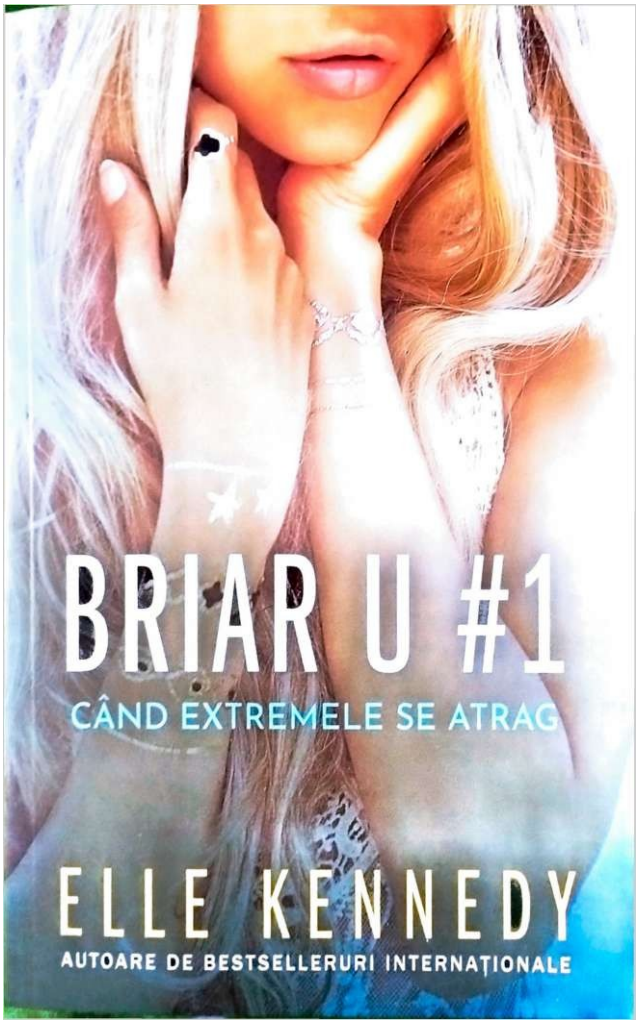

BRIAR U #1

CÂND EXTREMELE SE ATRAG

ELLE KENNEDY

BRIAR U #1

CÂND EXTREMELE SE ATRAG

Traducere din limba engleză şi note de SORIN PETRESCU

EPICLOVE
Editura Epica • Bucureşti, 2022
Editor: Anca EFTIME
Redactor: Ioana SOCOLESCU DTP: Simona BĂNICĂ
Briar U

Copyright © 2018. THE CHASE by Elle Kennedy Cover Art © Damonza
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-26-6
Bucureşti, 2022
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KENNEDY, ELLE
Briar U : Când extremele se atrag / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză şi note de Sorin Petrescu. – Bucureşti: Epica, 2022
ISBN 978-606-9713-26-6 I. Petrescu, Sorin (trad.; note) 821.11

1SUMMER

— E cumva o glumă?

Mă holbez la cele cinci fete din faţa mea. Au păr, piele şi ochi de culori diferite, şi totuşi nu le pot deosebi, pentru că au expresii identice. Dincolo de regretul prefăcut pe care încearcă să-l afişeze, ca şi cum ar fi cu adevărat devastate de vestea dată adineauri, se întrevede un munte de *aroganţă.*

Ha! De fapt, savurează situaţia.

— îmi pare rău, Summer, dar nu este o glumă, zice Kaya, afişând un zâmbet compătimitor. în calitate de Comitet al Standardelor, luăm foarte în serios reputaţia asociaţiei Kappa Beta Niu. În dimineaţa asta am primit veste din partea Convenţiei Naţionale...

O întrerup:

— Pe bune? Aţi *primit vestea* V-au trimis cumva o telegramă?

— Nu. Au trimis un e-mail, spune ea.

— A ratat complet faptul că replica mea a fost sarcastică. îşi aruncă părul lucios peste un umăr şi continuă:I-au reamintit Comitetului că fiecare membră a acestei asociaţii studenţeşti trebuie să respecte standardele de comportament stabilite de ci. Altfel, filiala noastă o să piardă relaţiile bune cu Centrul.

— E *musai* **să rămânem în relaţii bune, intervine Bianca privindu-mă stăruitor.**

Dintre cele cinci scârbe din faţa mea, ea pare cea mai înţelegătoare.

— **Mai ales după ce s-a întâmplat cu Daphne Ketdeman adaugă o fată al cărei nume nu mi-l pot aminti.**

Curiozitatea mă învinge.

— Ce s-a întâmplat cu Daphne Kettleman?

— S-a intoxicat cu alcool.

Cea de-a patra fată – cred că o cheamă Hailey – coboară vocea până la şoaptă şi se uită iute în jur, ca şi cum în mobilierul vechi care umple sufrageria reşedinţei Kappa ar fi ascunse microfoane.

— Au trebuit să-i facă spălături stomacale, ne informează vesel fata fără nume.
Mă întreb dacă nu cumva tipa e încântată peste măsură că Daphne Kettleman a fost la un pas de moarte.
Kaya rosteşte pe un ton sec:
— Destul cu Daphne! Nici măcar n-ar fi trebuit să aminteşti de ea, Coral...
Coral! Ăsta e! Ăsta e numele tipei. Şi mi se pare că sună la fel de idiot ca în urmă cu un sfert de oră, când mi s-a prezentat.
— Noi nu pronunţăm numele lui Daphne în casa asta, îmi explică apoi Kaya.
Dumnezeule! Pentru un rahat de spălătură stomacală au transformat-o pe biata Daphne în Lordul Voldemort, Cel-al-cărui-nume- nu-trebuie-rostit? în mod clar, filiala Kappa Beta Niu de la Universitatea Briar este mult mai strictă decât cea de la Universitatea Brown.

Drept dovadă, m-au dat afară înainte de-a apuca să mă mut aici

.Nu-i nimic personal, continuă Kaya, aruncându-mi un ¿It zâmbet fals de consolare. Reputaţia este foarte importantă pentru noi. Deşi eşti fiica unei foste membre...
— O membră care a fost preşedintă! subliniez eu.
¡a de-aici, Kaya| Mama mea a fost preşedinta unei filiale Kappa când era în anii trei şi patru de facultate. La fel şi bunica mea. Femeile din familia Heyward şi asociaţia Kappa Beta Niu sunt nedespărţite.
— Eşti *fiica unei foste membre*, repetă ea, dar noi nu mai aderăm la fel de strict ca altădată la legăturile ancestrale.
Legături ancestrale? Cine naiba se exprimă aşa în ziua de azi? Oare fata asta a călătorit în timp, de-acum o sută de ani?
Kaya îi dă înainte:
— Aşa cum am spus, avem reguli şi politici. Iar tu nu te-ai despărţit tocmai amiabil de filiala noastră de la Brown.

— N-am fost dată afară din Kappa, i-o întorc eu. Am fost dată afară din *şcoală.*

Kaya se holbează la mine, de parcă nu-i vine să creadă.

— Şi ăsta-i un motiv de mândrie pentru tine? Ai fost exmatriculată dintr-una dintre cele mai bune universităţi din ţară.

Răspund printre dinţi:

— Nu, nu sunt mândră de asta. Spun doar că încă sunt membră Kappa.

— Mda, dar nu eşti îndreptăţită să locuieşti în casa asta.

Kaya îşi încrucişează braţele peste puloverul ei din mohair alb.

— Pricep.

Îi imit poziţia. Pe deasupra, îmi încrucişez şi picioarele. Privirea invidioasă a Kayei aterizează pe cizmele mele Prada negre, din piele întoarsă. Sunt un cadou de la bunica mea, cu ocazia admiterii mele la Briar. Aseară, când am deschis pachetul, m-am prăpădit de râs. Nu-s sigură că bunicuţa Celeste pricepe că acum învăţ la Briar doar pentru că am fost dată afară de la cealaltă universitate. De fapt, pun pariu că ştie, dar ca pUţin pasă. Bunica e-n stare să găsească orice motiv ca să-şi etalez piesele Prada. Femeia asta e sufletul meu pereche.

— Şi ţi-a trecut prin căpşor – îi zic tăios – să mă anunţi că nu mă pot muta aici abia *după* ce mi-am făcut bagajul şi ^ venit până aici tocmai din Manhattan?

Bianca este singura care are bunul-simţ să pară cât de cât vinovată.

— Chiar ne pare rău, Summer. Dar, aşa cum a spus şi Kaya, Centrul a luat legătură cu noi abia în dimineaţa asta, şi a trebuit să votăm şi-

Ridică uşor din umeri.

— îmi pare rău, repetă Bianca.

— Deci aţi votat că nu mi se permite să locuiesc aici.

— Da, îmi confirmă Kaya.

Le privesc pe celelalte.

— Hailey, tu ce zici?

— Mă cheamă Hailey, mă corectează ea cu răceală.

Ce să-ţi zic! De parcă ar trebui să-mi amintesc toate numele lor! Abia ne-am cunoscut.

— OK, Hailey.

Mă uit la fata de lângă ea şi adaug:

— Coral?

Apoi privirea mea poposeşte pe fata următoare. Drace! Chiar că nu mai ţin minte cum o cheamă.

— Ăăă... Laura?

— Eu sunt Tawny, îmi zice fata, din vârful buzelor.

Iar am nimerit pe-alături!

— Aşa. Tawny. Deci sunteţi sigure de hotărârea voastră, fetelor?

Primcsc trei aprobări din cap.

— Supcr! Mersi că m-aţi făcut să-mi pierd timpul!

Mă ridic, îmi dau păru) peste umăr şi încep să-mi înfăşor eşarfa roşie, de caşmir în jurul gâtului. Poate un pic prea brutal – se pare că gesturile mele o irită pe Kaya.

— Nu mai fi aşa de teatrală! îmi porunceşte arţăgos. Şi nu te purta ca şi cum *noi* suntem de vină pentru că tu ţi-ai incendiat fosta locuinţă. Ne pare rău, dar nu vrem să locuim cu o *piromană.*

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul.

— N-am incendiat nimic.

— Surorile noastre de la Brown au spus altceva. în fine... Avem o şedinţă peste zece minute. E timpul să pleci.

— Altă şedinţă? Ca să vezi! Ce program încărcat aveţi astăzi!

— Diseară organizăm un eveniment de caritate pentru Ajunul Anului Nou, ca să strângem nişte bani, spune Kaya, înţepată.

Vai! Scuzele mele!

— Pentru ce?

Bianca pare puţin ruşinată.

— Ei! Adunăm bani ca să renovăm subsolul de-aici.

O, Doamne! *Asta* numesc ele eveniment de caritate?

— Păi, atunci, e cazul să treceţi la treabă, le zic eu.

Cu un zâmbet fals, le salut şi ies din încăpere.

Când păşesc în hol, simt că-mi vine să plâng.

Să le-o trag! N-am nevoie nici de ele. nici de asociaţia lor idioată.

— Summer, stai!

Bianca mă ajunge din urmă la uşă. Afişez rapid un zâmbet şi-mi şterg lacrimile. N-o să le dau satisfacţia să mă vadă plângând. Mă felicit că mi-am lăsat valizele în maşină şi nu am luat cu mine decât poşeta asta uriaşă. Ce umilitor ar fi fost să-mi târăsc bagajele înapoi la maşină! Şi ar fi trebuit să fac mai multe drumuri, pentru că eu nu plec cu trei lulele, trei surcele.

— Ascultă, îmi zice cu o voce aşa de firavă, că trebuie să mă căznesc s-o aud. Ar trebui să te consideri norocoasă.

Ridic din sprâncene.

— Norocoasă că am ajuns pe străzi? Bineînţeles! Mă simt binecuvântată.

Zâmbeşte uşor.

— Numele tău de familie este Heyward-Di Laurentis. Nu eşti şi nu vei ajunge niciodată pe străzi.

Surâd, puţin ruşinată. M-a lăsat fără replică.

Ochii ei migdalaţi privesc spre uşă.

— Dar nu glumesc, şopteşte Bianca. Crede-mă, nu vrei să locuieşti aici. Kaya e ca un caporal de armată. **E** primul **ei an** ca preşedintă la Kappa, şi deja i s-a urcat puterea la cap.

— Am observat, îi spun pe un ton sec.

— Dac-ai fi văzut ce i-a făcut lui Daphne! Ai fi crezut că nu i-a convenit treaba cu alcoolul, dar, de fapt, era geloasă pe Daphne, pentru că s-a culcat cu fostul ei iubit, Chris. De-aia i-a făcut Kaya viaţa amară lui Daphne. într-un weekend, când Daphne era plecată, Kaya, „ca din întâmplare" – degetele Bian- căi schiţează ghilimele imaginare – a donat toate hainele lui Daphne bobocilor care colectau haine vechi pentru evenimentul lor caritabil anual. în cele din urmă, Daphne a părăsit asociaţia şi s-a mutat.

Dacă a scos-o din cocina asta, încep să cred că intoxicaţia cu alcool pe care a suferit-o Daphne Kettleman a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

— Nu contează. Nu-mi pasă dacă locuiesc aici sau nu. Aşa cum ai spus şi tu, o să mă descurc.

Am scos la înaintare vocea mea nepăsătoare, pe care am perfecţionat-o ani de-a rândul. Este armura mea. Mă prefac că viaţa mea este o casă victoriană frumoasă, în

speranţa că nimeni nu va privi atent; altfel, ar vedea crăpăturile care-i împânzesc faţada.

Dar, oricât de convingătoare îi par Biancăi, lucrul acesta nu reuşeşte să oprească valul uriaş de anxietate care mă loveşte cinci
minute mai târziu, când urc în maşina mea. Mă face să respir prccipitat şi-mi accelercază pulsul, împiedicându-mă să gândesc limpede.

Şi acum ce-o să fac?

Unde ar trebui să merg?

Trag adânc aer în piept. E *în regulă.* E *bine.* Mai inspir o dată. Da, o să găsesc eu o soluţie. Mereu găsesc una, nu-i aşa? O dau în mod constant în bară, dar găsesc de fiecare dată o cale să ies la mal. Trebuie doar să-mi dau silinţa şi să gândesc...

Telefonul sună, reproducând melodia *Cheap Thrills,* a Siei. Slavă Domnului!

Răspund imediat şi îl salut pe fratele meu, Dean. Sunt recunoscătoare că m-a sunat.

— Bună, Mucişor! îmi zice Dean. Voiam să aflu dacă ai ajuns cu bine în campus.

— De ce să nu fi ajuns cu bine?

— Păăăi... Ia să vedem... Poate că ai şters-o la Miami cu un rapper în devenire, pe care l-ai „cules" la graniţa dintre state. Asta numesc eu o metodă bună să te transformi într-un costum de piele, pentru un criminal în serie. Ia stai! De fapt, ai făcut-o şi pe-asta!

— Dumnezeule! în primul rând, Jasper era un *cântăreţ country* în devenire, nu un rapper. în al doilea rând, eram cu încă două fete şi ne îndreptam spre Daytona Beach, nu spre Miami. în al treilea rând, tipul nici măcar nu a încercat să mă pipăie, darămite să mă omoare.

Oftez şi adaug:

— Lacey şi-a tras-o cu el şi s-a ales cu herpes.

Spre suprinderea mea, frate-miu nu spune nimic.

— Dicky? Mai eşti acolo?

Aşa-I strigam pe Dean, când eram mică. Urăşte porecla asta

— .Mă străduiesc să înţeleg de ce ai impresia că varianta mai acceptabilă decât a mea.
la c

Pe neaşteptate, Dean trage o înjurătură.

— La dracu'! Nu cumva i-am tras-o şi eu lui Lacey, la petre cerea de majoratul tău? Chestia cu herpesuJ putea să se petreacă *înainte* de petrecere. Summer, ce naiba! Am folosit prezervativ dar ar fi fost frumos să mă avertizezi!

— Nu, nu ţi-ai tras-o cu Lacey. De fapt, vorbeşti despre *Laney.* După ce v-aţi tras-o, nici n-am mai fost prietene.

— De ce?

— Pentru că s-a culcat cu fratele meu, în loc să stea cu mine, la petrecerea *mea.* Aşa ceva nu se face.

— Corect. A fost egoistă.

— Mda.

Se aude brusc un zgomot, ca un motor de maşină ambalat, urmat de o avalanşă de claxoane.

— Scuze! spune Dean. Am ieşit din casă. Mi-a venit Uberul.

— Unde te duci?

— Să iau hainele de la curăţat. Curăţătoria la care mergem eu şi Allie e cam departe, în Tribeca, dar fac o treabă grozavă, aşa că merită drumul până acolo. Are *review*-uri bune pe net.

Dean locuieşte cu iubita lui în West Village, în Manhattan. Allie mi-a spus că zona e mult mai luxoasă decât cele cu care s-a obişnuit, dar pentru fratele meu e, într-un fel, un pas înapoi, pentru că *penthouse*-|i| familiei noastre se află în Upper East Side şi ocupă ultimele trei etaje ale hotelului nostru, Heyward Piaza. Dar noua casă a lui Dean se găseşte lângă şcoala privată unde predă, iar cum Allie are un rol principal într-un serial TV care se filmează în Manhattan, locuinţa aceea e convenabilă pentru amândoi.

îmi imaginez că e foarte tare să aibă un loc doar al lor.

în fine... Te-ai instalat la sediul Kappa

— ?Nu chiar.

— Fir-ar să fie de treabă, Summer! Ce-ai făcut de data asta?

De furie, rămân mască. De ce presupune mereu familia mea că dau cu bâta-n baltă?

— N-am făcut nimic, îi răspund înţepată.

Dar apoi vocea îmi trădează înfrângerea:

— Tipele alea consideră că una ca mine n-ar da bine pentru reputaţia asociaţiei. Una dintre ele m-a acuzat că-s piromană.

— Păi – zice Dean, cu o totală lipsă de tact –, într-un fel, chiar asta eşti.

— Mai du-te naibii, Dicky! A fost un accident. Piromanii incendiază cu bună-ştiinţă.

— în cazul ăsta, qti o piromană accidentală. Piromana accidentală! Ar fi un tidu super pentru o carte.

— Grozav! Treci la scris!

Nu-mi pasă că în clipa asta par foarte maliţioasă. Sunt arţăgoasă şi am nervii întinşi la maximum.

— M-au dat afară, Dicky, iar acum trebuie să văd unde naiba o să locuiesc semestrul ăsta.

în gât mi se pune un nod. îmi scapă un suspin sugrumat.

— Eşti bine? întreabă numaidecât Dean.

— Nu ştiu. Eu... E aşa de ridicol! Habar n-am de ce sunt supărată. Fetele alea sunt groaznice şi nu mi-ar fi plăcut să locuiesc cu ele. închipuie-ţi! E Ajunul Anului Nou, şi toate sunt în campus! în loc să petreacă, organizează un eveniment caritabil. Nu e locul meu acolo.

Nu mai pot stăpâni lacrimile pe care le-am ţinut în frâu până acum. Două picături mari mi se rostogolesc pe obraji. Sunt tare bucuroasă că Dean nu e aici, să le vadă. E şi aşa destul de rău că mă *aude* bocind.

— îmi pare rău, Mucişor!

îmi şterg mânioasă ochii umezi

— .în fine! Nu contează. N-o să plâng pentru câteva fet$_e$ tâmpite şi pentru o vilă aglomerată. N-o să las să mă afecteze Oare Selena Gomez s-ar fi lăsat afectată? Pe bune că nu.

Urmează o tăcere scurtă, plină de nedumerire.

— Selena Gomez?

— Da. E un simbol al eleganţei şi purităţii, iar eu încerc s-o iau drept model. Cel puţin ca personalitate. Fireşte, când e vorba de stil, mă voi strădui mereu să fiu Coco Chanel. Dar n-o să-mi iasă, pentru că nimeni nu poate fi Coco Chanel.

— Fireşte. Despre care etapă de-a Selenei Gomez vorbim? Etapa Justin Bieber sau cea The Weeknd? Sau, poate, a doua etapă Bieber?

Mă încrunt.

— Vorbeşti serios?

— Ce?

— O femeie nu este definită de iubiţi, ci de realizările ei. Şi de pantofii ei.

Privirea îmi aterizează pe cizmele mele noi, de la bunicuţa Celeste. Cel puţin am făcut senzaţie la capitolul încălţăminte.

în rest, nu prea.

— O să-l rog pe tata să sune la departamentul Administrativ, să vadă dacă e disponibil vreun loc în cămin, îi zic lui Dean. Deşi nu prea aş vrea. Deja a fost nevoit să tragă nişte sfori ca să mă trimită la Briar.

Şi aş prefera să nu ajung într-un cămin, dacă nu-i neapărată nevoie. Să împart o baie cu alte zeci de fete e cel mai negru coşmar al meu. A trebuit să fac asta la sediul Kappa de la Universitatea Brown, dar dormitorul privat a mai îndulcit situaţia cu baia. Având în vedere că anul universitare a început de ceva timp, nu cred că a mai rămas disponibil un dormitor cu baie.

Gem de exasperare.

Ce mă fac

?Am doi Iraţi mai mari carc nu scapă niciodată vreo ocazic să nu rachincze sau să mă necăjească. Uneori – rar, ce-i drept –, dau dovadă de compasiune.

— încă nu-l suna pe tata, spune Dean, pe un ton posac. Stai să râd mai întâi ce pot să fac eu.

îmi încreţesc fruntea.

— Nu-s sigură că ai ce să faci.

— Deocamdată, nu-l suna. Am o idee.

Aud scârţâit de frâne.

— Aşteaptă o secundă, Summer! Mulţam, frate! A fost o cursă de cinci stele, ce mai!
Se aude o portieră trântită.
— Summer, diseară te întorci în oraş, nu?
— Nu asta plănuiam, dar acum nu prea mai am alternativă. O să mă cazez la un hotel din Boston, până când găsesc o locuinţă.
— Nu în Boston. Mă refer la New York. Semestrul o să înceapă abia peste câteva săptămâni. Mă gândeam că, până atunci, o să stai în *penthouse.*
— Nu. Aş fi vrut să-mi desfac bagajele, să mă stabilesc şi aşa mai departe.
— Asta n-o să se întâmple azi, iar diseară e Ajunul Anului Nou, aşa că ai putea veni acasă. Vom sărbători toţi trei: tu, eu şi Allie. Mai vin şi câţiva dintre foştii mei colegi de echipă.
— Cu ar fi.”? întreb curioasă.
— Garrett e în oraş şi are meci, aşa c-o să fi aici. Mai vine şi gaşca actuală de la Briar. Pe unii îi ştii. Mike Hollis, Hunter Davenport. De fapt, Hunter a învăţat la Şcoala Pregătitoare Roselawn. Cred că era cu un an mai mic ca tine. Mai vin Pierre şi Corsen – dar pe ăştia nu cred că-i cunoşti. Şi Fitzy...
Inima mi se poticneşte.
— Mi-l amintesc pe Fitzy, spun cât de degajat pot.
Adică deloc. Chiar şi eu îmi pot auzi entuziasmul din voce.

Dar cine m-ar putea condamna? Fitzy este prescurtarea numelui de familie a lui Colin Fitzgerald. Tipul ăsta e un „unicorn”. E perfect: hocheist, înalt, sexy, tatuat. E posibil să fiu un pj꜀ topită după el.

OK, trebuie să recunosc.

Mi s-a pus pata rău de tot pe el.

Tipul ăsta e... magic. Dar şi greu de ajuns la el. îndeobşte, când ne întâlnim, coechipierii lui Dean sunt grămadă pe mine. Nu şi Fitz. L-am întâlnit anul trecut, când l-am vizitat pe Dean la Briar. Fitzy abia dacă mi-a aruncat o privire. Când l-am reîntâlnit la o petrecere aniversară a lui Logan, un prieten de-al lui Dean, Fitzy mi-a adresat doar

zece cuvinte, iar jumătate dintre ele au fost *bună, ce mai faci* şi *pa.*

Mă scoate din minţi. Nu că m-aş aştepta ca orice tip din preajma mea să-mi cadă la picioare, dar *ştiu* că este atras de mine. Am băgat de seamă cum scapără ochii lui căprui când se uită la mine.

Sau poate că văd ceea ce aş vrea să văd.

Tata are o vorbă super-pompoasă: *Percepţia şi realitatea sunt cât se poate de diferite. De obicei, adevărul este undeva la mijloc.* Tata s-a folosit odată de expresia asta în pledoaria lui la un proces de omor, iar acum o scoate la înaintare ori de câte ori are ocazia.

Dacă adevărul se găseşte undeva între detaşarea aparentă a lui Colin Fitzgerald faţă de mine (mă urăşte) şi focul pe care i-l văd în ochi (pasiunea lui pentru mine), atunci... aş putea să spun că mă vede ca pe o prietenă, nu?

Mă bosumflu.

Nu. Nici vorbă! Refuz să intru în categoria amicelor lui. La urma urmei, nici măcar n-am apucat să mă dau la el.

— O să fie mişto, spune Dean. în plus, a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost împreună de Anul Nou, Ia New York. Aşa că mişcă-ţi fUndul încoace şi dă-mi un mesaj când ajungi. Am ajuns la curăţătorie. Trebuie să închid. Te iubesc!

închide. Zâmbesc cu toată faţa, încât e greu să-ţi închipui că acum cinci minute plângeam. Chiar dacă de obicei Dean e ca un ghimpe-n coaste, e un frate bun. Mă sprijină când am nevoie de el, şi asta-i ce contează cu adevărat.

Acum am şi o petrecere la care să merg. Slavă Domnului! După o zi de rahat, nimic nu e mai bun decât o petrecere.

Mă uit la ceas. E ora unu.

Fac nişte calcule rapide. Campusul Briar este cam la o oră de Boston. De acolo până în Manhattan fac vreo trei ore şi jumătate, cu maşina. O să ajung în oraş abia seara, deci nu voi avea mult timp la dispoziţie ca să mă pregătesc. Dacă în seara asta îmi întâlnesc „unicornul", am de gând să mă aranjez din cap până-n picioare.

Băiatul ăla nici n-o să ştie ce l-a lovit

.FITZ

— Dansezi cu mine?

Aş vrea să spun nu.

Dar, pe de altă parte, vreau să spun da.

Numesc chestia asta Dilema Summer: reacţiile frustrante şi contradictorii pe care această zeiţă cu ochi verzi şi păr auriu le stârneşte în mine.

Să ne dezbrăcăm împreună. Să fug departe, cât mai departe de ea.

îi zic:

— Mersi de invitaţie, dar nu-mi place să dansez.

Nu mint. Dansatul e naşpa.

Şi apoi, când vine vorba despre Summer Di Laurentis, instinctuJ îmi spune tot timpul să fug.

— Nu eşti de gaşcă, Fitzy.

Summer strâmbă din buze, atrăgându-mi privirea spre gura ci. Buze pline, roz şi lucioase, cu o aluniţă micuţă sus, deasupra gurii, în stânga.

O gura al naibii de sexy.

Drace! Totul la Summer e sexy. Fără îndoială, e cea mai mişto fată din bar. Toţi tipii din preajma noastră ori se holbează invidioşi, ori mă străpung din priviri, pentru că sunt cu ea.

Nu că aş fi cu adevărat *cu* ea. Nu suntem un cuplu. Doar stau lângă ea, la o jumătate de metru distanţă. Iar Summer încearcă să micşoreze distanţa asta, aplecându-se spre mine.

Pe de altă parte, trebuie să-mi zbiere la ureche ca s-o pot auzi peste vacarmul muzicii electronice. Urăsc genul ăsta de muzică şi nu-mi plac barurile astea, cu ring de dans şi cu muzică asurzitoare. De ce să n-o spui pe-aia dreaptă? Numeşte-ţi localul „club de noapte”, dacă asta vrei să fie. Proprietarul barului Gunners Pub ar fi trebuit să-l boteze Gunner's Club. în felul ăsta, aş putea să fac strânga-mprejur când aş vedea firma, ca să nu mă aleg cu timpanele sparte.

Şi nu e pentru prima oară în seara asta când îmi boscorodesc amicii fiindcă m-au dus în Brooklyn ca să sărbătorim Ajunul Anului Nou. Mai bine aş fi stat acasă, bând o bere şi urmărind petrecerea de Anul Nou la televizor. Nu-mi trebuie mare lucru ca să mă simt bine.

— Ştii, am fost avertizată că eşti un ursuz, dar până-n clipa asta n-am crezut.

— *Cine* te-a avertizat? întreb bănuitor. Ia stai! Nu-s deloc ursuz.

— Hm, ai dreptate... Termenul e cam învechit. Hai să zicem că eşti posac.

— Ba nu!

— Spărgător-de-distracţie sună mai bine?

Summer are o expresie complet nevinovată.

— Pe bune, Fitz, ce ai împotriva distracţiei?

Fără să vreau, un zâmbet mi se lăţeşte pe faţă.

— N-am nimic împotriva distracţiei.

— Run. Atunci, ce ai împotriva *mea*? mă provoacă ca. De fiecare dată când vreau să intru în vorbă cu tine, o ştergi.

Zâmbetul îmi piere. N-ar trebui să fiu surprins că-mi cere socoteală în public. Chiar dacă ne-am văzut doar de două ori, a fost de-ajuns să-mi dau seama că e genul de fată căruia îi place dramatismul.

Eu îl urăsc.

îi zic:

— Nici împotriva ta nu am nimic.

Ridic din umeri şi mă desprind de tejgheaua barului, pregătindu-mă să fac exact lucrul de care mă acuză: s-o şterg. Ochii ei sunt plini de frustrare. Ochi mari şi verzi, în aceeaşi nuanţă ca ai fratelui ei mai mare, Dean. Dean este motivul pentru care mă silesc să fiu cuminte. Mi-e prieten bun. Nu pot să mă port ca un nemernic cu soră-sa – atât din cauza faptului că-l respect, cât şi pentru că mă tem pentru integritatea mea fizică. Am fost pe gheaţă când Dean îşi iese din pepeni. Are un croşeu de dreapta necruţător.

— Pe bune! îi zic. N-am nimic cu tine. Suntem OK.

— Cum? N-am auzit ultimele cuvinte, strigă ea, ca să acopere muzica.

îmi apropii gura de urechea ei. Sunt surprins să constat că abia dacă e nevoie să mă aplec. Tipa e mai înaltă decât majoritatea gagicilor. Are cam un metru optzeci, iar eu, având unu nouăzeci, sunt obişnuit să domin fetele cu înălţimea mea; aşa că schimbarea asta e binevenită.

— Am zis că suntem OK, îi repet.

Dar calculez greşit distanţa dintre buzele mele şi urechea Iui Summcr.

ale două se lipesc, iar eu simt cum sora lui Dean se înfioară. Şi nu c singura care reacţionează aşa. Gura mea e prea aproape dc a ei. Fata asta miroase dementţial: un amestec fascinant de iasomie şi vanilie, plus... santal, poate? Parfumul ăsta e capabil să te drogheze. Şi nu mă face să pomenesc de rochie! Albă, fără bretele, scurtă. Aşa de scurtă, că abia dacă-i ajunge la jumătatea coapselor.

Să mă ajute Dumnezeu!

îmi îndrept iute spatele, ca să nu fac un lucru prostesc _____de pildă, s-o sărut. Iau o gură de bere. Doar că berea o ia pe traseul greşit. încep să tuşesc un tuberculos din secolul al optsprezecelea.

Bravo! Fainâ mişcare!

— Te simţi bine?

Când îmi trece accesul de tuse, văd ochii aceia verzi aţintiţi asupra mea. Buzele ei sunt curbate într-un surâs năstruşnic. Ştie foarte bine de ce m-am zăpăcit.

— Da, îngaim eu, taman în clipa când trei tipi beţi criţă ajung la bar şi se ciocnesc de Summer.

Ea se poticneşte. în clipa următoare, mă trezesc că am în braţe o tipă superbă, care miroase dementţial.

Summer râde şi mă apucă de mână.

— Hai să plecăm din vânzoleala asta, până nu ne alegem cu vânătăi!

Habar n-am de ce, o las să mă tragă după ea.

Ajungem la o masă înaltă, lângă balustrada care separă încăperea principală a barului de ringul minuscul de dans. Arunc iute în o privire în jur şi-mi dau seama că majoritatea prietenilor mei sunt mangă.

Mike Hollis, colegul meu de apartament, se freacă de o brunetă drăguţă. El e cel care a insistat să venim în Brooldyn, în loc să rămânem în Boston. Voia să petreacă Anul Nou cu fratele lui mai mare, Brody, care a dispărut din clipa în care am ajuns aici. Bănuiesc că Hollis încearcă să se consoleze cu fata, pentru că a fost abandonat de frate-său.

Celălalt *roomic*[1] aJ meu, Hunter, dansează cu trei tipe. Da, trei. Toate au tăbărât pe el şi pun pariu că una dintre ele şi-a băgat mâna în pantalonii Iui. Lui Hunter, fireşte, îi place Ia nebunie.

Cât de multe s-au schimbat într-un an! *în* sezonul trecut, Hunter era intimidat de atenţia pe care i-o acordau *apele.* Spunea că-I face să se simtă cam promiscuu. Acum se *pare* că se bucură din plin de beneficiile faptului că joacă hochei pentru Universitatea Briar. Credeţi-mă, avem foarte multe beneficii.

Hai s-o spunem pe-aia dreaptă: în majoritatea campusurilor, sportivii sunt cei mai căutaţi la capitolul tăvăleală. Dacă joci fotbal, un şir de gagici în tricourile echipei aşteaptă să ţi-o sugă. Dacă joci baschet Ia universitate, grupul admiratoarelor se măreşte de două-trei ori când încep turneele. Iar Ia Briar, a cărei echipă de hochei are Ia activ vreo zece campionate Frozen Four câştigate şi o mulţime de meciuri televizate – mai multe decât oricare echipă universitară din ţară –, hocheiştii sunt zei.

Cu excepţia mea. Da, şi eu joc hochei. Sunt chiar bun, asta-i clar. Dar „zeu", „luptător" şi „supervedetă" sunt termeni cu care nu m-am aflat niciodată în relaţii bune. În adâncul meu, sunt un mare tocilar. Un tocilar deghizat într-un zeu.

— Hunter e pe val, zice Summer, cercetând anturajul colegului meu.

DJ-ul a trecut de la tâmpenia aia de muzică electronică la cele mai bune patruzeci de hituri. Din fericire, a lăsat-o mai

---

[în limba engleză, termen care desemnează o n^^ni aceeaşi locuinfâ. (N. re d.) P rSoană CU carc „W

moale şi cu volumul – probabil anticipând numărătoarea inversă. încă treizeci de minute, şi pot s-o şterg de-aici.

— Aşa-i, spun eu.

— Sunt impresionată.

— Zău?

— Categoric. în secret, băieţii din Greenwich sunt puritani. Mă întreb de unde ştie Summer că Hunter e din Connecticut.

Nu cred că i-am văzut schimbând mai mult decât câteva cuvinte în scara asta. Să-i fi spus Dean? Sau poate…

Sau poate că nu contează de unde ştie; dacă *ar conta*, atunci înseamnă că senzaţia asta ciudată din pieptul meu e gelozie. Lucru care, sincer să fiu, e inacceptabil.

Summer mai trece o dată mulţimea în revistă şi se face albă la faţă.

— O, Doamne! Ce scârbos!

îşi pune mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Ţine-ţi limba-n gură, Dicky!

Pufnesc în râs. Dean nu are cum s-o audă, dar s-ar putea să aibă un soi de radar pentru fraţi, pentru că-şi desprinde brusc buzele de gura iubitei lui. Capul i se răsuceşte în direcţia noastră. Când o vede pe Summer, Dean îi arată degetul mijlociu. Ea îi răspunde trimiţându-i o bezea.

— Mă bucur că sunt singur la părinţi, remarc eu.

Summer îmi zâmbeşte.

— Ba pierzi foarte mult. Să-i pun pe jar pe fraţii mei este una din pasiunile mele favorite.

— Am observat.

îl strigă pe Dean „Diclcy” – o poreclă din copilărie la care o persoană mai de treabă decât ea ar fi renunţat de ani buni. Pe de altă parte, Dean îi spune lui Summer „Mucişor”, aşa că poate nu greşeşte că-l tachinează.

— Dicky merită să fie necăjit în noaptea asta, declară Summer. Nu-mi vine să cred că petrecem în *Brooklyn.* Când a spus c-o să ne adunăm de Anul Nou în oraş, am crezut că se referă la Manhattan. Când colo, el şi Allie m-au târât în mizeria asta de Brooklyn. Mă simt fraierită.

Chicotesc.

— Care-i problema cu Brooklynul? Tatăl lui Allie locuieşte aici, nu?

Summer dă aprobator din cap.

— Dean şi Allie o să petreacă ziua de mâine cu el. Şi, ca să răspund la întrebarea ta, care *nu e* problema cu Brooklynul? Era cool cât de cât, până l-au invadat hipsterii.

— încă mai există hipsteri? mă minunez. Credeam că s-a terminat cu absurditatea asta.

Summer se preface că se înfioară.

— Vezi să nu! Toată zona asta e încă înţesată de ei.

Rosteşte „ei" de parcă hipsterii ar fi purtătorii unei boli groaznice şi incurabile. S-ar putea să aibă dreptate. Dacă te uiţi atent de jur împrejur, vezi o grămadă de ţinute vintage, jeanşi bărbăteşti supermulaţi, accesorii retro alături de noile tehnologii strălucitoare şi o grămadă de bărbi. îmi frec propria barbă, întrebându-mă dacă asta mă plasează în tabăra hipsterilor. Am purtat barbă toată iarna, pentru că îmi ţine de cald. Săptămâna trecută am fost loviţi de cel mai teribil ciclon pe care l-am văzut vreodată. Mai că mi-au îngheţat boaşele.

— Hipsterii sunt aşa de...

Ezită puţin, căutând cuvântul potrivit.

— ... plini de aere.

Izbucnesc în râs.

— Nu chiar toţi.

— Cei mai mulţi aşa sunt, spune ea. O vezi pe fata de-acolo? Aia cu şuviţe şi breton? Poartă un pulover Prada de o mie de dolari, pe care l-a asortat cu un tricou de cinci dolari, probabil cumpărat dc la Armata Salvării, şi pantofii ăia ciudaţi, cu ciucurei, **care se** vând în Cartierul Chinezesc. în mod clar, e o impostoare.

Mă încrunt.

— De unde ştii că atâta costă puloverul ăla?

— Pentru că am şi eu unul la fel, pc gri. Pot să-ţi dibui o piesă Prada şi cu ochii închişi.

Nu mă îndoiesc. Probabil că a fost înţolită în scutece de designer din clipa când a ieşit din uterul maică-sii. Summer şi Dean provin dintr-o familie putred de bogată. Părinţii lor sunt avocaţi de succes. Şi ei se trag, la rândul lor, din familii bogate, asa că acum, împreună, sunt un cuplu superinfluent şi superbogat, care ar putea cumpăra o ţară mai mică fără să se simtă în contul lor bancar. Am stat de vreo două ori în *penthouse*-ul lor din Manhattan şi m-am

simţit ca pe altă planetă. Mai au o reşedinţă şi în Greenwich, o casă pe plajă şi alte câteva proprietăţi pe tot globul.

Eu, unul, abia dacă-mi pot plăti chiria. împart o locuinţă cu alţi doi tipi. încă suntem în căutarea unui al patrulea colacatar, ca să-mi scadă şi mie partea de chirie.

N-o să mint: faptul că Summer locuieşte în *penthouse-un* şi poartă ţoale de mii de dolari e destul de tulburător.

— în fine... Hipsterii sunt naşpa, Fitzy. Nu, mulţumesc! Mai degrabă aş spune... Ooo! *Ador* cântecul ăsta! Am avut acces în culise la spectacolul ei, la The Garden, în vara trecută, şi a fost *uluitor*\

Ai zice că fata asta suferă de tulburare de deficit de atenţie.

îmi maschez un zâmbet. Summer lasă baltă tirada la adresa hipsterilor şi începe să se mişte pe melodia lui Beyonce.

— Eşti sigur că nu vrei să dansezi? se roagă ea.

— Absolut.

— Eşti naşpa. Mă întorc imediat.

Cât ai clipi, a dispărut. După o secundă, o zăresc pe ringul de dans. Ridică braţele în aer şi îşi leagănă şoldurile. Părul ei prins în coadă zvâcneşte încoace şi-ncolo.

Nu sunt singurul care se uită la ea. O mare de ochi jinduitori se îndreaptă în direcţia frumoasei în rochie albă. Summer fie n

uobservă, fie nu-i pasă. Dansează de una singură, iară nicio jenă. Sc simte cum nu se poate mai bine în propria piele.

— Isuse! exclamă Hunter Davenport, apropiindu-se de masă. Asemenea celor mai mulţi tipi din jurul nostru, se holbează
la Summer cu o expresie care nu poate fi descrisă altfel decât
foame pură.

— Se pare că n-a uitat mişcările de majoretă.

Hunter aruncă o altă privire admirativă în direcţia lui Summer. Când îmi observă moaca derutată, adaugă:

— A fost majoretă în liceu. Şi făcea parte şi din echipa de dansuri.

Când o fi purtat el o conversaţie îndeajuns de lungă cu Summer încât să afle informaţiile astea?

Senzaţia aia chinuitoare revine; de data asta, pe şira spinării. Dar nu e gelozie.

— Majoretă şi dansuri? întreb pe un ton voit degajat. Ea ţi-a spus asta?

— Am învăţat amândoi la aceeaşi şcoală, mărturiseşte el.

— Pe bune?

— Da. Eram cu un an mai mic decât ea, dar, crede-mă, fiecare puşti hetero de liceu, cu scula întreagă, era în temă cu calităţile de majoretă ale lui Summer Di Laurentis.

îmi închipui! Hunter mă bate pe umăr.

— Merg la baie şi-apoi îmi mai iau ceva de băut. Vrei şi tu?

— Nu, mersi.

Nu-s sigur de ce, dar mă simt uşurat că Hunter nu mai e prin preajmă atunci când Summer se întoarce la masă, cu obrajii îmbujoraţi de efort.
În ciuda frigului de afară, nu poartă colanţi şi nici dresuri. După cum ar spune taică-miu, fata asta are picioare până-n gât. Lungi, netede, superbe. Probabil că ar arăta şi mai bine încolăcite pe
după mijlocul meu. Rochia albă îi scoate în evidenţă bronzul auriu, conferindu-i o vibraţie strălucitoare, sănătoasă, care mai că te hipnotizează.
— Aşadar, tu...
îmi dreg vocea.
— O să înveţi la Briar în semestrul ăsta, nu?
întreb, strădu- indu-mă să-mi mut gândul de la trupul ei superb.
Summer dă energic din cap.
— Da!
— O să-ţi fie dor de Providence?
Ştiu că şi-a petrecut primii doi ani de facultate Ia Brown – plus un semestru din anul trei –, ceea ce înseamnă deja o jumătate din perioada facultăţii. Eu, unul, n-aş vrea să-mi mut catrafusele la o şcoală nouă. Dar Summer clatină din cap.
— Nu prea. Nu mă atrăgeau nici oraşul, nici şcoala. învăţam acolo doar pentru că părinţii mei voiau să urmez o facultate de top, dar n-am intrat la Harvard şi nici la Yale – preferatele lor.
Ridică din umeri şi întreabă:
— Tu ai vrut să înveţi la Briar?
— Categoric! Am auzit lucruri foarte bune despre programul lor de Arte. Şi, fireşte, programul lor de

hochei este excelent. Mi-au oferit o bursă completă ca să joc la ei. în plus, studiez ceva ce-mi place, aşa că... Ridic şi eu din umeri.

— E foarte important să faci ce-ţi place. Mulţi oameni nu au posibilitatea asta.

Curiozitatea mă îndeamnă s-o întreb:

— Ţie ce-ţi place să faci?

Zâmbetul ei este autoironie.

— O să-ţi spun când o să aflu şi eu.

— Ei, hai! Trebuie că există ceva care te pasionează.

Păi m-au pasionat câtva chestii: design de interior, pşjh0. logic, balet, înot. Problema e că nimic nu s-a lipit de mine. îmi pierd repede interesul. Probabil că încă nu am găsit pasiunea aia dc cursă lungă.

Este atât de sinceră, că mă ia prin surprindere. în noaptea asta pare mult mai cu picioarele pe pământ, în comparaţie cu întâlnirile noastre de dinainte.

— Mi-e sete, mă anunţă ea.

îmi vine să-mi dau ochii peste cap; sunt sigur că ăsta e codul pentru *du-te să-mi cumperi o băutură.* Doar că nu e. Cu un zâmbet poznaş, îmi şterpeleşte berea din mână.

Degetele ni se ating pentru o clipă, iar eu mă prefac că nu observ curentul fierbinte care îmi străbate braţul. Summer trage o duşcă zdravănă de Bud Light. Are o mână mică şi degete delicate. Ar fi o provocare să le desenez, să surprind combinaţia fascinantă de fragilitate şi siguranţă. Unghiile sunt scurte, rotunjite şi au vârfuri albe —*jrench manicure,* sau cum s-o fi chemând –, un stil care pare mult prea simplu pentru

o fată ca Summer. Mă aşteptam să poarte unghii false şi lungi, vopsite în roz sau în altă culoare pastelată.

— Iar faci chestia aia.

Tonul ei este acuzator.

— Ce anume?

— Te uiţi în gol. Mocofaneşti.

— Âsta nu e un cuvânt.

— Cine zice că nu e?

Mai soarbe o dată din bere.

Privirea mea zboară imediat la buzele ei.

Drace! Trebuie să încetez. Fata asta nu e genul meu. Când ne-am văzut prima oară, părea o membră de asociaţie studenţească get-beget: haine de designer, valuri de păr blond, o faţă atât de frumoasă, c-ar putea opri traficul în loc.

Şi nici cu nu sunt genul ei. Habar n-am de ce-şi petrece Ajunul Anului Nou vorbind cu un nătâng şleampăt şi tatuat, ca mine.

— Scuze, nu prea sunt vorbăreţ. N-o lua personal, bine?

îmi recuperez sticla din mâna ei.

— Bine. Dar, dacă nu le ai cu vorbitul, poate mă distrezi în alt mod.

îşi pune mâinile în şolduri şi adaugă:

Propun să ne mozolim.FITZ

Mă înec iar cu o sorbitură de bere.

Isuse! Chiar a vorbit serios?

Ridicând o sprânceană perfect pensată, îmi aşteaptă răspunsul. Da, da. A vorbit serios.

— Âăă... vrei să ne... ăăă...

Tuşesc iarăşi.

— Relaxează-te! râde Summer. Am glumit.

Mijesc ochii la ea.

— Ai glumit, repet eu. Deci nu te interesează deloc să te mozoleşti cu mine?
Drace! De ce o provoc? Scula mea zvâcneşte în spatele fermoarului – un avertisment că a fost o idee proastă să-mi imaginez cum ar fi să o sărut pe Summer.
— Ei, n-ar fi un capăt de lume dacă am face-o, spune ea, făcându-mi cu ochiul. Şi nu e rău să ai pe cineva cu care să te pupi la miezul nopţii. Dar a fost doar o glumă. îmi place să te văd roşind.
— Nu roşesc, protestez eu.
Sunt băiat, iar băieţii nu anunţă în stânga şi-n dreapta că roşesc.
Summer hohoteşte.
____ Ba da, roşeşti. Uite! Chiar acum!
____ Zău? Poţi să vezi aşa-zisa îmbujorate prin barba mea?
îmi frec sfidător obrajii.
— O. da!
întinde o mână şi-mi mângâie obrazul, deasupra bărbii, şi adaugă:
— Uite! Chiar aici.
înghit în sec. Scula mea reacţionează din nou.
Mă enervează că sunt aşa de atras de ea.
— Fitzy, îmi şopteşte ea la ureche, iar pulsul meu o ia razna. Cred că am putea...
— Un An Nou fericit! izbucneşte o voce, lângă noi.
Hollis m-a salvat.
Prietenul meu se repede la noi şi plantează un sărut umed pe obrazul lui Summer. Abia s-au cunoscut în

noaptea asta, dar ea nu pare ofensată, ci doar uşor amuzată.

— Te bucuri cu douăzeci de minute mai devreme decât ar fi cazul, îl informează ea.

O fixează cu o privire dezaprobatoare.

— Iar tu nu ai nicio băutură în mână! De ce n-are fata asta un pahar? Cineva să-i aducă o băutură acestei femei frumoase!

— Nu mă dau în vânt după băutură, protestează Summer.

Dean şi iubita lui – Allie Hayes – îşi fac apariţia.

— Ei, pe dracu! îi zice Dean soră-sii. Erai mangă când ai dat foc sediului asociaţiei de studente.

— Ai dat foc sediului asociaţiei? întreabă o voce cunoscută.

Dean se răsuceşte repede.

— G.! strigă el. Ai picat la ţanc!

— Era cât pe ce să nu mai ajungem, spune Garrett Graham, apropiindu-se de masă. A fost un carambol de zece maşini pe pod. A durat vreo oră până ne-am mişcat din loc.

— Han-Han! exclamă Allie fericită, îmbrăţişând-o pe **Hannah** Wells.

Hannah este iubita lui Garrett şi cea mai bună prietenă a lui Allie.

— Ce mă bucur că eşti aici! zice Allie.

— Şi eu! Un An Nou fericit! îi răspunde Hannah.

— Vrei să zici „Un An Garrett fericit”! o corectează iubitul ei.

— Frate, las-o baltă! ripostează Hannah. N-o să spun asta.

Summer întreabă ironic:

— Anul Garrett?

Dean îşi dă ochii peste cap, agasat de replica fostului nostru căpitan de echipă.

— Ce încrezut!

Dean îi explică lui Summer:

— Garrett s-a născut de Anul Nou.

Garrett ne salută pe mine şi pe Hollis, ca şi pe ceilalţi băieţi din echipă, care au venit în Brooklyn. Summer primeşte o îmbrăţişare scurtă şi un pupic pe obraz.

— Mă bucur să te văd, zănatico! Ai incendiat sediul asociaţiei studenţeşti?

— Dumnezeule, nu! Nu am incendiat nimic!

Summer se încruntă la fratele ei.

— Omule, toată lumea se zgâieşte la noi, spune deodată Hollis, zâmbindu-i lui Garrett.

Hollis are dreptate. Câteva capete s-au întors în direcţia noastră. Cei mai mulţi dintre cei strânşi aici sunt prea torpilaţi ca să mai bage de seamă ce e în jur, dar câţiva l-au recunoscut pe Garrett. Tipul e în toiul unuia dintre cele mai explozive sezoane din istoria echipei Bruins, ca debutant, deci nu sunt surprins că atrage atenţia chiar şi în afara Bostonului.

— Probabil că în curând o să primesc huiduieli, spune el pe un ton sumbru. Ieri-seară am pierdut în faţa celor de Ia Islan- ders. Scor final: cinci la patru.

— Da, dar tu ai înscris un *hat-trick,* i-o întoarce Hannah. Cine se ia de un jucător care a marcat de trei ori este un tembel tăntălău.

— Poate fi un tembel şi altfel decât tăntălău? întreabă Dean, zâmbind.

— Gura, Di Laurentis! Ştii ce am vrut să spun.

Şi mai mulţi oameni încep să şuşotească şi să gesticuleze spre Garrett. Ailie îl tachinează:

— Cum e să fii celebru?

— Tu să-mi zici! i-o întoarce Garrett.

— Ha! Nu sunt *deloc* celebră, spune Allie, care are un rol într-un serial marca HBO.

Serialul în care joacă Allie este ecranizarea unei cărţi care chiar îmi place şi, deşi mă bucur că se numără printre actori, în secret, cred romanul e mai bun decât serialul.

Cărţile sunt întotdeauna mai bune.

— Ia nu mai fi aşa de modestă! îi zice Summer, apoi strecoară un braţ pe după talia lui Allie, care e cu aproape un cap mai scundă decât ea. Oameni buni, am văzut-o dând *patru* autografe în seara asta. E o vedetă.

— Până acum, a fost difuzat doar jumătate de sezon, anunţă Allie. S-ar putea să nu ni se reînnoiască contractul.

— Ba o să-l reînnoiască, spune Dean, ca şi cum lucrul ăsta e deja stabilit.

Summer îi dă drumul lui Allie şi revine la mine. Sprijină o palmă pe braţul meu. Nu este o strânsoare posesivă, dar nu-mi scapă faptul că Garrett şi Hunter au observat. Slavă Domnului, Dean nu bagă de seamă. Allie îl târăşte spre ring, strigând că mai vrea un dans înainte de miezul nopţii.

1 angă mine, Hollis cercetează încăperea cu o privire sur zător de limpede pentru un tip băut.

— Trebuie să mă hotărăsc a cui limbă o vreau în tniro °ura 'nea ĺa doişpe, ne anunţa el.

____ Câtă eleganţă! îl ironizează Summer.

Hollis îi aruncă o privire voit libidinoasă.

— Dacă-ţi joci cărţile cum trebuie, poate că limba **aceea** v₀ fi a ta.

Drept răspuns, Summer îşi dă capul pe spate şi hohoteşte.

Din fericire, Hollis nu e jignit de reacţia ei. Dă din umeri şi se îndepărtează. Ceilalţi băieţi îi urmează exemplul. Pierre -l coechipierul nostru canadian de origine franceză – şi Matt Ander- son, un fundaş din anul trei, se duc la bar. Mai rămân doar Garrett şi Hannah. Şi Hunter, care ţine într-o mână o bere si-n cealaltă, telefonul. Filmează mulţimea strânsă aici, pentru sto- ryul lui de Snapchat.

— Dar tu? îl întreabă Summer pe Hunter. în seara asta te-am văzut dansând cu şapte fete diferite. Pe care dintre ele o s-o săruţi?

— Pe niciuna.

îşi coboară telefonul. Ochii lui albaştri sunt foarte serioşi.

— Nu mă mozolesc de Anul Nou. Gagicile vor mereu să găsească un anumit sens în săruturile alea, care de fapt nu înseamnă nimic.

Summer îşi dă ochii peste cap şi comentează:

— Ce să-ţi zic! De parcă toate fetele încep să-şi pună la cale nunta, după *un singur* sărut.

O priveşte pe Hannah, care râde.

— Mergem la toaletă? o întreabă Summer. Vreau să-mi retuşez machiajul înainte să înceapă

numărătoarea inversă. Trebuie să fiu rujată *perfect* când o să-l sărut pe viitorul meu soţ, la miezul nopţii. îl priveşte cu subînţeles pe Hunter, apoi îşi dă încă o dată ochii peste cap.
El îi face cu ochiul, imperturbabil.
— Ai face bine să te grăbeşti, blondino. Au mai rămas doar şaisprezece minute.
Hunter dă din cap spre ceasul digital uriaş, cocoţat deasupra cabinei DJ-ului.
— Mă întorc imediat.
Hannah îl sărută pe Garrett şi dă fuga după Summer.
— îmi trebuie o băutură, îi spun lui Garrett şi arăt spre mâinile lui goale. Şi tu ai nevoie de o băutură.
îl lăsăm pe Hunter la masă şi ne îndreptăm spre bar. Ne oprim la capătul îndepărtat, unde este mai linişte, lângă arcada care dă spre toalete.
Comand două beri şi le plătesc. Când mă răsucesc, văd că Garrett mă fixează cu privirea.
— Ce-i? întreb stânjenit.
— Ce se-ntâmplă între tine şi Summer? mă iscodeşte el.
— Nimic.
Să-mi trag una! Oare i-am răspuns suspect de repede?
— Mincinosule! mă acuză G. Ai răspuns mult prea repede.
Fir-ar să fie!
— Summer te tot pipăia, dar nu părea să te deranjeze.
Are dreptate. *Nu* m-a deranjat. La ultima întâlnire cu Summer, am depus efort ca să păstrez distanţa. în seara asta, am lasat-o să-mi atingă braţul. Am băut

împreună cu ea. Sincer să fiu, dacă mi-ar fi plăcut să dansez, probabil că aş fi lăsat-o să mă tragă pe ringul de dans.

— Păi e... Tipa mă place, declar eu.

Garrett pufneşte:

— Fără îndoială, frate! Fata asta vrea să te călărească.

Simt un început de vinovăţie

.____ Ştiu. Sper că nu am încurajat-o să-şi facă speranţe. Nu face griji, îl liniştesc eu. N-o să-mping lucrurile prea departe.
Garrett pare uluit.
_ De ce mi-aş face griji?
Se încruntă.
_____ Ia stai! Probabil că m-ai înţeles greşit. Nu te avertizez să
nu te dai la ea. Mi se pare un lucru *bun.*
— Serios? mă minunez.
_____ Normal! Vreau să zic că... în primul rând, nu prea ţi-o tragi.
îmi înăbuş râsul. Nu e deloc adevărat. Am parte de foarte multă „acţiune". Doar că eu nu mă laud.
— în al doilea rând – continuă prietenul meu –, Summer e drăguţă. Amuzantă. Vorbeşti vrute şi nevrute cu ea. S-ar putea să fie exact ce-ţi trebuie. Dar e musai să ştie şi Dean. O consideră o răsfaţată, dar e foarte protector cu ea.
Să-i spun lui Dean? Adică să-i cer lui Dean permisiunea să i-o trag surioarei lui mai mici? Garrett a dat în mintea copiilor dacă îşi închipuie că...
Dar pe urmă înţeleg.
— Tu vorbeşti despre ceva mai mult decât de-o partidă oarecare, îi spun.
— Păi, da. Doar e sora lui Dean. Dacă i-o tragi lui Summer o dată şi apoi o ştergi, Dean o să-ţi facă felul.
— Nu îmi dau întâlniri cu ea, G.
— De ce nu?
G. se întinde spre tejghea, ia berile şi-mi întinde una.
Desfac dopul şi trag o duşcă, înainte să răspund.
— Pentru că Summer nu e genul meu. Nu avem nimic în comun.

— îi placc hocheiul, subliniază el. E un început.Şi un sfârşit, spun pe un ton sec. Eu proiectez şi recenzez jocuri video. îmi place arta. Sunt plin de tatuaje şi devorez seriale poliţiste pc Netflix. Iar ea... nici măcar nu ştiu ce e ea.
îmi muncesc creierul pentru câteva secunde, ca să-mi aduc aminte, şi completez:
— E obsedată de pantofi, după cum spune Dean. Şi insistă că soră-sa e dependentă de cumpărături.
— Bun, deci e în pas cu moda. Unii oameni consideră asta o artă.
Chicotesc.
— Exagerezi.
— Iar tu o judeci cam mult. Pare o fată bună, Fitz.
— Frate, a fost dată afară de la Brown pentru că a petrecut prea mult. Tipei îi place să se distreze. E membră într-o asociaţie pentru studente.
Scula mea e încă băţoasă, deci caut disperat motive să nu i-o trag lui Summer.
— Tipa e... praf în ochi, plusez eu.
— Cum adică?
Ridic din umeri.
— Praf în ochi. Adică nu tratează nimic cu seriozitate. E superficială.
Garrett tace îndelung, cercetându-mi faţa.
Se holbează atât de mult, încât încep să mă simt ca o insectă analizată la microscop. Urăsc să am senzaţia că sunt scormonit de ochii cuiva. încă din copilărie simt nevoia de-a dispărea în decor, de-a mă face nevăzut.
Sunt cât pe ce să-i zic să termine cu tâmpeniile astea, însă G. începe să râdă.
— Aha, m-am prins! Mi-am pierdut timpul tot încercând să ţi-o bag pe gât. Tu deja ştii ce vrei.
Ochii lui cenuşii sclipesc şmechereşte.

____Sora lui Dean ţi-a picat cu tronc.

— Da' de unde! protestez eu, însă cu jumătate de gură.

Garrett zâmbeşte.

— Zău? Mi se pare că de fapt cauţi să te convingi pe tine însuţi că nu e potrivita pentru tine. Funcţionează?

Oftez.

— Aşa şi-aşa. Am reuşit să-mi ţin mâinile acasă în seara asta

Garrett râde.

— Uite ce-i, Colin... Pot să-ţi spun „Colin”?

Deodată, îi pică faţa.

— Tocmai mi-am dat seama că *nu ţi-am spus niciodată „Colin”*

Şocul revelaţiei îl reduce la tăcere. În cele din urmă, scot un mârâit de nerăbdare.

— Scuze! spune el. în fine... Fitzy, Wellsy şi cu mine nu părem să ne potrivim, corect? Dar ne potrivim. Am dreptate?

Are dreptate. Când i-am văzut pentru prima oară împreună, nu mi s-a părut că are noimă. Hannah se specializase în muzică, iar Garrett era un sportiv arogant. Sunt diferiţi în foarte multe privinţe, dar se înţeleg perfect în cuplu.

Dar Summer şi cu mine... nici măcar nu suntem la acelaşi nivel. Din ce am văzut şi din câte mi-a spus Dean, e în centrul atenţiei mai tot timpul. Râvneşte să fie în lumina reflectoarelor. Eu fug de asta. Şi-aşa e destul de naşpa că meciurile noastre sunt difuzate la televizor în fiecare seară de vineri, pe canalul local de televiziune din New England. Iar meciurile importante sunt preluate de ESPN. îmi vine să mă ascund când mă gândesc la străinii care urmăresc pe un ecran uriaş cum patinez, înscriu goluri şi mă ciorovăiesc cu ceilalţi jucători.

— Tot ce spun e să fii cu mintea deschisă. Nu te opune!

G. mă bate pe umăr.

— las-o să fie.

Ims-o să fie.

La naiba! Categoric că poate „să fie”. Ar fi de-ajuns sâ-i zâmbesc lui Summer ca să-ini cadă în braţe. Mi-a tot dat de înţeles că o interesez. însă...

Cred că totul se reduce la faptul că fata nu e de nasul meu. Eu joc hochei. Sunt destul de inteligent. Arăt bine, dacă e să ne luăm după succesul meu la fete.

Dar, la urma urmei, rămân puştiul tocilar care se ascundea în dormitorul lui şi juca jocuri video, străduindu-se să ignore că părinţii lui se certau la cuţite.

în liceu, am avut o perioadă scurtă în care am încercat să-mi lărgesc orizontul. începusem să umblu cu un grup de nihilişti care-şi făcuseră un obicei din a se răscula din orice motiv. Dar torul s-a sfârşit brusc când s-au încăierat cu puştii de la o şcoală din zonă şi jumătate din grup au fost arestaţi pentru ultraj. După aceea, am revenit rapid la singurătatea mea, nu doar pentru a-mi menţine locul în echipa de hochei, dar şi ca să nu le dau alor mei alte motive de ceartă. I-am auzit ţipând unul la altul două ore în cap, căutând să stabilească cine e de vină pentru că aveam un „anturaj prost”. Era mai uşor să fiu singur.

Evident, pe vremea aceea fetele nu se înghesuiau să se dea la mine, ca Summer. Şi nu mergeam la chefuri cu coechipierii mei, după meciuri, aşa că nici măcar fanele echipei nu-şi cheltuiau energia ca să mă cucerească.

în facultate, am avut câteva tentative de a deveni mai sociabil, dar în adâncul meu am rămas băiatul care vrea să fie invizibil.

Summer este cea mai vizibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Dar Garrett are dreptate. îi judec prea mult pe ceilalţi. Poate că uneori Summer e cam răzgâiată şi superficială, dar merită o şansă. Toţi merită o şansă.

Hannah e la masă când mă întorc
cu Garrett

— .Bine ca aţi apărut! ne mustră ea, arătând sp$_{rc}$ dc pe perete.
Mai sunt două minute până la miezul nopţii.
Summer nu e aici. Mă încrunt. Drace, **unde**-o fi>
M-am hotărât să urmez sfatul lui G. şi să nu mai f$_{ac}$ fi să mă dau bătut, o s-o sărut apăsat când o să vină ora do ᵛ ^ zccc şi o să văd unde o să ducă toate astea.

^pre-
— Mai avem doar un minut, băieţi şi fete! bubuie DJ-ului. ' '
v∘CCa
Mă uit în jur. N-o văd nicăieri pe Summer.
Dau s-o întreb pe Hannah unde este, dar ea şi-a **petrecut** braţele pe după gâtul lui G. şi acum ăştia doi nu mai au ochi decât unul pentru celălalt.
— Treizeci de secunde! strigă DJ-ul.
Peste tot în jurul meu, oamenii stau cu perechea lor sau se reunesc cu grupul lor de prieteni. Allie şi Dean deja se mozolesc. Hollis s-a combinat cu bruneta cu care dansa mai devreme.
Summer tot nu apare.
— ZECE! strigă cu toţii.
Cifrele roşii ale ceasului se schimbă odată cu strigătele mulţimii.
— NOUĂ!
Fiecare secundă care trece îmi sporeşte dezamăgirea.
— OPT! ŞAPTE!
Apoi o zăresc. Sau cel puţin cred că e ea. Luminile stroboscopice au pornit, măturând marea de trupuri înghesuite în încăpere. Fiecare trecere a unei raze luminoase mă ajută s-o desluşesc mai bine pe fata sprijinită de perete.

— ŞASE! CINCI!

Rochie albă. Balerini roşii. Păr strâns în coadă.

— PATRU! TREI!

Sigur e Summer!

BRIAR u U 1

— DOI!

Dar nu e singură.

— UNU!

îmi feresc privirea chiar în clipa în care gura lacomă a Hunter se lipeşte de buzele perfecte ale lui Summer.

UN AN NOU FERICIT!FITZ

în dimineaţa următoare, mă trezesc fără să fiu mahmur. Asta se întâmplă când bei doar trei beri şi te întorci în camera ta de hotel înainte de ora unu noaptea.

De Anul Nou.

Nu sunt eu un exemplu de cuminţenie?

Pe telefon, am vreo zece mesaje şi apeluri pierdute. îmi trec o mână prin părul ciufulit, mă rostogolesc pe spate şi verific notificările.

Părinţii mei au trimis fiecare câte un mesaj la ora douăsprezece. Mi-i şi imaginez stând în casele lor, la douăsprezece fără un minut, cu degetele deasupra ecranelor telefoanelor, ca şi cum s-ar pregăti să apese butonul roşu de la *Family Feud*. Amândoi, disperaţi să fie primul care trimite mesajul. Ai mei sunt foarte competitivi.

MAMA: *Un An Nou Fericit, scumpule! Te iubesc atât atât, atâââât de mult! O să fie cel mai bun an al tău! Anul TĂU! lu-huuu!*

Dumnezeule! Mamele nu ar trebui să scrie aşa ceva. Nici mesajul latei nu *c* mai breaz.

TATA: *Un An Nou Fericit! Am fitcut-o şi pe asta!*

Am ficut-o şi pe asta? Care „asta”? E superjenant să ai părinţi care vor să pară cool.
Mesajele de la prietenii mei sunt mult mai amuzante.

HOLLIS: Unde naiba eşti? Şeful tocmai s-a încins!

HOLLIS: * şeful

HOLLIS: * chefului

HOLLIS: Cheful!!!!!!! SĂ-L IA DRACU DE TELEFON!
GARRETT: An Nou Fericit!! Unde-ai şters-o, Colin?? (încă mă simt ciudat să-ţi spun aşa.)
Foştii mei coechipieri, Logan şi Tucker, au trimis mesaje de „la mulţi ani” către grupurile noastre de chat. Tuck şi Sabrina au adăugat o poză cu copilul lor, care atrage un milion de emoti- coane cu inimioare din partea prietenilor noştri.
Pierre a scris ceva în franceză.
Coechipierii mei au împrăştiat în grupul de chat al echipei noastre o grămadă de urări de bine şi de clipuri video neclare, de la petrecerile la care au participat.
însă numele unui coleg de echipă lipseşte din grupul de chat şi de pe telefonul meu, în general. Ciudat!
Niciun cuvânt din partea lui Hunter.
Pun pariu că azi-noapte a fost prea ocupat ca să trimită mesaje.
Foarte, foarte ocupat.
încerc să ignor strânsoarea pe care o simt în piept şi mă silesc să-mi scot din cap gândul la Hunter şi la noaptea lui foarte, foarte animată. Continui să verific notificările.
O fată pe care o ştiu încă din liceu mi-a trimis un mesaj insipid. Din motive necunoscute, încă mă are în

lista ei de contacte, aşa că la fiecare sărbătoare primesc un mesaj de la ea.

Hollis nii-a mai trimis câteva mesaje care mă fac să j7,b în râs.

Ucnesc

HOLLIS: Frate, se închide barul, unde eşti.

presupun • primeşti un oral sau ceva.

HOLLIS: după chef, suntem acasă la Danny. amic nou | plăcea

11

HOLLIS: bine, atunci

HOLLIS: ar trebui să cred că eşti mort?

HOLLIS: sper că nu eşti mort! te iubesc, frate, an nou noi noi. am zis!

Uau! Când Hollis e mangă, ar trebui să i se confişte telefonul încă râzând, dau clic pe următorul mesaj din *inbox*. E de la Dean.

Veselia mea se evaporă din clipa în care-l citesc.

DEAN: An Nou Fericit!! Speram să vorbim înainte să pleci. Am nevoie de o mare favoare, frate.

DEAN: Mai căutaţi un al 41ea *roomie*

>5

SUMMER

Două săptămâni mai târziu

Accentul britanic al prodecanului e fals.

Mă aflu în biroul lui de vreo şapte minute, şi sunt convinsă de chestia asta. Aş vrea să-l întreb unde a crescut, dar nu cred că domnul Richmond ar aprecia întreruperea. E limpede că-şi savurează discursul.

— ... perioadă de probă, zice el.

Vocea lui e ca un orăcăit ciudat, răguşit. Dacă broscoii ar putea vorbi, îmi imaginez că aşa ar suna.

în minte îmi vine o poreclă: Mă Broscoaie.

— ... politică de toleranţă zero, dată fiind natura exmatriculării tale anterioare...

Sau poate Broscoaie! Sună mai bine.

— Summer!

îmi pronunţă numele *Sum-ah.* încerc să-mi amintesc cum îl pronunţa Gavin. Gavin e ducele sexy cu care am ieşit la întâlniri anul trecut, în vacanţa de vară petrecută în Anglia. Nu cred că accentele lor se aseamănă. Gavin se trage din familia regală

britanică, aşa că arc accl accent al claselor superioare pe ^ cioar **cei aflaţi în linia de succesiune la tron. Firește, vreo ^ *U zeci de membri ai familiei regale au întâietate, dar Gavin to^ mult peste nivelul domnului Richmond.**

Cu

Prodecanul de la Briar nu este duce. Iar prenumele l$_{ŭj}$ „Hal", care nu prea are rezonanţă britanică. Sau poate că e p$_{re}$ scurtarea unui prenume. Care-o fi? Hallam? Halbert?

— Domnişoară Di Laurentis!

Salt iute capul. Expresia Iui Broscoaie este la fel de **revoltată** precum tonul său. **S**-a prins că nu sunt atentă la discursul lui.

— înţeleg că regulile politicii universitare şi de comportament nu sunt cea mai atrăgătoare temă, dar ar trebui să le acorzi aten- tie. Restul carierei dumitale universitare ar putea depinde de ele.

_____ Scuzaţi-mă! N-am vrut să fiu nepoliticoasă şi nici să vă ignor în mod intenţionat. Doar că am... ăăă... probleme cu atenţia.

Dă aprobator din cap, în timp ce-mi răsfoieşte dosarul.

_____ Tulburare cu deficit de atenţie, după cum scrie aici. Iei medicamente pentru aşa ceva?

Mă zbârlesc. Nu iau medicamente, dar asta nu-l priveşte. Corect?

O să-i întreb pe părinţii mei, care-s avocaţi amândoi. Oricum, sunt sigură că studenţii nu sunt obligaţi să facă public faptul că sunt sub tratament.

Ocolesc întrebarea cu o piruetă care l-ar face mândru pe tata:

— Sunt sigură că în dosarul acela scrie şi despre problemele mele cu scrisul, nu?

Stratagema reuşeşte. Broscoaie îşi adânceşte din nou privirea în dosar. Răsfoieşte câteva pagini.

Dificultăţi cu exprimarea scrisă... Da, pare să fie un simptom al tulburării cu deficit de atenţie. îndrumătorul dumitale de la Brown recomandă metode de evaluare alternative în cazul dumitale. Să ţi se acorde mai mult timp la testele scrise, maimulte ore dc îndrumare. Şi să ai mai multe examene oraJe, pen- rru a scădea numărul celor scrise. Ai probleme cu toate tipurile dc teme scrise sau doar cu eseurile lungi?

— Cea mai mare parte a temelor scrise îmi pun probleme.

Obrajii îmi ard. E al naibii de stânjenitor să stau aici şi să vorbesc despre cât de proastă sunt.

Nu eşti proastă, Summer. Doar că înveţi într-un mod diferit.

Aud vocea mamei în minte. îmi repetă aceleaşi cuvinte de încurajare pe care le-am auzit toată viaţa. Deşi îmi iubesc mult părinţii, sprijinul lor nu uşurează umilinţa faptului că nu-mi pot aşterne gândurile pe hârtie. Drace! Abia dacă pot să mă concentrez cinci secunde asupra acestor gânduri, înainte ca mintea mea s-o ia razna.

Ştiu că şi alţii au probleme de învăţare. Dar când părinţii tăi si doi fraţi mai mari au urmat Dreptul la Harvard, iar tu te specializezi în modă şi ţi-e greu să scrii până şi un biet paragraf, e destul de greu să nu te simţi... mai limitată.

— Vom încerca să-ţi oferim acelaşi ajutor pe care l-ai primit la Brown, dar nu toţi profesorii tăi vor putea face asta.

Broscoaie trece la altă pagină.

— Să vedem orarul rău... Cred că trebuie să-ţi faci probleme doar legat de lucrările scrise la Istoria Modei şi la cursul Fundamentele Culorilor şi ale Desenului. Restul cursurilor tale par să fie mai degrabă practice.

Nu-mi pot ascunde uşurarea. Pe lângă cele două cursuri amintite, îl mai am şi pe cel de Textile, pentru care sunt foarte entuziasmată. Nu pot spune acelaşi lucru despre cursul Cusut şi Croitorie. Mai am şi un curs independent, care cere să concep o colecţie pentru prezentarea de

modă de la sfârşitul semestrului. Toate trei sunt aproape exclusiv practice. La Brown, în primii doi ani, m-am descurcat cu majoritatea cerinţelor specializării mele. Dar Literatura, Sociologia şi Studiile de gen au fost naşpa

.Poate dc-asta eram mereu sub supraveghere academica, |ₐ Bₙ am trccut cursurilc aJea trecut cu chiu, cu vai.

Prodecanul continuă:

— Dar, aşa cum am mai amintit, aici nu prea există marjâ de eroare. Nici nu oferim a doua şansă. Dacă provoci necazuri, dₐcj nu poţi îndeplini cerinţele universitare minime şi nu reuş^ să-ţi menţii media notelor, o să fii exmatriculată. Ne-am înţeles?

___ Cum nu se poate mai bine, mormăi eu.

— Perfect!

Aha! Accentul e *fals.* Acum sunt sigură.

_ Domnule Richmond, dacă nu vă supăraţi, din care parte a Angliei sunteţi? Aveţi un accent precum prietenul meu Marcus, care este din...

Mă întrerupe:

— Problema atenţiei dumitale este chiar îngrijorătoare, Summer. Nu mi-ai spus dacă iei medicamente...

Mai du-te dracului!

Ne holbăm unul la altul vreo două secunde. Strâng din dinţi şi întreb:

— Pot să plec?

— încă ceva, spune el.

Tonul lui e uşor maliţios.

Mă silesc să rămân pe loc.

— Sunt sigur că ai observat: în orarul tău nu apare numele îndrumătorului.

De fapt, nu observasem. Are dreptate: există un spaţiu gol în locul unde ar trebui să fie scris numele îndrumătorului ştiinţific.

SO t-LLfc KFNNfcDY

— Şi asta pentru că o să mă ocup personal de dumneata.

Sunt străbătută de un fior de nelinişte. Poftim? Chestia asta e
legală?

Sigur că e *legală*. Dar... de ce ar vrea un prodecan să fie îndrumătorul unei studente care se specializează în modă?

— De regulă, nu-mi asum astfel dc sarcini. Cu toate astea, date fiind circumstanţele în care ai fost admisă la această universitate...

— Circumstanţe? îl întrerup, nedumerită.

Ochii lui negri scânteiază de... Să fie ranchiună?

— Am înţeles că tatăl tău şi decanul sunt prieteni vechi şi joacă golf împreună...

Clar e ranchiună.

— ... şi sunt la curent cu numeroasele donaţii pe care familia ta le-a făcut către şcoală. Acestea fiind spuse, nu sunt un susţinător al mentalităţii „o mână o spală pe alta”. Sunt de părere că admiterea la această universitate – la orice universitate – ar trebui să se bazeze pe meritul studentului. Aşa că...

Nesuferitul ridică din umeri şi adaugă:

— Cred că ar fi de preferat să stau cu ochii pe tine, din punct de vedere academic, ca să mă asigur că te comporţi în spiritul regulilor pe care tocmai le-am trecut în revistă.

Sunt convinsă că obrajii mei sunt mai roşii decât sfecla. Sper ca fondul meu de ten de două sute de dolari să-şi facă treaba şi să ascundă

roşeaţa. Este absolut umilitor să ştiu că tata i-a cerut o favoare decanului Prescott, rugându-I să mă primească la Briar, după fiascoul de la Brown. Dacă ar fi fost după mine, aş fi terminat-o cu facultatea pentru totdeauna. Dar le-am promis alor mei că o să obţin diploma de licenţa. Şi nu vreau să-i dezamăgesc.

— Ne vom vedea o dată pe săptămână, ca să-ţi evaluez progresele şi să te îndrum la nivel academic.

— Mă bucur! mint eu, şi de data asta mă ridic în picioare fără să-i mai cer voie. Trebuie să plec, domnule Richmond. Va rog să-mi trimiteţi pe e-mail programul nostru de întrevederi, ca să mi-l notez în calendar. Va mulţumesc foarte mult pentru îndrumare!

Sunt sigură că nu i-a scăpat sarcasmul cu care am pronunţat cuvântul *îndrumare*, dar nu-i las timp să răspundă. Deja am ieşit pe uşă. îi fac semn cu mâna secretarei sale.Afară, trag în piept acrul rece. în mod normal, ador ¡arn noul meu campus arată magic aşa, acoperit cu un i ' 'ar
air at clc a|L
îngheţat, dar în clipa asta sunt prea iritată ca să-I admir. Nu vine să cred că sunt obligată să-l văd săptămânal pe Richmond' S-a purtat ca un nemernic.

Mai trag o dată aer în piept, îmi potrivesc pe umăr bareta genţii mele Chanel şi mă îndrept spre parcarea din spatele clădirii administrative. Este o clădire frumoasă, din cărămidă, acoperită cu iederă şi incredibil de veche, la fel ca mai toate clădirile

SO t-LLfc KFNNfcDY

din campus. Briar se numără printre cele mai vechi şi mai prestigioase universităţi din ţară. De pe băncile ei au ieşit doi preşedinţi şi o mulţime de politicieni – un lucru impresionant. Dar abia în ultimul deceniu a început Briar să ofere cursuri mişto, mai puţin bazate pe ştiinţă. Cum ar fi Designul de modă, care o să mă ajute să obţin o diplomă în Arte.

în ciuda a ceea ce cred *unii*, moda nu este praf în ochi.

Eu nu sunt praf în ochi.

Ia de-aici, Colin Fitzgerald!

Simt că mă cuprinde iar un val de amărăciune, dar îmi revin repede, pentru că nu sunt o persoană acră. Oi avea eu o fire aprigă, dar de obicei furia mea se manifestă exploziv, după care se dizolvă instantaneu. Nu ţin supărare mult timp. Cine are nevoie de energie negativă în viaţă? Şi, în mod sigur, nu port ranchiună.

Cu toate astea, au trecut două săptămâni de la Anul Nou, şi tot nu mi-a trecut supărarea. Comentariile prosteşti, nesocotite şi răutăcioase pe care le-am auzit la bar refuză să-mi părăsească mintea.

Fitzy a zis că sunt praf în ochi.

Crede că sunt superficială.

Uită-l! Nu merită să te frământi pentru el.

Pe bune! Şi ce dacă Fitz crede că sunt superficială? Nu e primul şi nu va fi nici

ultimul care are o astfel de părere. Când eşt

io fotă bogată, din Connecticut, oamenii te consideră o scârbă materialistă.

Zise *afiirisita materialistă, cu Audi argintiu,* mă tachinează o voce interioară, când ajung la maşina mea scumpă şi strălucitoare.

Fir-ar să fie! Până şi propria mea minte se străduieşte să mă facă să mă simt naşpa.

Audiul a fost un cadou, îi reamintesc eu creierului trădător. Un cadou de la părinţii mei, cu ocazia absolvirii liceului. Asta înseamnă că maşina e veche de trei ani. Şi, mă rog, ce-ar fi trebuit să fac? Să refuz cadoul? Sunt copilul preferat al tatei, prinţesa lui. Mă va răsfaţa oricum, fie că-mi place, fie ca nu.

Dar faptul că am o maşină frumoasă nu înseamnă că sunt superficială.

Faptul că mă interesează moda şi că fac parte dintr-o asociaţie studenţească nu mă transformă într-o tipa superficială.

Uită-l!

Apăs butonul telecomenzii, ca să descui maşina, dar nu mă aşez la volan. Ceva îmi ţine cizmele lipite de asfalt.

Isuse! Nu vreau să merg acasă fi să-l văd pe tipul care crede că sunt praf în ochi.

E greu de crezut că acum două săptămâni eram nerăbdătoare să-l văd pe Fitzy.

Acum mi-e groază. Unicornul meu nu mai este unicorn. E un măgar care-i judecă pe ceilalţi.

SO t-LLfc KFNNfcDY

Poate că mai întâi o să-mi iau o cafea de la Coffee Hut. încă nu sunt pregătită să dau ochii cu el.
Laşo!
Descui repede maşina. Nu sunt o laşă. Sunt Summer Heyward-Di Laurentis şi nu dau o ceapă degerată pe ce crede Colin Fitzgerald despre mine.
încui maşina.

E limpede că *chiar* îmi pasă de ceea ce crede

.O dcscui.
Pentru că n-ar trebui să-mi pese.
încui.
Dcscui.
încui.
Descui.
— Oho! Pare distractiv! exclamă o voce foarte amuzată. Sta' să ghicesc... E maşina fostului tău?
Tresar surprinsă. Eram aşa de concentrată, că nici n-am observat-o pe fata care se apropie de mie.
— Ce? Nu. E a mea.
Sprâncenele ei negre se încruntă.
— Pe bune? Şi atunci, de ce te joci cu cheia?
La fel de încurcată sunt şi eu.
— De ce ar fi maşina fostului meu? Ce credeai că fac cu ea?
— M-am gândit că vrei să descarci bateria telecomenzii, ca tipul să nu-şi mai poată descuia maşina. Am crezut că i-ai furat telecomanda şi cauţi un mod să-ţi baţi joc de el.
— Glumeşti? exclam eu. Mi se pare cea mai obositoare strategie de răzbunare. Ar trebui să stau ore întregi aici, ca să-i descarc bateria. Dacă aş vrea răzbunare, i-aş tăia vreo două cauciucuri. Rapid şi eficient.
— Să tai cauciucurile? Ce dement! îmi place.
Tipa dă aprobator din cap, iar părul ei des şi castaniu i se revarsă pe un umăr.
— În fine... Să te distrezi cu maşina asta, fată smintită! Pe curând!
începe să se îndepărteze.
— Hei! strig în urma ei. Vrei să te duc undeva?

Super! Acum mă ofer să duc străini cu maşina? Nivelul groazei de a-l vedea pe Fitzy a depăşit orice închipuire.
Cu un râset, se răsuceşte spre mine.

_ Mersi de ofertă, dar mă duc Ia Hastings, spune ea.

Nu durează mult s-ajungi din campus până acolo. în plus, din întâmplare, Hastings e destinaţia mea. _ Şi eu merg acolo, îi zic.

E un semn: nu trebuie să merg acasă. Universul vrea s-o duc mai întâi pe tipa asta la destinaţie.

Se întoarce alene la maşină. Ochii ei căprui, inteligenţi mă măsoară din cap până-n picioare. Sunt cât se poate de convinsă că n-aş putea să arăt mai inofensiv de-atât. Părul meu e strâns într-un coc neglijent şi port un pardesiu crem, jeanşi bleumarin mulaţi şi cizme din piele maro. Arăt ca desprinsă din paginile unui catalog Gap.

— N-o să te omor, îi zic încurajator. Mai degrabă eu ar trebui să mă tem. Tocurile tale par să fie mortale.

De fapt, *ea* arată mortal. Poartă colanţi negri, geacă neagră şi cizme negre, cu tocuri ameţitoare, de zece centimetri. O căciulă roşie tricotată îi acoperă capul. De sub ea i se revarsă părul negru. Poartă ruj roşu-aprins în amiaza mare. Tipa e tare. îmi place. Mă prezint:

— Eu sunt Summer. M-am transferat aici de la Brown şi tocmai m-am mutat în Hastings.

îşi ţuguie buzele pentru o clipă, înainte să răspundă.

— Eu sunt Brenna. Şi eu locuiesc în Hastings.

Ridică din umeri şi se apropie de portiera care se deschide spre locului pasagerului.

— Descui-o! Dar de data asta, să fie pe bune, fată smintită. Vin cu tine.

SUMMER

— Nu că m-aş plânge – crede-mă, sunt bucuroasă că nu trebuie să plătesc un Uber sau un taxi de campus dar ţi se-ntâmplă des să agăţi tipe în parcare? întreabă veselă Brenna.

Pufnesc în râs.

— Nu. Şi să ştii că nu te-am agăţat. Eşti superbă, dar mie îmi plac tipii.

— Păi, şi mie îmi plac. Şi, chiar dacă mi-ar plăcea fetele, nu eşti genul meu, Bărbie de Malibu.

— Ai greşit Coasta... Sunt din Greenwich, Connecticut, o ironizez eu, dar zâmbesc, pentru că tonul ei a fost vesel. Nu, de regulă nu invit oameni străini să intre în viaţa mea.

Hotărăsc să fiu sinceră:

— Apelez la orice pretext ca să nu mă întorc acasă.

— Oho! Interesant! De ce?

Brenna se răsuceşte pe scaunul din dreapta mea, ca să mă poată studia mai bine. Simt cum ochii ei mă străpung.

îmi ţin privirea aţintită asupra drumului. Cele două benzi sunt foarte înguste, iar pe asfalt s-a depus un strat de zăpadă, aşa că trebuie sa conduc cu prudenţă. Deja am la activ două tamponări — amândouă pctrccutc pc timp dc iarnă, fiindcă n-am respectat distanţa dc frânare.

— M-am mutat dc câteva zile, îi spun eu. Colegii mei de apartament sunt plecaţi într-o excursie la schi, în Vermont, sau ceva de genul. Aşa că am avut toată casa la dispoziţie. Dar în dimineaţa asta mi-au trimis mesaj că se întorc. Poate că deja au ajuns.

— Şi ce-i cu asta? Ce-ai împotriva colegilor de apartament? Sunt afurisiţi?

Unul dintre ei este.

— E o poveste lungă.

Brenna râde.

— Suntem două străine care călătoresc împreună în maşină. Despre ce am putea vorbi? Despre vreme? Spune-mi de ce nu-ţi plac gagicile astea.

— Gagiii, o corectez eu.

— Pardon?

— Colegele de cameră sunt, de fapt, colegi. Trei băieţi.

— *Uau!* Spune-mi mai multe! Sunt sexy?

Nu-mi pot stăpâni râsul.

— Foarte sexy. Dar e o situaţie de rahat. M-am mozolit cu unul dintre ei, de Anul Nou.

— Şi care-i problema?

îmi muşc buza de jos.

— A fost o greşeală. îmi plăcea mult unul dintre ceilalţi doi tipi, dar l-am auzit spunând rahaturi despre mine, şi eram supărată, aşa că...

— Aşa că te-ai răzbunat mozolindu-te cu colegul lui, zice Brenna. M-am prins.

Nu mă judecă deloc, dar tot simt nevoia să mă justific.

— Nu am făcut-o din răzbunare.

— Scot un sunet de exasperare.l)c fapt, a fost un sărut foarte reuşit.

— Dar nu ai fi avut parte de el dacă n-ai fi fo$_{st}$ $_{SUD}$- celălalt tip. *****

— Probabil că nu, recunosc eu.
încetinesc, pentru că ne apropiem de o intersecţie semaforiza

— Ce rahaturi a zis tipul? întreabă ea, curioasă.
Piciorul îmi tremură pe pedala de frână. Retrăiesc durerea ' jena simţite atunci când, ieşind din toaletă, am surprins con' versaţia dintre Fitzy şi Garrett, la bar. Nu acel „praf în ochi" m supărat, ci faptul că Fitzy înşira toate motivele pentru care nu s-ar întâlni niciodată cu una ca mine.

— I-a spus amicului lui că sunt superficială.
Faţa îmi arde.

— A zis că sunt doar o petrecăreaţă şi că n-ar ieşi niciodată cu mine.

— Fir-ar să fie!
Brenna îşi loveşte coapsa cu palma, după care adaugă:

— Să-l ia dracu!

— Exact asta am zis şi eu.

— O, Doamne! Şi acum eşti obligată să locuieşti cu ticălosul ăla?
în vocea ei aud empatie autentică.

— E naşpa. Ce rău îmi pare pentru tine!

— Da, chiar e naşpa. Sunt...
Frustrarea mi se înţepeneşte în gâdej.

— Normal că m-am înfuriat, îi zic Brennei. Dar sunt şi foarte dezamăgită de el.

— Isuse! Parcă ai fi tata.
îşi îngroaşă vocea, imitându-şi tatăl:

— *Nu-s supărat pe tine, Brenna, doar... dezamăgit.* Bleah! Urăsc când îmi zice chestia asta.

Izbucnesc în râs.

— îmi parc râu. Har c adevărat. Sunt dezamăgita. Credeam oi c un tip de treabă şi-mi plăcea. Eram convinsă că o să Facă o mişcare... Trimitea nişte semnale, pricepi? Şi categoric că aş fi făcut mai mult decât doar să mă mozolesc cu el.

Ruşinată, îmi feresc privirea.

— Ar fi fost un lucru mare pentru mine. Nu m-am culcat
niciodată cu un tip decât după câteva întâlniri. Şi chiar şi atunci, abia după ce ne-am cunoscut bine.

— Eşti o puritană, se amuză ea.

— Hei, oi fi dat eu foc sediului asociaţiei studenţeşti, dar în adâncul meu sunt o fată de modă veche.

Brenna ţipă încântată.

— Bun... O să ne întoarcem şi la comentariul cu sediul asociaţiei, dar acum să rămânem la subiect! Prin urmare, de obicei nu pui sexul la bătaie decât după ce te asiguri că tipul e OK, dar l-ai fi lăsat pe nemernicul ăsta să ţi-o tragă. Doar că el şi-a dat arama pe faţă, şi atunci te-ai pupat cu prietenul lui.

— Cam aşa.

— îmi amintesc momentul când Hunter Davenport m-a împiedicat să ies din bar. Tocmai îmi faceam loc prin mulţime, spre ieşire. Vorbele spuse de Fitzy lui Garrett fuseseră aşa de dureroase, că nu-mi mai păsa de Anul Nou. Dar apoi m-am ciocnit de Hunter, iar el a spus ceva care m-a făcut să râd. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce anume. Apoi, cât ai clipi, numărătoarea inversă a ajuns la ultima secundă, iar Hunter m-a luat în braţe şi m-a sărutat.

A fost super. Sărută dementţial şi, în plus, am simţit că avea scula tare ca piatra, în timp ce se freca de mine. Nu regret că s-a întâmplat. în clipa aia, chiar mi-a plăcut.

Dar atunci nici măcar nu-mi trecea prin cap că voi locui cu tipul ăla.Sfl FLLE KENNEDY

Dean a pus totul la calc fără să mă consulte. Ad - acccptat cât ai clipi propunerea de-a mă muta în verh^ ' ^ ^

a easâ 3 |

Dean. Nu că doar c de un milion de ori mai bine decât să I iese în cămin, dar să găseşti altă locuinţă **în Hastings** ar fi – °CU **zi tor** de greu. Poate doar un mic apartament **la** demisol chiar şi acelea au fost închiriate rapid. E greu să găseşti **unde –** stai cu chirie, într-un oraş atât de mic.

Acum singurul inconvenient e că trebuie să locuiesc cu tip$_u$| pe care l-am sărutat.

Şi cu tipul pe care, la un moment dat, *am vrut* cu disperare să-l sărut.

Al treilea *roomie* al meu e Hollis, dar el este inofensiv; nici nu l-am sărutat, nici n-am vrut s-o fac vreodată.

Brenna mă priveşte.

— Şi voi, alde toţi...

— *Alde toţi?* o tachinez.

Zâmbeşte.

— Mama era din Georgia. *Alde toţi* e singura expresie sudistă pe care am moştenit-o de la ea.

— *Era* din Georgia? o întreb.

Brenna se întristează.

— Mama a murit când aveam şapte ani.

— îmi pare rău. Cred că ţi-a fost foarte greu.

Viaţa mea ar fi fost pur şi simplu un dezastru, dacă n-aş fi avut-o pe mama. Ea e sprijinul meu.

— Da, mi-a fost greu.

Brenna schimbă iute subiectul:

— în fine. înainte de Anul Nou ştiaţi voi, alde toţi, c-o să locuiţi împreună?

Nici vorbă! N-aş fi făcut nimic, cu niciunul dintre ei, dacă aş fi ştiut. O să fie o situaţie jenantă. Deja am nevoie de acomodar

eca si locuiesc cu trei băieţi, după ce am petrecut doi ani şi jumătate într-o casă plină de fete.

— Bine, dar e clar că pentru băieţi nu e nicio problemă; altfel, nu te-ar fi lăsat să te muţi. Au fost cu toţii de acord, nu?

— Sigur.

De fapt, am vorbit despre aranjamentul ăsta doar cu Mike Hollis şi am schimbat câteva mesaje cu Hunter, care, din fericire, nu a adus vorba despre sărutul nostru.

Adaug:

— Am discutat cu doi dintre ei. Dar nu şi cu Fitz.

Cu coada ochiului, văd capul Brennei răsucindu-se fulgerător în direcţia mea.

— Ai spus „Fitz”?

Hopa!

Simt panica răspândindu-mi-se în stomac. îl cunoaşte pe Fitz? Bănuiesc că n-ar fi de neconceput. „Fitz” nu-i un diminutiv răspândit.

Din fericire, mi se oferă ocazia perfectă să schimb subiectul, pentru că am ajuns pe idilica stradă principală din Hastings.

— Cât de drăguţ e orăşelul ăsta! ciripesc eu, evitând privirea Brennei şi prefacându-mă atentă la magazinele şi restaurantele de pe stradă. Ce mişto! Nu ştiam că are şi un cinema.

O minciună. Fireşte că ştiu. Mi-a luat doar cinci minute să explorez oraşul Hastings şi „atracţiile" sale.

— Nu prea ai de unde alege. Are doar trei ecrane, zice Brenna.

Când trecem de piaţă, ea arată spre un local.

— Mă întâlnesc cu prietenele mele la Della's Diner. Acolo!

încă nu am fost la Della's, dar am de gând. Pare că e un local

cu tematica anilor '50, unde chelneriţele poartă uniforme aşa cum vedeai pe timpuri. Am auzit că servesc mii de feluri de tarte.

— Tipul care a vorbit urât despre tine... Numele lui e Fitz?

Fir-ar! Credeam că am făcut-o să uite. Dar vezi să nu!

ţo ELLEKENNEDY

— Da, recunosc cu. Un diminutiv.

— Diminutiv pentru Fitzgerald? Iar prenumele este Q i- Rahat! °ln?

Mijesc ochii la ea.

— Doar nu eşti o fostă iubită de-a lui, nu?

— Nu. Dar suntem prieteni. Mă rog, oarecum. E cam r. ° eu ^ fii prieten cu un tip ca htzy.

— De ce?

— E genul misterios, puternic, tăcut şi aşa mai departe. Face o scurtă pauză.

— Dar nu e genul de om care mănâncă rahat despre o fată N-ar mânca rahat despre nimeni, de fapt.

Strâng din dinţi.

— N-am minţit, dacă asta insinuezi.

— Nici n-am crezut că minţi, spune Brenna cu dezinvoltură. Pot să miros un mincinos de la un kilometru, iar tu eşti departe de-a fi aşa ceva. Nu cred că te-ai fi cuplat cu celălalt tip dacă... Frate! Davenport e celălalt tip? Hunter Davenport, nu? El e cel cu care te-ai pupat?

Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai aiurea. îmi încleştez dinţii şi opresc în faţa restaurantului, dar las motorul pornit.

— Am ajuns.

Brennei puţin îi pasă că am ajuns. E ca şi cum ar vorbi cu ea
însăşi.

— Da, sigur a fost Hunter. Nu te văd mozolindu-te cu Hollis... E tare enervant. Probabil ţi-ar fi şoptit numai porcării.

Oftez.

— Deci îi cunoşti şi pe Hunter, şi pe Hollis? Brenna îşi dă ochii peste cap.

— îi cunosc pe toţi. Tatăl meu e Chad Jensen.

Numele nu-mi spune nimic.

— Cine?

Antrenorul principal al echipei de hochei. Eu sunt Brenna
Jensen.

___ Antrenorul Jensen e tatăl tău?

__ Da. Este...

Rămâne perplexă, cu gura deschisă.

__ Ia stai! Zici c-au plecat la schi? Nemernicii! Nu au voie să schieze în timpul sezonului. Tata o să-i omoare, dacă află.
Drace! E vina mea! Când am pomenit despre excursia la schi, nu mă aşteptam ca Brenna să ştie despre cine vorbesc.
— Şi nici nu va afla, îi zic pe un ton ferm. N-o să-i spui nimic.
— N-o să-i spun, mă asigură ea, dar pare distrată. Stă şi se holbează uluită la mine.
— Nu pricep. Cum naiba a ajuns o fată de la Brown, membră într-o asociaţie de studente, să fie colegă de apartament cu trei hocheişti? Care, că tot veni vorba, sunt burlaci superpopu- lari, după care umblă toate tipele. Fiecare admiratoare pe o rază de optzeci de kilometri stă cu ochii ţintă pe câte un jucător de hochei de la Briar, pentru că. Aşa cum se spune, „mai toţi ajung în Ligă".
— Sunt prieteni cu fratele meu mai mare. A jucat hochei la Briar, anul trecut.
— Cine e fratele tău? se interesează noua mea cunoştinţă.
— Dean Heyward-Di Lau...
— Laurentis! mă întrerupe Brenna, cu un icnet. Dumnezeule! Abia acum văd cât de mult semeni cu el. Eşti sora lui Dean.
Dau din cap, copleşită de jenă. Sper din tot sufletul că tipa nu e una dintre fostele lui Dean. A fost un mare fustangiu, înainte s-o întâlnească pe Allie. Nici măcar nu vreau să ştiu câte inimi a zdrobit.
Brenna păleşte, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

A, nu, nu-ţi face griji! N-am ieşit niciodată cu Dean. Până anul ăsta, nici măcar n-am fost la Briar

— .Nu?
— Nu. Am învăţat doi ani la facultatea de stat din Hampshire, îmi explică ea. M -am transferat aici în se ^ Sunt în anul trei, dar e primul meu an la Briar. rie Tresare puternic, de parcă poşeta tocmai ar fi muşcat-0
— Stai o secundă! îmi vibrează telefonul.
Aştept nerăbdătoare să-şi verifice telefonul. Vreau să afl , „ j I • -a , mai multe amanunte de la tipa asta... şi cat se poate de **repede** Car erau şansele ca, dintre toţi străinii pe care aş fi putut să-i iau cu maşina, să dau peste fiica antrenorului lui Fitzy? Şi poate c-o fi primul ei an la Briar, dar e limpede că ştie foarte multe despre jucătorii pe care-i antrenează tatăl ei – inclusiv despre fratele meu, pe care nici măcar nu l-a întâlnit.
Brenna trimite repede un mesaj.
— Scuze! Prietenele mele voiau să ştie pe unde sunt. Trebuie să plec.
O privesc lung.
— Pe bune? Nu poţi să-mi arunci bomba cu fiica antrenorului şi *să pleci.* Vreau să aflu absolut tot ce ştii despre băieţii ăştia.
Brenna rânjeşte.
— Păi, ce să zic? E limpede că tre' să ne mai vedem. Te-aş invita chiar acum să iei masa cu noi, dar nu vreau să-ţi cânt în strună.
— Ce vrea să-nsemne asta?
— înseamnă că-i musai să mergi acasă şi să-ţi înfrunţi colegii de apartament. Discută cu ei!
înşfacă telefonul meu din suportul de pe bord şi-mi zice:
— îmi trimit un mesaj de pe telefonul tău, ca să ai numărul meu. Vii mâine seară cu mine la meci?
— Care meci?
— Briar joacă împotriva celor de la Harvard. Tata vrea să vin la toate meciurile de acasă şi din deplasare, dacă nu-mi ia mai mult de o oră de mers cu maşina din campus.
—___Pc hune? Şi daca ai alte planuri? Atunci, îmi taie alocaţia.
— Faci rniş...
— ... mişto de tine? Da. Dacă am treabă, nu merg. Dacă n-am treabă, merg. Nu-mi cere luna de pe cer, iar mie-

mi plac hocheiul şi băieţii drăguţi, aşa că nu e o povară pentru mine.

— Ai dreptate.

Telefonul ei bâzâie din nou – de data asta, anunţă că a sosit mesajul pe care tocmai l-a trimis de pe mobilul meu. Brenna îmi spune:

— Bun, acum avem avem numărul celeilalte. Punem la cale nunta săptămâna viitoare.

Chicotesc.

— Mulţumesc că m-ai adus!

Coboară din maşină şi dă să închidă portiera, dar apoi, pe neaşteptate, îşi strecoară capul în maşină.

— Hei, al cui tricou să-l port mâine-seară? Pe-al lui Fitzy sau pe-al lui Davenport?

Clipeşte cu nevinovăţie. Mă încrunt şi-i arăt degetul mijlociu.

— Nu-i amuzant.

— Ba a fost nostim. O ştii şi tu. Pe mâine, fată smintită!

O privesc cu invidie cum intră în restaurant. Mi-ar fi plăcut să mănânc plăcintă. Dar Brenna are dreptate: nu pot amâna la nesfârşit ce am de făcut. E timpul să merg acasă.

FITZ

Când oprim pe alee, văd un Audi strălucitor. Umerii mi se încordează. Sper că Hunter nu a observat. Nu mă uit spre scaunul şoferului, să-i evaluez reacţia. Sunt sigur că e încântat să vadă maşina lui Summer. înainte să plecăm în Vermont, mi-am parcat Honda veche în garajul mic. Deci Summer n-ar fi avut unde să parcheze.

Unde mai pui că e un afurisit de Audi.

Hunter opreşte Rover-ul în spatele maşinii argintii şi ne spune cu voce gravă:

— Rămâne între noi.

— Clar!

Hollis cască şi-şi scoate centura. A dormit ca un butuc pe bancheta din spate, tot drumul.

— Nu glumesc. Dacă ajunge ceva la urechile antrenor...

— N-o să ajungă, îl asigură Hollis. Excursia asta n-a avut loc. Aşa e, Fitz?

Dau solemn din cap.

— N-a avut loc.

Hunter opreşte motorul.

— Bun. Dar hai să nc punem dc acord cu privire la o variantă, în caz că ne întreabă mâine, la antrenament. Am fost în New Hampshire. cu părinţii lui Mike. Ne-am relaxat lângă foc, am făcut baie în jacuzzi, am jucat Monopoly.

— Eu am câştigat, intervine Hollis.

îmi dau ochii peste cap. Sigur că el trebuie să fie câştigătorul jocului închipuit de Monopoly.

— Ba nu! *Eu* am câştigat, spun cu aroganţă. Am cumpărat Promenada şi i-am construit opt hoteluri.

— Să ţi-o trag! protestează Hollis. Promenada era a mea.

— Promenada nu a fost a nimănui, mormăie Hunter. N-am jucat Monopoly.

Are dreptate. Am schiat. E cel mai prostesc lucru pe care l-am fi putut face, fiind în toiul sezonului. Dar când suntem împreună, Hollis, Hunter şi cu mine avem o influenţă proastă asupra celorlalţi. Am crescut toţi trei pe Coasta de Est şi ne plac sporturile de iarnă, aşa că, atunci când Hollis a sugerat să mergem într-o ieşire secretă la schi, a părut mult prea tentant ca să refuzăm.

însă antrenorul o să turbeze, dacă află. Ca hocheişti, nu trebuie să facem nimic care ne-ar putea pune în pericol integritatea corporală sau sezonul. Prin urmare, un weekend de beţie şi de schi, în Vermont, e un păcat capital.

Dar uneori trebuie să mai laşi loc şi distracţiei, nu?

Nu am acceptat excursia asta ca să amân revederea cu Summer. Pentru că ar fi prea demn de milă şi stupid, iar eu nu sunt nici demn de milă, nici stupid.

Şi ce dacă s-a mozolit cu Hunter? Tipa nu e genul meu, oricum. Unde mai pui că trebuie să plătesc şi mai puţin la chirie, fiindcă locuieşte cu noi. E un mare avantaj.

Deci ne-am pus de acord, da? New Hampshire. Foc, jacuzzi, Monopoly, ciocolată fierbinte.Ciocolată fierbinte?

strigă Hollis. Cc naiba! Asta riiroarnă cu totul sccnariul nostni. Nu-s sigur c-o să-mi por aminti. Izbucnesc în râs. Hunter clatină dezaprobator din cap, uitându-sc la noi. – Voi aţi jucat pentru Jensen mai mult timp decât mine. Dintre roţi, ar trebui să ştiţi cel mai bine ce se va întâmpla dacă antrenorul află că am chefuit în weekendu! ăsta. Şi-aşa e de rău c-am schiat. Dacă aude c-am avut băutură şi iarbă, o să-şi iasă din pepeni.

Hollis şi cu mine redevenim serioşi. Are dreptate. Ultima oară când un jucător a fost prins chefiiind, a fost dat afară din echipă. Iar acel jucător s-a întâmplat să fie Dean, care a fumat iarbă Ia un chef şi a picat testul antidrog, a doua zi. Dar nu-i ca şi cum am fi consumat ecstasy. Doar câteva beri, puţină iarbă şi ceva slalomuri pe pârtie, pe care probabil că... Bine, e clar că n-ar fi trebui să facem toate astea.

— Hai să intrăm. Nu ne putem lăsa noua colegă de apartament să aştepte.

Hollis e voios din cale-afară. Rânjeşte cu toată faţa. Hunter coboară din Rover, aruncându-ne o privire sumbră.

— Ţineţi-vă mâinile acasă! ne previne el.

— Gura! Nu poţi să vii cu astfel de pretenţii.

— Mai întâi, tipa nu e o bucată de carne. Este colega noastră de apartament.

Hunter ridică o sprânceană şi adaugă:

— Dar, dacă vine vorba de ridicat pretenţii, eu am întâietate, din moment ce i-am băgat limba-n gură.

Strâng din dinţi.

Hollis oftează şi bate în retragere.

— Aşa e. Mă retrag.

Chicotesc. Muşchii maxilarelor mi se relaxează. Vorbeşte ca şi cum ar fi avut vreo şansă s-o cucerească pe Summer. Hollis e un
tip chipeş, dar e un mascul sadea, ca să nu mai spunem şi cât de nesuferit e. O fată ca Summer n-ar ieşi niciodată cu el.

— Mulţam! zice Hunter la mişto. Eşti foarte generos, Mikc. Pe bune! M-ai emoţionat.

— Sunt un prieten bun, se laudă Hollis.

Ne apropiem de veranda din faţă. Observ sclipirea de nerăbdare din ochii lui Hunter. Nu-i de mirare. I-am văzut faţa când a sunat Dean şi ne-a spus că Summer are nevoie de o locuinţă. E limpede că Hunter e nerăbdător să repete faza cu pupatul de Anul Nou.

Dar, fiindcă am simţ practic, mi-am ignorat sentimentele şi l-am avertizat pe Hunter că, indiferent ce-o să se întâmple între el şi Summer, nu trebuie să afecteze aranjamentul nostru în ceea ce priveşte chiria, pentru că acum şi numele ei apare în contractul de închiriere. Hunter ne-a asigurat că nu se va schimba nimic.

A zis-o de parcă e convins că *se va întâmpla* ceva între el şi Summer.

Mă rog. Nu-mi pasă. Lasă-i să şi-o tragă! Eu, unul, am alte lucruri mai bune de făcut.

îmi potrivesc rucsacul pe umăr şi aştept ca Hollis să descuie uşa. Odată ajuns în casă, arunc rucsacul, cu un bufnet, şi-mi scot bocancii. Ceilalţi doi fac acelaşi lucru.

— Scumpo, am ajuns acasă! strigă Hollis.

De sus se aude un hohot de râs.

Pulsul mi se accelerează când paşii ei se apropie de palier. Apare lângă balustradă. Poartă pantaloni de trening şi un hanorac cu logoul Universităţii Briar. Şi-a strâns părul într-un coc neglijent.

Ochii lui Hunter se fixează pe ea. Nu e nimic indecent în ţinuta lui Summer, dar fata asta s-ar putea îmbrăca într-un sac, că tot ar arăta sexy.

— Hei, bine-aţi venit acasă! spune ea, veselă.

— Salut! îi strig cu. Vocea mea e încordată.

Hunter îşi scoate geaca şi o agaţă în cuier.

— Blondino, rosteşte el tărăgănat, mă bucur că eşti aici. Hollis îl aprobă:

— Aşa-i!

—Mulţumesc, băieţi! Şi eu mă bucur că sunt aici.

— Stai aşa! Meriţi o întâmpinare ca lumea, îi zice Hunter. Zâmbind, urcă la repezeală scara, câte două trepte odată. O ia în braţe, iar obrajii ei se colorează în roz. îmi feresc privirea, prefacându-mă ocupat cu agăţatul gecii mele în cuier. Nu ştiu dacă o sărută sau nu, dar Summer e tot îmbujorată când mă uit iar la ea.

—Mă duc să mă schimb, anunţă Hunter.

Dispare în camera lui, iar Hollis se duce în bucătărie. Rămânem doar eu şi Summer. Urc şi eu la al doilea etaj. îmi aruncă o privire precaută şi întreabă:

— V-aţi distrat?

Dau aprobator din cap.

—Da. A fost super!

Face un pas spre uşa deschisă a dormitorului ei. Trag cu ochiul peste umărul ei şi văd un pat perfect aranjat, o pilotă albă şi vreo sută de perne aruncate pe ea. Pe podea e un fotoliu-pară roz-neon şi un covoraş alb.

Un laptop deschis stă pe un birou mic. Pe timpul lui Dean, biroul ăla nu era acolo.

S-a instalat ca la ea acasă.

Păi, acum asta e casa ei, îmi reaminteşte o voce lăuntrică.

— Mulţumesc că m-ai lăsat... Se opreşte, apoi se corectează:

— Că ai fost de acord să mă ai colegă de apartament.

Dau din umeri.Cu plăcerc. Oricum, aveam nevoie de un al patrulea colocatar.

Summer se tot îndepărtează uşor, ca şi cum nu vrea să stea aproape de mine. Oare a uitat că de Anul Nou s-a dat la mine (ară ocoliş, după care a ajuns să joace hochei cu limba coechipierului meu?

Nu că mi-ar păsa.

— În fine..., zice ea, mai retrăgându-se un pas.

La rândul meu, fac un pas în spate.

— OK. Eu... O să fac un duş. Am avut o ultimă rundă de... ăăă... Monopoly, înainte să plecăm spre casă, şi sunt transpirat.

Summer ridică din sprâncene şi comentează:

— Nu mi-am dat seama că Monopoly e aşa de solicitant.

Din pragul camerei lui, Hunter chicoteşte.

Vreau să-i arunc o privire ucigătoare, pentru că el e cel care a inventat alibiul cu Monopoly, dar a intrat în camera lui, iar acum e ocupat trăgând pe el un tricou.

îi dau o replică jalnică.

— Aşa cum le jucăm noi, jocurile astea sunt intense.

— Interesant! Abia aştept să jucăm cu toţii, împreună. Distracţie plăcută la duş, Fitz!

Dispare în dormitorul ei, iar eu mă târăsc într-al meu. îmi bâzâie telefonul. Mă reped la el, cuprins de uşurare. Am nevoie să-mi distrag atenţia, ca să nu mă mai gândesc la cât de jenantă a fost interacţiunea asta.
Mesajul de pe ecran mă face să zâmbesc.
Am rămas blocat la poarta a 3a! Te urăsc, fir-ai tu al naibii!
Nu răspund la mesajul amicului meu, ci îl sun. Morris mi-e partener de joc şi prieten bun, iar în prezent testează jocul video la care am lucrat în ultimii doi ani

— .Salut! îmi răspunde imediat Morris. Cum naiba intru în Oraşul de Oţel?

Pufnesc în râs.

— Nu-ţizic.

— Dar sunt blocat aici de aseară!

— Aseară ţi-am trimis linkul. Faptul că deja ai pornit spre oraş e de-a dreptul impresionant. Azi nu m-am uitat la **panoul** cu mesaje, dar ultima oară când am făcut-o, niciunul dintre ceilalţi care-l testează nu era pe punctul de-a trece de nivelul cu oraşul.

— Păi da, pentru că le sunt superior în toate privinţele, se laudă Morris. Doar părerea mea contează.

— Şi până acum care e părerea ta?

— Jocul ăsta e tare.

Sunt cuprins de entuziasm. îmi place la nebunie să aud asta, mai ales de la un jucător cu experienţă, ca Morris, al cărui canal de *streaming*, pe Twitch, îi aduce o tonă de bani. Da, oamenii plătesc să-l vadă jucând jocuri video online. E foarte priceput. Ca să nu mai zic că e incredibil de amuzant să-l urmăreşti live, în aventurile lui virtuale.

Nu vreau să mă laud, dar şi eu sunt un soi de legendă. Nu joc online, dar fac recenzii de jocuri. Până acum, am făcut chestia asta pentru blogul universităţii, dar şi pentru alte site-uri importante de jocuri. Dar m-am oprit, pentru că-mi mânca prea mult timp, iar eu trebuie să mă concentrez pe propriul meu joc.

Legiunea 48 nu e cel mai complex joc RPG, nu este *multipla- yer* şi are o acţiune plănuită foarte strict, nu un concept de tip *open-world*. Am un program încărcat, deci mi-e destul de greu să găsesc timp să joc jocuri video, darămite să le mai şi proiectez. Totuşi, mă pregătesc să candidez pentru un job, la mai multe companii de producţie de jocuri video, aşa că trebuie să le arăt ce sunt capabil să fac în privinţa tehnicilor de proiectare. *Legiunea <18* nu c chiar dc calibrul unor jocuri precum *Skyrim* sau *Grand Thffi Auto*,

dar tot ce trebuie să fac este să le arăt acestor studiouri ca nu sunt un amator.
Cea mai mare calitate a mea este că am realizat de unul singur întreaga grafică, plus programarea necesară pentru buna funcţionare a jocului. Am început cu schiţe, pe urmă le-am desenat digital, după care le-am transpus în 3D. Nu mai ştiu cât timp mi-a luat să programez totul.
— N-ai dat încă de erori? îl întreb.
— Nu cine ştie ce. Când vorbeşti cu dragonul, în peşteră, dialogul îngheaţă şi pe urmă sare la partea următoare.
OK. Asta-i uşor de reparat. Mă simt uşurat. E nevoie de ore întregi să corectezi toate erorile enervante din etapa alfa a ajocu- lui. Pentru aproape un an, jocul abia dacă putea fi jucat. Prima rundă de testare a scos la iveală o mulţime de erori care-mi scăpaseră. într-un fel sau altul, în ciuda programului meu încărcat, am reuşit să le repar şi să fac jocul pe deplin funcţional şi pregătit pentru a doua – şi ultima – rundă de testare. De data asta, zeci de jucători îl joacă, inclusiv mulţi prieteni de-ai mei din facultate.
— Jocul n-a crăpat încă, adaugă Morris, ca să mă încurajeze.
— „încă”? Bate-te peste gură, frate! Am trimis jocul ăsta la vreo şase companii. Dacă moare...
— Nu a murit deloc, se corectează Morris. Şi nici n-o va face. Acum zi-mi cum deschid poarta a treia!
— Nu-ţispun.
— Dar mor de nerăbdare să văd Oraşul de Oţel. Trebuie să vorbesc cu vreun oracol? De ce nu pot să găsesc cheia aia?
— Poate că nu eşti aşa de bun cum crezi, îl iau eu peste picior.
— Să ţi-o trag! Bine, nu-i nimic. O să reuşesc, şi atunci o să te sun, ca să mă dau mare.
Zâmbesc în sinea mea.

fi u Kf NNFDY

— Aşa să faci! Ne vedem online, mai încolo. Acu merg la duş.

— Stipcr! ***Ciao!***

Mă dezbrac **şi mă îndrept vesel spre baie. Entuziasmul |u** Morris **faţă de jocul meu a reuşit să-mi destrame încordarca**

Dar apoi o aud pe Summer râzând în hol, şi muşchii mi ^ încordează din nou.

Mă privesc în oglindă; observ frustrarea din ochi, rigiditatea maxilarului. Expresia mea dură pare şi mai dură din pricina tatuajelor: două „mâneci" care-mi acoperă complet braţele şi desenul de pe piept, care e doar cu tuş negru. Ásta s-a mai decolorat puţin. Tocmai de-aia pare şi mai cool. Dar nu m-am tatuat ca să mă dau grozav. Sunt pictor. îmi desenez singur tatuajele şi pot folosi orice drept pânză. Inclusiv propria-mi piele.

Dar când am moaca ursuză şi barba crescută ca-n junglă şi mă uit urât în oglindă, tatuajele mă fac să arăt ca un golan.

Ca să fiu sincer, exact a golan voiam să arăt în timpul liceului, în scurta mea perioadă de rebeliune. Mi-am făcut primul tatuaj – dragonul de pe braţul meu stâng – când hoinăream cu nişte amici a căror soluţie preferată pentru rezolvarea problemelor implica să împartă pumni. Sau să poarte boxuri. Nu mă înţelegeţi greşit. Nu ei m-au bătut la cap să mă tatuez. Pur şi simplu cunoşteau un loc unde minorii se puteau tatua fără să ceară permisiunea părinţilor. Primul tatuaj a fost un soi de sfidare faţă de ai mei. în clasa a zecea, şcoala a organizat o expoziţie cu lucrările elevilor (inclusiv ale mele). Părinţii mei au venit la expoziţie, dar s-au ciorovăit încontinuu, în loc să-şi susţină fiul. Treceau la pas pe lângă picturile mele, prea ocupaţi să se certe ca să le privească.

Aşa că acel Colin de cincisprezece ani, care se voia a fi un dur, şi-a zis: *Bun, voi doi sunteţi prea prinşi cu*

hărţuiala ca să-mi lăudaţi desenele, aşa că o să le pun acolo unde o să le şi vedeţi.

Pe atunci, consideram tatuajele o prelungire a artei mele, dar nu pot să neg că altul a fost impulsul care m-a împins pe calea tatuajelor.Umerii mi se încordează când îl aud pe Hunter murmurând. Izbucnesc alte hohote din partea lui Summer. Se pare că tipul bagă vrăjeală din nou.

SUMMER

N-a fost rău. Am reuşit să schimb câteva fraze cordiale cu Fitz, iară să-l pocnesc în moaca lui nătângă. Nota zece pentru mine! Doar că mi-e ciudă pentru felul în care vaginul meu a reacţionat la moaca lui nătângă.
M-a furnicat.
Vagin idiot!

Urăsc faptul că încă îl consider atrăgător, deşi am auzit comentariile lui dureroase la adresa mea.

O bătaie în uşa mea mă smulge din gânduri. Hunter păşeşte în cameră, aruncându-şi trupul puternic şi musculos pe patul meu.

— Tre' să trag un pui de somn.

Gura mi se curbează într-un surâs ironic.

— Sigur, simte-te ca acasă!

— Mulţam, blondino!

îmi face cu ochiul şi se face şi mai comod, lăţindu-se pe spate şi punându-şi mâinile sub cap.

Uau! Are braţe incredibile. S-a schimbat într-un maiou care-i lasă la vedere bicepşii bine conturaţi şi umerii laţi.

Iar pantalonii de trening îi atârnă îndeajuns de mult pe şolduri încât zărescinccpuml zonei pubianc. E netedă şi bronzată. E la fel de ispititoare ca braţele alea formidabile. Hunter este sexy şi o ştie. Surâde când bagă de seamă că-l admir.

Ah, buzele alea! încă îmi amintesc cum a fost când m-a sărutat. Sărută al naibii de bine. Nu prea agresiv, nici prea

nerăbdător. Şi nici nu exagerează cu limba.

Mă întreb cum sărută Fitzy.

Ca un nemernic, Summer, spune pe un ton ferm Selena Gomez din mine. *Sărută ca un nemernic.*

Aşa e. Pentru că este un nemernic.

— Ce cauţi în camera mea, Hunter? îl întreb, sprijinindu-mă de birou.

— Ziceam că e timpul să avem Marea Discuţie.

Oftez.

— Bună idee!

— Super! Hai s-o facem.

Fac un gest graţios spre el.

— Bărbaţii primii!

Pufneşte.

— Ce lasă eşti!

Pufnesc în râs. Mă salt pe birou.

— Nici măcar nu ştiu ce-ar fi de spus. Ne-am sărutat. Mare scofală!

Ochii lui negri se plimbă nestingheriţi pe picioarele mele dezgolite. E limpede că-i place ce vede, pentru că în privire i

se aprinde o scânteie. îmi

aminteşte oarecum de Logan,
prietenul lui Dean, şi nu doar
pentru că amândoi au părul

negru şi trupuri bine lucrate.
Logan emană energie sexuală.
Nu ştiu cum s-o descriu; are
ceva sălbatic şi obscen. Hunter

emană aceeaşi vibraţie, şi nu

pot să neg că mă tulbură

.Dar numai pentru că ne considerăm reciproc arr3”-ira gatorj
- - i i - - - • -
nu
inseamna ca c obligatoriu sa sanm în pat împreună.

— Summer, ştiu că am schimbat nişte mesaje după noap aia, dar am avut senzaţia că avem mult mai multe să ne spunem[3] Nu mi-ai zis ce anume...
Tace brusc.
îmi încreţesc fruntea.
— Ce anume nu ţi-am spus?

Se ridică în capul oaselor, trecându-şi o mână prin păr S-a mai tuns de când nu l-am mai văzut, dar a rămas destul de

lung încât să-şi poată răsfira degetele prin el.

— Voiam să te întreb ce a însemnat.

Mă priveşte îngrozit, pe urmă adaugă:

— Am devenit cel mai nasol coşmar al meu.

Izbucnesc în râs.

— Scumpule, nu-i nimic! O mulţime de tipi încearcă să găsească un sens în săruturile de Anul Nou.
îl privesc cu subînţeles.
Hunter geme de frustrare.
— Nu pune sare pe rană, blondino!
— îmi pare rău, dar trebuie s-o fac. în noaptea aia, erai foarte încrezut. Te purtai ca şi cum, indiferent ce fată

ai săruta la miezul nopţii, tipa o să se milogească să-i faci copii.

Scot limba la el.

— Ei, acum care-i ăla care vrea să-mi facă urmaşi? Tu!

Umerii i se cutremură de râs.

Cobor de pe birou.

— S-a întors roata, comentez eu, cu glas cântat.

Hunter se ridică. E mai înalt decât îmi aminteam – are peste un metru nouăzeci. Ca şi Fitz. E adevărat că cei mai mulţi hocheişti beneficiază de

avantajul înălţimii. în echipa de

la Briar e un tip care are doar un metru şaptezeci. Cred ca-l cheam

ăWilkins. Odată, l-am auzit pe Dean lăudându-l. Zicea ca, deşi c mai scund, joaca heton.

— Nu-ţi facc griji! spune Hunter. încă nu-mi stă capul la copii.

— Nu? Atunci ce-i în capul tău?

Nu-mi răspunde. Ochii lui negri coboară pe pieptul meu, după care se întorc spre faţa mea. Nu port sutien. Categoric că a observat lucrul ăsta.

Pe de altă parte, şi eu observ că pantalonii lui de trening par mai umflaţi în partea din faţă decât erau cu două

minute în urmă.
Când bagă de seamă că am băgat *şi eu* de seamă, tuşeşte jenat şi încearcă să se ascundă.
Oftez.

— Hunter, sper că n-o să faci aşa încât relaţia asta să devină ciudată.
În obraji îi apar două gropiţe ridicol de adorabile.
— Defineşte „ciudat”!
— Habar n-am. Să fii jenant. Ori să-mi dai târcoale.
Face un pas spre mine.
— Par eu să-ţi dau târcoale? zice tărăgănat.
Inima îmi bate mai repede. Drace, cât de fermecător e!

— OK. Ai de gând să te amorezezi de mine? Să-mi scrii poezii şi să-mi pregăteşti micul-dejun?

— Poezia nu e genul meu, îmi răspunde Hunter. Şi de gătit, nici vorbă!

Se trage mai aproape, până când feţele noastre se apropie la doi centimetri.

— Dar m-aş bucura să-ţi pregătesc cafeaua de dimineaţă.
— Nu beau cafea, i-o întorc eu, fudulă.
Chicoteşte, punându-şi din nou în valoare gropiţele.
— Te laşi greu, aşa-i?
— în ce fel să mă las? întreb sec. Nu pricep.
îşi înclină capul, dus pe gânduri

.__ încă nu ştiu nici eu, recunoaşte Hunter.

Respiraţia lui îmi gâdilă urechea. Se apleacă spre

mine şi şopteşte:

— Dar abia aştept să aflu.

Apoi îmi mângâie un braţ cu vârfurile degetelor. Şi, ^ clipi, se strecoară afară din camera mea.

Noul meu cartier este o mănăstire, în comparaţie cu **sediul** Kappa, de la Universitatea Brown. La unu dimineaţa, **singurul** sunet care răzbate prin fereastra dormitorului meu este ţârâitul greierilor. Nu tu motor de maşină, nu tu muzică, nu tu ţipete de fete bete sau urlete de băieţi care se încurajează reciproc, la un concurs de băut bere.

Trebuie să recunosc: mi se pare tulburător. Liniştea nu mi-e prietenă. Liniştea te sileşte să-ţi cercetezi mintea,

să înfrunţi gândurile pe care le-ai dat deoparte în timpul zile sau grijile de care sperai să scapi, sau secretele pe care încerci să le păstrezi.

Nu-mi place să fiu singură cu gândurile mele. De obicei, am în cap o învălmăşeală de nesiguranţă, îndoială

de sine, o brumă de autocritică şi o fărâmă de încredere excesivă în mine însămi, în cele mai nepotrivite clipe. Mintea mea e un loc de rahat.

Mă răsucesc şi gem, cu capul în pernă. Sunetul e mult prea strident în camera mea ciudat de tăcută. Nu pot să dorm. Mă foiesc şi mă zvârcolesc încă de la unsprezece noaptea, lucru care începe să mă scoată din sărite. Am

dormit bine cât timp băieţii au fost în Vermont. Nu pricep de ce prezenţa lor aici mi-a schimbat starea.

N-are rost să mă forţez să adorm. Dau la o parte cuvertura şi cobor din pat. O să

mănânc ceva. Poate că după aia o să reuşesc să adorm

.Dat fiind că dorm doar în chiloţi, înhaţ prima haină aflată la îndemână: un tricou aJh şi subţire care Iasă să se întrevadă conturul sfârcurilor şi care abia dacă-mi acoperă coapsele. îl pun pe mine: mă îndoiesc că vreunul dintre colegii mei de apartament e treaz la ora asta, deci n-are

cine să mă vadă. Hunter a zis că au antrenament la şase dimineaţa, deci sigur dorm cu toţii buştean.

Dar m-am înşelat. Unul dintre ei e cât se poate de treaz.

Fitzy şi cu mine ţipăm scurt când dăm cu ochii unul de celălalt, în bucătărie.

— Rahat! exclam eu. M-ai speriat.

— Scuze! Dar şi tu m-ai speriat pe mine.

Stă la masă, cu picioarele întinse pe scaunul de lângă el şi cu un caiet de schiţe în poală.

încă ceva: nu poartă tricou.

E la bustul gol.

Imaginea asta mă copleşeşte.

îmi desprind privirea de pieptul lui gol, dar e prea târziu. în creier mi s-a întipărit deja fiecare detaliu:

tatuajele de pe braţe, vârtejul negru de tuş care i se prelungeşte pe claviculă şi se opreşte chiar deasupra pectoralilor minunaţi. Abdomenul lui Fitz e aşa de cizelat, de parcă a fost desenat cu o pensulă. Ca şi Hunter, e numai muşchi şi niciun pic de grăsime, dar, în vreme ce

pieptul lui Hunter te îndeamnă să-I apreciezi şi stârneşte câteva furnicături, al lui Fitzy îmi declanşează un torent de fiori şi dorinţa irezistibilă de a-l atinge.

Vreau să-mi lipesc gura de pielea lui. Vreau să urmăresc cu limba fiecare contur al tatuajelor lui. Vreau să-i smulg caietul de desen şi să-l arunc, ca să urc eu în poala lui. Preferabil, cu buzele lipite de ale lui şi cu o mână pe scula lui.

Să mă ajute Dumnezeu!

Nu pricep. Fitzy nu e deloc genul de tip care-mi place. în-

treaga viaţă am fost înconjurată de băieţi de bani gata, şi de ast

aam fost atrasă: tricouri în stil polo, feţe bărbierite îngrijit şi 7 bete orbitoare. Până acum, nu m-am dat în vânt după **tatuaje şj** chipuri bărboase.

— Nu poţi dormi? mă întreabă încet.

Deschid frigiderul şi scotocesc după ceva gustos.

— Nu. Nici tu?

— Aş fi putut adormi acum o oră, dar am vrut să

termin schiţa asta, pentru că mâine n-o să am timp de aşa ceva.

Aleg nişte iaurt şi miisli. în timp ce le amestec într-un castron, mă uit la Fitz.

— Ce desenezi?

— Ceva pentru un joc video la care lucrez.
îşi închide brusc caietul de schiţe, deşi nu am încercat să trag cu ochiul.
— A, da! Dean mi-a spus că te ocupi de jocuri. Dar credeam că doar faci recenzii. Le şi proiectezi?
— Am proiectat doar unul. Acum lucrez la al doilea, răspunde Fitzy, fără să dea amănunte.

E limpede că nu e un subiect despre care vrea să discute. Ridic din umeri şi spun:

— Mişto! Pare interesant.

Mă cocoţ pe blat şi gust din iaurt.

în bucătărie se lasă tăcerea. Mănânc fără să-l scap din ochi, iar el se uită la mine. E deopotrivă chinuitor de neplăcut şi ciudat de plăcut.

Pe limbă îmi stau o mulţime de întrebări. Majoritatea au legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea de Anul Nou.
Chiar nu m-ai vrut atunci? Doar mi-am imaginat că te interesez,? Chiar crezi rahaturile alea pe care le-ai spus despre mine?
Dar nu dau glas niciuneia. Refuz să-mi descopăr fie şi o

fărâmă de vulnerabilitate în

faţa tipului ăstuia. Nu trebuie
să ştie cât de mult m-au rănit
vorbele lui

.în schimb, îl iau la rost:

— N-ar fi trebuit să mergeţi la schi.

Fitzy expiră prelung,

— Aşa-i! N-ar fi trebuit.

— Şi atunci, de ce aţi făcut-o?

— Pentru că suntem idioţi.

Zâmbesc, după care mă înfurii pe mine fiindcă am zâmbit la vorbele lui.

— Dacă află, antrenorul nostru o să-şi sară din pepeni. Şi băieţii la fel, dacă stau să mă gândesc. A fost

urât din partea noastră, adaugă el. O să fie secretul nostru, bine?

Ăăă...

îi arunc o privire ruşinată.

— Prea târziu.

— Ce vrei să spui?
Tonul i s-a înăsprit.
— Din întâmplare, azi m-am împrietenit cu fiica antrenorului vostru. Şi i-am zis despre excursia voastră la schi.
Se holbează la mine şi izbucneşte:
— Dă-o dracului de treabă, Summer!
Mă apăr numaidecât:

— Când am vorbit la telefon, Hollis nu mi-a spus că e secret.

Fitz clatină din cap, neîncrezător.

— Cum e posibil să te împrieteneşti cu cineva *din întâmplare*? Şi cum de-a venit vorba despre excursia noastră în Ver- mont? Ţi-a spus Brenna dacă o să ne toarne lui taică-său?

— Mi-a promis că o să-şi ţină gura.
Fitz înjură în barbă.
— N-avem nicio garanţie c-o să tacă. Dacă-şi pierde cumpătul, Brenna e periculoasă. Nu ştii niciodată ce-o să-i iasă pe gură.
— N-o să vorbească, îl asigur. După cum am spus, acum suntem prietene la cataramă.

Buzele lui Fitzy zvâcnesc, ca şi cum încearcă să nu ¡¿b neascâ în râs.

Adaug:

— Mâine merg cu ea Ia meciul vostru împotriva celor de I Harvard.

— Zău?

— Im-hm.

Termin de mâncat iaurtul şi merg la chiuvetă, să spăl **castronul**

— Tipa e de gaşcă. Ne înţelegem foarte bine.

îl aud oftând. îl privesc peste umăr şi întreb:

— De ce oftezi?

— Presimt că tu şi Brenna o să intraţi în belele. Cred că veţi avea o influenţă groaznică una asupra

celeilalte.

Nu mă pot abţine. Izbucnesc în râs.

— E posibil, admit eu.

Fitzy oftează iarăşi.

— Ba e de-a dreptul probabil.
Râzând, închid robinetul şi pun castronul curat în uscător.
Inima îmi saltă când aud paşii lui Fitzy în spatele meu.
— Scuză-mă, vreau să iau un pahar, murmură el.
Un braţ lung se întinde spre bufet, la câţiva centimetri de obrazul meu.
Mirosul lui îmi gâdilă nările. O aromă lemnoasă amestecată cu un strop de lămâie. Miroase aşa de bine!

îmi şterg mâinile pe un prosop şi mă întorc spre el. Respiraţia i se precipită. Ochii lui întunecaţi poposesc pe

pieptul meu, apoi trec repede la paharul pe care-l ţine-n mână.

Ah, am uitat! Se vede tot prin tricoul ăsta. Din cauză că am

spălat castronul cu apă rece,
acum un minut, sfârcurile mele
s-au transformat în mici muguri
întăriţi. însă acum îmi împung
triajul din cu totul alt motiv

.Motivul ăsta se numeşte Colin Fitzgerald. Pieptul lui dezgolit este aşa de aproape, că-l pot atinge. Sau linge.

Cred c-am dat de belea. Sunt în continuare atrasă de el. Chiar *prea* mult. N-ar trebui să râvnesc la un tip care are gânduri aşa de urâte despre mine.

Respir pe gură, ca să evit să-i simt iar mirosul, şi mă îndepărtez de blat. Caut cu privirea ceva care să mă

distragă, ceva asupra căruia să mă concentrez. Ochii îmi cad pe romanul gros de pe masă. L-a lăsat lângă creioanele de desen.

— Oho!

Vocea mea sună nefiresc de tare. Sper să nu-i trezesc pe Hunter şi Hollis.

— îmi place seria asta. O citeşti prima oară sau o reciteşti?

Fitz nu-mi răspunde. Când îl privesc, surprind o expresie sceptică. Când vorbeşte, îi simt îndoiala în voce:

— Ai citit seria *Vânturi schimbătoare?*

— Primele trei volume. încă n-am găsit timp pentru volumul al patrulea.

Ridic cartea, care are mai mult de o mie de pagini.

— Am auzit că e mai gros decât celelalte.

— *Sângele dragonului* chiar e de două ori mai mare, spune Fitzy, încă privindu-mă neîncrezător. Nu-mi vine să cred c-ai citit seria!

Strâmb din buze.

— Şi de ce zici asta, mă rog?

— Fiindcă e foarte stufoasă şi-

Tace jenat.

E nevoie de o singură secundă ca să pricep aluzia.

Nu e vorba că-i vine greu să creadă c-am citit cărţile astea. De fapt, *nu crede* că le-am citit.

Indignarea îmi creşte în piept şi mi se opreşte în gâtlej, ca un

nod fierbinte. Păi, chiar aşa: de
ce-ar crede? în ochii lui, sunt

o*superficial**. **O** fată nătângă, carc n-ar putea să înţeleagă **o car**$_{ic}$ aşa de stufoasă! Drace! O fi crezând că sunt şi analfabetă! îmi scapă un mârâit.

— Ştiu să citesc, ce dracu! Tresare.

— Poftim? Dar n-am spus că...

— Şi, doar pentru că nu mi-am făcut tatuaje cu dragoni, zâne şi elfi, nu înseamnă că nu am voie să citesc cărţi *fantasy...*

— Să ai voie? N-am spus...

____ ... indiferent cât de *stufoase* ar fi, închei eu, încruntându-mâ.

Oricum, mă bucur că acum ştiu ce gândeşti despre mine. Cu un zâmbet încordat, arunc cartea pe masă.

Bufi

— Noapte bună, Fitz! încearcă să nu stai treaz până dimineaţă.

— Summer...

Ies din bucătărie înainte să mai adauge vreun cuvânt.FITZ

De regulă, patinatul înainte de meci nu este epuizant, dar în dimineaţa asta antrenorul vrea să repetăm câteva scheme care – crede el – ne vor ajuta în meciul de diseară. Anul ăsta, echipa celor de la Harvard a fost de neoprit. Au parte de un sezon perfect. Deşi n-am spus-o niciodată cu voce tare, cred că, în confruntarea noastră, s-ar putea să fie echipa cea mai bună.

în secret, probabil că şi antrenorul gândeşte la fel, pentru că trage de noi mai mult decât de obicei. Când ies de pe gheaţă, sunt transpirat din cap până-n

picioare. Am părul lipit de frunte şi jur că de sub casca mea ies aburi, ca în desene animate.
Antrenorul mă bate pe umăr.
— Te-ai mişcat bine, Colin.
— Mulţumesc, domnule!
— Davenport – i se adresează el lui Hunter –, să-mi arăţi că eşti la fel de necruţător şi-n seara asta, fiule! Să tragi *prin* Johansson, nu pe lângă el. Pricepi?
— Pricep, domnule.
Avem o jumătate de oră la dispoziţie ca să facem duş şi să ne schimbăm înainte de şedinţa obligatorie, din sala de proiecţie, unde vom revedea înregistrarea meciului. Va fi prim,j| djn cele două meciuri împotriva echipei de Ia Harvard din sezon'* acesta, şi vrem să fim la înălţime. Pe lângă asta, **jucăm în ^** plasare, aşa că va fi foarte greu; dar, dacă îi învingem pe **terenul** lor, va fi cu atât mai bine.
în vestiar, îmi dau jos echipamentul ud de transpiraţie şi jntru în duş. Cabinele sunt separate prin pereţi despărţitori şi au usi batante, aşa că nu ne putem vedea reciproc în fiindul gol. Intru în cabina de lângă cea a lui Hollis, deschid robinetul de apă rece şi-mi strecor capul sub şuvoi. Jur că încă asud, chiar şi sub jetul de apă rece.
____ Chiar ne facem că nu observăm că Mike s-a epiiat pe piept?
întreabă Dave Kelvin, un apărător din anul trei.
Râsetele răsună cu ecou, ricoşând în faianţa băii. îl privesc pe Hollis si ridic dintr-o sprânceană. Am stat

cu tipul ăsta îndeajuns de multe ori la duş, la sală, la piscină ca să ştiu că de obicei are păr pe piept. Dar acum e mai neted decât un fund de bebeluş.

Nate Rhodes, care anul ăsta ne e căpitan, rânjeşte.

— Te-ai epilat acasă sau la salon?

Hollis îşi dă ochii peste cap şi răspunde:

— Acasă. De ce să plătesc pe cineva ca să facă un lucru pe care pot să-l fac şi singur? E o prostie.

Hollis se răsuceşte către Kelvin şi-i zice:

— Uite cine vorbeşte! Ce-ar fi să mai cobori de pe calul tău de fildeş?

— Din turnul de fildeş, îl corectez eu.

— Da, cum spui tu... Ştim cu toţii că te epilezi şi pe piept, *st* pe spate, Kelvin. Ce retardat ipocrit eşti!

Pufnesc în râs. Mă săpunesc. în sfârşit, temperatura mea corporală începe să scadă.

— Nu mă epilez pe spate! protestează Kelvin.

Ba da. Nikki Orsen te-a văzut. Ai păr pe spate, măgarule

!Nikki joaca pe post de extremă dreaptă, în echipa de hochei de fete a Universităţii Briar. Este o jucătoare excepţională şi o fată uluitoare, dar şi o mare gură-spartă. Nu-i indicat să-i spui ceva, dacă nu vrei să se afle.

Nate şi doi tipi din anul patru se prăpădesc de râs, iar moaca lui Kelvin se înroşeşte.

— O omor pe Nikki! declară el.

— Relaxează-te, prinţesă! zice tărăgănat Hunter. Toţi tipii pe care-i vezi pe Instagram îşi epilează anumite părţi ale corpului.

— Da! Ce-i aşa mare scofală? intervine Hollis. Nu-i nicio ruşine să te epilezi, dacă eşti bărbat.

— Aici, toată lumea se poate simţi în siguranţă. Noi nu judecăm, spune Nate, cu gravitate.

— Exact! Nu judecăm, întăreşte Hollis. Cu toţii ne epilăm... Sau cel puţin ar trebui s-o facem, dacă ne considerăm *gentlemeni*.

îmi înghit râsul. Pun săpunul în săpunieră şi încep să mă clătesc.

— Pe bune, frate, care-i treaba cu cosmetizarea asta? intervine Matt Anderson.

Asemenea lui Kelvin, Matt joacă în apărare. Anul trecut, amândoi jucau jalnic, dar noul nostru antrenor pentru fundaşi, Frank O'Shea, a lucrat intens cu apărătorii tot sezonul. A stat cu biciul pe ei până când i-a dat pe brazdă.

— Am o întâlnire după meciul din seara asta, dezvăluie Hollis.

— Şi ce? Tipa are ceva împotriva părului de pe piept?

— îl urăşte. Odată, în timp ce presta sex oral, a înghiţit un fir de păr pubian şi a vomitat direct pe scula iubitului ei. Pe urmă a vomat şi tipul. Aproape imediat după aia, s-au despărţit.

Pentru un timp, singurul sunet care se aude în încăpere este curgerea apei.

Apoi izbucnim cu toţii în râs.

— Sfinte! E cel mai haios lucru pe care l-am **auzit** în mea! îngaimă Hunter, printre hohote de râs.

— Ţi-a spus ea toate astea? se interesează căpitanul nostru
Stă îndoit de mijloc de atâta râs. Nu-mi dau seama dacâ
faţă i se scurg lacrimi sau doar apă de la duş.

— Da, confirmă Hollis. Şi-a mai zis că nici în ruptul **capului** n-o să mai facă sex oral, dacă vede că tipul are pâr pe corp. Adică pe piept, braţe, picioare. Deci...
Hollis ridică din umeri.

— Ţi-ai epilat şi braţele, şi picioarele? chiţăie Nate.
Hunter râde şi mai tare.

— Gagicile sunt ţăcănite, mormăie Kelvin.
Are dreptate. Fetele chiar sunt puţin duse cu pluta. De pildă, Summer s-a zbârlit la mine, azi-noapte, doar pentru că m-am arătat surprins că a citit *Vânturi schimbătoare*.
Chiar avea impresia că o cred analfabetă?
Pe bune?
Deşi... mă rog, dacă privesc scena din punctul ei de vedere, îmi dau seama de ce a avut reacţia aia exagerată. Poate că a sunat de parcă presupun că nu e îndeajuns de isteaţă încât să priceapă seria de romane sau că minţea când a zis că le-a citit.
Dar nu asta am vrut să spun. Cărţile alea chiar sunt greu de citit. Drace! Până şi eu, care devorez cărţi *fantasy* de ani buni, abia am reuşit să le termin. Dacă mi-ar fi dat ocazia să-i răspund, i-aş fi putut spune

lucrul ăsta. Şi mi-aş fi cerut scuze fiindcă am insinuat că n-o cred.

însă, aşa cum am bănuit, pe Summer scrie „teatru”. Dacă m-ar fi lăsat să vorbesc, câteva cuvinte ar fi lămurit totul: *Scuze, n-am vrut să sune aşa. Iartă-mă...* în schimb, a ieşit valvârtej din cameră, ca o fetiţă îmbufnată.

înşfoc un prosop şi mi-l leg iute peste mijloc. *Teatru,* repet în sinea mea. Nu mă interesează teatrul. Niciodată nu m-a interesat, niciodată n-o să mă intereseze.

Şi-atunci, de ce nu-mi pot scoate din minte expresia îndurerată de pe chipul ei?

Arena de hochei de la Briar e un vis. Avem echipament de top, vestiare bine aerisite, duşuri ultimul răcnet, o zonă de relaxare, bucătărie, cabinet de fizioterapie, baie cu hidromasaj... de toate. Mai ales sala de vizionare e demenţială. Aduce cu o mică sală de cinema; are trei rânduri de mese şi scaune uriaşe, capitonate, aşezate în semicerc. La capătul sălii, antrenorul are echipament audio-video asemănător cu cel al comentatorilor de sport de la televizor; are *input* pentru laptop şi un ecran *touch-screen,* pe care se poate scrie. Când subliniază diverse chestii sau notează ceva, totul apare pe ecran.

Mă las să cad în scaunul de lângă portarul nostru, Patrick Corsen.

— Salut!

— Bună!

Se zgâieşte la ecran. Pe el e afişat un stop-cadru cu arena de hochei de la Harvard. Pare să fie din meciul de săptămâna trecută – Harvard contra Boston. în ziua aia, Bostonul a fost zdrobit.

Categoric, Harvardul are o echipă de temut. în trecut n-a fost aşa, pentru că Briar a avut întotdeauna un program de hochei mai bun. Dar în sezonul ăsta cei de la Harvard sunt pe val, mai talentaţi ca niciodată. După ce studenţii din anul patru au absolvit, în sezonul trecut, băieţii mai mici, care nu au avut şansa de a străluci pe gheaţă, au avut parte de mai mult timp în arenă şi au arătat tot ce pot. Harvardul nu se mai bazează doa

r|>c îndemânarea căpitanului său, ca anul trecut. Jake ConnelJ un jucător al naibii dc bun, dar nu poate să ducă î„ sp„(f^ cchipă întreagă.

— Linia Iui ConneIJy e al dracului de iute, declară Cor* pe un ton sumbru.

— Linia noastră e mai rapidă, îl asigur eu. Mă refer la mine, Ia Hunter şi la Nate.

— Bine, dar a doua şi a treia linie a lor sunt Ia fel de rapide Poţi spune acelaşi lucru despre ale noastre?

Corsen coboară vocea, adăugând:

— Unde mai pui că au o apărare mai bună decât a **noastră** Ăia doi – nu-mi mai amintesc cum îi cheamă – sunt teribil de buni când e vorba să ţină pucul afară din zona lor. îi uşurează foarte mult sarcina lui Johansson. Johansson e portarul echipei de Ia Harvard şi este fenomenal. Corsen are de ce să-şi facă griji.

— Kelvin şi Brodowski nu sunt aşa de puternici, murmură el.

— Ai dreptate, îl aprob eu. Dar Matty este.

Schiţez un gest către Anderson, care tocmai scrie un mesaj pe telefonul Iui.

Matt şi-a îmbunătăţit stilul de joc după ce Dean şi Logan au absolvit. Acum e golgheterul fundaşilor noştri şi unul dintre cei mai buni executanţi de penaltyuri pe care-i avem. De asemenea, e singurul jucător afro-american din echipă – lucru de care e foarte mândru. Ni s-a alăturat anul ăsta şi e nerăbdător să-şi focă prezenţa cunoscută în Liga Profesionistă de Hochei, unde predomină jucătorii caucazieni.

— Adevărat. Matty e un plus, recunoaşte Corsen. S-a mai liniştit puţin, deşi încă pare nemulţumit, înţeleg de ce e îngrijorat. A semnat un contract cu echipa L.A. Din

sezonul viitor, o să joace la ei. Evident că-ţi faci griji că echipa care te-a ales o să te vadă cum o dai în bară. De multe ori,
când se întâmplă aşa, asta-ţi garantează un Ioc în echipa de re**zervă.** Deşi, ca să fim sinceri, în unele cazuri aceasta e opţiunea mai **bună.** Exact asta face Logan acum: joacă pentru Providence **Bruins** şi-şi dezvoltă abilităţile de joc. Nu suntem toţi ca Garrett **Graham,** care e un superstar înnăscut. Şi nu toţi jucătorii de **facultate** sunt îndeajuns de buni încât să treacă Ia profesionişti.
Antrenorul intră **în** sala de proiecţie şi bate din palme.
____ Hai să-i dăm drumul!
Nu strigă, dar toţi devin atenţi. Jensen e genul de om care impune respect. Şi e foarte laconic. Dar puţinele cuvintele pe care **le rosteşte** exercită o putere deosebită asupra celorlalţi.
— Priviţi-l cu atenţie pe puştiul ăsta, ne cere el.
Apasă pe *play*, iar stop-cadrul prinde viaţă.
Patinatorul care poartă tricoul cu numărul 33 trece în goană peste linia albastră. Antrenorul punea imaginea pe pauză. Trage mai aproape tableta, iar peste două secunde un cerc roşu-aprins încadrează jucătorul.
— Student în anul întâi. Joacă pe post de aripă stângă, spune Jensen. ÎI cheamă Brooks Weston.
— E un bătăuş, intervine un coechipier de-al meu.
— Şi ce dacă? pufneşte Hollis. Avem şi noi bătăuşii noştri. îl putem trânti zdravăn.
Chicotim cu toţii.
Antrenorul explică:
— Nemernicul ăla are abilitatea uimitoare de a încălca regulamentul pe gheaţă, fără să fie penalizat. Şi se pricepe de minune să atragă minute de pedeapsă pentru

adversar. Specialitatea lui e să provoace încăierări. Tipul scapă basma curată, în vreme ce adversarul se alege cu un avertisment sau, mai rău, cu o eliminare.
încăperea e străbătută de un murmur de dezaprobare, deşi sunt sigur că şi noi am făcut aceeaşi măgărie, la un moment dat: ne-am provocat adversarii, pentru a-i face să comită o infr$_{ac}$ţi$_{Un}$ Dar unii jucători transformă chestia asta în strategie de joc. ^ trenorul Jensen nu crede în acest soi de strategii. Dac-ar fi el, Liga ar trebui să sancţioneze mai hotărât asemenea comp$_{0rta}$ mente.

— Indiferent ce înjurături ies pe gura puştiului ăstuia, $_{nu}$ vâ lăsaţi afectaţi! ne previne Jensen. Aţi înţeles?

Ne fixează cu o privire ucigătoare.

— Nu mă tem de un puşti bogat, cu gură spurcată, zice Kelvin.

____ De unde ştii că-i bogat? îl întreabă Hunter, amuzat.

— Prenumele lui e un nume de familie. De regulă, e un semn că părinţii lui l-au botezat aşa în onoarea vreunui bunic putred de bogat.

____ Pai, şi prenumele meu e un nume de familie, subliniază Hunter.

_____ Exact! Iar tu eşti putred de bogat! intervine Hollis, pufnind în râs. Drace! Probabil că-l ştii pe Wesley Brooke ăsta.

— Brooks Weston, îl corectează cineva.

— îl cunosc, admite Hunter, iar mărturisirea lui îl face pe Hollis să pufnească din nou în râs. Am jucat amândoi în echipa Şcolii Pregătitoare Roselawn. Era cu doi ani mai mare decât mine.

Antrenorul dă aprobator din cap şi zice:

— Puştii de la Roselawn sunt o mare bătaie de cap.

— *Tocmai* am spus c-am învăţat la Roselawn, protestează Hunter.
— Iar eu mă repet: puştii de la Roselawn sunt o mare bătaie de cap.
Hunter oftează.
Petrecem următorul sfert de oră analizând prima repriză a meciului Harvard contra Boston. Antrenorul are dreptate. Brooks Weston e o afurisită de pacoste. Se poartă foarte agresiv. Scapă de o eliminare de trei minute, din cauză că a lovit un adversar cu ^y, ţ j aproape că stârneşte o încăierare înainte de fluierul final. \\ eston le aruncă vreo două înjurături jucătorilor din echipa adversa. dar chiar când un jucător din echipa Bostonului e pe caJe sa sari la bătaie, un coleg îl trage înapoi. Weston rânjeşte în timp ce iese de pe gheaţă.
Tipul ăsta nu-mi place.
în a doua repriză, Harvardul începe cu două contraatacuri.
____ Anul ăsta şuturile lui Connelly sunt mult mai puternice
sau doar mi se pare? întreabă Kelvin, cu ochii la ecran.
_____ Sunt mult mai puternice, confirmă antrenorul. Pe deasupra. e mai iute. A marcat de fiecare dată când a scăpat pe contraatac în sezonul ăsta. Nu-l lăsaţi să bage pucul în plasă! Aţi înţeles?
Urmează un cor de „Da, domnule”.
Şi chiar în clipa asta, pe ecran are loc un contraatac precum cel menţionat mai devreme. Se vede clar cum Connelly driblează patru adversari, printre care doi fundaşi care par complet năuciţi. E ca în serialul ăla vechi, din anii '90, pe care l-am văzut anul trecut: personajul principal făcea salturi în timp, la întâmplare, nimerind în corpul altora, ca să schimbe istoria. Tipul petrecea primele

cinci minute din fiecare episod străduindu-se să-şi dea seama unde naiba se află şi în corpul cui a aterizat. Connelly i-a buimăcit pe fundaşii ăia. Nedumeriţi, îşi rotesc capetele în dreapta şi-n stânga, ca şi cum ar fi fost aruncaţi pe gheaţă, în toiul unui meci de hochei. Până se dezmeticesc, Connelly a trecut ca fulgerul pe lângă ei şi deja a şutat. Pucul ţâşneşte spre colţul stâng al porţii, asemenea unui uligan pescar care plonjează în ocean, după pradă.

Antrenorul pune în stop-cadru mutra frustrată a portarului.

— Frumos şut! spune Nate, invidios.

— Mda, confirmă antrenorul. Nu vreau să văd aşa ceva în seara asta, decât dacă vine din partea unuia dintre voi. Aţi priceput?

Am priceput, răspundem cu toţii.**Rămânem** aici, ca **să** studiem restul filmării. în vreme ce antrenorul scoate în evidenţă ceea ce consideră a fi slăbiciunile **echipei** de la Harvard, suntem numai ochi şi urechi. **Dacă** vrer* să-i batem în seara asta, va trebui să profităm de fiecare slăbiciune de-a lor.

SUMMER

— îţi vine că crezi că a spus aşa ceva?

A trecut o zi întreagă de când m-am intersectat cu Fitz în bucătărie, dar încă sunt furioasă.

— Da, cred, răspunde Brenna pe un ton iritat. Am crezut când mi-ai spus-o prima dată, când mi-ai spus-o a doua oară, iar acum o zici a treia oară, şi tot o cred! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vrei s-o laşi baltă?

— Niciodată! declar.

Răspunsul ei e un amestec între un geamăt şi un hohot de râs.

— Dumnezeule! Eşti aşa de încăpăţânată. Aşa ai fost toată viaţa?

— Da. Sunt încăpăţânată şi îmi asum chestia asta. Dar ştii ce nu-mi asum? Că sunt analfabetă. Ştiu să citesc!

Exasperată, Brenna ridică privirea spre tavan, ca şi cum ar cere ajutorul Cerului. Sau poate că meditează, deşi e greu să faci aşa ceva într-o arenă plină ochi. în plus, trebuie să

fim atente, pentru că am ajuns târziu la meci şi a trebuit să stăm într-un sector de tribună ocupat de susţinătorii Harvardului. Suntem două puncte negru-argintii care înoată într-o mare de purpuriu

.O mu Iţjmc alţi **foni poartă culorilc Universităţii** Bri$_{ar}$, majoritatea **s-au adunat în cealaltă parte a arenei.** Deşi Bre^ m-a **tot tachinat ieri pe tema asta, nu purtăm tricourile celor** la Briar. **îmi convine.** Deja **am primit priviri urâte pentru că** şi Brenna **nu purtăm purpuriul echipei** Harvard.

— Summer, scumpo, tipul nu ţi-a spus că eşti analfabetă.

Brenna îmi vorbeşte pe tonul unui adult care îi explică **unui**

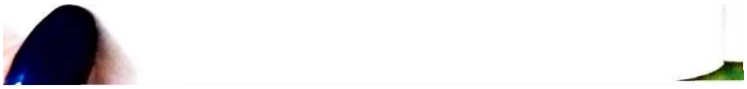
preşcolar cum să deseneze cu acuarele: cu o nerăbdare abia **ţinută** în frâu.

_____ Dar a sugerat că sunt prea proastă ca să citesc *Vânturi schimbătoare.*

_____ Toţi sunt prea proşti ca să citească *Vânturi schimbătoare*

mârâie ea. Tu chiar crezi că toţi ăia care se laudă că se dau în **vânt** după cărţile din serie chiar le-au citit? Nu! Au cinci mii de pagini! Odată, am încercat să citesc primul volum, iar autorul ăla cretin descria un copac pe nouă

pagini. *Nouă pagini!* Cărţile alea sunt naşpa! Naşpa cu N mare!
Zâmbeşte când bagă de seamă că mă prăpădesc de râs.
_____ **Asta a fost discursul meu despre** *Vânturi schimbătoare,*
glumeşte ea. Cu plăcere!
Veselia mea nu durează mult.
— Brenna, pur şi simplu mi-a vorbit de sus.
— Chiar aşa? Nu cumva ai devenit prea sensibilă la orice spune el, din cauză că a zis că eşti superficială?
îmi muşc buza de jos. E adevărat. în ultima vreme sunt exagerat de sensibilă, mai ales în legătură cu Fitz. Doar că... Tot încerc să mă văd prin ochii lui şi imaginea care se încheagă nu e una cu care m-aş putea mândri.
Văd o blondă ameţită care tocmai a fost dată afară dintr-o asociaţie studenţească şi alungată dintr-o alta; o tipă care e mereu sub supraveghere academică, al cărei tată a trebuit să ceara o

favoare ca s-o transfere la altă universitate; o fată al cărei frate a apelat la un prieten ca să-i găsească o locuinţă.
Vad o fată care o dă mereu în bară.
îi spun asta şi Brennei, dar vuietul mulţimii îi acoperă răspunsul.
Cât timp am stat de vorbă, nu şi-a dezlipit ochii de gheaţă. Brusc, sare în picioare.

— Eşti chior, arbitrule? ţipă ea. I-a pus piedică!
Un grup de băieţi aflat cu câteva rânduri în spatele nostru se amuză de furia ei.
— Hei, nu e vina noastră că jucătorii voştri de rahat nu pot patina fără să se încurce în propriile picioare! zice unul dintre ei, în bătaie de joc.
— Aaa... deci aşa?! izbucneşte Brenna.
Se răsuceşte iute spre ei. îmi înăbuş râsul.
în afară de eşarfa ei argintie, poartă numai negru, ca de obicei. Plus rujul roşu – care, după cum încep să cred, e semnul ei distinctiv. Cu părul negru lăsat liber şi cu ochii scânteind, noua mea prietenă arată de milioane. Aduce puţin cu Gal Gadot, actriţa care o joacă pe Wonder Woman. De fapt, arată chiar aşa cum ar trebui să arate Wonder Woman.
E superbă.
Băieţii pe care-i săgetează din priviri amuţesc când văd pe cine au luat peste picior.
— Singurul lucru de rahat pe care-l văd este căcatul pe care portarul vostru tocmai l-a lăsat pe gheaţă, le-o trânteşte Brenna.
Pufnesc sonor.
— Ia uitaţi-vă la tabela de scor, ameţiţilor! Spuneţi-mi ce vedeţi! plusează ea, arătând spre panoul de deasupra gheţii.
Scorul arată l-0 pentru Briar.
Niciunul dintre băieţi nu se uită la tabelă.
— Ţine-ţi gura! se răţoieşte un tip.
— |'inc-ţi-o tu, i-o întoarce ea. Băieţii voştri **sunt** nişfc pălâi, ţipă Brcnna. Stau acolo şi cerşesc un fault, în |0c si ^

Qf> ILLi; Kf NNEOV

tC/.c ca nişte bărbaţi. *Vaaai, nu! Băiatul ăsta rău m-a lovit'*
^
Amicii tipului se prăpădesc de râs.

— **Nu** mă face să vin la tine! îl avertizează Brenna, **punându** mâinile în şolduri.

— Nu mă tenta! Nu mă bat cu fete, dar pentru tine aş put să fac o excepţie.

— Nici eu nu dau în bărbaţi, spune ea, pe un ton dulce Dar, din fericire, nu văd niciun bărbat prin preajmă. Tu vezi>

— Afurisi to...

O trag pe Brenna de braţ, silind**-o** să se aşeze, şi îi **ordon:**

— Relaxează-te!

Sunt cât se poate de conştientă de privirile ucigătoare ale celor din jur.

— Sunt nişte nemernici, mormăie ea. Iar arbitrul ăla e un ratat! A fost limpede că i-au pus piedică lui Anderson. Ar fi trebuit să dea penalti.

— Dar nu au făcut-o. Dac-o ţii tot aşa, o să fim luate la bătaie sau date afară de-aici. Aşa că hai să trecem peste.

— Să trecem peste? Adică exact ce ar trebui să faci *tu.* în schimb, eşti obsedată de replica banală a unui tip. Strâng din dinţi şi îi zic:

— E aşa de grav că mă deranjează că unul dintre băieţii cu care locuiesc are impresia că nu-s decât o fată fără creier? Nimic altceva decât praf în ochi?

— Ştii cine altcineva a mai fost considerată praf în ochi? întreabă Brenna. Elle Woods. Şi ştii ce-a făcut? A urmat Dreptul şi le-a arătat tuturor cât de deşteaptă e, iar pe urmă a devenit avocat, şi toţi o adorau, iar fostul ei

iubit de doi bani a încercat s-o recucerească, iar ea l-a trimis la dracu. Punct.

îmi vine să zâmbesc. Brenna se referă la *Blonda de la Drept,* deşi filmul ăsta nu ar putea fi considerat o paralelă cu viaţa mea. Eu n-o să studiez Dreptul, în ciuda faptului că toţi cei din familia mea au făcut-o. în afară de Dean. El şi-a urmat propria cale. S-a hotărât în ultimul moment să renunţe la Drept, pentru că şi-a dat seama că vocaţia lui e să fie antrenor de hochei şi să lucreze cu copiii. Dacă ai mei ar fi fost nişte snobi bogaţi şi scorţoşi, ar fi fost oripilaţi de faptul că Dean Heyward-Di Laurentis a devenit profesor de sport.

Din fericire, ai mei sunt nişte părinţi grozavi. L-au susţinut pe frate-miu, iar acum Dean mi-a pregătit calea ca să schimb şi eu foaia.

însă deocamdată n-am hotărât ce vreau să fac în viaţă. Iubesc moda, dar nu cred că vreau să devin designer, iar marketingul de modă nu mă interesează prea mult. Scopul meu este să văd cum se sfârşeşte cariera mea universitară, înainte să iau hotărârea finală. Iar în anul patru începem stagiatura, aşa că o să-mi fac o idee mai clară cu privire la ce-mi place şi ce nu.

— Nu contează cum te văd ceilalţi, încheie Brenna. Ci cum te vezi tu însăţi...

Tace brusc, apoi dă drumul unui torent de înjurături, nemulţumită că echipa de la Harvard a egalat.

— Ei, ce zici de-asta? îi strigă tipul cu care s-a ciorovăit ceva mai devreme.

— Ce zici dacă ţi-aş îndesa un măr în fund? i-o întoarce ea.

Dar pare cu gândul aiurea. Privirea nu i se dezlipqte de gheaţă.
Pentru câteva secunde, ochii i se umplu de admiraţie, după care exclamă cu furie:

— Ah! Connelly ăsta! De ce patinează ca fulgerul?!

— E un lucru rău?

— Este, când tipul face parte din echipa adversă.

— Aha! Ups!

E clar că trebuie să studiez lista cu jucătorii de l$_{a}$ R$_{rjar}$ j. doar pe Fitz, Hunter, Hollis şi pe încă vreo doi $_{pe}$ ca$_{rc}$ ¡.^ noscutîn Brooklyn, de Anul Nou.

— Deci Connelly e inamicul nostru? mâ interesez.

__ Normal! Şi e periculos. Dacă te trezeşti faţă-n f$_{aţâ}$ $_{Cu\ c|}$pe gheaţă, te termină. Praf te face, dacă e pe contraatac! U f/.' nemernicul ăla care-l ţine pe Hollis în spatele porţii. îl $_{chea}$^' Weston. Nici pe el nu-l plăcem.

— Am învăţat la aceeaşi şcoală ca un tip pe nume Wes$_{t0n}$.
Şi el juca hochei.
Capul Brennei se roteşte fulgerător spre mine.

— Summer, dacă-mi spui că eşti prietenă cu Weston, j$_{urc}$â
te pocnesc!
Scot limba la ea.

— Ba n-o s-o faci. E clar că vorbim despre acelaşi tip... Ce ciudat! Nu am ştiut că Weston învaţă Ia Harvard. Credeam că e
pe Coasta de Vest.
Când surprind privirea ucigătoare a prietenei mele, zâmbesc.

_____ Fii pe pace! Eu şi Weston nu suntem prieteni, dar în liceu
mai pierdeam vremea împreună. E amuzant.

_____ E un bătăuş venit din iad, mă contrazice Brenna.

— Asta nu înseamnă că nu-i amuzant.

— Aşa-i, zice ea, fără tragere de inimă. Doar că nu-mi place ideea ca prietenele mele să fie în relaţii bune cu inamicul.
în glumă, face un gest amenințător, după care declară:
— Sunt cu ochii pe tine, Bărbie de Greenwich!
Zâmbind larg, mă aplec şi o sărut pe obraz.
— Te iubesc! Eşti talismanul meu.
— Prostuţă mai eşti!

îşi îndreaptă din nou atenţia asupra gheţii. Să urmăreşti un meci de hochei te ţine cu sufletul la gură. Toiul se petrece fulgerător şi e foarte intens. Dacă-ţi iei ochii d

la gheaţa chiar şi pentru o singură secundă, s-ar putea să descoperi că situaţia s-a schimbat radical. Adineauri, Harvard era în atac, iar acum e rândul celor de la Briar. înaintaşii noştri se reped spre terenul advers, dar sunt în ofsaid.
Brenna înjură apăsat.
— Hai, băieţi! strigă ea. Adunaţi-vă!
— Nu poţi să te aduni când deja eşti PRAF! urlă guralivul din spatele nostru.
Brenna îi arată degetul mijlociu iară să se mai răsucească spre el.
în stânga porţii echipei de la Briar are loc o înfruntare. Cen- tru-înaintaşii sunt încordaţi, gata să sară de îndată ce pucul va fi aruncat pe gheaţă.
— Nate e centru-înaintaş, îmi spune Brenna. La dreapta e Fitz, la stânga e Hunter.
Privirea mea se mută automat asupra lui Fitz. Poartă tricoul cu numărul 55. Nu-i pot vedea faţa din cauza vizetei, dar îmi pot imagina că fruntea lui e încreţită de atâta concentrare.
Pucul e aruncat. Nate ajunge primul la el. îl preia şi i-l pasează numaidecât lui Fitz, care-l mânuieşte cu măiestrie, fentând doi adversari. E greu de crezut că un tip atât de mare poate fi aşa de graţios. Omul ăsta înalt de doi metri pur şi simplu zboară pe partea de gheaţă a celor de la Harvard, iar entuziasmul îi cuprinde pe toţi spectatorii îmbrăcaţi în negru şi argintiu.
Pucul a fost proiectat în spatele porţii, iar Fitz aleargă după el. Izbeşte un adversar de mantinelă şi opreşte pucul cu crosa, după care şuteză rapid spre poartă. Portarul îl respinge cu uşurinţă. Oricum, nu cred că Fitz încerca să înscrie. A vrut să deschidă o portiţă pentru Hunter: acesta recuperează pucul şi îl trimite spre poartă.

Portarul echipei Harvard îl respinge şi de data asta, dar la limită.
Brenna strigă:

_ *De eter?*

Pentru că suntem mai buni ca voi! îi răspunde ncsuferi$_{ell}$| jlbt cu câteva rânduri mai sus.

Şi *sc* întâmpla iarăşi: îmi întorc capul pentru o secundă, ca să-l privcsc, iar când mă uit din nou la gheaţă, Briar nu mai are pucul. Un jucător de la Harvard i-l pasează Iui Weston, care i-| trimite lui Connelly. Deodată, îmi amintesc de avertismentul Brennei despre ce s-ar putea întâmpla dacă un asemenea jucător ar scăpa pe contraatac.

— După el! îi strig fundaşului de Ia Briar care-I urmăreşte pe căpitanul echipei Harvard.

Dar nimic nu poate ţine pasul cu fulgerul. Connelly e prea iute. Parcă s-a transformat în Neo, tipul din filmul *Matrix*, în scenele alea când se mişcă într-un mod supranatural. Connelly îşi lasă urmăritorii în urmă.
Brenna scoate un geamăt şi nici măcar nu se mai uită. Nu-mi pot ascunde dezamăgirea când pucul zboară pe lângă mănuşa lui Corsen.

— GOOOOOOL! urlă o voce în difuzoare.

După câteva secunde, sirena anunţă sfârşitul meciului.

Fanii echipei de la Harvard sunt în delir. Briar a pierdut.

După meci, nu părăsim arena imediat. Brenna vrea să-şi salute tatăl înainte de a urca în autobuzul echipei şi de a se întoarce la Briar. Iar eu vreau să vorbesc cu Brooks Weston.

îmi amintesc că, în liceu, el dădea cele mai tari petreceri. Părinţii mei sunt de treabă, dar nu ne îngăduiau nici mie, nici fraţilor mei să invităm la noi

acasă mai mult de câţiva prieteni. Pe de altă parte, domnul şi doamna Weston erau plecaţi din oraş foarte d«, aşa că fiu! lor avea la dispoziţie uriaşa reşedinţă a familiei

Weston aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Curtea lor din spate era legendară. Fusese proiectată ca o copie a curţii de la Vila Playboy – inclusiv grota. îmi aduc aminte că m-am sărutat cu vreo doi băieţi în spatele cascadei artificiale.

— Nc vedem în faţă, peste zece minute, spune Brenna. Iar dacă te-ai hotărât să vorbeşti cu duşmanul, cel puţin încearcă să-i **smulgi** câteva secrete.

— O să mă străduiesc.

Dispare în mulţime. îmi croiesc drum spre holul de lângă vestiarele echipei. Ajunsă acolo, dau peste câţiva paznici şi o grămadă de fete. Brenna m-a avertizat că, după meciuri, admiratoarele hocheiştilor dau târcoale vestiarului, în speranţa c-o să atragă atenţia vreunui jucător. îmi amintesc de scena asta de la meciurile fratelui meu.

îi trimit iute un mesaj lui Weston, bizuindu-mă pe faptul că are acelaşi număr de telefon ca în liceu.

Salut!!! Sunt Summer H.D.L. Am venit aici cu o prietenă. Te aştept în faţa vestiarului.

Vreau să te salut. Mi-ar plăcea să te văd.

I-a scris şi numele meu, pentru eventualitatea în care mi-a şters numărul din agenda telefonului. Deşi n-ar fi avut niciun motiv s-o facă. Nu suntem foşti iubiţi. Nu-i ca şi cum ne-am despărţit urât, după absolvirea liceului.

Hotărăsc să aştept cinci minute. Dacă nu apare, o să mă duc la Brenna.

Dar Weston nu mă dezamăgeşte. Nu trec nici două minute, şi iată-l că vine spre mine, în pas grăbit.

Mă ridică în braţe şi mă roteşte. Sunt sigură că admiratoarele care se holbează la noi în clipa asta vor să-mi vină de hac.

— Supeeer! exclamă Weston. Summer, ce cauţi aici?Parc bucuros să mă vadă. Trebuie să recunosc: şi eu mă buc să-l văd.
Părul lui blond-murdar e mai lung decât îl purta în ljccu
Acum îi vine până aproape de bărbie. însă ochii lui cenuşii sunt la fel de diavoleşti. îmi amintesc că aveau o sclipire, ca şi cum Weston punea la cale ceva deşucheat. E unul dintre motivele pentru care nu am ieşit niciodată la o întâlnire cu el. Era (şi bănuiesc că încă este) destul de imatur. Unde mai pui că se întâlnea cu una dintre prietenele mele, iar conform codului de conduită al prietenelor adevărate, pentru mine Weston era inaccesibil.

— Sunt studentă la Briar, îl anunţ, după ce îmi dă drumul.

îi pică faţa.

— îţi baţi joc de mine?

— Nu. Am început din semestrul ăsta.

— Parcă învăţai la Brown, nu?

— Am învăţat.

— Aha... Aşa, şi ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă.

Weston îmi cuprinde umerii cu un braţ uriaş şi-mi zice în şoaptă, pe un ton conspirativ:

— Dă-mi voie să ghicesc... Ai petrecut prea mult şi ai făcut prostii, iar ăia de la Brown ţi-au dat papucii.

îi arunc o căutătură indignată.

— Nu-mi place deloc că noi doi am fost la acelaşi liceu, mormăi eu.

— De ce? Pentru că asta înseamnă că te cunosc prea bine?

Weston rânjeşte.

îi răspund cu ranchiună:

— Exact. Dar să ştii că nici măcar nu eram la un chef când am făcut prostiile despre care vorbeşti.

Nu îi zic mai mult. încă sunt foarte stânjenită de întâmplarea aceea.

Doar părinţii mei ştiu toată povestea. Niciodată n-am

fost capabilă să am secrete faţă de ei. în primul rând, amândoi sunt avocaţi, adicâ pot obţine informaţii cu uşurinţă. în al doilea rând, ii iubesc şi nu-mi place să mă ascund de ei. Bineînţeles că nu le spun chiar *totul*, dar nu le-aş putea ascunde un eveniment aşa de important precum incendierea sediului unei asociaţii studenţeşti.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd! spune Weston, îmbră- ţişându-mă din nou.

E dan admiratoarele echipei de la Harvard mă urăsc de moarte!

Deodată, un alt jucător se apropie de noi. Privirile jindui- toare şi discuţiile şoptite îmi dau de înţeles că majoritatea admiratoarelor îl aşteaptă.

— Connelly, ea e Summer, mă prezintă Weston. Am învăţat la acelaşi liceu. Summer, el e Jake Connelly. Vedeta care a câştigat meciul pentru Harvard. Frate! *Chiar* că fraternizez cu inamicul. Connelly e tipul pe care Brenna îl urăşte.

E teribil de atrăgător.

Amuţesc când mă pierd în ochii lui de un verde-închis – o nuanţă cum n-am mai văzut până acum. Şi jur că pometii lui arată mai bine decât ai mei. Cu toate astea, înfaţişarea lui nu are nimic feminin. Corpul lui e incredibil de bine lucrat. Seamănă cu Clint Eastwood, aşa cum era în tinereţe. Tot ce pot să spun e... uau!

Reuşesc să mă adun.

— Bună! îl salut, întinzând o mână spre el. Cum să-ţi spun? „Connelly” sau „Jake”?

Mă cântăreşte din priviri. Cred că-i place ce vede. Colţurile gurii i se ridică uşor.

— Zi-mi „Jake”, îmi răspunde el.

îmi strânge mâna.

— Tu şi Brooks aţi învăţat la acelaşi liceu?

Nu crcd c-am mai auzit pc cincva spunându-i lui **Wcst**$_{0n}$ „Brooks". Deci asta c prenumele lui. Dar până şi părinţii lui jj ziceau „Weston".

____ Da, nc cunoaştem de mult, confirm eu.

— Mergeam la chefuri împreună, îi spune Weston, petrecâ$_{n}$. du-şi din nou braţul pe după umerii mei, după care mi se adresează: Ne pregătim să mergem la o petrecere, chiar acum. Vii şi tu.

Şovăi.

— Păi, eu...

____Vii cu noi, repetă Weston. Nu te-am mai văzut de vreo

trei ani. Trebuie să recuperăm. Dar să nu spui nimănui că înveţi la Briar!

Replica asta trezeşte interesul lui Jake.

— Eşti studentă la Briar? mă întreabă Connelly.

— Da. Ştiu, ştiu, sunt inamicul vostru.

Mă uit la Weston şi-l întreb:

— Unde se ţine petrecerea?

— Acasă la un prieten, la vest de Cambridge. N-o să fie tăm- bălău. Tipii sunt foarte liniştiţi.

De la Anul Nou încoace, n-am mai ieşit pe nicăieri, aşa că-mi surâde ideea de-a socializa şi a bea câteva pahare.

— Am venit aici cu o prietenă.

Weston ridică din umeri.

— Adu-o şi pe ea.

— Nu ştiu dacă vrea să vină. E o fană înfocată când vine vorba de hochei. Ţine cu cei de la Briar, iar pe voi vă urăşte.

Weston chicoteşte.

— Nu-mi pasă nici dacă ţine cu dracu. Aici nu suntem în *Bandele din New York,* scumpo. Ne permitem să socializăm cu cei din alte universităţi. O să-ţi trimit adresa într-un mesaj.

Văzând că Jake încă se uită la mine, îl întreb:Eşti sigur

că nu te deranjează dacă vin la petrecere?
Pentru mine nu-i o problemă.
Bine. Mă duc să-mi caut prietena şi ne vedem acolo.
S U M M E R
— E o blasfemie! şuieră Brenna, în timp ce ne apropiem de uşa din faţă a unei case cu exterior din lemn văruit în alb.
Prietena mea se uită cu jale după Uber-ul care tocmai se face nevăzut.
îmi dau ochii peste cap.
— Hai să intrăm!
Dar Brenna parcă a prins rădăcini în verandă.
— Nu-mi face asta, Summer! se milogeşte ea.
— Ce anume?
— Nu mă târî în bârlogul Satanei!
— O, Doamne! Şi se mai zice că *eu* sunt teatrală!
O trag în direcţia uşii.
— Intrăm! Dacă nu-ţi convine, asta e!
Nici nu mai sun la uşă. Deşi Weston a spus că va fi o petrecere liniştită, când intrăm constat că locul e ticsit de lume. Muzica bubuie aşa de tare, încât oricum nimeni n-ar fi auzit soneria.
Faţa Brennei are o expresie îngrozită, aproape comică. Spre deosebire de ea, scena asta mă face să zâmbesc. Invariabil, muzica şi o mulţime de oameni strânşi laolaltă mă înveselesc. La un moment dat, voiam să lucrez ca planificator dc evenimente, dar mi-am dat scama repede că, dc fapt, nu-mi place să organizez evenimente, ci să iau parte la ele. Mă bucură să-mi aleg ţinuta, să mă nuchiez şi să-mi aleg accesoriile, să-mi fac intrarea şi apoi să dau o tură ca să văd ce poartă ceilalţi.

Poate că ar trebui să fiu unul dintre oamenii ăia care se duc la **evenimente** cu vedete şi stau pe covorul roşu, admirând ţinutele. Tot ce aş avea de făcut ar fi să le vâr invitaţilor microfonul sub nas şi să-i întreb ce haine poartă. Sună chiar mişto! Dar e cam târziu să-mi schimb specializarea cu Radioteleviziune. Ar trebui s-o iau de la capăt. în plus, nu prea sunt interesată să apar pe ecrane.

— Nu-mi place chestia asta. Ia uite ce huidume cu moace încrezute! mormăie Brenna, împungând aerul cu degetul.

Exact în clipa asta, un tip deşirat, cu braţe subţiri care ies la iveală dintr-un tricou inscripţionat cu numele Celtics, se izbeşte cu spatele de degetul ei.

— Hei! Ce naib...

Dar protestul lui piere când se răsuceşte şi dă cu ochii de Brenna.

— A, nu contează, îi spune el. Te rog, *te rog* să mă împungi din nou cu degetul! împunge-mă toată noaptea!

— Nu. Cară-te! îi ordonă ea.

Tipul îi face cu ochiul.

— Caută-mă după ce bei câteva pahare!

Am rămas cu gura căscată.

— Ce scârbos! Acum chiar că tre să dispari! îl repede ea.

Eu şi Brenna ne îndepărtăm de el. îi caut pe Weston şi pe

Connelly în mulţimea invitaţilor, dar nu-l văd pe niciunul. Ştiu că Weston a venit deja, pentru că mi-a

trimis un mesaj acum zece minute

O iau pc Bren na de braţ şi o trag către o încăpere carc sp<.,, . fie bucătăria.

— Trebuie să beau un pahar, îi spun prietenei mele.

— Iar eu, vreo zece.

O ciupesc de antebraţ.

— Nu mai fi aşa de teatrală! E doar o petrecere.

— E o petrecere marca Harvard. Sărbătoreşte o victorie a echipei de la Harvard.

Brenna clatină din cap, mustrător.

— Summer, eşti cea mai mare dezamăgire din toate timpurile.

— Amândouă ştim că nu-i aşa. Sunt grozavă.

în bucătărie suntem întâmpinate de o explozie de râsete răguşite. Insula de bucătărie acoperită cu tot felul de băuturi şi cu pahare roşii, de plastic. în jur, o grămadă de oameni – majoritatea băieţi. Nici urmă de Weston sau de Jake. însă băieţii ăştia zgomotoşi sunt îndeajuns de vânjoşi ca să poată trece drept hocheişti.

Cu toţii aruncă priviri admirative în direcţia noastră. Singurele fete prezente în bucătărie – două blonde drăguţe – mijesc ochii. Cât ai zice peşte, trag după ele doi băieţi, sub pretextul că vor să danseze. Probabil că sunt iubiţii lor. E limpede ca lumina zilei că ne consideră pe mine şi pe Brenna o ameninţare pentru integritatea propriului cuplu.

Am veşti proaste pentru ele: dacă le e *atât* de frică la gândul că iubiţii lor o să calce strâmb, probabil că exact asta se va întâmpla. Lipsa de încredere nu prevesteşte nimic bun pentru relaţia lor.

Un tip brunet, îmbrăcat într-un hanorac cenuşiu, ne aruncă o privire. Zâmbeşte cu toată gura. Ne strigă: – Doamnelor, veniţi să sărbătoriţi cu noi! Ridică la vedere o sticlă de şampanie.

BRIAR U N 1 11)

__ Vin spumant? Uau! Voi, băieţii de la Haaarvaaad, sunteţi xva de sofisticaţi! rosteşte Brenna sarcastic.

Par mâ-ndoiesc că vreunul a remarcat sarcasmul ei. Hanorac Cenuşiu înşfacă două pahare goale de pe bufetul din apropiere şi le clatină în direcţia noastră.

_____ Haideţi încoace! ne îndeamnă tipul.

Brenna se apropie fără tragere de inimă şi acceptă paharul, îmi vorbeşte peste umăr:

— Nu pot să refuz şampanie.

îmi reţin un zâmbet. Da, cum să nu! Sunt sigură că s-a apropiat de băiatul drăguţ pentru băutură, nu pentru el. Mie mi se pare drăguţ. Are păr castaniu şi un zâmbet frumos. Şi pun pariu că pe sub hanoracul ăla şi sub pantalonii cargo se ascunde un *corp ferm,* ademenitor.

Doamne, ce-mi plac sportivii!

— Tu cine eşti? îl întreabă prietena mea.

— Cum adică?

— Ce nume ai pe tricou? Băiatul zâmbeşte.
— Aha! Sunt numărul 61. McCarthy.
— Tu ai marcat golul care v-a adus scor egal, în repriza a treia, zice Brenna.
McCarthy se luminează Ia faţă.
— Exact!
— Frumoasă lovitură din încheietură!
Hopa! Brenna tocmai i-a făcut un compliment! Se pare că nu sunt singura căreia îi place zâmbetul Iui...
— Care-i faza? adaugă Brenna. Nu eşti în stare să loveşti cu toată puterea?
M-am înşelat.
— Au! exclamă tipul, bosumflându-se în glumă.
Cc mi-o fi venit să cred că Brenna ar lăuda pe bune un **hochc**- ist de la Harvard? Totuşi, îmi dau seama că prietena mea se **simte** mai în largul ei la petrecerea asta. începe să-şi legene şoldurile în ritmul muzicii care răzbate din sufragerie. Pare mult mai relaxat!
Tocmai dau să iau paharul pe care McCarthy mi-l întinde, când telefonul îmi bâzâie în poşetă. Şi nu se opreşte. **Mă sună** Hunter.
— Ţine şampania Ia rece! îi zic lui McCarthy. Trebuie să răspund. Mă apropii de uşă, dar nu ies înainte de a le arunca băieţilor o privire severă.
— Să nu faceţi vreo tâmpenie! îi previn.
— Prietena ta e pe mâini bune, promite McCarthy. Sunt un gendeman.
— E virgin, spune unul dintre coechipierii lui.
McCarthy dă aprobator din cap.
— Aşa-i.
Brenna se uită pieziş la el.
— Pe bune?
— Nu!
Zâmbeşte iar. Frate, are gropiţe! Băiatul ăsta e adorabil.
Când ajung într-un colţişor mai liniştit, răspund la telefon.
— Bună! Ce s-a întâmplat?
— Pe unde umbli, blondino? întreabă Hunter. Credeam că eşti deja acasă.
— După meci, m-am întâlnit cu un vechi prieten. Ne-a invitat la o petrecere.
în sufragerie, cineva dă mai tare muzica, iar tobele şi basul devin asurzitoare. Jur că pereţii încep să palpite, asemenea unor bătăi de inimă. Muzica acoperă răspunsul lui Hunter.
— Ce-ai zis?
— Unde eşti, mai exact?

— îmi dau seama că a intrat la bănuieli.în Cambridge. Ţi-am spus că m-am întâlnit cu un prieten din liccu. Probabil că-l ştii şi tu. E Brooks Weston.

Tacerea carc urmează mi se pare acuzatoare.

— Hunter, mai eşti acolo?

— Mă iei peste picior? Eşti la o petrecere a celor de la Harvard?

— Da. Nu te apuca să-mi ţii predici despre fraternizarea cu inamicul! Nu-ţi răci gura de pomană. Brenna m-a bătut destul la cap pe tema asta.

— Nu se poate aşa ceva! mârâie colegul meu de apartament. Nu poţi să sărbătoreşti cu idioţii care ne-au tras-o în seara asta.

— De ce nu?

— De-aia!

îmi înăbuş râsul.

— Uite cum stă treaba cu sportul, scumpule. Uneori câştigi, alteori pierzi. Ar fi jalnic şi prostesc să-i urăşti pe jucătorii tuturor echipelor care v-au învins vreodată.

— Noi îi urâm pe cei de la Harvard, zice Hunter cu înver-şunare.

— Nici măcar nu sunt adversarii voştri oficiali! Colegiul Eastwood e rivalul vostru!

— Summer, echipele universitare de hochei pot avea mai mulţi rivali.

Izbucnesc în râs.

— Ai terminat cu prostiile, Hunter? Am lăsat-o singură pe Brenna, din cauza ta.

însă, când arunc o privire rapidă în bucătărie, observ că Brenna nu-mi duce deloc dorul. Discută cu McCarthy şi chicoteşte.

Cică „bârlogul Satanei”! Vezi să nu! Se simte excelent, din câte văd. Hunter e ţâfnos, dar într-un fel adorabil.

— Bine, Summer! Am terminat. Ca să ştii şi tu, voiam să fii aici.

Simt o căldură ciudată în piept. Flirtul cu Hunter mă d teză. Mi-a plăcut să-l sărut, dar acum locuim împreună P_c supra, locuiesc şi cu Firz, de care sunt încă atrasă, deşi aş vrea trag o lovitură zdravănă în sculă.

După cum spuneam, e derutant.

— Poţi să vii şi tu la petrecere, dacă vrei, îi zic.

Hunter pufneşte, plin de indignare.

— Să vin în groapa cu foc a Iui Scaraoţchi? Niciodată!

Frate! Oare toţi suporterii echipei de hochei de Ia Briar au impresia că Harvard e Infernul lui Dante? Universitatea Harvard este o şcoală cât se poate de respectabilă, cu o echipă de hochei cât se poate de respectabilă, care tocmai i-a bătut pe cei de la Briar. Veniţi-vă în fire, oameni buni!

— Oricum, şi noi aşteptăm musafiri, adaugă el. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Ca să te anunţ.

— Bine. Super! Eu...

— în sfârşit! bubuie o voce cunoscută. Unde-ai fost!?

îi zâmbesc lui Weston. Tocmai a intrat în bucătărie. Când îi arăt telefonul şi ridic un deget, ca să-i dau de înţeles că discuţia mea va mai dura un minut, Weston ridică din umeri, se răsuceşte spre coechipierii lui şi cere:

— Daţi o bere la băiatu'!

— Trebuie să închid, îi spun lui Hunter. Ne vedem acasă.

Mă distrez pe cinste cu Weston. Ne retragem într-o cameră mai îndepărtată de zona sufrageriei. Cred că la un moment dat a fost un salon unde se lua masa. Acum e o a doua sufragerie. Are două canapele, două fotolii şi o masă de cafea enormă, din sticlă. Weston s-a aşezat într-un capăt al canapelei, iar eu m-am cocoţat pe braţul ci. Aici, muzica nu se mai aude aşa de tare, deci nu trebuie să ţipăm ca să ne auzim.

Vorbim despre ce s-a întâmplat cu foştii colegii de şcoală cu care am pierdut legătura.

în celălalt capăt al încăperii, Brenna pare în largul ei. Stă în poala lui McCarthy. Se vede cu ochiul liber că tipul e-n limbă după ea. Şi-a petrecut un braţ pe după talia ei, iar cealaltă mână se odihneşte pe coapsa ei. Amândoi se uită la telefonul Brennei. I-am surprins de câteva ori sărutându-se şi de fiecare dată a trebuit să-mi ascund zâmbetul.

Mai mult ca sigur, o să-i pomenesc Brennei despre chestia asta, mai târziu.

— Prietena ta e mişto rău, îmi spune Weston.

— Da, ştiu. Şi e superamuzantă.

îmi vine greu să cred că Brenna şi cu mine ne-am cunoscut abia ieri. Mă simt ca şi cum aş cunoaşte-o dintotdeauna.

— Că tot veni vorba de distracţie...

îmi face cu ochiul şi se apleacă spre masă. Bate cu degetul în masă, în dreptul unei liniuţe de praf alb. Mă prefac că n-o văd.

M-am aflat în preajma cocainei de mai multe ori decât aş fi vrut. Este substanţa preferată la petrecerile puştilor din familii bogate, care au timp să se drogheze şi bani de cheltuit pe droguri. Am încercat-o şi eu o dată, la un chef, când eram în clasa a noua, dar cocaina nu e de mine. Prefer toropeala plăcută a alcoolului, nu senzaţia aia frenetică, de parcă ai fi un cablu sub tensiune.

Nu mă miră să-l văd pe Weston trăgând o linie pe nas. Mereu i-a plăcut cocaina. De altfel, majoritatea hocheiştilor de la Şcoala Roselawn aveau o slăbiciune pentru ea. Dean mi-a spus o dată că jucătorii de hochei şi cocaina sunt nedespărţiţi. Mă întreb dacă vreunul dintre jucătorii de la Briar cochetează cu substanţa asta. Sper că nu.Weston termină, se freacă la nas şi scutură din cap, ca ţj CUrr ar vrea să se descotorosească de nişte pânze de păianjen.

— Sigur nu vrei?

— Nu e pe gustul meu, îi reamintesc eu, sorbind din bere Nu ţi-e frică de testele antidrog?

Fratele meu a ratat ultimul sezon din cauza unui test antidrog făcut spontan. L-a dat de gol.

— Cocaina iese din organism după patruzeci şi opt de ore, scumpo. Ar trebui să fii chiar tâmpit ca să te laşi prins.

îşi sprijină o palmă pe genunchiul meu, dar gestul lui nu are nimic sexual.

— îţi place Ia Briar? E mai bine decât la Brown?

— încă n-au început cursurile, aşa că încă nu-ţi pot spune. Dar campusul e super.

— Stai la cămin?

— Nu, locuiesc cu câţiva prieteni de-ai Iui Dean. Unul dintre ei e Hunter Davenport, vechiul tău coleg de echipă de la Roselawn.

— Pe bune!? Te-ai cuplat cu Davenport?

— Doar platonic.

— Nu există aşa ceva.

Sunt pe punctul să-l contrazic, dar simt cum energia din încăpere se schimbă. A apărut Jake Connelly. Tipul arată bine. Ţine în mână o sticlă de Sam Adams. Se opreşte în dreptul fotoliului din faţa canapelei noastre. Băiatul care stă în fotoliu sare instantaneu în picioare, iar Connelly se aşază liniştit în locul Iui.

Ochii lui verde-închis fug în direcţia Brennei. Jake soarbe berea. Prezenţa Iui o distrage pe Brenna. Se holbează Ia jeanşii negri ai Iui Jake, la tricoul negru Under Armour şi la şapca Iui inscripţionată cu numele Red Sox.

- Salut, Connelly! spune ea sec. Ai jucat bine azi.

).ikc o privește lung. în tonul ci nu a fost pic de sarcasm, dar cred câ el a simțit că prietenei mele nu i-a fost tocmai uşor să-l laude.

__ Mersi! îi zice el. Soarbe iar din bere.

McCarthy încearcă să-i atragă din nou atenţia Brennei. îi şopteşte ceva, dar Brenna nu-l scapă din ochi pe Connelly. Şi reciproca e valabilă.

____ De unde te ştiu? o întreabă el, gânditor.

— Hmmm... Poţi să auzi huiduielile, când eşti pe gheaţă? De obicei, eu sunt cea care-ţi strigă obscenităţi.

Tipul pare amuzat.

— Gata, ştiu! Suportera celor de la Briar.
— Ha! Ar vrea ei.
— Stai prin preajma hocheiştilor de la Briar. Te-am văzut.
Prietena mea îşi dă capul pe spate, cu un gest sfidător.
— N-am încotro. Antrenorul lor e tatăl meu. Jake rămâne total imperturbabil.
în schimb, McCarthy păleşte. Sare în picioare, iar Brenna aproape că plonjează pe mochetă. Dovedind că e totuşi un gendeman, o prinde şi o aşază pe fotoliu.
— De ce nu mi-ai zis?
Furios, se roteşte spre Weston şi-l ia la rost:
— De ce nu m-ai avertizat?
— Cui îi pasă, frate? Sunt fete de treabă.
— I-am spus despre genunchiul meu paradit! Antrenorul nu avea de gând să-l treacă în raportul de săptămâna viitoare! Dacă tipa mă toarnă lui taică-său?
— Ei şi?!
Weston nu e deloc tulburat. McCarthy continuă:
— Parcă văd că una dintre matahalele de la Briar o sa lovească în genunchi. *Hopa! A fost un accident...* Şi, eât ai ijjp nu mai pot să joc în sezonul ăsta!
— Tata nu face chestii de-astea, îl contrazice Brenna, din du-şi ochii peste cap. N-are în echipă de-alde Tonya Harding[1]
Weston pufneşte. Connelly surâde, iar asta-l face şi mai atrăgător.
— în plus – continuă Brenna –, nu fac parte din CIA Am de făcut lucruri mai importante decât să spionez o gaşcă de jucători de hochei, pentru taică-miu.
McCarthy îşi mai pierde din avânt.
— Serios?
— Da.
Brenna se ridică din fotoliu.
— în seara asta am venit aici ca să mă relaxez împreună cu prietena mea, să beau ceva şi, poate, să mă sărut cu un băiat drăguţ.
Expresia lui McCarthy se umple de speranţă.
— încă mai putem să ne sărutăm.
Prietena mea îşi dă capul pe spate şi râde.
— îmi pare rău, uriaşule! Mi s-a tăiat cheful de sărutat când aproape că m-ai aruncat pe podea, din cauză că-s fiica antrenorului echipei Briar.

[1] **Fostă patinatoare de origine nord-americană. în 1994 a fost implicată intr-un incident controversat, când fostul ei soţ, Jeff Gillooly, a pus la cale un atac asupra lui Nancy Kerrigan, rivala Tonyei, cu o zi înainte de campionatul naţional de patinaj artistic. (N. red.)**

Doi dintre coechipierii Iui râd de se prăpădesc. Bietul McCarthy nu se amuză.
Spre surprinderea mea, Connelly intervine:
— N-o asculta, frate! Tipa oricum n-avea de gând să şi-o tragă cu tine.
Brenna ridică din sprâncene.
__ /iu? Nu cred că mă cunoşti îndeajuns de bine ca să faci .isdcl dc afirmaţii.
El sc ^gâieşte la ca. îşi umezeşte un colţ al gurii cu limba. F grozav dc sexy.
__ Nu te-ai culca niciodată cu un hocheist de la Harvard, declară el.
Brenna îl priveşte lung, după care cedează.
— Ai dreptate. N-aş face-o nici pentru un milion de dolari. Apoi se uită în direcţia mea.
— E timpul să plecăm, fată smintită. O să chem un Uber. E o idee bună. Mă aplec şi-l sărut pe Weston pe obraz.
— Mă bucur că ne-am văzut, îi spun. Şi mulţumesc pentru invitaţie.
— Cu plăcere. Din fericire, o să ne putem vedea mai des acum, că tot eşti în zona Bostonului.
— Categoric!
Mă ridic şi-l privesc pe Jake.
— Noapte bună!
El se mulţumeşte să dea din cap.
— Uberul nostru vine în patru minute, mă anunţă Brenna, cu telefonul în mână.
McCarthy e tot lângă ea. Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă dezamăgirea.
— Ai putea să mai stai... Tace şi aşteaptă un răspuns.
Cred că Brenna nu s-ar fi sfiit să facă sex cu el, chiar dacă tipul joacă pentru Harvard. Din păcate, băiatul chiar a dat-o în bară când a reacţionat exagerat.
Brennei i se face milă de el. îl ia de gât şi-şi lipeşte buzele de obrazul lui.

Poate în altă viaţă, McCarthy.

Zâmbind strâmb, hochcistul ii trage o palmă pcs$_{tc}$ f$_{Uri}$(j joacă. '

— OK. O să te-aştept.

în drum spre uşă, Brenna aruncă o privire pătrunzătoare ' direcţia lui Jake Connelly. Ochii lui verzi sclipesc amuzaţi „

Ieşim din cameră.

Trei minute mai târziu, eu şi prietena mea suntem pe ba$_{n}$ cheta din spate a Uberului. Brenna îmi zice:

— Ei, petrecerea n-a fost chiar groaznică.

— Vezi? Ţi-am spus c-o să fie distractiv.

Dar apoi Brenna se încruntă şi gesticulează vehement cu ară tătorul.

— Chiar şi-aşa, o să-i zic tatei despre genunchiul lui **McCarth)**

Zâmbesc.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

Când aude că la mine acasă se pune de-o petrecere, Brenna decide să rămână la mine. îmi zice că e mult mai activă noaptea şi că nu poate să pună geană peste geană înainte de trei-patru dimineaţa. Dat fiind că îmi plac petrecerile tot aşa de mult cum îmi plac cizmele Prada, o găzduiesc bucuroasă.

Spre consternarea noastră, invitaţii deja au plecat. Totuşi colegii mei de apartament sunt încă treji. Hollis şi Fitz stau pe canapea, înfruntându-se într-un joc video cu împuşcături. Hunter a aţipit în fotoliu.

Singurele dovezi ale petrecerii sunt zecile de doze de bere goale şi mirosul slab de marijuana care emană dinspre Mike.

— Ieşi naibii de-aici! mârâie Hollis la Fitzy. Nu mă mai încolţi!

— Dacă nu vrei să te găsesc, nu te mai ascunde în depozitul ăla.

briar u U 1 121

Stau în prag. Dc aici, vad că soldatul din partea de ecran a lui Mikc c laţă în faţă cu o armă care arată înfricoşător. în partea dc ecran a lui Fitzy se vede clar că Hollis a căzut în capcană.

— Care sunt ultimele tale cuvinte? întreabă Fitz.

— N-am învăţat niciodată să merg pe bicicletă, zice Hollis. Fitz izbucneşte în râs. Un râs profund şi sexy, care izbucneşte din pieptul lui musculos... şi care piere în clipa în care dă cu ochii de mine.

— Doamne, chiar ai zis ceva nostim! îi spune Brenna lui Hollis şi păşeşte în cameră. Ai spus ceva care m-a făcut să râd. Să râd *cu* tine, nu *de* tine.

Hollis îi aruncă o căutătură severă.

— Ei, salut! Cum a fost la Roma?

— La Roma? se miră Brenna.

— Da.

Privirea lui întunecată se îndreaptă spre mine. îmi zice acuzator:

— N-am dreptate, Brutus?

Mă întorc spre Fitz, cerând lămuriri:

— Despre ce naiba vorbeşte?

— *Ettu, Brute*murmură Fitz.

— Davenport ne-a spus unde-aţi fost, ne anunţă Hollis. Aşa că nu încercaţi s-o faceţi pe niznaiul.

— Nici nu aveam de gând, i-o trântesc eu, veselă. Brenna, vrei ceva de băut?

— Bineînţeles.

Din fotoliu, Hunter deschide un ochi.

— Tot ce-a mai rămas e sticla de Fireball, mormăie el, gesticulând spre capătul mesei.

Rămân cu ochii la sticla cu whisky.

[1] „Şi tu, Brutus?” (în lat., în original) Expresia exprimă şocul descoperirii că ai fost trădat. Se crede că Iuliu Cezar a rostit aceste cuvinte în clipa când prietenul său, Brutus, l-a înjunghiat. Cezar a fost asasinat în anul 44 î.Hr. Tc interesează o tărie? o întreb pe Brenna.

— întotdeauna.

Zâmbind, intru în bucătărie, în căutare de pahare mici. Când mă întorc, Brenna s-a cuibărit lângă Fitz. încearcă să-i convingă pe el şi pe Hollis că a fost silită să meargă la petrecerea de |a Cambridge.

— A fost groaznic, se văicăreşte ea.

Las paharele pe masă şi-i privesc pe colegii mei de apartament.

— Prostii! S-a distrat de minune! E-n regulă dacă Brenna rămâne peste noapte, da?

Mă întreb dacă era musai să le cer permisiunea.

Hollis flutură nepăsător din mână.

— Sigur că rămâi, îi spune el. Patul meu e şi al tău.

Fitz pufneşte.

— Of, scumpule! îl ironizează prietena mea. Nu ţi-aş atinge patul nici măcar cu o prăjină de doi metri.

— Că tot veni vorba de prăjină..., comentează Hollis, jucând din sprâncene.

— Ţine-ţi scula în pantaloni, Michael! îl atenţionez.

— Ei, hai! Ai milă de el în seara asta! Are nevoie de milă, spune Fitz, trecându-şi un braţ tatuat pe după umerii ei.

Nu, nu sunt deloc geloasă.

De ce-aş fi?

îmi feresc privirea şi mă concentrez să torn whisky în pahare.

— De ce-ar avea nevoie de mila mea? întreabă Brenna.

— Pentru că s-a epilat peste tot pentru o tipă care i-a tras clapa.

Fitz pare că face eforturi să nu se hlizească.

Din fotoliul lui, pe jumătate adormit, Hunter chicoteşte. Cred că Hollis nu e singurul care a fumat iarbă în seara asta. De când am venit acasă, Hunter abia dacă s-a mişcat.

Brenna întinde o mână peste trupul masiv al lui Fitz şi-l bate pe Hollis pe braţ, în chip de consolare.

___ O, dragul dc cl! Scuzelc melc, scumpule!

Termin de turnat în pahare. îl cântăresc din ochi pe Fitz. Poartă jeanşi şi o bluză cu mâneci lungi. Nu i se vede nicio bucăţică dc piele.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de epilat eşti? mă interesez cu.

Buzele lui Hollis se curbează.

— Vino aici, să afli singură...

De data asta, Fitz se întinde şi-i arde una după ceafa lui Hollis.

— Gata, frate! Până şi mie începe să-mi fie greaţă. Brenna şi cu mine ciocnim paharele, le ridicăm la buze şi le golim dintr-o suflare. Lichidul cu gust de scorţişoară îmi arde gâtlejul, până în stomac.

— Isuse! gem eu. Mi-a luat foc gura. Am uitat cât de tare e băutura asta.

— încă unul! cere Brenna. Abia dacă i-am simţit gustul. Pufnesc în râs şi mai torn două pahare.

Le dăm pe gât. Simt privirea precaută a lui Fitz pironită asupra mea. Pun pariu că vrea să-mi ţină o predică legată de băutură, să mă sfătuiască s-o las mai moale. Dar îşi ţine gura.

— Aaaaşa, pe ăsta chiar că l-am simţit! spune prietena mea.

Brenna s-a îmbujorat. îşi scoate puloverul negru, mulat. Rămâne în jeanşii ei *skinny* şi într-un maiou dantelat, care abia dacă o acoperă. Ochii albaştri ai lui Hollis se aprind.

— Vrei să mergem sus? Ca să răspund la întrebarea lui Summer, sunt complet fără păr...

îmi scapă un chicot. Ca să vezi! Ca şi cum asta ar convinge-o.

— Nici gând! îi zice ea, după care pune mâna pe controlerul lăsat deoparte de Fitz. Ce jucăm?

— *Instinct criminal.*

— Mişto! îl ştiu. Iasă-mâ si joc cu Hollis! Vreau să-j creierul |>c bigudiuri de vreo două ori.

Hollis rânjeşte.

— Tot ce am auzit e „vreau să i-o pun". Răspunsul meu **cs,** „da". Pune-mi-o, scumpo!

Din păcate pentru el, Brenna reuşeşte să-l împuşte în cap doar în plan virtual – de vreo şase ori. Nu mă dau în vânt sâ-i văd pe alţii jucând jocuri video, aşa că studiez lista de **melodii** Spotify deschisă pe laptopul lui Hollis, întocmesc o listă proprie şi petrec următoarea oră ascultând muzică, în vreme ce Brenna se înfruntă cu Hollis şi cu Fitz.

Mai bem alte două pahare. Pe urmă, încă două. Hollis **insistă** că n-are sens să mai lăsăm restul ăla în sticlă.

— Aici suntem la Briar! zbiară el, ca şi cum ar juca într-o scenă din *Gladiatorul.* Terminăm întotdeauna ce am început!

Sunt îndeajuns de beată încât mi se pare că vorbele astea au noimă. Golim toţi trei sticla. Hunter sforăie uşor în fotoliu, iar Fitz mă priveşte dezaprobator – sau cel puţin aşa cred. Nu-s sigură, pentru că am început să văd dublu.

Iar camera se cam învârte cu mine.

Probabil pentru că şi eu mă învârt.

— E timpul să te duci la culcare.

Vocea joasă a lui Fitz bubuie în urechea mea. Se apropie de mine, în timp ce dansez pe o melodie a celor de la Whitesnake, din lista de cântece heavy metal a lui Hollis.

Tocmai sunt în toiul unei figuri care presupune să-mi rotesc părul strâns în coadă. Părul meu îl biciuie peste moacă. Fitz nici măcar nu tresare. Mă apucă de braţ, ca să nu cad grămadă.

— Nu-s obosită, zic, dându-i mâna la o parte.

Mă clatin din nou. Fitz mă prinde.

Doar că acum a întins coarda.Ot ai clipi, nu trezesc în aer. Fitz mă saltă pc un umăr. Deodată. nu vid decât spatele bluzei sale negre. Picioarele mi sc lea- ₆ânâ

peste pieptul lui lat. îl lovesc cu piciorul. __ **Lasâ**-mă jos! Doamne, Fitz!

— Nu.

îl lovesc mai tare.

____ **Lasă**-mă jos! Brenna, salvează-mă!

— Scumpo, de o oră întreagă te zbânţui de una singură, pe **ritmuri** de *heavy metal*, o aud spunând.

Fitz mă cară precum un om al peşterii.

— Cred că Fitz are dreptate, zice Brenna. După ce termin jocul ăsta, vin şi eu la culcare.

Pentru două clipe, îi întrezăresc mutra amuzată. Fitz începe să urce scara.

— Pe bune, Fitz! mârâi eu. Lasă-mă *jos*|

— Nu.

Braţul lui e o menghină de fier care-mi imobilizează coapsele.

— Nu glumesc! Nu-s jucăria ta! *Am drepturi!* Drept răspuns, primesc doar un chicot răguşit.

Nu-mi vine să cred că mă *cară* până la etaj, de parcă aş fi o fetiţă de şase ani care şi-a depăşit ora de culcare şi care trebuie izgonită în pătuţul ei cu pisoiaşi Hello Kitty. Strângând din dinţi, îi ard un pumn în omoplat. Nici măcar nu se clinteşte. Am ajuns la jumătatea scărilor. încerc altceva: îl ciupesc de deltoizi. Când şi manevra asta eşuează, îmi încerc norocul ciupindu-l aproape de şale.

Tresare ca şi cum ar fi fost împuşcat, după care înjură.

— încetează!

— încetez dacă mă laşi jos. II ciupesc iar şi iar.

îşi încordează umerii, încercând să scape de degetele mele.

— Pentru Dumnezeu, Summer! Nu mă mai pişcă! strigâ ˌj

— Dar tu ai voie să mă iei pe sus, fără voia mea? îi $ₜₕ₉ ^ ' Respirăm precipitat amândoi. Simt stropi de transpiraţie ^

ceafa şi pe adâncitura dintre sâni. Mă zbat din greu să scap djₙ strânsoarea iui. Fitz ajunge în capul scărilor şi o ia spre dormitorul meu. înjură la fiecare pas, pentru că-i ciupesc fără încetare spatele musculos.

în cele din urmă, mă lasă jos – ceva mai brutal decât ar fi necesar. Cu un bufnet, picioarele mele iau contact cu podeaua.

— De ce strici cheful celorlalţi? îl întreb. Şi cine ţi-ₐ fa dreptul să mă târăşti după tine?

Ochii lui căprui mă străpung.

— Ai fost cât pe-aci să cazi şi să te loveşti cu capul de vreo mobilă. Probabil c-ai fi leşinat.

— Doamne! De ce sunt aşa de teatrali toţi oamenii din viaţa mea? Dansam, atâta tot!

— *Eu* sunt teatral? se răsteşte el.

Reacţia lui mă descumpăneşte, pentru că nu l-am auzit vreodată ridicând vocea. Fitz continuă:

— Ieri ai luat-o razna fără motiv. M-ai acuzat c-am insinuat că nu ştii să citeşti!

— Pentru că te-ai purtat ca un cretin dispreţuitor!

— Iar tu ai reacţionat ca o răsfaţată.

— Acum te porţi ca tata!

— Iar tu reacţionezi, în continuare, ca o răsfaţată! Tăcem amândoi, privindu-ne. Strânge din dinţi. Tendoanele de pe gâtul lui sunt ca nişte cabluri întinse la maximum. Ai crede că e gata să mă pocnească. Dar după câteva secunde, Fitz răsuflă prelung şi-şi freacă barba.

— îmi cer iertare pentru ieri-seară, Summer, murmură el. N-am vrut să insinuez că...

[I întrerup tăios:

___ Nu-i nimic.

__ **Summer...**

__ Ce-i?

__ Vorbesc serios. Nu te consider proastă.

***Ce** bine! Măcar unul dintre noi nu mă crede nătângă.*

Alung acest gând umilitor în cotloanele minţii mele aiurite de **băutură.** Cumva, chiar şi beată, ştiu că nu trebuie să-i dau satis- feqia de a-mi vedea nesiguranţa.

îmi proptesc în şolduri pumnii strânşi. Fitz continuă să mă **fixeze, dar** nu cu supărare sau cu frustrare, ci dus pe gânduri. Chiar şi acum, când sunt supărată pe el, prezenţa lui îmi stârneşte emoţii. Inima îmi bate mai tare. Genunchii mi se înmoaie. Pe şira spinării mele coboară furnicături care mi se adună între picioare. Când Fitz îşi trece degetele prin părul lui ciufulit, furnicăturile se prefac în dorinţă pură.

Mă excită la maximum. Vreau să-i simt degetele pe trupul meu.

— Te-am plăcut, izbucnesc eu.

Mâna îi încremeneşte în păr.

— Poftim?

— Nimic. Las-o baltă! Sunt beată.

Bat în retragere. Fitz nu trebuie să ştie că am fost interesată de el şi nici că m-a rănit. Să-i dezvălui aceste lucruri ar însemna să recunosc că am auzit cuvintele de batjocură pe care le-a spus la adresa mea.

Pe frunte îi apare o cută.

— Summer...

— Am zis s-o laşi baltă! Ai dreptate, e ora mea de culcare. Mulţumesc *foarte* mult că m-ai dus sus, adaug, plină de sarcasm. Te rog să ieşi din camera mea!

Şovăie pentru o secundă. Apoi umerii i se ridică şi înţepenesc, iar Fitz dă scurt din cap.Noapte bună! După cc iese, dau drumul unui geamăt exasperat. Fir-ar si fie! Sunt gură-spartă! Nu trebuie să spun oricc- trece prin minte.

De dimineaţă, mă trezeşte un bufnet puternic, urmat dc 0 înjurătură zdravănă.

Am somnul uşor, deci chiar şi cel mai mic zgomot mă poate trezi de-a binelea, stârnindu-mi panica. Sar în capul oaselor, cu ochii holbaţi. Mă uit la telefon. E şapte şi jumătate. Şi e duminică.

Care dintre colegii mei de apartament face larma asta? Trebuie să aflu, ca să ştiu pe cine urmează să omor.

Ar face bine să n-o trezească pe Brenna! Am crezut că doarme lângă mine, dar când întorc capul, îmi dau seama că-s singură. Jur că azi-noapte am auzit-o spunând că urcă şi ea, ca să se culce. – La naiba! mormăie cineva. E vocea Brennei.

Dau la o parte pătura şi sar din pat. Deschid uşa de la dormitorul meu, şi alte două uşi se deschid simultan. Apar Hunter şi Fitz, îmbrăcaţi în boxeri şi cu mutre somnoroase.

Rămânem toţi trei ca la dentist când vedem din a cui cameră iese Brenna.

Prietena mea înlemneşte aidoma unei sălbăticiuni care tocmai a auzit un vreasc trosnind. Poartă doar maioul ei şi un bikini negru. Jeanşii îi atârnă pe un braţ, iar părul îi este răvăşit, îmi întâlneşte privirea şi clatină ameninţător din cap. – Să n-aud niciun cuvânt!

Nici nu cred c-aş fi capabilă să rostesc vreunul. Am rămas mută de uimire. Brenna tocmai iese din camera lui Mike Hollis?!

Mu-mi vine să cred.

Hunter deschide gura, dar ea îl reduce la tăcere cu un mârâit:

— **Sănute**-aud!

Fitz clatină resemnat din cap, ne întoarce spatele şi închide uşa.

— Te sun mai încolo, îmi şopteşte Brenna, îndreptându-se **spre scări.**

Dau din cap, fără un cuvânt.

Câteva minute mai târziu, a plecat. Zgomotul unui motor dă de înţeles că a făcut rost de o maşină.

în cele din urmă, îmi regăsesc glasul:

— Uau!

Spre surprinderea mea, Hunter mă urmează în dormitorul meu şi se tolăneşte pe pat. Se aşază confortabil. Muşchii abdomenului j se încordează şi se ondulează.

— Incredibil! spune el somnoros.

Mă holbez la el.

— Ai vreun motiv să te trânteşti în patul meu?

— Nu chiar.

Se întoarce pe o parte, împingând în faţă un picior lung şi musculos. îmi ia în braţe perna şi scoate un oftat de mulţumire.

— Noapte bună!

De necrezut! Adoarme în câteva secunde, iar eu nu am destulă energie să-l dau afară. Este prea devreme. Am apucat să dorm doar

patru ore.
Prin urmare, fac ceea ce ar face orice fată de douăzeci şi unu de ani. Mă culc alături de tipul pe jumătate dezbrăcat care şi-a făcut cuib aici.
Hunter îşi trece un braţ pe după mine, trăgându-mă mai aproape. La început, înţepenesc. Apoi mă relaxez, lăsând încordarea să mi se scurgă din corp. A trecut atât de mult timp de când nu am mai dormit lipită de cineva! Şi este...
E aşa de bine!

FITZ

Luni este prima zi din noul semestru. Mă trezesc odată cu găinile. Cerul este o tuşă de penel albastru-închis pe o pânză neagră. O geană de lumină începe să sclipească în întuneric. O văd prin fereastra de la bucătărie, în vreme ce aştept să fiarbă apa pentru cafea. Abia aştept cursul de astăzi. Am auzit doar lucruri de bine despre Cinematografie pentru Jocuri. îmi surâde şi cursul de Fundamente ale Animaţiei în 2D.

Am dublă specializare universitară: Arte şi Programare. Taică-meu îmi tot ţine predici despre chestia asta. Zice că Artele sunt o povară şi că ar trebui să mă concentrez doar pe programare. „Computerele sunt viitorul artei, Colin" – iată argumentul lui preferat.

Are dreptate. în zilele noastre, designul grafic are loc mai mult în sfera digitală; oamenii desenează direct pe computerele şi pe tabletele lor. E valabil şi în cazul meu.

Dar eu sunt de părere că nu-i nimic mai plăcut decât să simt suprafaţa fermă a blocului de desen sub mână, să aud scârţâitul creionului sau al cărbunelui mişcându-se pe coală. Desenul pe hârtie şi pictura pc pânză îmi par atât dc fireşti, încât nu mă văd x itodatâ bizuindu-mă doar pe tehnologie ca să fac artă.
Sunt sigur că, în cele din urmă, muzeele vor expune doar ecrane digitale în locul pânzelor, ceea ce mă va transforma într-un **dinozaur** demodat. Dar gândul ăsta mă întristează.

Cum primul curs al zilei e abia la ora zece, iar antrenamentul **începe** la opt, am destul timp să monitorizez testele pentru jocul meu. îmi iau cafeaua în camera mea şi mă aşez la birou. Sau, aşa cum îi place lui Hollis să-i spună, în Centrul Spaţial de Comandă.

Echipamentul meu de *gaming* e un pic cam exagerat pentru un simplu student: am trei monitoare HD, o tastatură programabilă, un mouse de *gaming* personalizat şi o placă video care costă mai mult decât vreau să recunosc. Dar merită!

Mă întind după căştile negru cu verde, care atârnă de difu-zoare, şi mi le potrivesc pe urechi. Mă uit la câteva *stream*-uri, după

care verific panoul cu mesaje private, pe care l-am proiectat pentru grupul meu de testare. Accesul la joc se face doar pe bază de invitaţie, drept pentru care cei care joacă *Legiunea 48* sunt cei pe care-i selectez şi-i aprob eu. Pe panoul de *chat* văd câteva cereri pentru coduri de trişat. Agasat, îmi dau ochii peste cap. Le sar şi caut *usable data*. Scopul acestei versiuni este să repar erorile, astfel încât produsul final să fie pe deplin funcţional.

Nu văd nimic neobişnuit. Sorb din cafea, iar pe ecran se

perindă comentarii şi întrebări. Nu mă miră să văd aşa de mulţi jucători online, atât de devreme. Cel mai probabil, nici nu s-au dus la culcare în noaptea asta.

Aud paşi pe hol. Mă uit spre uşă. Cineva a intrat în baie şi a încuiat uşa. După câteva minute, se aude jetul duşului.

1.5; ULtMNNfDY

Mă întreb dacă e Summer. într-un fel, sper că nu e ea şi că voi reuşi să ies din casă fără s-o văd. Ieri, fiecare interacţiune dintre noi a fost din cale-afară de jenantă. Ca să nu mai spun de seara trecută, când a trebuit să o car pe scări, beată.1)ar fundul ci c mişto indiferent daca Summcr a băut
nu

Aseară. În timp ce o căram la etaj, mai ci-mi ieşeau aburi urcclii; fundul ăla c incredibil de ferm. îmi lasă gura apă dupj c|

Tr-am plăcut.

Am tot încercat să nu mă gândesc la cuvintele pe care mi |c a aruncat în faţă. Era criţă când le-a rostit, iar eu nu prea pu„ bazj pe declaraţiile făcute la băutură.

De dincolo de uşă răzbat alţi paşi. De data asta ştiu sigur cine e: Hollis. Mormăie în barbă că are nevoie urgentă la toaletă.

Dintr-odată, îmi amintesc de Brenna. Ieri, lui Hollis nu-i mai tăcea gura: se tot lăuda că i-a tras-o Brennei, ca şi cum ar fi tras biletul câştigător la Loto. însă nu e departe de adevăr; sunt convins că e prima oară când Brenna şi-o trage cu vreunul din echipa noastră. în mod normal, se fereşte de noi ca dracul de tămâie. Habar n-am dacă se poartă aşa din cauză că nu-i plac hocheiştii sau fiindcă e îndeajuns de isteaţă încât ştie ce ar face antrenorul nostru, dacă ar afla că unul dintre noi a atins-o pe fiică-sa.

Din păcate, spre deosebire de ea, Hollis nu prea e isteţ. Şi nici nu ştie ce-i frica. Nu-i a bună. Dacă antrenorul aude ce s-a petrecut între el şi Brenna, o să-l răstignească gol puşcă, pe poarta de hochei, şi o să-l ia la ţintă cu pucul.

— Heeeeeei!

Ţipătul asurzitor străpunge tăcerea din casă. Mai să cad de pe scaun! Sângele îmi îngheaţă în vene. Sar în picioare şi mă reped la uşă.

Creierul meu reacţionează fără întârziere.

Summer ţipă.

4

Summer e în primejdie. Salveaz-o pe Summer!

(u pumnii strânşi, dau buzna în hol, dar mă oprcsc brusc **CIND «H** dc **IA** baie se deschide pe neaşteptate. Hollis zboară la pu loarele mele, în cel mai neelegant mod. Poartă doar boxeri.

__ Nu! zbiară Summcr. Nu poţi să intri aşa în baie, când **sunt** la duş! E INACCEPTABIL!

Frate!

Summcr iese vijelios din baie, cu părul umed şi cu apa picu**rând de** pe pielea aurie. Pe braţele ei goale încă are spumă. E clar că **prosopul** c mult prea mic: partea de sus abia dacă-i acoperă sânii, iar partea de jos abia dacă-i ascunde coapsele. Dacă pluşul ala alb ar

aluneca doi centimetri într-o direcţie sau în cealaltă, **am** da cu toţii de belea.
Mi se usucă gura. Picioarele ei sunt imposibil de lungi şi aşa de sexy! Nu mă pot abţine să mi le imaginez încolăcite pe după mijlocul meu.
înghit în sec.
Hollis pare căzut din Lună.
— Voiam doar să mă uşurez, protestează el.
— Eram la duş! urlă ea. Şi am încuiat uşa!
— lncuietoarea e stricată.
— Abia acum îmi spui asta!?
Amicul meu se freacă la ochi.
— Nu-i mare scofală, scumpo.
— *Nu* îmi spune „scumpo”!
Uşa de la dormitorul lui Hunter se deschide brusc.
— Ce naiba se petrece aici?
Hunter ridică din sprâncene.
— Ce-ai făcut? mârâie el la Hollis.
— N-am făcut nimic, mormăie Mike.
— A intrat peste mine la duş! îl informează Summer.
— Mă scăpăm pe mine! Nu-i ca şi cum am intrat *peste tine*|)U ELI C KFNNFDY
— Nu asta c problema! exclama Summer, gesticulând uşa de la baie. Vezi încăperea asta?! E sfântă. E un templu,
V menită să fie folosită dc o singură persoană. O singură p$_{Cr}$ soană! Aşa cum e o celulă pentru un singur deţinut.
— Hotărăştc-te! Baia e o închisoare sau un templu? **întreabă** cretinul de Hollis.
— Gura! zbiară ea. Ascultă-mă bine, Hollis! Spre **deosebire** de tine, eu nu am penis.
— Păi, slavă Domnului că-i aşa!
— Hollis..., îi zic pe un ton de avertizare.
Idiotul închide gura imediat.
— *Eu* sunt femeie, continuă Summer.
Degetele ei strâng şi mai tare prosopul, ca să-l ţină-n loc.
— O femeie care locuieşte cu *trei* bărbaţi! Am dreptul la intimitate. Am dreptul să fac duş fără ca tu să dai buzna peste mine şi să-ţi fluturi scula!
— Nici măcar nu mi-ai văzut scula, se apără el.
— Nu asta e ideea!
Summer ridică braţele, cu un gest de frustrare.
Şi, uite-aşa, prosopul ei o ia la vale.
Ah! Dulce Isuse!
întrezăresc sânii ei plini şi albi, cu sfârcuri rozalii. Dar numai pentru o fracţiune de secundă. O fracţiune de secundă incredibilă şi chinuitoare. Summer îşi acoperă pieptul cu un braţ. Reuşeşte să

prindă prosopul înainte să cadă la podea. Se foloseşte de cealaltă mână ca să-şi acopere partea de jos a corpului.
Hollis arată ca lovit de o cometă.
Ochii lui Hunter mai că-i ies din cap.
Fac eforturi să nu mă uit la ea. îmi fixez privirea într-un punct oarecare, aflat deasupra capului ei, şi vorbesc surprinzător de calm:
— N-o să se repete, Summer. Am dreptate, Hollis?
— Da, da, o asigură el.
Dau aprobator din cap.
__ O să reparam încuietoarea cât mai repede...
__ De ce vorbeşti cu tavanul? mă întreabă ea.
Mă silesc s-o privesc în ochi. Adâncurile acelea mari şi verzi ,ui oglindesc decât nefericire şi stânjeneală. O fi ea teatrală, dar arc dreptate. Locuiqte cu trei hăndrălăi, şi are dreptul la intimitate.
__ E cea mai naşpa baie din câte-am văzut! se lamentează **Summer.** N-am niciun loc unde să-mi pun lucrurile. Lumina e **de rahat.** Nici să mă machiez nu pot. Şi, colac peste pupăză, nu **pot** nici să fiu singură când fac duş.
— Summer...
îi rostesc numele pe un ton liniştitor.
Arată ca şi cum e pe punctul de-a izbucni în plâns, aşa că mă apropii cu blândeţe de ea.
N-o atinge! N-o atinge! N-o atinge!
0 ating.
Doar vârfurile degetelor mele ăi ating umărul, dar contactul **îmi** trimite un fior fierbinte pe şira spinării.
— O să repar încuietoarea. Promit!
Trupul i se relaxează. Summer respiră uşurată.
— Mulţumesc.
Face stânga-mprejur şi intră în baie. Ne trânteşte uşa în nas. 0 secundă mai târziu, porneşte duşul.
Hunter şi cu mine schimbăm o privire rapidă, pe urmă ne întoarcem încruntaţi spre Hollis.
— Ce-i? întreabă el, temător.
— Frate, ai două surori. Cum de nu pricepi regulile băii? îl mustră Hunter. Fitz şi cu mine avem mintea unui puşti de grădiniţă, dar *tot* cunoaştem regulile de bună-creştere, când vine vorba despre baie.

N-am împărţit niciodată baia cu surorile mele, i-o întoarce Hollis.Pufneşte nervos şi păşeşte spre camcra mea.

— încotro? îl întreb. Se încrunta la mine.

— Mă duc la toaleta Regelui Colin. Sau ai prefera să uşurez în chiuveta de la parter?

Fac numaidecât o plecăciune adâncă, în semn de bun-vei

— Baia e a ta, frate!

Aşa cum mă aşteptam, cursul de Animaţie 2D e distractiv. După ce se încheie, ies din sala computerelor împreună cu doi amici de-ai mei: Kenji şi Ray. Dat fiind că jocurile pe computer îi pasionează, ei doi se află în capul listei mele de *tester*-i. Băieţii turuie întruna despre *Legiunea 48.*

— Jocul tău e genial, Fitz, zice Kenji, trăgând fermoarul hanoracului.

îmi pun fesul şi mănuşile. Ianuarie pare că nu se mai sfârşeşte. Se pare că în fiecare an luna ianuarie este lungă cât o zi de post. Iar pe urmă restul anului trece ca fulgerul.

— E genial, confirmă Ray.

Deschidem uşa. Ne întâmpină o rafală de viscol. După cum ziceam, suntem în ianuarie.

Mă simt entuziasmat.

— N-aţi întâlnit nicio problemă mai importantă la jocul ăsta?

— Niciuna.

Insist:

— Ei, hai! Trebuie să fie ceva.

Coborâm scările, spre trotuarul acoperit de polei. Corpurile de clădire ale Facultăţii de Arte sunt în partea de vest a campusului. Aproape toate amfiteatrele şi sălile de curs care mă interesează sunt situate aici.

— îţi mai zic o data: n-am găsit nicio problemă, spune Ray.

— Absolut niciuna, confirmă Kenji.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. îl scot şi văd că mă sună cineva de pe un număr privat. Ridic din sprâncene.

Kenji şi Ray sunt încă prinşi într-o discuţie aprinsă despre jocul meu. Le fac semn că trebuie să plec, iar ei se îndepărtează.

— Va rog, aşteptaţi să vă fac legătura cu Kamal Jain, îmi răsună în ureche o voce vioaie de femeie.

O clipă rămân nemişcat, după care râd.

— Da, sigur! Bună încercare să...

Dar femeia deja mi-a închis.

Sigur e o glumă. Da, am depus o cerere de angajare pentru un job la Orcus Games, compania de *gaming* cu un profit de un miliard de dolari, condusă de legendarul Kamal Jain. Dar dacă femeia asta chiar lucrează pentru Orcus, mă îndoiesc că-mi va face legătura cu fondatorul şi totodată preşedintele companiei. Ar fi ca şi cum Mark Zuckerberg s-ar ocupa de serviciul de clientelă al firmei Facebook.

Tocmai mă pregătesc să închid, când aud o voce.

— Colin, salut! Sunt Kamal. Chiar acum mă uit la CV-ul tău. Colin, n-o să te mint: prima dată, mi-am zis că nu eşti potrivit pentru noi.

Pulsul mi se accelerează. Ori am eu halucinaţii, ori la telefon e chiar Kamal Jain. Am văzut sute de interviuri cu tipul ăsta, deci îi cunosc foarte bine vocea nazală şi debitul verbal vertiginos.

— Un hocheist care joacă pentru o echipă universitară... A fost cât pe ce să refuz, dată fiind chestia cu sportul. Vreau să spun că majoritatea sportivilor pe care i-am întâlnit vreodată nu ştiu nici măcar care e diferenţa dintre Java şi C-Sharp.

lţfl tl l l KtNNtDV

Mă bucur că nu stăm faţă-n faţă, fiindcă altfel ar vedea cum colţurile gurii melc coboară. M-am săturat până-n gât de stereotipulăsta cu sportivii! E învechit şi absolut fals. Unii dintre cei m^ inteligenţi oameni pe carc-i cunosc sunt sportivi.

Par îmi ţin gura. Doar vorbesc cu Kamal Jain, ce naiba! A creat primul lui joc RPG *multiplayer* când avea cincisprezece ani. L-a scos pe piaţă pe banii lui, după care jocul a urcat rapid în topuri şi a câştigat popularitate. L-a vândut pentru cinci sute de milioane de dolari şi a folosit banii ca să-şi înfiinţeze compania. Iar de atunci încoace, a făcut un purcoi de bani. în industria de *gaming*, o asemenea traiectorie este unică. Pe lângă Kamal, creatorul jocului *Minecrafte* mic copil.

Kamal continuă:

— Dar azi-dimineaţă unul dintre stagiarii mei a venit la mine şi mi-a spus că-i musai să joc jocul tău. Trebuie să-ţi spun, Colin: codarea ta e mai simplistă decât mi-ar plăcea. Pe de altă parte, hai să fim cinstiţi! Din punctul meu de vedere, tot ce nu am codat cu mâna mea mi se pare simplist. Ce m-a atras la jocul tău? în mod clar, grafica! Numai tu te-ai ocupat de ea?

E greu să ţii ritmul cu vorbăria lui Jain, dar reuşesc să-i răspund:

— Da, doar eu.

— Vad că te specializezi în Arte Vizuale.

— Am dublă specializare, îl corectez eu. Arte şi Programare.

— Eşti ambiţios. îmi place! Ceea ce nu-mi place e chestia cu hocheiul, dar probabil c-ai terminat cu asta, din moment ce ai depus o cerere de angajare la firma mea. Nu ai de gând să treci la profesionişti, după absolvire?

— Nu, domnule.

în urechile mele răsună un râs ascuţit.

— „Domnule”? Renunţă la exprimarea asta chiar acum, Colin! Spune-mi „Kamal” sau „K.J.” Prefer K.J., dar spune-mi cum îţi convine ţie. Ia să-mi consult agenda!

— Aud foşnet de hârtii.Vinerea viitoare voi fi în Manhattan. O să-i spun pilotului sa fiică mai întâi o oprire la Boston. Ne vedem la Ritz!

— Ne vedem? repet eu, aiurit.

— Mă ocup personal de interviurile cu orice candidat la postul de proiectant. îmi place să vorbesc faţă-n faţă cu ei. Eşti pe lista scurtă, împreună cu alţi şase candidaţi. O să ai competiţie, mă avertizează el, dar cu o notă de veselie în glas.

Am impresia că-i place să asmuţă candidaţii unii împotriva celorlalţi.

— Deci ne vedem vineri. OK?

— Bine, răspund numaidecât.

Să lucrez pentru Orcus Games ar însemna să-mi văd visul cu ochii. Compania asta e prima pe lista mea de potenţiali angajatori. Mărturisesc ca nu mă aşteptam să obţin un interviu. Cum spunea şi

Kamal, voi avea destui rivali. Toţi vor să lucreze pentru Kamal Jain, miliardarul care a avut succes pe cont propriu.

— Perfect! Secretara mea o să-ţi trimită un e-mail cu detaliile. Abia aştept să te cunosc, omule!

— Şi eu.

încheiem conversaţia. Clatin din cap, pradă uluirii. Chiar e adevărat? Voi avea un interviu pentru o slujbă, cu Kamal Jain? Sfinte Sisoe!

încep să scriu un SMS pentru Morris, dar apoi telefonul îmi sună din nou. De data asta nu mai e un număr privat, ci numărul tatei. Ca de fiecare dată când mă pregătesc să port o discuţie cu el, neliniştea mă cuprinde deodată. Niciodată nu poţi şti în ce ape se scaldă ai mei.

— Colin! strigă el, fără ocolişuri.

Tata are un fel de-a vorbi abrupt, fără brizbrizuri şi politeţuri. Dacă nu-l cunoşti pe taică-miu, stilul ăsta de comunicare poate părea grosolan. Iar dacă-l cunoşti, tot îţi pare necizelat.

— Salut! Cc mai faci? Am un curs carc stă să-nccapă, mint cu

— Nu tc reţin mult. Am vrut să-ţi spun că wcckendul âjta ₀aduc pc Lucillc la mcciul pc carc-l jucaţi acasă. Vrea cu tot dinadinsul să te vadă jucând.

Lucillc e noua iubită a tatei. Dar mă-ndoiesc c-o să fie împreună mai mult de câteva luni. Babacul meu schimbă femeile cu o iuţeală impresionantă şi dezgustătoare deopotrivă.

La polul opus, mama pretinde că nu a avut nicio relaţie de la divorţ încoace. Adică de doisprezece ani. în timp ce tata mi se laudă mereu cu cuceririle lui, mama mi se plânge de viaţa ei de femeie singură. Desigur, din punctul ei de vedere, e vina tatei, fiindcă i-a distrus încrederea în oameni – şi, mai ales, în bărbaţi. Iar în opinia lui taică-miu, mama e cea care poartă vină pentru că el schimbă femeile ca pe şosete. Cică nici el nu mai poate avea încredere în femei. Părinţii mei sunt obositori.

— Bravo! Abia aştept s-o văd. Evident că mint.

Pentru o clipă, mă gândesc dacă e cazul să-i spun despre interviul meu cu Kamal Jain, dar hotărăsc că mai bine îi anunţ pe ai mei printr-un e-mail. Dacă-i spun unuia înaintea celuilalt, va fi sfârşitul lumii.

— O să fie şi maică-ta la meci?

Rosteşte cuvântul *maică-ta* de parcă ar fi otrăvit.

— Dacă vine, va trebui s-o avertizezi c-o aduc pe Luciile.

în traducere liberă: *Arfi bine să-i spui, ca să se oftice că mă văd cu alta.*

— Nu vine, răspund eu, bucuros că am dezamorsat bomba.

— înţeleg. Cred că eşti tare dezamăgit.

în traducere liberă: *Dacă i-ar păsa de tine, ar veni să te vadă jîicând, Colin! Eu te iubesc mai mult.* îmi înăbuş un oftat de iritare

— .Nu-i problemă. Nici tu, nici mama nu sunteţi obligaţi să veniţi la meciurile mele. Trebuie să închid. Ne vedem la sfârşitul săptămânii!
în clipa în care închid, apăsarea pe care o simtţeam în piept dispare. Când vorbesc cu ai mei, resimt încordarea în tot corpul.
— Colin, salut!
Când mă răsucesc în direcţia vocii, o văd pe Nora Ridgeway **apropiindu**-se. Anul trecut, Nora a fost la două dintre cursurile mele de Artă, iar semestrul ăsta avem în comun cursul Desen avansat după model. E o fată de treabă. Are două specializări, ca si mine. Arte vizuale şi Desing de modă.
Mă bucur mult că am ocazia să-mi distrag atenţia de la conversaţia cu tata. De fiecare dată, e nevoie de câteva minute pentru ca încordarea cauzată de discuţiile cu ai mei să dispară.
— Bună! îi răspund. Avem curs împreună abia la două. Ştii asta, nu?
Nora zâmbeşte.
— Nu-ţi face griji! Ştiu. Peste zece minute începe cursul de Istoria modei. Te-am văzut aici şi am vrut să te salut.
Din gură îi ies aburi.
— Ţi-ar trebui o căciulă, îi zic, băgând de seamă că are vârfurile urechilor roşii.
— Ei, mă descurc şi fără.
îmi dau seama de ce nu vrea să-şi acopere părul. Are o tun- soare *pixie.* Părul ei e negru ca pana corbului, cu excepţia vârfurilor, care sunt roz-deschis. Are un aer boem şi relaxat. îmi place chestia asta. Unde mai pui că are şi tatuaje! Pentru mine, e un mare plus.
— Cum a fost la cursul de Animaţie? se interesează ea. Prietena mea Lara merge şi ea la cursul ăsta şi e foarte entuziasmată.
îi zâmbesc.

U: TU L KFNNEDV

A fost supcr. îţi garantez că c mult mai mişto decât Istoria
Modei.

Nora îmi împunge uşor braţul.

S-o crezi tu! Hainele sunt mult mai interesante decât
computerele.

— Nu prea cred.

— Iar cursul ăsta e ţinut de o *legendă.*

Ochii ei cenuşiu-deschis sclipesc în soarele iernii.

_ **Nc** predă Erik Laurie.

Privirea mea nedumerită o face să râdă.

— A fost redactor de moda la *Vogue,* la *GQ,* la *Harper's Bazzar.* Şi este cofondator şi fost redactor-şef la *Italia, cea* mai inovatoare revistă de modă pentru bărbaţi. E un fel de versiune masculină a Annei Wintour.

Pentru mine, toate informaţiile astea nu înseamnă mare lucru. Nora îmi explică:

— Anna Wintour e edactor-şef la *Vogue.* O zeiţă! E idolul meu. La fel şi Erik Laurie. predă două cursuri la Briar anul ăsta şi, în plus, coordonează parada de modă de la sfârşitul anului. Sunt superentuziasmată. O să învăţăm *atât* de multe de la el!

Mă întreb dacă şi Summer are cursul ăsta. Nu-mi pot aminti dacă s-a specializat în Design vestimentar sau în Marketing. Oricum, cursul de Istoria modei se potriveşte cu oricare din specializările astea.

Când vorbeşti de lup....

Pe aleea acoperită cu pietriş apare Summer. Poartă un palton până Ia genunchi şi un fular roşu, gros, trecut peste păr şi în jurul gâtului. Se opreşte din mers când mă vede. în clipa când ni se întâlnesc privirile, îmi amintesc cum a alunecat prosopul ăla minuscul de pe trupul ei adorabil. Secunda în care i-am întrezărit sânii uzi şi goi. O ispită fagară, dar de ajuns ca să-mi provoace o erecţie.

Nu o salul. Aştept să mă salute ea. însă n-o face. Trec câteva secunde. Apoi Summer se încruntă la mine şi-şi vede de drum. Nu ştiu dacă e cazul să mă simt jignit sau ruşinat. Poate c-ar fi trebuit s-o salut eu primul.

— O cunoşti? mă întreabă Nora.

A băgat de seamă că eram cu mintea în altă parte. Aşteaptă răspunsul meu, privind bănuitoare în urma lui Summer.

— Da, e sora unui prieten, spun eu vag.

Hotărăsc să nu-i destăinui că suntem *roomies,* fiindcă aşa ar fi pornit o conversaţie pe care nu am chef s-o port acum.

Nora se relaxează.

— Bine. în fine, trebuie să plec. Poate ar fi timpul să ieşim să bem ceva împreună, aşa cum de un an de zile tot zicem c-o să facem.

Izbucnesc în râs.

— Da, ar fi bine.

Eu şi Nora ne-am propus să ieşim împreună încă de anul trecut, la cursul de Teoria culorilor, dar programul meu e prea încărcat ca să-mi permit să ies la întâlniri. Pentru o vreme, am conversat în scris, pe telefon. Iar când am avut, în sfârşit, o seară liberă, Nora deja se întâlnea cu alt tip.

E limpede că acum e din nou singură.

— Mai ai numărul meu? mă întreabă.

— Da.

Vestea pare s-o bucure.

— Ce zici dacă ne-am vedea mâine-seară, la Malones? Dă-mi un mesaj în cursul zilei de mâine, ca să stabilim.

— Perfect!

— OK. Ne vedem mâine.

Mă strânge scurt de braţ şi grăbeşte pasul spre clădirea în care a intrat şi Summer, adineauri.

Se pare că mâine-seară am o întâlnire.SUMMER

Mă aşez pe locul meu, în amfiteatrul unde se

ţine cursul de Istorie a Modei, şi îmi reamintesc că sunt adepta feminismului. Trăim într-o societate în care prea multe femei se duşmănesc între ele, în loc să se înţeleagă. Mi se pare absurd. Trebuie să ne sprijinim unele pe altele, să arătăm viitoarelor generaţii de fete cât de important este să ţinem rândurile strânse. Altădată, aveam un scop comun şi un duşman comun. Am dat foc la sutiene şi am luptat pentru dreptul de a vota.

Acum ne criticăm pe reţelele de socializare şi o condamnăm pe femeia cu care ne înşală bărbatul nostru.

Nu mă consider o feministă radicală. Nu cred că bărbaţii sunt nişte demoni veniţi din iad şi că ar trebui alungaţi din societate. Bărbaţii au o mulţime de lucruri bune de oferit lumii. De pildă, sculele lor sunt fabuloase.

Însă, pe de altă pane, ar fi foarte bine dacă am manifesta puţină solidaritate feminină, aşa cum faceam pe vremuri.

Dar ştiu ce ne împiedică: invidia. Suntem prea invidioase una pe alta, iar invidia este zdrobitoare. Ne împinge să vorbim şi să ne comportăm în feluri de care ne ruşinăm în secret. Cel puţin aşa sunt cu. Regret aproape toate lucrurile pe care le-am spus şi Ic-am făcut din invidie. La rândul meu, am fost ţinta invidiei altor fete. Unele m-au pizmuit pentru cum arăt. Altele s-au temut c-o să mă port ca o scârbă cu ele tocmai din cauză că arăt bine, aşa că m-au atacat de la bun început.

în ciuda acestor lucruri, mereu m-am străduit să fiu cu zâmbetul pe buze şi să mă port amabil cu toată lumea, chiar şi cu cei care mă urau. Ironia sorţii e că, în liceu, o mulţime de fete care mă detestau mi-au devenit bune prietene când şi-au dat seama că nu le ameninţ în niciun fel.

Da, sunt adepta fetelor puternice, care se descurcă singure şi sunt sigure pe propria persoană.

Cu toate astea, o urăsc cu înverşunare pe Nora.

Am văzut-o discutând cu Fitz, înainte de curs. Acum vorbeşte cu alte două tipe, *despre* Fitz. Ştiu c-o cheamă Nora pentru că una dintre prietenele ei a strigat-o pe nume. Cum stau cu două rânduri în spatele lor, aud fiecare cuvânt.

— ... atât de tare! Şi grozav de isteţ. Şi e *atât* de talentat! Ar trebui să-i vedeţi picturile.

— Pe deasupra, e sexy de te dă pe spate, adaugă prietena ei.

— Şi ce tatuaje! oftează cealaltă prietenă.

Cum naiba de-au văzut toate tatuajele lui Fitz? Acum le urăsc şi pe prietenele ei.

— *Foarte* sexy! spune Nora, prefacându-se că că-şi face vânt.

Iar eu sunt *foarte* pregătită să-i arunc cu ceva în cap, ca din
întâmplare. Tipa asta e groaznic de enervantă.

— O să bem ceva împreună, mâine-seară, anunţă Nora.

Tăciunii urii care mocneşte în mine sunt stinşi cu o găleată
de realitate rece ca gheaţa.

Fitz a invitat-o în oraş?!

— Uau! în sfârşit, o să vă întâlniţi?

Una dintre prietenele ei bate din palme, încântată.

— Da! Sunt aşa de nerăbdătoare!

Bun. Deci Fit? a invitat-o la o întâlnire. Nora c drăguță ți foarte stilată. De ce n-ar ieşi cu ea?

Şi de ce m-ar deranja pe mine chestia asta?
Pentru că...
Pentru că... păi... pentru că, în mod clar, **e** o scârbă.
Nu vreau ca Fitz să iasă cu o scârbă.
Nu e scârbă. Vorbeşte gelozia din tine.
Ba nu! protestez eu. Am observat că Nora mi-a aruncat o căutătură urâtă înainte să se aşeze lângă prietenele ei. Nu mi s-a părut. Deci, până la urmă, tot e scârbă.
De fapt, în clipa asta, tu gândeşti ca o scârbă.
— Dispari! îi poruncesc vocii mele lăuntrice.
Câteva scaune mai departe de mine, pe rândul meu, un tip cu păr lung şi blond îşi răsuceşte capul spre mine. Ridică o sprânceană stufoasă.
Ridic mâna şi schiţez un gest prietenos.
— Nu mă băga în seamă! Am hotărât să fiu o cucoană nebună, care vorbeşte de una singură în sala de curs.
El râde.
— Am priceput.
Auzindu-mi vocea, Nora se răsuceşte spre mine, mijeşte ochii, apoi se întoarce iar cu spatele.
O urăsc.
Te porţi ca o nebună.
— Parcă tocmai am hotărât c-am ales calea ţăcănelii, nu? spun cu voce tare, mai mult ca să-l iau peste picior pe tipul cu sprâncene stufoase, care se uită din nou în direcţia mea.
— Hopa! Nu glumeai când ai zis că vorbeşti de una singură! îmi zice el.

— în faţa mea, prietenele Norei o îndeamnă să le spună mai multe despre viitoarea ei întâlnire cu Fitz.Deci ieşiţi doar ca să beţi un pahar?

— Doar atât, confirmă ea. După fiascoul cu tipul ăla – Ethan Mănânci-până-Crăpi –, chiar credeţi că aş fi acceptat să mergem la cină pentru prima întâlnire?

Fetele izbucnesc în râs.

— Aoleu! Uitasem de el!

încep să discute despre ziua când Nora a rămas blocată pentru patru ore la o cină de fiţe, deşi ea ardea de nerăbdare s-o şteargă după primul fel. E o poveste haioasă, dar nu mă pot concentra la ea; sunt prea ocupată să mă lupt cu gelozia.

Fitz poate ieşi la întâlniri cu cine vrea. în plus, n-am niciun drept să fiu geloasă. Noaptea trecută, m-am cuibărit lângă Hunter, în pat. Sigur, nu am făcut nimic sexual; dar mi-a plăcut să simt trupul cald al unui bărbat lipit de al meu. Iar dacă Hunter s-ar fi dat la mine, nu pot să pretind că n-aş fi acceptat.

Uşa sălii de curs de deschide. Bărbatul care intră nu are nevoie de nicio prezentare. Cu toate astea, se apropie de pupitru şi ne salută ca şi cum niciunul dintre noi nu a pus vreodată mâna pe vreo revistă de modă şi, prin urmare, nu îl recunoaşte.

— Bună dimineaţa! Eu sunt Erik Laurie şi regret să vă informez că va trebui să-mi îndurаţi insuportabila prezenţă în următoarele patru luni.

în sală izbucnesc râsete.

— Am glumit, spune el, chicotind. De fapt, sunt încântător.

Zâmbesc împreună cu toţi studenţii din sala de curs. Din
start, Erik îşi arogă statutul de profesor de gaşcă şi amuzant. îmi place. Unde mai pui că pare mult mai tânăr decât în fotografii. Poate asta se explică prin faptul că, de obicei, în fotografii are o barbă deasă,

blondă, iar azi e complet bărbierit, arătându-şi faţa de copil.

Ştiu că are vreo treizeci şi cinci de ani şi un simţ al modei nemaipomenit. Hainele sunt Marc Jacobs. recunosc blazerul retro, clin colecţia de toamna a lui Marc. Pantofii... cred că sUnt Tom Ford. Va trebui să mă uit mai atent, ca să fiu sigură.

— Bine aţi venit la cursul de Istoric a Modei, doamnelor domnilor!

Are o voce moale şi catifelată. Toate fetele din sală sunt topiţe după el. Dar, din cine ştie ce motiv, Erik nu are acelaşi efect asupra mea. La modul obiectiv, Laurie este un bărbat atrăgător, dar faţa lui simetrică şi colţuroasă are ceva care nu-mi place.

Lui Erik nu-i scapă că a atras atenţia fetelor. Face cu **ochiul** spre două fete din primul rând şi-şi sprijină antebraţele de pupitru. în următoarele zece minute, ne povesteşte despre experienţa lui profesională impresionantă. Dar nu ne spune nimic nou.

A avut o carieră incredibil de prolifică, având în vedere că e destul de tânăr. Pasiunea pentru munca lui este autentică. După ce-şi încheie prezentarea, ne spune la ce să ne aşteptăm de la cursul lui. Vom învăţa despre influenţa globală a modei, despre cum a căpătat formă de-a lungul anilor şi cum şi-au pus amprenta epocile şi evenimentele istorice asupra conceptului şi implementării stilului.

Laurie are un fel de-a vorbi care captează atenţia. Ne spune că azi, în loc să susţină un curs formai, vrea doar „să sporovăiască" despre motivele pentru care iubim moda şi despre cine ne inspiră. începe prin a mărturisi că idolul lui din tinereţe a fost Ralph Lauren, după care se extaziază în legătură cu celebrul designer vreo cinci minute.

Pe urmă e rândul nostru să vorbim. Sprâncene Stufoase, care s-a prezentat drept Ben, mă surprinde proclamându-şi dragostea pentru Versace. Judecând după stilul lui *boho-chic*, aş fi putut jura că e fan Alexander McQueen. Dar Ben tot turuie despre Versace până când, în cele din urmă, proful nostru zâmbeşte şi întreabă cine mai vrea să vorbească.

Fiindcă nu am avut niciodată probleme cu vorbitul în public, ridic mâna.

Laurie mă studiază de la pupitrul lui.

— Cum te numeşti?

— Summer.

— Eşti sumeriană? Te tragi din vechea Mesopotamie?

Nora şi prietenele ei chicotesc. La fel şi alţi câţiva studenţi.

îmi dau ochii peste cap, iar Laurie surâde.

— Gata cu gluma! zice Erik. Spune-ne cine te inspiră.

Răspund fără şovăială:

— Chanel.

Erik dă energic din cap.

— A, da! Gabrielle Bonheur Chanel. Cunoscută drept Coco. Ştii cum şi-a căpătat porecla, sumeriano?

Alte chicote.

Nu ştiu ce să cred despre Domnul Haz, mai ales fiindcă tot alternează între două personalităţi. Când e sofisticat şi încrezător în sine, când devine Domnul O S-o Ţin Tot într-o Glumă, Fiindcă sunt De-al Vostru! E foarte derutant.

îi răspund:

— A primit porecla când era cântăreaţă de cabaret. A încercat să aibă o carieră de artistă, a dat greş, apoi s-a apucat de modă.

— Şi a dobândit un succes inimaginabil, conchide el.

— E unul dintre motivele pentru care o ador. Când planurile ei s-au dus pe apa sâmbetei, nu s-a dat bătută. A ales o altă cale, a reuşit şi a devenit un idol. Brandul ei a rezistat aproape un secol. A supravieţuit celui de-Al Doilea Război Mondial...

— A supravieţuit pentru că a colaborat cu naziştii, intervine Nora, pe un ton maliţios.

Strâng din dinţi. Pe bune?! Mă întrerupe ca să jigniască o legendă a modei?IV rine cum re cheami? o întreabă Laurie.

Nora Ridgcway. Toată lumea ştie ci Chancl era dubi Rctcni, s-au făcut publice documcnte vechi, care araţi ci' vitiplc ei din timpul războiului au fost vrednice de dispreţ

Profesorul nu o contrazice.

— Da, sc presupune că i-a susţinut pe nazişti, confirmi Erik După război, când a reintrat în lumea modei, a **existat, Jntr** devăr, multă furie la adresa ei. Totuşi, brandul ei şi-a **revenit** De ce crezi că s-a întâmplat asta, Summer?

— Pentru că... ea...

îmi muşc buza de jos, căutându-mi cuvintele.

— Pentru că ea era *moda însăşi.* Ea a lansat celebra rochie neagră, ce naiba! Oamenii au acuzat-o că e prea conservatoare dar, sinceră să fiu, cred că Chanel a revoluţionat industria modei. A arătat lumii că moda nu înseamnă doar să porţi o rochie frumoasă ori un costum elegant la un eveniment, ci un mod de viaţă.

Fac o pauză, cercetându-mi memoria.

— Există un citat celebru al lui Gabrielle, care susţine că moda e pretutindeni: „Moda se regăseşte şi pe cer, pe stradă, are de-a face cu idei, cu modul nostru de viaţă, cu ceea ce se întâmplă". Eu cred în modul ei de a gândi.

Erik dă aprobator din cap. La fel şi mulţi dintre colegii mei. Nora se încruntă la mine, privindu-mă peste umăr, după care se întoarce iar spre profesor, cu o atitudine înţepată.

N-are decât! Puţin îmi pasă dacă mă place sau nu. A încercat să mă pună într-o lumină proastă pentru că o plac pe Coco Chand, dar strategia ei i s-a întors împotrivă. Asta-i viaţa, scumpo!

— Foarte bine spus, mă laudă Laurie, după care-şi plimbă privirea prin sală. Cine urmează? Vreau să ştiu cine vă inspiră.

Ora trece repede. Nu prea sunt încântată când se sună. Mi-era teamă de momentul ăsta. Cu atât mai mult acum, când ştiu că
Uni impresionat pc Erik Laurie. Chiar n-aş vrea să-şi schimbe impresia buna despre mine când o să-i spun despre problemele melc de învăţare.
în timp ce păşesc pe culoarul dintre rânduri, o aud pe Nora zicându-i prietenei ei:
__ Ne vedem afară. Vreau să-i spun lui Erik cât de mult îl admir.
Super! Dacă merg să vorbesc cu el acum, Nora o să creadă că încerc să i-o iau înainte.
____ Summer! strigă Laurie. Putem vorbi puţin?
Foarte bine. Cel puţin se vede că nu eu am cerut să discut cu el.
Şi totuşi, cred că situaţia s-a înrăutăţit.
Nora se opreşte în loc. Ochii ei îmi străpung spatele ca doi cărbuni încinşi, în vreme ce cobor iute treptele.
— Mă bucur că te-am cunoscut în mod oficial.
Zâmbind, profesorul îmi întinde o mână.
Dau mâna cu el.
— Şi eu mă bucur să vă cunosc, domnule profesor Laurie.
— Spune-mi Erik!
— Aha... ăăă... Va trebui să mă obişnuiesc cu chestia asta. Mă simt naşpa să mă adresez cu prenumele unor persoane cu autoritate.
Laurie chicoteşte.
— Te înţeleg. Ce-ai zice să-mi spui „domnul L.” până te obişnuieşti cu „Erik”?
îmi face cu ochiul. Pare că flirtează, dar încep să cred că pur şi simplu încearcă să fie prietenos. L-am văzut făcându-le cu ochiul şi altor fete, în timpul cursului.
— OK, domnule L.
Şovăi, pregătindu-mă pentru partea mai jenantă a discuţiei.

— Nu ştiu dacă ai apucat să vorbeşti cu domnul Richmond. Anul ăsta, el e îndrumătorul meu.

— De fapt, am vorbit cu el. Stai liniştită! Mi-a <ip$_{Us}$ d problemele talc şi vreau să discut cu tine pe tema asta. D$_{ar}$ ^ faccm în orele destinate consultaţiilor academice.

Mă cântăreşte din ochi.

— M-ai impresionat în dimineaţa asta. Ai vorbit foarte cioc vent.

— Dar de scris, scriu groaznic.

— Păi, se poate spune acelaşi lucru despre o mulţime de oameni. Dar există soluţii în astfel de situaţii. După cum **spuneam** o să vorbim în orele de consultaţie. Cred că pot să aranjez ceva pentru tine. Poate c-o să-ţi cer să scrii mai puţine cuvinte la examenul scris, completat de o probă orală...

Un surâs mic i se iveşte în colţul gurii lui când rosteşte cuvântul *orală*. Ştiu că se referă la un examen oral, dar surâsul ăsta îmi stârneşte un fior de dezgust. Fie păşeşte periculos de aproape de graniţa care desparte o atitudine profesională de una mult prea familiară faţă de studentele sale, fie este excesiv de prietenos. Sper din toată inima să fie vorba despre ultima variantă.

— Poţi să te uiţi pe website-ul Facultăţii de Arte, ca să vezi programul meu. Sunt de părere că e cu atât mai bine, cu cât punem mai repede la punct chestiunea asta.

— De acord.

Se întinde şi mă prinde de mână.

— Summer, te rog, continuă să vorbqti la curs aşa cum ai vorbit azi. Studenţii care sunt la fel de pasionaţi de mine de domeniul modei se bucură de toată aprecierea mea.

îmi face iar cu ochiul.

Sau poate că e un tic nervos. Oare e posibil să clipească aşa, cu câte un ochi pe rând? Habar n-am, dar nici nu ţin să aflu. Nora e tot cu ochii pe mine. Iar Laurie nu-mi dă drumul la mână.

Stânjenită, îmi desprind palma de a lui.

- O să mă străduiesc. Când ajung acasă, o să verific ce program dc consultaţii ai. Mulţumesc, domnule L.!

— Aşa e mai bine.

Şi iar îmi face cu ochiul. Sau clipeşte. Cine mai ştie?! Mă reped spre ieşire, fără să iau în seamă fulgerele din ochii Norei.

Afară e frig şi mă apucă tremuratul. Mă îmbrac cu paltonul. N-am vrut s-o fac în sala de curs, sub privirea lui Laurie. O fi el o legendă în lumea modei şi poate că pare de treabă, dar am o senzaţie ciudată în privinţa lui.

Uf! Nu ştiu ce să cred. Poate că prea despic firul în patru.

Âsta a fost singurul meu curs pe ziua de azi, deci sunt liberă ca pasărea cerului. îi trimit Brennei un mesaj, întrebând-o dacă e în campus. îmi răspunde repede.

BRENNA: *La bibliotecă.*

EU: *Tocmai am terminat cursul. Vrei să mâncăm la restaurant?*

BRENNA: *Daaaa. Vii să mă iei?*

EU: *S-a făcut. 10 min.*

EU: *Pregăteşte-te să vorbim de M.H.l Altfel, nu te primesc în maşină!*

De data asta, răspunde mai greu. E şocant. Ieri i-am trimis o mulţime de mesaje, rugând-o să-mi spună ce s-a întâmplat între ea şi Hollis, dar m-a refuzat.

BRENNA: *M.H.?*

Pe bune? Se face că nu pricepe?

EU: *Mike Hollis. Adică regele fraţiei. Vreau toate detaliile azi, sau prietenia noastră s-a terminat.*

BRENNA: *O să-ţi duc dorul.*EU: *Crrzi că joc la cacealma? Am rupt prietenii doar pentru nu mi-au dat* tag *în postările pe Insta. Sunt necruţătoare, Bee ***
B REN NA: *Nu te cred.*
EU: *Ooooof. Te roooog! Nu mai suport. Trebuie să aflu mărimea sculei lui M.H. 2) CE-A FOST ÎN CAPUL TĂU, ţi NAIBA!*

După o altă pauză lungă, răspunde: *Bine. Ai câştigat.*
în ciuda ameninţărilor mele, nu o presez pe Brenna să-mi vorbească despre Hollis, în drum spre Hastings. în schimb, vorbim despre cursurile noastre. îi mărturisesc că mă simt un pic neliniştită din cauza profesorului.

— Mi-a dat impresia că are ceva pervers, declar în timp ce caut un loc de parcare.

— Care e numele lui?

— ErikLaurie.

— N-am auzit niciodată de el.

Nu ar fi avut motiv să audă de el decât dacă ar fi interesat-o lumea modei – lucru care n-o pasionează, din câte ştiu. îi explic iute cine este Laurie şi pe urmă îi zic că are obiceiul de-a face cu ochiul.

— Poate că nu înţelege semnificaţia gestului, sugerează ea. Poate că, în cazul lui, a face cu ochiul e un fel de a zâmbi. Deci, dacă îi faci un compliment, el spune *Mulţam!* Face cu ochiul. Iar când salută pe cineva, zice *Mă bucur că ne-am văzut.* Şi face cu ochiul.

îmi muşc buzele, ca să nu izbucnesc în râs.

— Faci mişto dc mine?

— Bineînţeles. Nimeni nu-i atât de tâmpit încât să nu înţeleasă. Dacă iaci cu ochiul, flirtezi. Toată lumea ştie asta.

— Deci flirta cu mine?

__ Probabil.

Brenna îşi dă ochii peste cap.

— Şi dacă-mi spui că e prima oară când un profesor flirtează cu tine, n-o să te cred.

— S-a mai întâmplat, recunosc eu. Dar nu mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Este foarte respectat în industria modei.

Brenna pufneşte zgomotos.

— Ca să vezi! De parcă bărbaţii respectaţi nu pot fi cretini. Chiar nu ştii despre toate scandalurile de la Hollywood?

— Mai bine să nu discutăm despre asta.

Găsesc un loc şi-mi parchez Audiul.

Cinci minute mai târziu, stăm faţă-n faţă, într-un separeu retro, cu tapiţerie din vinilin roşu. Brenna comandă o cafea neagră. Eu, un ceai de mentă cu lămâie. într-un fel, alegerile noastre ne rezumă prietenia. în ceea ce priveşte aspectul, eu prefer culorile vii şi machiajul simplu, în vreme ce Brenna preferă machiajul *smokey eye* şi hainele negre. în privinţa personalităţii, eu sunt mai nepăsătoare, ea este mai îndrăzneaţă; dar amândouă suntem puţintel ţăcănite. E o relaţie care va trece testul timpului.

— Bun, te-am lăsat destul să mergi pe burtă, îi zic, după ce chelneriţa ne aduce băuturile. Eşti pregătită?

Îşi cuprinde cana în palme.

— Bagă!

Mai bine de o zi, curiozitatea mea nestăpânită a fost ţinută în şah de un „baraj" numit Brenna. Acum barajul s-a năruit, aşa că inundaţia este iminentă.

Săruta bine? Cum ¡-ai descrie penisul? Ţi-a facnr i MU sex ora)> lc ai culcat cu el? De cc-ai făcut asta? E naspa în pat? K$_{c}$ ccva? Tipul c... gfCţ'

— Dumnezeule! cxclamă Brenna. Nu-ţi răspund | $_{a}$ întrebare.

îmi mai scapa una:

— Deci acum ai un iubit?

I I I I Kf.NNf DY

— Nu, dar am o fostă cea mai bună prietenă, spune ea cu falsă duioşie.
N-o iau în seamă.
— Că tot vorbim despre iubitul tău, în dimineaţa asta a intrat peste mine, la duş.
— Ce?!
— Hollis a intrat peste mine, în timp ce faceam duş.
— Bună treabă! Deci nu mai trebuie să te pedepsesc pentru că l-ai numit iubitul meu. Universul te-a pedepsit destul.
— A fost tare jenant.
O pun la curent cu evenimentele de azi-dimineaţă, şi închei în stil mare: prosopul meu a alunecat de pe mine, de faţă cu trei băieţi care purtau doar boxeri.
Brenna îşi ţuguie buzele.
— Tocmai ai descris o scenă dintr-un film porno. Prin urmare, presupun că s-a terminat când tu le-ai frecat-o tuturor, nu?
— Nu, isteaţo! S-a terminat când Fitz a promis să repare încuietoarea uşii de la baie. Frumos din partea lui!
— Vezi? Ţi-am spus că-i băiat de treabă.
— Eşti sigură? Mai deunăzi, l-am văzut în faţa sălii de curs, şi nici măcar nu m-a salutat. M-a privit în ochi şi... nimic.
— Poate că nu te-a văzut.
— Ai ratat partea în care ţi-am spus că m-a privit în ochi?

— Prietena mea oftează.Nu c aşa râu cum crezi tu, Summer.
Brcnna murmură, ca pentru sine:
____ pe de altă parte, Hollis...
Mi-a ridicat mingea la fileu, aşa că mă reped să i-o servesc:
— Dacă Hollis e aşa de naşpa, de ce te-ai culcat cu el?
____ Pentru că eram beată. Dar nu m-am culcat cu el.
— Din câte-mi amintesc, ieri-dimineaţă, când ai ieşit din **camera** lui, nu purtai pantaloni...
— Nu ştiu dacă ai învăţat asta la ora de educaţie sexuală, dar *este* posibil să stai dezbrăcată alături de cineva fără să faci sex. Hollis nu sărută rău.
— Ai de gând să te mai mozoleşti cu el?
— Categoric, nu.
Ni se aduce mâncarea. Brenna se repede cu viteza luminii să muşte din sendvişul ei. Bănuiesc că o face ca să nu fie nevoită să mai vorbească.
Scormonesc cu furculiţa prin salata mea Caesar. Nu prea am poftă de mâncare când îmi amintesc ce s-a întâmplat astăzi.
— O fată de la cursul de Istoria Modei l-a invitat pe Fitz la o întâlnire.
Brenna răspunde cu gura plină:
— Zău? Cine?
— Nora nu-ştiu-cum. O tipă cu păr roz.
Gust din salată.
— Iar el a acceptat.
— De unde ştii?
— Am auzit-o cum se lăuda în faţa prietenelor ei.
Brenna înghite şi-şi pune sendvişul înapoi pe farfurie.
— Nu-s sigură ce reacţie ar fi potrivită. Vrei să fiu fericită pentru că Fitzy o să aibă parte de acţiune în pat sau să fiu furioasă pe tine, pentru că încă simţi ceva pentru el?
Riposte/ numaidecât.

— Nu simt nimic pentru el.
— Ştii cc se zice despre cci care protestează prea vehemenr
O privesc sever.
— Bineînţeles că protestez. Nu mă atrag băieţii care mâ co$_n$sideră praf în ochi.
— îm-hm... Deci tu susţii că, dacă Fitz te-ar suna acum ţi-ar spune „Bună, Summer, aş vrea să te invit la o întâlnire, i$_{ar}$ mai spre sfârşit o să-ţi arăt scula mea", ai refuza?
— Sută la sută.
— Mănânci rahat!
— Fitz poate să se vadă cu oricare fată din universitatea asta, că mie nu-mi pasă. Şi-a ratat şansa de-a avea o relaţie cu mine.
— Ba pe dracu!
— Vorbesc serios.
— Du-te, mă, de-aici!
M-a scos din sărite.
— Te porţi ca un copil!
— Da, *eu* sunt aia care se poartă ca un copil, mă ironizează Brenna. Hai, recunoaşte că-ţi place de el!
— Bineînţeles, dacă recunoşti şi tu că ţi-a plăcut să te hârjoneşti cu Hollis.
E remiză.
Brenna ridică din umeri şi continuă să înfulece. Eu tot scormonesc în salata mea. Apetitul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Gândul că Fitz va ieşi cu o altă fată mă tulbură mai mult decât am crezut.
în liceu, am fost majoretă, căpitan al echipei de dans şi co- căpitan al echipei de înot pentru fete. Deci poţi să-ţi imaginezi
ci aveam în anturajul meu nu doar fotbalişti sexy, ci şi înotători sexv. Băieţi musculoşi, cu trupuri catifelate şi aerodinamice.

Prin urmare, în seara următoare nu sunt deloc derutată când ma tolănesc pe canapea, lângă Mike Hollis, şi observ că s-a epilat **complet.**

Braţele goale, sprijinite **pe** perna dintre noi, şi picioarele **proptite pe** măsuţa de cafea nu au nici măcar un singur fir de păr. **însă asta** nu-i ştirbeşte deloc masculinitatea. Hollis este enervant, dar are sex-appeal.

De asemenea, el şi cu mine – constatarea asta mă oripilează **întrucâtva,** pentru că nu-s sigură ce spune despre *mine*, ca om – **avem** mai multe în comun decât credeam. Stăm de vorbă de o **oră.** în acest răstimp, am descoperit că preferă ceaiul, nu cafeaua, **că nu** se ruşinează să spună că-i place albumul solo al lui Harry Styles şi e la fel de obsedat ca mine de filmul *Titanic*. Chiar acum, filmul rulează pe unul dintre canalele de televiziune la **care** s-**a** abonat Hollis. Am nimerit cam pe la mijloc. De-abia **acum** urmează toate scenele dramatice.

— S-ar putea să închidem televizorul înainte ca vaporul ăla să se scufunde, mă avertizează el.

îmi sprijin picioarele pe masă, lovindu-i piciorul stâng cu dreptul meu.

— N-o să-l închidem. Scenele de la final sunt cele mai bune.

— Scumpo, te rog! N-am chef să plâng în seara asta.

îmi vine să pufnesc în râs. Expresia lui gravă îmi transmite clar că nu glumeşte.

— Care parte te face să boceşti? îl întreb. Mama care le scrie copiilor? Cuplul de bătrâni din pat?

— Toate. Nu mă face să vorbesc de moartea absurdă a lui Jack! E totaJ lipsită de noimă.

Dau din cap, plină de convingere.

160 FILE KENNFDY

— Aşa-i. F,ra loc destul pentru doi pe aţa aia plutitoare

— Te cred şi eu! Au demonstrat-o şi în emisiunea K\ytl *Busters.* Jack nu trebuia să moara. Când telefonul meu scoate un sunet, îmi desprind ochii de |a chipul frumos al tânărului Leonardo DiCaprio. însă tipul i*ta c la fel de frumos şi acum. Leo este o minunăţie fără vârsta.

Citesc mesajul pe care mi l-a trimis Hunter: a ieşit în seara asta cu câţiva coechipieri. Eu am rămas acasă pentru că eu ţi Brenna plănuiserăm să vină pe-aici şi să ieşim împreună. Cred că tot de asta a rămas şi Hollis acasă. Dar ea s-a răzgândit în ultimul minut, aşa că am rămas singură cu Hollis.

Nici Fitz nu e acasă. Fac eforturi să nu mă gândesc pe unde umblă.

— Hunter vrea să ştie dacă vrei să-ţi aducă aripioare de pui, îi spun lui Hollis.

— Mai şi întreabă?!

— Deci vrei?

— Tu ce crezi?

— Cred că da, spun enervată. Dar trebuia să mă asigur.

— O asemenea întrebare nici măcar nu merită răspuns.

Jur că, într-o bună zi, o să-l omor pe băiatul ăsta. îi răspund

lui Hunter, apoi îi trimit mesaj şi Brennei:

EU: *Pentru că m-ai lăsat cu ochii în soare, în seara asta mă relaxez cu iubitul tău. Tipul ef. enervant.*

BRENNA: *N-am vrut să te las baltă, B. G. Am uitat că azi se întâlneşte grupul nostru de studiu.*
îmi ia o secundă să-mi dau seama că „B.G.” înseamnă „Bărbie de Greenwich”. Rânjind, trimit răspunsul:
Bine. Glumeam. Dar Hollis chiar e enervant.
BRENNA: *Aşa e. Şi nu e iubitul meu.*

îşi subliniază spusele cu un emoticon cu degetul mijlociu ridicat. Doar ca s-o necăjesc, mă răsucesc spre Hollis şi zic:
— Brenna îţi transmite salutări.
Ochii lui albaştri se luminează.
— Zău? Spune-i să-mi dea numărul ei! Am obosit să i-l tot cer.
Tace o clipă; privirea lui poposeşte pe telefonul meu.
— Nu mai bine-mi dai chiar tu numărul ei?
O, Doamne! Brenna nici măcar nu i-a dat preţiosul ei număr de telefon? Bietul băiat! Mă apucă un râs nebunesc, dar mi-l înăbuş, că să nu se simtă jignit.
— Regret, scumpule, îi spun cu blândeţe. Nu pot să-ţi dau numărul ei. E împotriva codului de conduită al prietenelor.
Deşi are o expresie de dezamăgire, Hollis se apleacă şi mă bate prietenește pe umăr.
— îţi respect alegerea. Toţi avem nevoie să trăim în conformitate cu un cod.
Se concentrează iarăşi la film.
— Isuse! Ce sexy arată Kate Winslet când mânuieşte toporul
ăla!
Acum chiar izbucnesc în râs. Ne uităm cum Kate înaintează prin apa până la genunchi, pentru a-l salva pe Leo, care are mâinile legate.

— Vezi? Fetele bogate pot fi foarte mişto, îi spun lui Hollis.

— Dacă ăsta e modul tău de-a te oferi să-mi spargi cătuşele cu un topor, sunt nevoit să-l refuz. Nu m-aş încrede în îndemânarea ta de-a nimeri o ţintă.

— Nu? Ce zici de îndemânarea asta?

Cu iuţeala fulgerului, înhaţ o alună din cutia pe care ne-o tot pasăm şi o arunc spre el.

îl nimereşte drept în frunte şi ricoşează cu un *ping!*

Mă îndoi de râs

— .Dc cc... a scos... suncrul ăsta?
încerc să-mi recapăt suflul. Mă doare stomacul **dr «A <«afa ri<,**
— Milce, nu cumva ai o placă de metal în **frunte?**
Hollis a rămas perplex.
— Frate, nu cred că am! Dar acum parc-aş vrea s-o sun maică-mea şi s-o întreb. **
încă hohotesc când se deschide uşa de la intrare. Mă aştept să apară Hunter, ducând o tavă cu aripioare de pui, dar în cadrul uşii apare trupul masiv al lui Fitz. în acelaşi moment, îmi pierc râsul.
A ieşit cu Nora Ridgeway în seara asta. Hollis îl **tachinase** ceva mai devreme, când Fitz coborâse îmbrăcat în nişte jeanşi frumoşi şi o cămaşă bleu. Pe deasupra, s-a bărbierit.
Exact! Şi-a ras barba de dragul ei. Şi, spre deosebire de profesorul Laurie, care, lipsit de barbă, arată ca un preadolescent, Fitz e un bărbat în toată puterea cuvântului – cu sau fără păr pe faţă. Dimpotrivă; înfaţişarea sa de acum îi scoate mai mult în evidenţă trăsăturile masculine: linia dură a maxilarului, gura sexy, bărbia cu gropiţă. Mai devreme, era să leşin de dorinţă când i-am văzut gropiţa.
— Hei! De ce vă hliziţi aşa? întreabă el posac, plimbându-şi privirea de la mine la Hollis.
— Fin'că dovleacul meu e din metal, răspunde Hollis. Cum a fost la întâlnire?
Nu e nici măcar zece şi jumătate noaptea. Mă întreb dacă e semn bun că s-a întors acasă aşa de devreme, dar Fitz face praf ipoteza asta:
— Destul de bine.
Mi-am promis că nu-i voi pune nicio măcar o singură întrebare despre întâlnirea lui idioată.
Dar sc parc ca gura nu mă ascultă.
— Sunt surprinsă că ai ieşit cu o tipă care se specializează în
modă.

El ridică din umeri. Se sprijină de cadrul uşii, pe urmă explică:

— Se specializează şi în Arte vizuale. îi place pictura abstractă.

Bineînţeles! Nora pare genul de fată care ar arunca nişte vopsea neagră şi roz pe o pânză, după care ar începe să explice cu emfază faptul că „tabloul" ei reprezintă anarhia sau inegalitatea dintre femei şi bărbaţi.

— Aha! Probabil că v-aţi petrecut timpul vorbind despre Monet şi Dali, comentez eu.

Intenţia mea a fost să-l iau peste picior, dar cuvintele mele par mai degrabă ofensatoare.

Fitz o simte. Ochii i se îngustează.

— Da, am vorbit despre artă. E vreo problemă?

— Bineînţeles că nu. De ce-ar fi?

— Habar n-am. Tu să-mi zici!

— Tocmai am spus că nu e o problemă.

Mă întind după sticla cu apă, cu dinţii încleştaţi. Mă simt încordată.

— Mă bucur că voi doi aveţi interese similare. Imaginează-ţi ce nasol ar fi fost dacă ea ar fi sporovăit întreaga seară despre surorile Kardashian!

înşurubez dopul la loc şi adaug rapid:

— Nu că am ceva împotriva lor.

îmi place clanul Kardashian. La drept vorbind, cred că sunt toate femei de afaceri pricepute.

— îmi plac surorile Kardashian, se bagă şi Hollis.

— Dacă spui ceva despre fundurile lor..., îl avertizez eu.

— îmi place emisiunea lor, mă asigură el. E amuzantă.

— Mincinosule! Nu urmăreşti tu o emisiune de genul â

— E Biblia mea.

— Isusc! Bine. **O** să vorbim mai târziu despre noul **sezon** ₐ| emisiunii.

Apoi mă adresez lui Fitz:

— Pare că ai avut o întâlnire foarte reuşită. Aţi **discutat o** mulţime despre artă... Profund, nimic de spus!

El pune o mână pe uşorul uşii.

— Ai vreun motiv să te porţi ca o scârbă?

Ce?!

— Hopa! face Hollis.

Mă holbez la Fitz. Mâna îmi tremură pe sticla de apă. Chiar mi-a zis că mă port ca o scârbă? Nu cred că l-am auzit vreodată pronunţând cuvântul ăsta. Unde mai pui că mi l-a adresat mid În pieptul meu, suferinţa se luptă cu furia.

Câştigă furia.

Trântesc sticla pe masă, mă ridic şi mă apropii de el.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus asta!

— Serios? Adică *ţie* ţi se permite să faci comentarii dispreţuitoare, dar ţi se pare inacceptabil să te iau la rost?

— Oameni buni, calmaţi-vă! intervine Hollis.

— Nu am vorbit dispreţuitor, mă răţoiesc eu.

— Ai vrut să-ţi baţi joc de Nora, se răsteşte Fitz. Pentru mine, asta înseamnă dispreţ. Şi nici măcar nu e prima oară când te-ai purtat ca o scârbă cu mine, Summer. Chiar credeai că n-am băgat de seamă?

— Ce să bagi de seamă? Că nu prea-mi place să fiu prin preajma ta?

îmi proptesc mâinile în şolduri.

— Nici nu încercam să mă ascund.

— Exact! Nici nu te-ai deranjat să ascunzi că te porţi ca o scârbă!

__ Nu-mi mai spune aşa!

____ Nu te mai purta aşa!

__ Oameni buni..., încearcă iarăşi Hollis.

— De ce ţipi mereu la mine? mârâi la Fitz. Nu te-am auzit ţipând la nimeni altcineva.

— Pentru că nimeni nu mă *scoate din minţi* aşa cum o faci tu. îsi trece nervos degetele prin păr.

— De Anul Nou, la un moment dat, erai toată un zâmbet, iar în secunda următoare...

Nu îl las să termine.

— *Nu* o să vorbim despre Anul Nou. Mai ales după ce tu... Tac brusc.

Pe fruntea lui apare o cută.

— După ce?

— După ce? repetă şi Hollis, curios.

— Tocmai am zis că nu vorbim despre Anul Nou.

— Ce-ar fi de vorbit? întreabă Fitz. Tot nu pricep la ce te referi. Ce anume crezi că am făcut?

Strâng din buze.

Câteva secunde, Fitz îmi cercetează chipul. Apoi în ochii lui se iveşte hotărârea. Aoleu! Recunosc expresia asta.

— Ştii ce? O să discutăm despre problema asta chiar acum! declară el şi face un pas în faţă, ameninţător. Mike, te rog să ne

scuzi!

— Haide, frate! Tocmai când discuţia a devenit interesantă! Ridic braţele ca să-l ţin la distanţă. Fitz se apropie de mine.

— Să nu îndrăzneşti! Să nu-ţi treacă prin cap să...

Nu apuc să termin de vorbit, fiindcă mă saltă pe umăr. Să mor dacă-mi vine să cred!— De ce dracu se-ntâmplă iar asta!? ţip eu.
urce
Dar Fitz e surd la protestele mele. Deja a **începur** să

14 FITZ

N-o să mint: mă excită un pic că Summer se zbate furioasă în braţele mele.
De fapt, sunt tare ca piatra.
Dar nu se poate susţine că am început discuţia asta fiind stârnit de ea. Ba chiar eram supărat pe Summer. încă sunt. Doar că acum sunt şi excitat.
— Lasă-mă jos!!!
Summer mârâie cuvintele. Fiecare sunet îmi trimite un fior de fierbinţeală în sculă.
Cred că s-ar putea să am o problemă. Am petrecut ultimele trei ore împreună cu o fată care s-a dichisit pentru mine, care flutura din gene, mă lua de mână şi aşa mai departe. Ar fi putut fi mai directă doar dacă ar fi agitat o pancartă pe care scrie TRAGE-MI-O, COLIN!
Şi totuşi, scula mea nu a reacţionat deloc.
Iar acum sunt cu Summer, care poartă pantaloni lălâi şi o bluză cu mâneci lungi. Deşi mă înjură încontinuu,

penisul meu e pregătit de acţiune

— .Credeai că sunt o scârbă? îmi spune pe un ton **amenințâ**$_{t0r}$ Stai să vezi acum!

Şi recurge la mişcarea ei preferată: mă ciupeşte de fund.

Dar durerea asta nu face decât să mă aţâţe şi mai tare. De$ chid cu piciorul uşa de la dormitorul ei.

— Ţi-a mai spus cineva că eşti o răsfăţată?

în clipa în care-o las jos, încearcă să-mi plaseze un **croşeu.**

Un hohot de râs ar vrea să se strecoare afară din gâtlejul m$_{cu}$ însă mă abţin. Parez cu uşurinţă pumnul lui Summer.

— încetează! îi ordon.

— De ce? Pentru că numai o răsfaţată se poartă aşa? Şi $_{0}$ scârbă? Şi o tipă căreia îi plac scandalurile... şi ce altceva ai mai zis?

Obrajii ei se îmbujorează, probabil de jenă.

— Aşa! Mi-am amintit. Ai zis că sunt superficială. Asta gândeşti despre mine, nu? Că sunt doar praf în ochi.

Brusc, simt un bolovan în stomac.

Nici scula mea nu o duce mai bine; e destul să arunc o privire la chipul abătut al lui Summer, şi erecţia mea spune „la revedere".

Degetele ei, care până adineauri erau strânse în pumni, se relaxează. Summer îmi vede expresia şi râde cu amărăciune.

— Am auzit tot ce i-ai spus lui Garrett, la bar, în seara aia.

Rahat! Vinovăţia mi se strecoară în trup ca un val, după care

mi se ghemuieşte în piept, laolaltă cu ruşinea.

— Summer...

Apoi tac.

— Fiecare cuvinţel, spune ea calm. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai rostit. Nici măcar unul nu a fost amabil, Colin.

Mă simt precum cel mai mare ticălos

.M-am străduit mereu să nu fiu crud cu ceilalţi, să nu vorbesc de rău pe nimeni – nici în faţă, nici pe la spate. în copilăria şi jn adolescenţa mea, n-am văzut la părinţii mei decât ostilitate. |,pnin la adresa celuilalt. *Taică-tâu ede rabat, Colin. Maică-ta e o mmnnoasi, fiule. Cu* timpul, s-au mai calmat, dar n-a fost un proces rapid. Mediul toxic pe care l-au creat şi-a făcut efectul: jm învăţat la modul dur cât de devastatoare pot fi cuvintele. Am aflat că, odată ce le-ai dat drumul în lume, nu mai poţi retrage vorbele veninoase.

___ Summer..., încerc eu iar, însă tac din nou. Habar n-am cum să-mi justific acţiunile din seara aceea fără să-i mărturisesc cât de mult am dorit-o atunci. Căutasem dinadins trăsăturile ei negative tocmai pentru că mă simţisem bine cu ea. Pentru că mă făcea să râd. Pentru că mă excita. O doream şi mă zăpăcise, aşa că m-am străduit să-i scot în evidenţă tot ce consideram eu a fi defecte.

— îmi pare rău că ai auzit ce-am zis.

Asta-i tot ce sunt în stare să rostesc.

Numaidecât, îmi dau seama că am înrăutăţit situaţia. Se aşază pe marginea patului meu şi se uită la mine cu ochii ei verzi şi trişti.

Isuse! Expresia asta e ca o săgeată care-mi străpunge inima.

Rosteşte următoarele cuvinte aproape în şoaptă:

— Nu sunt praf în ochi.

îşi drege glasul. Când continuă, are un ton ferm:

— Da, am prea multă energie. Da, îmi plac cumpărăturile şi sunt obsedată de haine. Da, am făcut parte dintr-o asociaţie studenţească. îmi place să dansez şi să mă distrez cu prietenii. Dar asta nu înseamnă că sunt superficială, Fitz. Nu înseamnă că nu am profunzime. Pentru că am.

Mă aşez alături de ea.

— Sigur că ai. lartă-mă, Summer! N-am vrut să te rănesc.

Ştii ce doare cu adevărat? Că ai presupus, pur şi simplu, că persoana mea se reduce la petreceri şi cumpărături. Dar sun t

o prietenă loială. Sunt o fiică bună, o soră bună. Tu cât mine? Nouăzeci de minute! Şi totuşi crezi că mă **cuno u?'^cu**

Vinovăţia mă sugrumă. încerc să înghit, dar **emoţia** as agaţă şi mai tare de gâtlejul meu, asemenea unui strat dc T* * care se contopeşte cu trotuarul. Are perfectă dreptate. o/^' m-am folosit de aşa-zisele ei defecte exact aşa cum vulne,

nu

, w struguri spune ca sunt acri, asta nu **schimbă** fap$_{lu}$| • mai înainte de-a le rosti, lucrurile alea mi-au trecut prin cap ^

Am presupus că Summer nu se gândeşte decât la petreceri că nu e nimic de capul ei, iar acum mi-e ruşine de mine.

— Iartă-mă! îi repet. Nimic din ce am spus n-a fost corect Nu meriţi să se zică aşa ceva despre tine. Iartă-mă c-am zis că eşti o scârbă. Da, te-ai purtat *naşpa*, dar acum înţeleg de ce. îmi pare tare rău.

Summer păstrează tăcerea pentru o vreme. Ne despart doar vreo treizeci de centimetri, dar sunt atât de conştient de prezenţa ei, încât ar putea, la fel de bine, să-mi stea în poală. Resimt acut fierbinţeala trupului ei, felul în care i se ridică şi coboară sânii pe sub bluză, atunci când respiră, parfumul ei îmbătător. Părul ei des şi blond îi cade pe un umăr. Jinduiesc să-l ating.

— M-am simţit bine cu tine, în seara aia.

Vorbeşte pe un ton plat, mustind de dezamăgire.

— Mi-a plăcut să vorbesc cu tine, să te tachinez cum că eşti ursuz. Deşi cuvântul ăsta nu ţi se mai potriveşte. Acum, „nesimţit" e mult mai potrivit.

Inima mi se strânge. Are dreptate.

— Iartă-mă!

Se pare că asta e tot ce pot să spun.

— în fine...

Dă din mână a lehamite.

— Aşa-mi trebuie fiindcă mi s-a pus pata pe un tip care nu e genul meu. Cred că... Tocmai de-aia avem fiecare câte o categorie

|f poieni care nc plac. nu? Tc atrag anumiţi oameni, iar ei se Mim atraşi de tine. Dar nu-i nevoie să fii

rău, Fitz. Dacă nu erai interesat, ar fi trebuit să-mi spui direct, nu să mă vorbeşti de rău în faţa lui Garrett.
îşi strânge iarăşi pumnii.
Când ii răspund, aud tulburarea din vocea mea. Sunt sigur că şi ea il aude.
__ De obicei, nu mă port aşa. Dar în seara aia...
— Am priceput, mă întrerupe ea. Nu voiai să fii cu mine. Simt iarăşi cum ruşinea mă sufocă.
— Dar să ştii că am de oferit mai mult decât crezi tu. Vocea i se frânge.
— Am... substanţă.
O, Doamne! Fata asta îmi face inima praf. Niciodată nu am regretat ceva atât de tare.
— Cunosc oameni care cugetă la sensul vieţii, la scopul ei, la univers şi aşa mai departe. Dar eu n-am fost niciodată aşa. Altele sunt punctele mele forte. De exemplu, ştiu să ascult atunci când cineva are nevoie să vorbească. Eu sunt...
0 rază de soare, completez în gând. O cheamă Summer – „vară". La fel ca vara, Summer e luminoasă.
— Spre deosebire de ce-ţi închipui, pot să port o conversaţie care nu implică pantofi sau haine de firmă. Poate că nu sunt capabilă să-ţi scriu o lucrare de cinci mii de cuvinte, despre Van Gogh şi despre stilul lui de a picta, dar pot explica bucuria pe care arta şi frumuseţea o oferă lumii.
Se ridică în picioare, crispată.
— Mă rog... îmi pare rău că am vorbit urât despre noua ta iubită.
— Nu e iubita mea, murmur eu. Am ieşit împreună doar o dată.
— Mda. Scuze că ţi-am luat peste picior prima întâlnire cu ea! Dacă te interesează, eu şi Nora avem împreună cursul de Istorie a Modei, şi nu pot să spun că mi-a făcut o primă impresie bună.

— îmi cer iertare pentru gafa de Anul Nou! Pe bune! **N-am** vorbit serios când am debitat prostiile alea despre tine.

îmi zâmbeşte resemnată. Expresia ei mă străpunge până în adâncul sufletului.

Apoi ridică din umeri şi spune:

— Ba da, ai vorbit serios.

în mod obişnuit, o discuţie deschisă, care clarifică situaţia între două persoane, ar trebui să destindă relaţia dintre ei.

Dar pentru mine şi Summer are efectul contrar.

în zilele de după convorbirea noastră păstrăm distanţa, stre- curându-ne unul pe lângă celălalt şi vorbindu-ne doar atât cât e necesar. însă nu există sarcasm ori răutăţi; doar o stinghereală cumplită de ambele părţi. Bănuiesc că ea crede în continuare că sunt idiot pentru că am spus ceea ce am spus. Chiar mă simt ca un idiot.

Şi, colac peste pupăză, ea şi Hunter se etalează împreună peste tot. De câteva ori, i-am surprins stând foarte aproape unul de celălalt, pe canapea. Nu se mozolesc în public şi nici nu fac gesturi sexuale explicite, dar e limpede că se bucură unul de prezenţa celuilalt. Hunter flirtează cu ea ori de câte ori are ocazia, iar pe Summer nu pare s-o deranjeze.

Pe mine, da.

Mă deranjează un pic cam mult. Tocmai din cauza asta, duminică seară, după meciul câştigat în faţa celor de la Dartmouth, în loc să iau parte la cheful de la parter, alături de colegii mei, mă ^ în dormitorul meu. Ieri. Briar i-a învins şi pe cci de la

nU mă simt În stare să privesc, cu mâinile în sân, cum Hunter sc dă la Summer. în plus, mă dor toate mădularele.

Meciul cu Dartmouth a fost dur. Au fost o mulţime de intrări

toate curate), o mulţime de pedepse (nu toate date pe drept). jY $j_{\zeta}j_{S}$upra. am încasat o lovitură între picioare, din partea unui tundaş dc la Dartmouth. Evident, sunt obosit, chinuit de dureri y iritat.

Muzica răzbate de jos, suprapunându-se peste melodiile care sc scurg din difuzoarele computerului meu. E un amestec straniu de *bluegrass* şi *indie rock*. Din cine ştie ce motiv, combinaţia asta se potrivqte cu exerciţiile mele de desen. Uneori, când mă blochez la nivel creativ, zac pe spate, cu blocul de desen în poală si cu creionul în mână. închid ochii, respir liniştit şi uniform şi las creionul să deseneze ce vrea el.

Profesoara mea de desen din liceu m-a îndemnat să încerc tehnica asta. Mi-a spus că e la fel de eficientă precum meditaţia: îţi limpezeşte mintea şi deschide porţile creativităţii. Avea dreptate. Ori de câte ori mă blochez, desenul liber reuşeşte să mă scoată din blocaj.

Nu ştiu cât timp stau aici, desenând cu ochii închişi. Când îmi dau seama că creionul s-a tocit şi că mi-a amorţit încheietura, constat că muzica din sufragerie nu se mai aude şi că lista mea cu melodii a luat-o de la început.

îmi scutur încheietura dreaptă, apoi mă ridic în capul oaselor. Mă uit la desenul meu şi îmi dau seama că am creionat-o pe Summer.

Nu fata cu zâmbet strălucitor. Nu cea care râde sau ai cărei obraji se îmbujorează atunci când se supără pe mine.

Am desenat-o pe acea Summer ai cărei ochi verzi

scânteiază dt durere şi care
şopteşte: „Am substanţă”

.Pc foaia de hârtie, buzele ei sunt incremenite, dar În mint mea le vid cum tremură când Summcr trage aer în piept, b^ nul înfăţişează lacrimile care-i apar în ochi, iar asta ii dâ $_{Un}$ de vulnerabilitate care-mi cutremură inima. Dar linia fermi maxilarului spune că nu va ceda fără să lupte.

7>ag adânc aer în piept.

E perfectă pentru personajul din noul joc pe care-l proiectez, în ultimele luni am lucrat la partea tehnică, de programare, d^ n-am avut deloc inspiraţie pentru personajul feminin principal iar asta mi-a încetinit munca-

Mă holbez la desen vreo cinci minute, după care mă silesc să las deoparte blocul de desen. Mă dezmeticesc şi-mi dau seama nu numai că trebuie neapărat să merg la toaletă, dar şi că mi-e o foame de lup. Stomacul îmi chiorăie aşa de zgomotos, că mă mir cum de nu mi-am dat seama cât înfometat sunt.

Mai întâi mă ocup de golirea vezicii, după care cobor la parter, în căutare de mâncare. Ajuns pe scară, aud râsete în sufragerie. Holiis zice:

— *Aşa* mai vii de-acasăi

De obicei, când Mike Hollis e aşa de entuziasmat de un anumit lucru, lucrul cu pricina e fie cel mai hidos de pe pământ, fie cel mai uluitor. Nu există nuanţe de gri pentru băiatul ăsta.

Curiozitatea mă mână spre sufragerie. Apropiindu-mă de uşă, mă simt din nou în clasa a opta. Revăd în minte grupul ăla de puşti – printre ei se numără şi Nate, căpitanul meu de echipă îşi freca vesel mâinile, sperând ca sticla care se rotea pe masă să se oprească în dreptul lui.

Da, am spus „sticlă”.

Ori am eu halucinaţii, ori prietenii mei – oameni în toată firea – joacă învârte Sticla. Stau pe podea sau pe mobila din jur, alcătuind un fel de cerc. E limpede că Summer a învârtit sticla; stă pc canapea, aplecată în faţă, cu ochii pironiţi pe sticlă. Iar fiecare tip din cameră stă cu ochii pe *ea* şi speră din sticla se va opri în dreptul lui. 1

Sticla verde de Heineken încetineşte, trecând de Nare d ,1 Hollis. Dă să se oprească la Katie _ iubită |ui jesse w de dar se mai mişcă un centimetru şi abia apoi se opreşte defil~ Arată direct spre uşa de la sufragerie. mv”

La mine.SUMMER

Uite de ce jocuri precum învârte Sticla şi Şapte Minute în Rai îşi pierd hazul după ce termini şcoala generală.

Atunci când ai doisprezece sau treisprezece ani, ai voie să săruţi băieţi, la întâmplare, fără să-ţi pese de consecinţe. Dar când eşti adult, *întotdeauna* există consecinţe. De pildă, dacă în clipa asta sunt nevoită să-l sărut pe Colin Fitzgerald, toţi cei prezenţi vor vedea că sunt în limbă după el.

— O să mai învârt o dată, le zic eu. Fitz nici măcar nu joacă. Katie, o roşcată drăguţă, cu o gură mare ca a Juliei Roberts,

mă mustră cu un deget.

— Nici vorbă! Eu a trebuit să-l sărut pe Hollis... în faţa *iubitului* meu!

— Nu m-am simţit ameninţat, spune Jesse, foarte relaxat. La urma urmei, e vorba doar de Hollis, nu?

BRIAR U ft
1 ifti

— Hei! protestează Mike.

— Nu despre asta e vorba, susţine Katie. E musai să-l săruţi pe cel în dreptul căruia se opreşte sticla. Fără excepţii!

Privirea mea se îndreaptă spre Fitz. Poartă ceea ce mie îmi place să numesc ţinuta Excitare Instantanee: pantaloni d

etrening gri. care îi atârnă pe şolduri, şi un tricou alb, mulat care Usâ la vedere braţele tatuate. Băiatul ăsta e de nota zece plus!
Pe fapt, îi dau un nouă. îi scad un punct pentru că arată de parcă şi-ar dori să se teleporteze în Siberia.
Expresia lui deloc entuziastă mă face să mă zbârlesc. Pe bune?! Ideea de-a mă săruta chiar i se pare aşa de dezgustătoare? După discuţia noastră de la începutul săptămânii, când l-am tras la răspundere pentru răutăţile pe care le-a zis despre mine, ar trebui să caute să-mi intre în graţii.
Nemernicul ăsta ar trebui să mă *implore* să mă sărute.
Fitz face un pas înapoi.
— Eu... ăăă... O să iau ceva de mâncare.
Din capătul opus al canapelei, Hunter mârâie:
— O idee bună!
Dqi tonul lui e glumeţ, disting în el o nuanţă posacă.
La fel ca mine, Hunter nu pare entuziasmat de jocul ăsta, deşi nu s-a plâns acum zece minute, când s-a mozolit cu Arielle, fata aia incredibil de sexy. în grupul de-aici, în afară de mine, doar Arielle e necuplată. Katie şi Shayla au iubiţi, dar se pare că băieţii (Jesse şi Pierre) nu se supără să-şi împartă fetele cu alţi tipi, de dragul jocului.
— Stai! porunceşte Katie, când Fitz face un pas.
Fitz încremeneşte.

— îmi pare rău dacă te dezamăgesc – îl informează ea –, dar Summer o să te sărute chiar acum.

O, Doamne! Unde este Brenna când ai nevoie de ea? Dacă ar fi fost aici, nu le-ar fi permis în veci lui Katie şi lui Arielle să ne convingă să jucăm jocul ăsta tâmpit. Benna le-ar fi râs în faţă şi i-ar fi provocat pe toţi la un concurs de băut *shot-xin* – ceea ce oricum s-ar fi sfârşit cu săruturi. Dar nu din cele care ţi se impun cu de-a sila.

— însă vezi bine că Brenna are alte planuri. Afurisita!O să învârt sticla din nou, insist eu.

în acest moment, aş săruta bucuroasă pe oricine altcin chiar şi pe Hollis. Sau pe una dintre fete.
Spre surprinderea mea, Hollis îi ia partea lui Katie

— Nu, scumpo! Regula e regulă. **O** să vă prindă bine **amân** durora.
îşi îndreaptă privirea spre Fitz, care îl fixează **încruntat**

— Va ciondăniţi tot timpul. E timpul să vă sărutaţi şi ₛâ vă împăcaţi.

Mă cuprinde exasperarea.

— Las-o baltă, Hollis!

— Vezi? Şi mai bine! spune Katie, bucuroasă. Tu si Fitz trebuie să limpeziţi apele.

— Folosind limba, intervine solemn bruneta Arielle.

Nate, căpitanul echipei de hochei, pufneşte amuzat. De ce
nu s-a oprit sticla în dreptul lui? Fir-ar să fie! E înalt, bine făcut şi are nişte ochi albaştri uluitori.

Imediat, Katie mă ia de mână. Rămân tablou când micuţa roşcată, care nu are mai mult de un metru cincizeci înălţime, mă trage în picioare şi mă împinge în direcţia lui Fitz.

— N-am ştiut că eşti aşa de forţoasă, mârâi eu la ea.

Sunt cu aproape treizeci de centimetri mai înaltă decât fata asta, şi totuşi a reuşit să mă ridice.

Ea rânjeşte.

— Ştiu.

Neliniştit, Fitz se uită prin încăpere. Când ochii lui poposesc asupra căpitanului de echipă, Colin ridică o sprânceană.

— Cam cât de beţi sunteţi cu toţi? De când jucaţi jocuri de genul ăsta?

Nate dă din umeri, ridicându-şi sticla de bere.

— Avem o singură viaţă, nu? spune el relaxat.

Haideţi, dragilor! zice Katic, bătând din palme. Săru-
tM,-vi şi împăcaţi-vă!

O altă mână putcrnică mă împinge de la spate. Mă poticnesc SI c cât pc-aci să-mi strivesc nasul de cadrul uşii. Mâinile muscu**loase** ale lui Fitz mă prind la timp.

Atingerea lui îmi trimite o undă de fierbinţeală prin corp. **Răsuflarea** mi se opreşte în gât când bag de seamă că ochii lui **s**-au îmblânzit.

De fapt, nu: poate că şi-au pierdut lucirea severă, **însă nici** blânzi nu sunt. Sclipesc, plini de dorinţă.

însă apoi Fitz clipeşte şi dorinţa e înlocuită de exasperare.

— Hai s-o facem, ca să le închidem gura! murmură el, în aşa fel încât să aud numai eu. Altfel, ea n-o să ne lase în pace.

Se referă la Katie. Cred că are dreptate. în seara asta am întâl- nit-o pentru prima dată, dar la cinci secunde după ce am făcut cunoştinţă, am ajuns la concluzia că e o mică dictatoare. Nu mă înţelegeţi greşit. Tipa e amuzantă. Dar simt că, dacă ai fi prietenă cu Katie, ea ar avea mereu ultimul cuvânt de spus.

— Bine, murmur eu. Dar fără limbă. Zâmbqte în colţul gurii.

— Nu pot să-ţi promit.

Abia am timp să conştientizez sensul acestei replici neaşteptat de ispititoare, pentru că Fitz îmi cuprinde bărbia în palmă. Cineva fluieră – cred că e Hollis. Dar zgomotul este înăbuşit imediat de bătăile inimii mele. Buzele lui Fitz le ating cu blândeţe pe ale mele. Ah! Uau!

Nu mă aşteptam să
înceapă cu atâta tandreţe,
în faţa tuturor. Degetul lui
mare îmi mângâie obrazul,
în tip ce gura lui se mişcă
foarte încet peste gura

mea. Are cele mai moi buze pe care le-am simţii vreodată şi se foloseşte de ele cu mare încredere. Tremur când mă sărută mai apăsat. Dintr-odată, vârful limbii lui alunec

ăpeste buza mea dc sus, iar cu tresar dc parcă mi-aş fi băg$_{ar}$ d$_{C}$g$_{c}$ tclc în priză.

în clipa în care limbile noastre se ating, mă pierd. O vibraţie dc dorinţă trepidează între picioarele mele, ridicându-sc până |$_{a}$ sâni şi întărindu-mi sfârcurile. Capitulez în faţa sărutului s$_{au}$. }| las să-mi exploreze gura. Degetele lui îmi apasă posesiv talia Respiraţia caldă îmi înfierbântă gura, iar parfumul lui tulburător îmi copleşeşte simţurile.

Nu mă mai pot opri. Apăs o palmă pe pieptul lui tare ca pi$_{a}$. tra. Cu cealaltă mână, îi cuprind ceafa. Părul fin care crqte **acolo** îmi gâdilă palma. Pectoralul lui stâng palpită sub palma mea. îi simt bătăile inimii. Sunt la fel de puternice ca ale inimii mele.

Când simt că vrea să se desprindă de mine, am o senzaţie de disperare, de neajutorare. îl strâng şi mai tare de ceafa, sâru- tându-l şi mai apăsat. Limba mea s-a împletit cu limba lui. Gea-

mătul lui răguşit reverbează în gura mea. Sper că nu l-a auzit nimeni.

Geamătul ăsta superb şi disperat îmi aparţine. E numai al meu. Vreau să-i reţin rezonanţa seducătoare şi să-l reproduc în minte iar şi iar, când voi fi singură în pat, când mâna mea va coborî între picioare, iar eu mă voi atinge având în minte amintirea acestui sărut.

Drace! Cât de excitată sunt! Picioarele îmi tremură. Chiloţii mi s-au umezit.

Mă silesc să-mi desprind gura de a lui. Apelez la toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă uit la el. Sunt îngrozită de ceea ce expresia lui mi-ar putea transmite, aşa că o evit. Mă uit la spectatorii noştri, peste umăr.

Mă rog la Dumnezeu ca prietenii noştri să se lase păcăliţi de masca de nepăsare pe care mi-am compus-o la repezeală
'

âPoftim! ciripcsc eu, cu un zâmbet mult prea strălucitor şi al 0 mult prea veselă. Ne-am sărutat şi ne-am împăcat. Cine urmează?

Uite cum stă treaba cu săruturile. Unele dintre ele sunt un preludiu pentru sex, altele se nasc din plictiseală. O parte îţi stâr- ncsc furnicături, altele te lasă complet rece. Dar ce au toate aceste săruturi în comun? Sunt doar săruturi. Nu sunt ACEL SĂRUT.

Sărutul care zăboveşte în mintea ta cu orele – sau chiar cu xilele –, după ce s-a încheiat. Cel care te face să-ţi atingi fără să vrei buzele şi să te simţi cuprinsa de un frison cald atunci când îţi aminteşti senzaţia gurii lui lipită de a ta.

Şi nu e musai să fie un sărut ca-n filme. Nu e nevoie să aibă loc în faţa Turnului Eiffel, la apus, având cai maiestuoşi în fundal şi aurora boreală strălucind deasupra (în cazul în care, printr-o minune, aurora boreală şi-ar face apariţia la Paris).

Ultima oară când am trăit ACEL SÂRUT, s-a întâmplat în spatele unui stog de paie, la ferma din Kentucky a prietenei mele Eliza. Aveam şaisprezece ani şi—1 iubeam pe fratele ei mai mare, Glenn. Însă el se întâlnea doar cu fete de vârsta lui. În vara aceea, când m-am ţinut scai de el şi de Eliza, el şi iubita lui s-au despărţit. Iar Glenn a avut sfârşit (în sfârşit!) ochi şi pentru mine.

M-a sărutat având în fundal fornăit de cai şi miros de bălegar. A fost un sărut stângaci, pe furiş, şi totuşi nu l-am uitat niciodată. Ne-am întors în Connecticut şi am fost împreună şapte luni. Mi-am pierdut virginitatea cu el, şi mă gândeam c-o să ne căsătorim şi o să avem copii, dar apoi fosta lui iubită a ajuns la concluzia că-l vrea înapoi, aşa că acum *ei* sunt cei căsătoriţi.

Cai atât mai bine pentru Cîlenn! Nu cred c-aş fi f$_{0st\ r}$ cu el, pe termen lung. Eu, locuind într-o ferma, la dracu $_{n}$ ' nic? Greu de crezut.

Dar după aceea n-am mai trăit un asemenea sărut. Pâ$_{n}$j

Fitz mi-a oferit SĂRUTUL. A durat mai puţin de un min s-a petrecut în faţa altora, în timpul unui joc adolescentin ' totuşi... m-a obsedat încă din secunda în care m-am băgat în ieri-seară. Tot la el mi-e gândul şi în dimineaţa asta, **când** trezesc. Pun pariu că l-am şi visat, deşi nu-mi amintesc visul

Însă nu-mi pot permite să mă mai gândesc la el. Fitz a intrat în joc doar ca s-o împace pe Katie, apoi, cum s-a **terminat** „dispărut. Dacă pentru mine a fost ACEL SĂRUT, pentru el fost doar... un sărut.

Ce gând deprimant!

Din fericire, azi am o mulţime de treabă – deşi nu **activităti** plăcute. **Mai** întâi, o altă întrevedere cu domnul Richmond, care e la fel de sec şi de binevoitor cum a fost şi la ultima noastră întâlnire. Buzele lui de broscoi se curbează a dezgust când îi spun că m-am hotărât să creez o colecţie de costume de baie pentru parada modei.

Cred că ăstora care se dau britanici nu le plac costumele de baie.

Şi iarăşi, când ies din biroul lui, sunt sfâşiată între dorinţa de a nu-l mai vedea vreodată şi dorinţa disperată de a cerceta fiecare colţişor al vieţii lui, ca să aflu dacă accentul ăla e pe bune sau nu.

Părăsesc clădirea şi îi trimit Brennei un mesaj în care-i împărtăşesc bănuielile mele obsesive.

EU: *Jur pe Dumnezeu că nu e britanic!*

BRENNA: *Cine?*

EU: *Prodecanul, îndrumătorul meu ştiinţific. Ţi-am zis de el săptămâna trecută*

.BRl **NNA:** *Aţa. Bine. MUSAI să facem cercetări.*
\ *{h s'tiu!! Cum procedăm?*
flRF.NNA: *Am fost sarcastică. Ar tbui să inventeze cineva o btic cart transmite sarcasmul în scris. Am crezut k, dak scriu cu majuscule MUSAI, o pară sarcastic, dar am impresia că nu-i aşa.*
EU: *Vorbesc serios, Bee.*
BRENNA: *Mda, păi asta-i de-a dreptul trist.*
EU: *Cum aflu unde s-a născut? în profilul lui de Linkedln aparc k a urmat U. Columbia, New York. Nici măcar n-a fost la şcoală în Anglia!*
BRENNA: *1) Mulţi studenţi străini vin să înveţe în SUA. 2) Eşti ţăcănită. 3) Mergem la meciul de sâmbătă?*

EU: *Da. M-ai ajutat mai mult de-o grămadă.*

EU: *Te-ai prins că-s sarcastică, da?*

BRENNA: *Mai du-te naibii!*

După ce merg zece minute prin campus, pe un frig cumplit, bat la uşa biroului lui Erik Laurie. E a doua întâlnire pe ziua de azi. în ciuda hainelor mele groase, sunt mai îngheţată ca un ţurţure. îmi clănţăne dinţii şi jur că mi-a degerat nasul.

— Frate, ai adus gerul cu tine!

Laurie se preface că tremură şi mă lasă să intru în birou. Este uimitor de spaţios. Are o canapea tapiţată cu piele maro, un birou mare, în centrul camerei, şi are o vedere superbă asupra curţii înzăpezite.

— O să ţin geaca pe mine, dacă nu te deranjează, îi spun pe un ton mucalit. Sunt îngheţată până-n măduva oaselor.

Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum eşti îmbrăcată pe sub hainele astea groase, o să mă abţin...După cc-mi face cu ochiul, adaugă sugestiv:

— ... de data asta.

O senzaţie cunoscută de neplăcere mă cuprinde. Suntem i doua săptămână de cursuri, iar Laurie a fost prietenos cu * ᵘ mintţ şi-atât. Dar, ori de câte ori sunt în preajma lui, intuiţia mea ₀ razna. Unde mai pui că, în continuare, face cu ochiul. Ieri a fâ꜀ᵤ acelaşi gest de vreo zece ori, adresat tot atâtor studente.

— Ia loc!

Laurie gesticulează spre un scaun pentru vizitatori şi se aşază şi el.

— Hai să vorbim mai întâi despre examenul de la mijlocul semestrului.

Dau aprobator din cap şi mă aşez. Deja ne-am trimis câteva e-mailuri despre cum mă va ajuta cu problemele mele legate de învăţătură. Pentru cursul ăsta se cer două lucrări importante, dar eu voi prezenta una singură – pe cea de la mijlocul semestrului. Pentru eseul final, am primit permisiunea să ţin o prelegere în faţa clasei, moderând o discuţie pe o temă pe care mi-o va da Laurie.

Luni, mi-a trimis o listă cu subiecte pentru examen şi am ales unul care mi s-a părut cel mai uşor de scris. Mai rămâne să fie şi el de acord.

— Te-ai hotărât asupra subiectului? Vreau să mă asigur că eşti complet de acord cu alegerea făcută, înainte să treci la scris.

Preocuparea lui sinceră reuşeşte să-mi mai risipească puţin reţinerile faţă de el. în ciuda faptului că face gestul ăla cu ochiul şi a senzaţiei dubioase pe care o provoacă uneori, pare un profesor devotat propriei munci. Unul căruia îi pasă de studenţii lui.

f

â

Aş vrea să aleg subiectul despre moda din New York. O să pot găsi multe de scris despre tema asta. Vreau să încep diseară.Bine. Perfect. Ai adresa mea de e-mail, aşa că poţi lua legătura cu mine dacă te blochezi sau dacă vrei să arunc o privire pe ImrarcA ta.

— Mulţumesc! spun cu recunoştinţă. S-ar putea să-ţi accept oferta.

laurie zâmbeşte cu toată gura.

— Bun! Hai să trecem mai departe! Ce propunere ai pentru parada modei?

— O am aici.

Bag mâna în geantă şi scot o mapă de piele în care ţin schiţele, o scurtă prezentare a colecţiei mele de costume de baie şi fotografiile pentru comparaţie, pe care l-a cerut.

— Am inclus imagini ale creaţiilor unor designeri mai puţin cunoscuţi, care m-au inspirat în ultima vreme.

Deschid mapa pe birou.

Laurie răsfoieşte fotografiile şi faţa lui se luminează de încântare.

— Kari Crane, spune el, dând aprobator din cap. Am fost în primul rând când a debutat la Milano.

— Zău?

— Normal! Nu ratez niciodată Săptămâna Modei de la Milano.

— Eu merg la Săptămâna Modei de la Paris şi la cea din New York, îl informez. Dar nu şi la cea din Milano.

Laurie trece la următorul designer.

— Astea chiar că sunt interesante. îmi place cum foloseşte Sherashi mărgelele pe maiourile astea cu spatele gol.

Pare că-i cunoaşte pe toţi designerii de pe planetă. Sunt impresionată de chestia asta.

— Şi eu cred acelaşi lucru. Şi-mi place cum insuflă propria cultură în colecţia prezentată.

Laurie completează:

Bollywood amestecat cu stilul Rivierei Franceze. Strălucitor!Nu mă pot împiedica să-i zâmbesc. în ultimele dn

*-«nCl mini

nici n-a (acut cu ochiul, nici n-a mai flirtat. Mă simt u ur

— Da, exact! Pentru colecţia mea, vreau să mă joc cu binaţie între clasic şi modern, în care să amestec şi un ^ *boho-chic.* ^ c

— Interesant! Hai să ne uităm la schiţele tale.

Studiază desenele, cu fruntea încreţită.

— Sunt chiar bune, Summer.

Mă înroşesc. Nu mă pricep la portrete şi peisaje, dar dintot deauna am fost bună la desenatul hainelor. Când eram mică umpleam blocuri întregi de desen cu ceea ce consideram eu a fi stiluri sau ţinute perfecte.

Laurie studiază câteva schiţe care înfăţişează torsuri de bărbat

— Mulţumesc! Ştiu că a crea costume de baie nu e la fel de greu cu a crea – să spunem – haine de gală, dar pe mine mă pasionează. Aş putea introduce mai multe piese la paradă, aşa încât volumul meu de muncă să fie comparabil cu al celorlalţi studenţi.

— Nu de asta îmi fac eu griji, spune Erik pe un ton absent, trecând la altă schiţă.

După ce le studiază pe toate, mă priveşte cu un surâs de mulţumire.

— Sunt de acord cu propunerea ta.

Sunt cuprinsă de entuziasm.

— Serios?

— O, da! Abia aştept să văd ce ţinute o să propui.

Şi tocmai când credeam că s-a terminat cu gestul ăsta, îmi face iar cu ochiul.

— Sunt foarte curios să văd pe cine vei alege să prezinte piesele astea.

Bleah! Mi-a stricat toată buna-dispoziţie.Eşti o fata înaltă, adaugă el. Ar trebui să iei în considerare urci şi t" P[c] P[oc^um]- [mă]-[n]d°'[csc] ^ăţi incredibil în
bikini.
Ce scârbos!
__Ăăă... Mda... Niciodată nu m-a interesat să fac *modelling.*
Mă ridic şi arăt spre mapă.
__ Deci am aprobarea ta să continui?
— Categoric.
îmi întinde mapa de piele.
— Super! Mulţumesc! Ne vedem la curs.
Sunt uşurată să plec din biroul lui, chiar dacă asta înseamnă că o să-mi îngheţe ovarele în gerul de-afară. Ori de câte ori încep să cred că Laurie e inofensiv, tipul îmi declanşează iar detectorul de dubioşenii. Mă întâmpină o pală de viscol. *Te urăsc, ianuarie! Nu mai mori odată!* îmi încep drumul anevoios prin campus şi mă îndrept spre parcarea unde mi-am lăsat maşina. îmi verific telefonul. Am un apel pierdut de la mama şi un mesaj care mă face să zâmbesc. *Sună-ţi părinţii, Summer! Mi-e dor de fata mea.* Inima mi se umple de iubire. Uf! Mi-e aşa de dor de ei! De când am început semestrul, abia dacă am apucat să vorbesc cu ai mei. Am fost prinsă cu o mulţime de treburi. La fel şi ei. Tata tocmai a început selectarea juriului pentru procesul unui criminal foarte mediatizat, iar mama a vizitat-o pe bunica Celeste, în Florida. O sun pe mama, dar răspunde mesageria vocală. încerc şi la tata. Răspunde numaidecât.
— Prinţesă, era şi timpul să mă suni!
— Ştiu. Iertare! Am fost aglomerată. Dar cum de nu eşti la tribunal?

— Ai nimerit tu bine, zice el. Sunt liber pentru că procurorul a cerut o pauză de cinci minute. Martorul lui întârzie.Inacceptabil! cxclam, glumind doar p$_{c}$ jumărat
lisa să scape cu mişmaşuri de-astca, tată! Acuză-i că sfidează (^ ' Tata chicoteşte. 4JrtCa!

— Nu aşa funcţionează treaba, scumpo, dar mersi pont! Cum merge cu şcoala? ij

— Bine. Tocmai am avut o întâlnire cu îndrumătorul pentru studii independente. Voi concepe o colecţie de costum de baie pentru parada finală.

— Şi celelalte cursuri? Cum îţi organizezi munca?
îi fac un rezumat despre ce studiez şi îi mărturisesc că încă nu mi-au pus mari probleme cursurile din semestrul ăsta.

— Diseară trebuie să lucrez la un eseu. Urează-mi noroc!

— Nu ai nevoie de noroc, prinţesă. O să-i faci praf cu eseul tău. Are atâta încredere în mine, că-mi vine să bocesc. Părinţii mei nu mi-au zis nici măcar o dată că sunt proastă, deşi ştiu că uneori au gândit-o. Cum altfel să reacţioneze, când aduceam acasă lucrări de control cu note foarte mici? Toate lucrările mele scrise erau acoperite cu observaţii notate cu pix roşu, cu comentarii mâzgălite pe margini?

— Dar dacă dai de greu, anunţă-mă! îmi zice tata. O să vorbesc cu David...
Se referă la David Prescott, decanul Universităţii Briar. I-o tai cu fermitate:

— Nu! Nu sunt de acord. Tată, gata cu intervenţiile pe lângă Prescott! Nu-i mai cere favoruri. Prodecanul deja mă urăşte. Consideră că am primit tratament preferenţial... Stai! De fapt, dacă arzi de nerăbdare să ceri favoruri, am eu nevoie de unul din partea ta.
Tata izbucneşte în râs.

— Mă şi tem să aud!

— Poţi să afli unde s-a născut Hal Richmond? Cine?

éProdecanul de la Briar. Tipul are accent britanic, dar sus- p^ te; e fals.

Sc scurg câteva secunde. Tata oftează.

— Prinţesă, sper că nu-l chinui pe bietul om.

__ Nu chinui pe nimeni. Dar am bănuielile mele. O să t< iubesc la maximum dacă verifici unde s-a născut tipul. O să-ţi i; doar cinci secunde.

în urechi îmi răsună hohotele lui.

— O să văd ce pot să fac!

Ceva mai târziu, când mă aşez la birou, ca să întocmesc planul preliminar pentru eseul de mijloc de semestru, starea mea de spirit încă e foarte bună. Mama m-a sunat înainte de cină. Am stat o oră la telefon, discutând despre toate. Toţi colegii mei de apartament sunt plecaţi, aşa că în seara asta pot lucra în linişte. Din cauza problemei mele cu deficitul de atenţie, chiar şi cea mai mică distragere mă poate da înapoi. Din păcate, mă las distrasă mult prea uşor.

Viitorul meu eseu va prezenta cum a evoluat moda newyor- keză în prima jumătate a secolului XX, precum şi factorii care au condus la fiecare eveniment transformator. E puţin cam intimidam, pentru că am de-a face cu cinci decenii de modă marcată de evenimente majore, cum ar fi Marea Criză Economică şi Al Doilea Război Mondial.

în liceu, profesorul meu pentru elevii cu nevoi speciale... Frate, mi se face greaţă când spun asta! *Profesor pentru elevii cu nevoi speciale.* E al naibii de umilitor. în fine... Profesorul care mi-a fost desemnat avea o grămadă de ponturi menite să mă ajute să-mi organizez gândurile: fişele de studiu sau folosirea bileţelelor adezive, pe care să notez diferite idei. Cu timpul, mi-am dat
scama că cel mai bine c să notez o singură idee pe un sing$_{Ur}$ bileţel, după care să le aranjez în aşa fel încât să aibă cursivitate formând un şir coerent de gânduri.

încep prin a mă aşeza pe podea. Am materialele întinse în faţa mea, gata să fie folosite: carioci, bileţele adezive, pixuri. P$_{or}$t şosete groase, de lână, şi sorb dintr-o cană mare cu ceai. O să mă descurc. Sunt cea mai tare!

Scriu pe câte un bileţel galben decadele pe care le voi avea în vedere: '10, '20, '30, '40. E mai uşor să concep lucrarea în mod cronologic. Ştiu că va trebui să fac foarte multe cercetări, dar deocamdată mă bazez pe ceea ce ştiu despre acele epoci. Până la Marea Criză Economică din America, sunt sigură că erau la modă culorile strălucitoare. Scriu asta pe un bileţel.

înfloritorii ani '20 au avut în prim-plan tinerele care se ridicau împotriva vechilor convenţii şi concepţii despre femei şi feminitate. Notez chestia asta pe un alt bileţel.

Pentru o vreme – cred că prin anii '30 –, moda încuraja femeile să adopte ţinute bărbăteşti. Lipesc încă un bileţel pe podea. Dar, pe de altă parte, am impresia că acei ani au mai adus în atenţie şi bluzele de damă, cu volănaşe. Că tot vorbim de asta, în vacanţă am văzut vreo cinci asemenea bluze în magazinul Barneys, pe Madison. Oare stilul ăsta a revenit?

Ah! Am uitat să-i spun unei prietene de la Brown despre Barneys! Organizează reduceri VIP supersecrete, în weekendul de Ziua îndrăgostiţilor. Prietena mea o să-şi piardă minţile când o să audă.

Iau telefonul şi îi trimit un mesaj rapid lui Courtney. Răspunsul ei vine numaidecât.

COURT: *Doamne, Dumnezeule!!!!* EU: *Ştiu!!!*

COURT: *Mergem la Barneys, nu?*
I ţi *NORMAL'!*
Mai schimbăm câteva mesaje, până când îmi dau scama că am picrxlm zece minute sporovâind despre o reducere la haine, $_{tn}$ |$_{(X}$ să muncesc la lucrarea mea.
1 ir-ar să fie!
Trac adânc aer în piept şi încerc să mă concentrez. Alcătuiesc o listă cu toate tendinţele în modă care-mi vin în cap. Aşa! Acum, roi ce am de

făcut este să intru în detalii despre fiecare şi să explic (actorii sociali şi evenimentele care au influenţat moda de-a lungul timpului.

Ia stai! Asta e teoria mea?

jl'u, tâmpito! Trebuie să concepi o teorie proprie.

Pe bune, criticul meu lăuntric e al naibii de afurisit! Fostul meu psihoterapeut îmi zicea mereu că e nevoie să mă iubesc. Mă încuraja să mă port cu blândeţe cu mine însămi, dar e uşor de spus şi greu de făcut. Când ai o lipsă de încredere majoră, care-ţi domină viaţa, subconştientul nu te lasă s-o uiţi.

Să te iubeşti pe tine e tare dificil. Să-ţi reduci la tăcere criticul lăuntric e aproape imposibil. Cel puţin pentru mine aşa e.

Mă străduiesc să mă liniştesc. O să fie bine. Nu e nevoie să mă gândesc la o teorie chiar acum. O să adun mai întâi toate informaţiile şi pe urmă, după ce încep să le pun cap la cap, se va închega şi o ipoteză generală.

Dar sunt aşa de multe informaţii! Pentru cinci minute, caut pe Google, pe laptopul meu, şi mă simt copleşită de ceea ce găsesc! Cu cât citesc mai mult, cu atât mai amplă devine tema. Habar nu am cum s-o pun pe hârtie, iar panica mă loveşte ca un pumn în stomac.

Inspir iarăşi – de data asta, iute şi precipitat. Ani senzaţia că niciun pic de oxigen nu pătrunde în plămânii mei.

Urăsc toate astea! Urăsc eseul şi mă urăsc pe mine

.Ochii încep să mă înţepe. Când îi frec, lacrimile p_{c Cart} j cercam să Ic ţin în frâu mi se rostogolesc pe obraji.

Nu mai boci! mă apostrofează criticul meu lăuntric 7; „

P°rţi

ridicol. E doar un eseu.

Mă străduiesc să respir mai calm. Creierul meu trece î_{n re} vistă exerciţiile pe care îndrumătorii şi părinţii mei mă încurajau să le practic atunci când am un atac de panică: să repet că o să fi_u bine; să vizualizez cum mă îmbrăţişez pe mine însămi; să mă gândesc la bunica Celeste, ceea ce mă linişteşte întotdeauna. Dar trecerea în revistă ia o pauză când privirea mea cade pe marea de note galbene de pe podea. În creierul meu ţăcănit e un talmeş-bal- meş de gânduri.

Un suspin îmi scapă de pe buze.

— Summer?

Tresar la auzul vocii lui Fitz. îmi bate la uşă.

— Summer, te simţi bine?

— Mă simt bi... bine, reuşesc să îngaim.

Mă înfior când îmi dau seama cât de spartă mi-e vocea.

Şi el o aude.

— O să deschid uşa, bine?

— Nu! Sunt bine, Fitz. Pe bune.

— Nu te cred.

Uşa se deschide. Faţa lui frumoasă, punând o expresie îngrijorată, se iveşte în prag.

îngenunchează lângă mine. O mână caldă îmi cuprinde bărbia, silindu-mă să ridic ochii şi să-i întâlnesc pe ai lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Vocea îmi tremură din nou.

— Plângi. Deci ceva e în neregulă.

Observă bileţelele adezive înşiruite pe podea.

Ce-s astea?

)

â**Povada** prostiei melc, murmur eu.

_ Poftim? __ Nimic.

___ |sj$_u$ nui tot spune „nimic”! Vorbeşte cu mine! Degetul lui marc îmi mângâie cu blândeţe obrazul umed.

— Să ştii că sunt un bun ascultător. Spune-mi ce te apasă! **Buzele** încep să-mi tremure. Fir-ar să fie! Mă potopeşte un alt **val** de lacrimi, ceea ce mă înfurie şi mai mult.

— Nu reuşesc să fac chestia asta!

Mătur bileţelele, cu un gest furios. Câteva rămân lipite de podea, iar celelalte ajung sub pat. Fitz ia un bileţel şi citeşte. E pentru eseul la care lucrezi?

— Da. Pentru examenul de mijloc de semestru. O să-l pic. Fitz expiră prelung şi se aşază pe podea. Şovăie o clipă, apoi întinde o mână spre mine.

Dacă nu m-aş simţi aşa de vulnerabilă acum, l-aş respinge. Dar sunt slabă şi mă simt învinsă. Când el deschide braţele, mă cuibăresc în poala lui, îmi îngrop faţa la pieptul lui şi-l las să mă liniştească.

— Hei..., murmură el, trecându-şi liniştitor palma pe spatele meu. E normal să te simţi copleşită de cursuri. Pe toţi ne stresează şcoala.

— Şi pe tine? îl întreb cu voce pierită.

— Da. Tot timpul.

îşi trece degetele pin părul meu şi, dintr-odată, mă simt iarăşi copil. Mama obişnuia să mă mângâie pe păr ori de câte ori eram neliniştită. Uneori, la fel făcea şi fratele meu Nick, dacă-mi juleam un genunchi sau mă alegeam cu un cucui în cap din cauza cine ştie cărei trăsnăi. Am fost tare poznaşă în copilărie. La naiba! Şi acum tot poznaşă am rămas.

Mă simt pătrunsă de căldura trupului putcrnic al |$_u$j f.j$_{uz}$ j apăs obrazul dc clavicula lui şi fac o mărturisire stânjenitoare ^

— Am o problemă de învăţare.

— Eşti dislexică?

Vocea lui e încărcată de compasiune.

— Nu. E vorba mai degrabă despre mai multe simptom legate de tulburarea de deficit de atenţie. îmi vine foarte g$_{reu}$ să mă concentrez şi să-mi organizez gândurile, să le aştern pe hârtie Când eram copil, am luat tratament pentru problema asta, dar pastilele îmi dădeau dureri de cap cumplite, îmi provocau greaţă şi ameţeli, aşa că nu le-am mai luat. Am încercat să mă întorc la ele în adolescenţă, dar am avut aceleaşi simptome.

Hohotesc aspru, mohorât.

— Creierului meu nu-i plac medicamentele. Din păcate, asta înseamnă că depinde numai de mine să-mi controlez gândurile, iar uneori îmi e foarte greu s-o fac.

— Cum te pot ajuta?

M-a luat prin surprindere.

— Poftim?

Privirea lui e serioasă. îi citesc sinceritatea în ochi. Nu zăresc nici urmă de milă.

— Ai probleme cu lucrarea pentru examen. Cum pot să te ajut?

Sunt puţin zăpăcită. Jenată, cobor din poala lui şi mă aşez turceşte lângă el. în clipa în care nu ne mai atingem, simt cât de mult îmi lipseşte căldura trupului său. Pentru un moment, îmi aduc aminte de ACEL SĂRUT, dar îl alung din minte, ca pe o muscă sâcâitoare. în clipa asta, Fitz nu pare dornic să-şi vâre limba în gura mea.

Chiar pare dispus să mă ajute.

— Habar n-am, îi răspund în cele din urmă. E foarte multă informaţie de asimilat.

Anxietatea mă răscoleşte din nou.

Trebuie să scriu despre cincizeci de ani de modă. Nu-s • ne ce ar trebuie să mă concentrez, iar dacă nu pot să rezum loite informaţiile, lucrarea o să aibă cincizeci de pagini, dar e musai să aibă maximum trei mii de cuvinte, şi nu ştiu cum să dau formă ideilor...

__ Respiră!

Tac şi foc ce-mi cere. Oxigenul îmi mai limpezeşte creierul.

____]ar te laşi dusă de val. Trebuie să mergi din aproape în aproape.

____ încerc. Âsta-i rostul bileţelelor! Să mă îndrume pas cu pas.

_____ Dar dacă ţi-ai expune ideile cu voce tare? Te-a ajutat vreodată?

Dau din cap, în semn de aprobare.

— Da. De obicei, mă înregistrez în timp ce vorbesc, iar apoi îmi transcriu ideile, dar acum încă n-am ajuns în stadiul ăla. încercam să formulez premisa fundamentală a lucrării, când m-a pocnit panica.

îşi întinde picioarele lungi.

— Bun! Atunci, hai să vorbim despre premisa fundamentală.

— Apreciez ceea ce vrei să faci, dar sigur ai alte lucruri mai bune de făcut. Cum ar fi să desenezi. Sau să lucrezi la jocul tău video. Nu te simţi obligat să mă ajuţi cu eseul!

— N-o fac moca.

Mijesc ochii la el.

— Vrei să te plătesc?

Fitz ridică din sprâncene.

— Cum? Nu! Fireşte că nu. Vreau să spun că...

Răsuflă prelung, evitându-mi privirea.

— Şi eu am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

— Serios? mă minunez.

îmi aruncă o privire iute. A roşit.

— Cc-ai zice de un schimb? Eu te ajut cu exameni I alcătuirea planului, cu lucrarea... Şi, p_e **măsură** ce ser” ^ ^ corectez lucrarea şi o să te ajut să-ţi organizezi ideile I_{ar} ° mă ajuţi cu... tU∘să

Rosteşte restul cuvintelor într-un murmur abia auzit-

— O să mă laşi să te desenez.

De data asta, sprâncenele mele sunt cele care se ridică

— Vrei să mă desenezi ca pe un... model?

Obrajii mi se înfierbântă. Vrea să mă deseneze goală?

O, Doamne!

De ce mă excită ideea asta?

— Ce model? întreabă Fitz, nedumerit.

— Eşti sigur că nu te-ai uitat şi tu pe furiş la *Titanic,* aseară împreună cu Hollis şi cu mine?

El pufneşte.

— A, te referi la nudul acela! Uită de chestia asta! Nu vreau să te desenez goală.

Mă întreb dacă în clipa asta îşi imaginează acelaşi lucru pe care mi-l imaginez şi eu.

Eu, întinsă în faţa lui, goală puşcă.

Când imaginea ia o turnură perversă, respiraţia mi se precipită: dintr-odată, Fitz e dezbrăcat şi are erecţie. Bicepşii lui tatuaţi se încordează când îşi întinde trupul lung şi musculos peste al meu...

Tuşeşte jenat. Nu-mi scapă scânteia pasională din ochii lui.

— O să fii complet îmbrăcată, îmi explică el. Vreau să construiesc un personaj care să-ţi semene ca înfăţişare. Un personaj pentru noul meu joc. Nu-mi iese deloc şi-

Ridică jenat din umeri. Mi se pare incredibil de adorabil.

— Cred că ar trebui să-ţi semene.

Rămân cu gura căscată

.Viei si creezi un personaj carc să-mi semene, pentru jocul ₁ₕᵤ**> Super!** Şi cum o cheamă?

— Anya.

__ Oho. îmi place numele! îmi evocă o prinţesă a elfilor.

__ **De** fapt. Anya e **om.**

Zâmbesc.

— Ar trebui să te mai gândeşti. Mai mult ca sigur, „Anya" e nume de elf.

Zâmbeşte şi el, gesticulând spre talmeş-balmeşul de pe podea.

___ Ne-am înţeles? Eu te ajut cu lucrarea, iar tu mă laşi să te **desenez?**

— Da, spun numaidecât.

îmi dau seama pe loc că orice urmă de neajutorare şi de disperare m-au părăsit. Simt c-am renăscut. Recunoştinţa îmi umple pieptul, ameninţând să dea pe dinafară.

— Mulţumesc, Fitz!

— Cu plăcere!

Privirile ni se întâlnesc. Aş vrea să ştiu la ce se gândeşte. Aş vrea să vorbească despre sărutul nostru, ca să aflu ce a simţit atunci.

Aş vrea să mă sărute iarăşi.

Fitz înghite în sec, iar mărul lui Adam oscilează în sus şi-n jos. Apoi îşi linge buzele.

Sunt excitată toată. O, Doamne, chiar o s-o facă? *Te rog*, îl implor în gând. Dac-ar fi vorba despre oricare alt băiat, aş lua imediat taurul de coarne. Cu alte cuvinte, aş pune mâna pe scula lui.

Dar cu Fitz nu merge aşa. Sunt îngrozită să mă deschid din nou în faţa lui, să fiu vulnerabilă. încă nu m-a părăsit amărăciunea pe care mi-a stârnit-o când m-a respins, de Anul Nou. Da, încă îl vreau,

asta-i sigur. Dar n-o să recunosc acest lucru decât dacă face el primul pas.
Dar nu îl face.
Când se uită în altă parte, mă simt copleşită de de îşi drege vocea.
ma&re
— Mă duc să-mi aduc blocuJ de desen.FITZ

— Dezbracă-te!

Să locuieşti cu Summer este... o provocare. Şi asta v-o spune un tip care joacă hochei pentru o echipă universitară din divizia întâi. Pot să spun cu toată sinceritatea că parcursul meu sportiv epuizant este floare la ureche, în comparaţie cu tăria de caracter de care ai nevoie ca să menţii o prietenie cu Summer Di Laurentis.

în primul rând, mi-e imposibil să uit sărutul nostru. Poate că ea e în stare să-l dea uitării, dar eu nu reuşesc. Prin urmare, în ultimele zile, ori de câte ori i-am privit gura, mi-am reamintit cât de plăcut a fost să-i simt buzele apăsate pe ale mele.

în al doilea rând, încă sunt atras de ea; drept pentru care, atunci când îi admir gura, fanteziile nu se opresc la un sărut nevinovat. Buzele şi limba ei au jucat un rol principal în atâtea fantezii perverse, încât am început să mă masturbez în duş, în fiecare dimineaţă, în timp ce mă gândesc la ea.

în al treilea rând, faptul că
fac chestia asta în fiecare zi
mă face să mă simt aiurea
când mă uit în ochii ei

lucruri cuni ar fi să dea buzna în dormitorul tău ti .Jt . *
V ‘don,
să tc dezbraci.

— Nu!

— Scoate-le, Fitzy! Ridic dintr-o sprânceană.

— Nu.

— Dumnezeule! De ce nu vrei să-ţi scoţi hainele?

— De ce-mi ceri să le scot? Nu sunt vreun top-
modeJ de-aJ tău *Se* îndoaie de râs. Summer are obiceiul de a se pierde în
accese de râs. îi lăcrimează ochii şi îşi plesneşte coapsele. Când râde, o face cu tot sufletul şi cu tot trupul.
E de la sine înţeles că-mi place să-i provoc astfel de reacţii. – Nu vreau să te desenez, zice ea printre hohote, apoi îşi îndreaptă spatele şi-şi pune mâinile în şolduri. încerc să te ajut, isteţule!
îmi înăbuş un oftat. Regret din tot sufletul că i-am spus că mâine-dimineaţă am interviu de angajare, cu Kamal Jain. Informaţia mi-a scăpat aseară, în timpul şedinţei noastre de desenat. Summer îmi pozează de patru zile încoace. Când m-a întrebat ce vreau să port la interviu, am dat din umeri şi am spus:

— Poate nişte jeansi şi un sacou. M-a privit îngrozită.

— îmi pare rău, scumpule, dar nu-ţi stă bine cu aşa ceva. Lui Justin Timberlalce i se potriveşte ca o mănuşă, dar ţie, nici vorbă!

A fluturat din mână şi a adăugat:

— Nu-ţi face griji! Mă ocup eu.

Nu mi-am făcut griji şi nici nu i-am cerut să-mi dea detalii. Acum regret că n-am facur-o. E marţi, ora opt

seara, iar Summer a aruncat un maldăr de haine pe patul meu şi mi-a cerut să mă dezbrac.

— Nu probez nimic de dragul tău! spun cu încăpăţânare.

— Nu o faci de dragul meu, mormăie Summer, frustrată. 1« pentru binele ***tâul*** îţi fac o favoare uriaşă, Fitz. Ştii câte mii de dolari costă hainele astea?

Mă încrunt.

— Nu-mi pasă cât costă. Vreau să port hainele mele.

— Care haine?

Se apropie de uşa şifonierului meu şi o deschide.

— Adică astea? Vad o adunătură de tricouri. Jeanşi şi pantaloni cargo. Nişte hanorace, două cămăşi, o grămadă de bluze de sport şi mai multe maiouri decât ar avea nevoie vreodată un bărbat.

— Şi costumul pe care l-am purtat la înmormântarea unchiului Ned, îi atrag atenţia. Pot să mi-l pun pe ăla, dacă vrei.

Scotoceşte printre umeraşe.

— Nu vreau. Tot ce porţi este ori negru, ori gri. Ce ai împotriva culorilor, Colin? Ţi-a făcut roşul şicane, când erai copil? Te-a despărţit verdele de iubita ta? Negru, gri, gri, negru, negru... Ia uite! Alte ţoale negre! Eşti nebun. Şi înnebunesc şi eu când mă uit la hainele tale.

Summer se roteşte pe călcâie şi mă străpunge cu privirea.

— O să mă laşi să te îmbrac pentru interviul ăla, mă auzi? Acum, că suntem cei mai buni prieteni, e dreptul meu.

Mă înec de râs.

— Cei mai buni prieteni? Nu am acceptat aşa ceva.
— Dacă decid eu ceva, atunci e lege.
Summer scoate limba la mine, după care adaugă:
— Iar tu nu ai niciun cuvânt de spus.
Nu văd nici urmă de fata aceea cu lacrimi în ochi, pe care am alinat-o cu câteva zile în urmă. E super s-o văd zâmbind, cu faţa luminoasă. îmi place să-şi reverse lumina lăuntrică asupra mea, în loc să mă fixeze cu precauţie sumbră şi cu nesiguranţă posomorâtă.
— Haide, Fir/J Te rog, încearcă numai câteva haine' [j nu-ţi plac, le trimit înapoi.
Simt un fior de spaimă.
— Cui le trimiţi înapoi? Te rog, nu-mi spune că |$_c$-ai cum parat!
Nu-mi place să primesc cadouri, mai ales din cele scumpe
— A, nu! Ar face o gaură uriaşă în fondul meu fiduciar. Ai mei m-ar omorî. Mi le-a trimis o prietenă, ca pe o favoare. Tip$_a$ e stilista unui actor.
Mă uit curios la sacoşe.
— Care actor?
— Noah Billings.
— N-am auzit de el.
— Joacă într-un serial cu supereroi. E cam de înălţimea ta, poate ceva mai scund. Cele mai multe dintre hainele astea au fost croite pentru el, dar o să vedem ce se poate face. Mariah mi-a spus că poţi să împrumuţi ce vrei tu, dacă plătim pentru curăţătorie, după ce le porţi. Aşa că ciocul mic şi jos textila, scumpule! Vreau să arăţi super mâine. E un eveniment foarte important.
Are dreptate. *Este* foarte important. Să primesc un job în firma Orcus Games ar fi un vis împlinit.

O aprob:
— Aşa e. Nu pot să merg la interviu arătând ca un boschetar.
— Uau! Mi s-a năzărit sau mi-ai dat dreptate? Adică recunoşti că ai greşit tu?
— Da, Summer, ai dreptate. Trebuie să fac o impresie bună.
Cu un oftat, mă dau bătut.
— Hai să vedem ce-i în sacoşele alea.
Scoate un sunet ascuţit, care-i exprimă încântarea.
Tresar. Frate, ce volum are vocea ei!
— N-o să regreţi, Fitz. O să ne distrăm de minune.
Bate din palme, fericită, şi face câteva piruete. Părul blond se roteşte în jurul trupului ei zvelt. Pe urmă sare graţios şi aterizează direct pe vârfurile degetelor.
— Oho! exclam eu, de-a dreptul impresionat. Unde-ai învăţat figura asta?
___ Am făcut balet şase ani.
Ia o sacoşă cu haine.
Aşa e. Mi-a spus că baletul e una dintre activităţile care i-au stârnit interesul.
— înţeleg că nu te-ai ţinut de balet, aşa-i?
— Ţi-am mai zis: mă plictisesc repede.
Scoate din sacoşă un umeraş pe care atârnă un...
Pulover gri!
— E un pulover gri! Exact la fel cu cel care se găseşte la un metru jumate de noi, în dulap. Cel pe care l-ai vorbit de rău.
— în primul rând, nu e gri. E cenuşiu-închis...
— Ba e gri.

— în al doilea rând, e un pulover Tom Ford... Ai în dulap vreo piesă Tom Ford? Nu cred. în al treilea rând, ţine-ţi gura şi pipăie chestia asta!
Mi-e teamă c-o să mă pocnească dacă nu mă supun, aşa că fac ce îmi cere. Fluier admirativ când degetele mele ating cel mai moale material pe care l-am pipăit vreodată.
— E mişto, recunosc eu.
— Bun! Hai să-l încercăm pe ăsta... Verifică al doilea umeraş. Ar veni bine peste cămaşa asta Saint Laurent. De fapt, nu. Ştii ce? Nici nu cred că e nevoie să porţi o cămaşă pe dedesubt. Cred că puloverul ăsta e îndeajuns de gros încât să nu ţi se vadă sfârcurile. O să-l asortăm cu pantalonii ăştia. întoarce-te!
— De ce?
— Vreau să-ţi văd fundul.
— Nu! refuz, plin de indignare.
— întoarce-te!
C) ascult. Ar fi inutil să mă opun. Totuşi, ii arunc o rep|ici ademenitoare, ca s-o descumpănesc:
— îţi place ce vezi? Poţi să mă apuci de fiind, dacă vrei
Summer chicoteşte.
— Flirtezi cu mine? E foarte necuviincios.
— Uite cine vorbeşte! Fata căreia i se scurg ochii după fundul meu.
— Vise, maică! răspunde ea, dar remarc o anumită nuanţă de excitare în glasul ei. Bine, o să încercăm pantalonii, dar fundul lui Noah Billings nu e la fel de musculos ca al tău. S-ar putea să fie prea mulaţi.
— Şi ce? E vreo problemă? întreb eu, pe un ton grav.
Summer zâmbeşte.

— *Touché!* Hai să vedem cum arăţi.
Sunt pe cale să-mi scot tricoul, când îmi dau seama că nu s-a clintit.
— Nu mă pot bucura de intimitate?
— Doar îţi scoţi tricoul. Nu e ca şi cum ai rămâne gol.
Şi totuşi, tot mi se pare cam... intim. Alung gândul ăsta. Dacă am fi fost la plajă, nu m-ar fi deranjat să mă dezbrac. Ce laş sunt!
îmi trag tricoul peste cap.
Ochii verzi ai lui Summer se fac cât roata carului. Pe faţă i se citeşte admiraţia. Al naibii să fiu dacă lucrul ăsta nu-mi umflă orgoliul, ca pe un balon cu heliu! Sunt şi mai măgulit când Summer geme uşor. Imediat, scula mea reacţionează.
— îmi plac tatuajele tale, mă informează ea.
— Da?
— îm-hm.
Privirea ei s-a lipit de pieptul meu gol. Sfinte Sisoe! Dacă mă mai priveşte aşa, n-o să mă pot stăpâni şi o s-o ating. Deja e un clon herculeean s-o desenez în fiecare scară iară să cedez poftei care mă ispiteşte să i-o trag. Dar nu pot. Trebuie să aştept să facă ea prima mişcare. Deja mi-am ratat şansa, când m-am purtat ca un ticălos, de Anul Nou. Cuvintele mele atât de critice la adresa ei au rănit-o. Faptul că mi-a acceptat scuzele nu înseamnă că-mi pot permite să presupun că acum e interesată de mine. S-a referit la noi doi ca fiind „cei mai buni prieteni”. E un indiciu clar despre situaţia în care se află relaţia noastră.
îi sunt doar prieten.

— Am permisiunea să mă apropii de piept? glumeşte ea.

Izbucnesc în râs.

— Deci am undă verde? insistă ea.

Face un pas în faţă. Cercetează mai îndeaproape tatuajele de pe braţele şi pieptul meu.

— Tu ai creat designul?

— Da.

— Doamne, Fitz! Eşti foarte talentat!

Stingherеala mă gâtuie. Niciodată nu m-am priceput să accept complimente. Scot un sunet vag. Din fericire, ea îl interpretează drept „mulţumesc".

— Stai bine cu imaginaţia.

Se concentrează pe bicepsul meu stâng.

— Sabia asta e super! Te-a inspirat sabia de sticlă a lui Sir Nornan, din *Pădurea de sticlă*? Nu, stai! Sabia nu apare decât în cartea a treia.

— Sabia aia era în *Demonii tânguitori*, confirm eu, numind un alt tidu din seria *Vânturi schimbătoare.*

Emoţia mă îndeamnă să fiu cu băgare de seamă. Nu vreau să fac iar vreo gafa.

— Care e preferata ta? adaug repede. Jur că nu încerc să-ţi întind o capcană. Ştiu că le-ai citit.Dc fapt, nu Ic-am citit. Am ascultat audiobookurilc. Sunt obsedată de ele, mărturiseşte ea. Şi, ca să răspund la întrebarea ta, aleg prima carte. Primul volum e întotdeauna cel mai bun

— De acord.

Ea atinge ceva pe umărul meu.

— Vai, ce drăguţ e buchetul ăsta de trandafiri!

Ochii ei poznaşi îi întâlnesc pe ai mei.

— Nu-i un tatuaj tocmai masculin, mă tachinează ea.

Sunt prea distras ca să ripostez sau să mă simt ofensat. Vârfurile degetelor ei încă se plimbă pe pielea mea goală. Parcă nu mai reuşesc să respir. Mirosul dulce al şamponului ei îmi gâdilă nările.

Mă trezesc întrebând:

— Ce parfum foloseşti?

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Chanel No. 5. Singurul parfum pe care ar trebui să-l poarte fetele.

— Te cred pe cuvânt.

Summer îşi retrage mâna, iar trupul meu tânjeşte după contactul pierdut.

— Gata cu vorba, Fitz! Imbracă-te!

Şi, fără să mai piardă vremea, îmi trage puloverul peste cap. Mă simt ca un copil când îmi strecor braţele pe mâneci şi-mi scot capul prin guler. Pot să jur că unghiile lui Summer îmi zgârie uşor abdomenul când îmi potriveşte puloverul.

Mă înfior. Sunt excitat.

Sunt excitat la culme.

Rahat! Trebuie să-mi scot şi pantalonii. Dar port boxeri mulaţi, care-mi scot în evidenţă scula. Iar ea cu siguranţă va observa.

Bing!

Telefonul lui Summer scoate un sunet, anunţând-o că a primit un mesaj. Mulţumesc, Doamne! Când îmi întoarce spatele, ca să citească mesajul, îmi scot la repezeală pantalonii de trening şi trag |>c mine pantalonii de un negru intens. Mă asigur că nu e cu ochii pe mine când îmi aranjez penisul, ca să nu stea prea ţeapăn. Când Summcr se răsuceşte iar spre mine, nu-mi rămâne decât să sper că nu se vede nimic dubios.

Summer fluieră prelung.

— Oho! îmi place, Fitz! Eşti foarte elegant. Uită-te şi tu!

Deschide uşa şifonierului, ca să-mi privesc imaginea în oglinda în mărime naturală.

Sunt plăcut surprins. îmi stă bine.

— Grozav! O să le port pe astea la interviu.

îi observ expresia suspicioasă în oglindă. Summer izbucneşte în hohote.

— Colin, îngaimă ea printre chicote, mereu eşti aşa de naiv?

Mă încrunt.

— Cum adică?

— E doar prima ţinută pe care-o probezi. Abia am început.

— Ce aţi început? rosteşte o voce bănuitoare.

Ne răsucim amândoi. Hunter stă în prag.

Simt o undă de neplăcere. De duminică seară, Hunter s-a ţinut la distanţă de mine. Nu mi-a reproşat direct că jocul de-a învârte Sticla l-a călcat pe nervi, dar o simt.

însă nici măcar nu acceptasem să joc jocul ăla stupid. în plus, nici n-aş fi sărutat-o pe Summer, dacă autoritara iubită a lui Jesse n-ar fi insistat. Ştiam că n-aş fi avut nicio şansă să mă opun lui Katie.
Şi apoi, dacă Hunter e supărat că eu şi Summer ne-am sărutat, ar trebui să mi-o spună în faţă, bărbăteşte.
— Fii atent! îi zice Summer, pe un ton amuzat. Am adus şase sacoşe cu haine, ca să le probeze Fitz, pentru interviul lui de mâine. Şi a încercat o singură ţinută.

— Summer gesticulează către combinaţia de piese Ford şi Saint Laurent. Pare pe punctul de a pufni în râs.Şi crede... Crede că a terminat cu probele.
Mă aştept ca Hunter să-i arunce o privire goala. în schimb coechipierul meu chicoteşte. E clar că gustă gluma.
— Ce naiv e Fitzy! comentează el, după care intră în **camera** şi se tolăneşte pe pat. O să fie distractiv.
îi face cu ochiul lui Summer.
— Caută-l pe Hollis şi spune-i să facă nişte popcorn!
— S-a făcut.
Summer se repede la uşă, strigând:
— Mike!
— Trădătorule! mârâi către Hunter. El zâmbeşte pieziş.
— Ai lăsat o fată bogată, din Connecticut, să te îmbrace pentru un interviu. Chiar credeai c-o să ratez un asemenea spectacol?
Oftez. Aş putea să fiu autoritar şi să pun capăt probelor de modă, dar e limpede că Summer se distrează. Pe deasupra, e prima oară, după zile întregi, când Hunter pare în largul lui cu mine. Poate doar mi s-a părut că s-a purtat rezervat. Poate că nu dă doi bani pe sărutul ăla.
— Auzi? în ce priveşte chestia cu tine şi cu Summer..., începe el cântărindu-şi cuvintele.
Vasăzică am sperat degeaba.
— A zis c-o ajuţi cu examenul.
— Aşa e.
Mă prefac preocupat de mâneca stângă a puloverului. O cercetez de parcă ascunde toate secretele universului.
— Şi... ăăă... a mai fost faza cu sărutul de duminică.

Cu coada ochiului, văd că-şi trece degetele prin părul negru.

— O să te întreb direct: e ceva între voi? V-o trageţi? Mâneca asta e chiar fascinantă.

— Nu! răspund iute. Da' de unde! Suntem doar prieteni.

— Eşti sigur?

Mi silcsc să-l privesc în ochi, ca un om matur.

— în caz c-ai uitat, atunci când sticla s-a oprit în dreptul meu, îmi vedeam de treaba mea. Nici eu, nici Summer n-am vrut să ne mozolim.

— Aşa e, zice el, dând încet din cap. Chiar că păreaţi stânjeniţi. Serios?

Şi totuşi, îmi amintesc cum buzele ei mi-au pus trupul pe jar. îmi aduc aminte de limba ei împletindu-se cu a mea şi trimi- ţându-mi un fior direct în sculă. îmi aduc aminte cum trăgeam în piept parfumul ei superb, aproape leşinat de dorinţă.

Dar lui Hunter i s-a părut că vede stânjeneală între noi. Interesant!

Poate de aceea nu a pomenit Summer despre sărut. Rahat! Oare pentru ea chiar sunt un simplu prieten?

— Eu o consider grozavă, Fitz. La întoarcerea din Vermont, n-am glumit când am spus că am întâietate. Sunt interesat de ea.

Aruncă o privire spre uşă, ca şi cum se teme să nu o găsească pe Summer acolo. Dar se relaxează când o aude râzând la parter, împreună cu Hollis.

— Şi cred că şi ea e interesată de mine, continuă el. Ne-am cam hârjonit de Anul Nou. Ne-am ţinut în braţe.

S-au *ţinut în braţe*? Gelozia pe care o simt e mai intensă decât aş fi crezut că e posibil.

— Mă gândesc s-o invit la o întâlnire. Mă priveşte cu atenţie şi completează:

— Crezi că noi doi o să avem o problemă?

Ce naiba ar trebui să-i răspund?! „Da, avem o problemă!" Şi dacă aş zice asta, ce-o să se întâmple? Va trebui să ne duelăm pentru Summer?

— Aşa cum am spus când am discutat despre mutarea ei aici, atâta timp cât nu ne afectează contractul nostru de închiriere, nu-mi pasă ce faci. îmi vine foarte, foarte greu să rostesc cuvintele astea, dar alter nativa ar crea probleme cu care prefer să nu mă confrunt deo camdată.

Dacă Summer şi-ar fi smuls hainele de pe ea şi mi-ar fi **cerut** să i-o trag, poate că răspunsul meu ar fi fost altul.

Dar n-a făcut-o.FITZ

Am crescut în suburbiile Bostonului, aşa că probabilitatea de a vedea cu ochii mei o tornadă era la fel de mare precum şansa ca părinţii mei să se împace.

în dimineaţa asta, în sfârşit, am văzut una.

Numele tornadei este Kamal Jain. Dă buzna în barul hotelului, într-un vârtej de gri şi negru. Vad străfulgerări de dinţi albi, piele cafenie şi degete îndesate, care schiţează un salut pentru chelneriţa pe lângă care trece.

Tornada se opreşte. Vad silueta scundă şi vânjoasă a lui Kamal Jain. Trebuie să fac eforturi ca să nu rămân cu gura căscată; se pare că nu poartă gri şi negru.

Este gri-ardezie şi negru-cărbune, cum ar spune Summer.

E una şi aceeaşi ţinută pe care am probat-o ieri-seară. Cea la care Summer mi-a spus să renunţ, în

favoarea hainelor pe care le port acum: jeanşi Ralph Lauren, o cămaşă elegantă Marc Jacobs, fără cravată, şi mocasini maro, Gucci. Summer ar fi mândră că-mi amintesc numele fiecărui designer şi că am ţinut minte care designer a creat care piesă.
Slavă Domnului că nu am ales prima ţinută! în caz contrar interviul ăsta ar fi început cu stângul.
— Colin, bună! mă salută Kamal entuziast, strângându-mi mâna. Mă bucur să te cunosc! Ia te uită ce înalt eşti! în poză păreai mic. în realitate, eşti un uriaş.
— Poză? întreb nedumerit.
— Secretara mea a găsit pe internet o poză de-a ta. Ce înălţime ai? Doi metri? Doi metri şi zece?
— Doi metri şi ze...
— Pun pariu că ai doi metri trezeci. Eu am unu şaptezeci şi doi. Sunt un tip mititel cu un cont barosan în bancă, nu?
Kamal râde la propria glumă.
— Hai să ne aşezăm.
— Sigur.
însă mă îndoiesc că mă aude. Se pare că vorbeşte mai mult cu sine însuşi, iar eu sunt de faţă doar aşa, de formă.
Barul de la Ritz seamănă cu unul dintre cluburile acelea exclusiviste pentru domni, aşa cum vezi în filme. De-a lungul unui perete se înşiră câteva separeuri rotunde. Prin încăpere sunt răspândite fotolii tapiţate cu piele. în şemineu arde un foc adevărat. Aud trosnetul lemnelor.

Ne aşezăm într-un colţ. Kamal comandă o vodcă şi o apă tonică. E cam devreme pentru alcool, dar nu fac niciun comentariu. Cum să critic gusturile matinale ale posibilului meu viitor angajator? Unde mai pui că sunt fascinat. Am văzut chipul acestui om pe copertele revistelor. I-am urmărit cariera ani întregi. Este ireal să stai faţă în faţă cu o persoană pe care ai admirat-o de la distanţă, atâta amar de timp.

— Mulţumesc că aţi venit până aici ca să mă vedeţi, domnule Jain!

— „Domnule Jain”! Am mai discutat despre asta. Spune-mi „Ramai” sau „K.J.”! Când aud „domnule”, mă iau cu răcori. E prea autoritar pentru gustul meu.

Hotărăsc să fiu direct cu el. Bănuiesc că i-ar plăcea.

— Scuze, Kamal! E de-a dreptul jenant cât de entuziasmat sunt.

Râde zgomotos.

— A, crede-mă, pot să te înţeleg. O dată, l-am întâlnit pe Stan Lee, la o întrunire despre benzi desenate, şi mai c-am făcut pe mine. Jur c-am simţit că-mi scapă o picătură!

îmi înăbuş un chicot.

— Ei, din fericire, ai reuşit să te abţii, îi spun încurajator.

— Cu greu! Omul ăla e o legendă. Vreau să le fac vânt alor mei, ca să mă adopte Stan.

De data asta, râd fără jenă. Din interviurile lui, pe care le-am văzut, mi-am dat seama că tipul spune ce-i vine la gură, dar să fii în prezenţa lui e cu totul altceva.

— Asta-i Marc Jacobs? zice, arătând spre cămaşa mea. îţi vine la fix. Butonii sunt beton... E scumpă. Sper

că nu ţi-ai golit contul pentru interviu. încă eşti la facultate, încă nu-ţi permiţi să arunci cu banii, Colin. O să-i zic secretarei mele să-ţi trimită un cec.

— Nu-i nevoie...

— Bine, mă întrerupe el. Mai am la dispoziţie exact patru minute. Hai să ne grăbim!

Patru minute? Abia s-a aşezat.

Mă întreb cum e să fii un om AŞA DE IMPORTANT încât să zbori la Boston, pentru o întâlnire de cinci minute, după care să urci iar la bordul avionului.

în următoarele trei minute, Kamal lansează o rafală de întrebări ca şi cum ar trage cu puşca. întrebările par să nu aibă nicio

noimă. Cât ai clipi, sare de la un subiect la altul şi)ₘj ^ zecc secunde să răspund, după care trece la salva următoare '

Care sunt influenţele tale artistice?

Care e filmul tău preferat?

Mănânci carne?

Poţi lucra în weekenduri, dacă e nevoie?

Ce părere ai despre jocul No Man's Sky?

Te consideri un sportiv?

Faza cu „sportivul" apare în cel puţin trei întrebări. Am senzaţia că are ceva împotriva tipilor care practică sporturi. Bănuiesc că a fost terorizat de vreun sportiv, în liceu.

Habar n-am dacă am răspuns corect sau pe placul lui. Kamal se mişcă şi vorbeşte ca o tornadă, iar interviul ăsta e un tsunami; mă loveşte fără avertisment şi se retrage la fel de repede cum a apărut.

Nici n-apuc să mă dezmeticesc, că Jain e în picioare şi-mi scutură iarăşi mâna.

— Poţi veni în Manhattan peste câteva săptămâni?

— Păi... nu-s sigur. Depinde de programul meciurilor...

— O să fie într-o joi seară. Ai meci joia?

Se încruntă. E limpede că, din perspectiva lui, cea mai mare bilă neagră pentru mine e hocheiul.

— Nu, dar... Ce să fac în Manhattan?

Am primit slujba? O să încep munca din ziua aia? în scrisoarea de intenţie am precizat că nu pot începe munca decât după ce absolv facultatea.

Voi fi gazda unui eveniment caritabil, la Heyward Piaza Hotel. E pentru autism. Ba nu! E un eveniment legat de leucemia la copii. Evenimentul cu autismul e în aprilie, se corectează el. Atragem Atenţia Asupra Autismului în Aprilie... echipa mea adoră aliteraţiile. I-am invitat şi pe ceilalţi candidaţi la job. Doa

trei au mai rămas pc lista finală. Doi dintre ei nu m-au impresionat la interviul faţă-n faţă.
Adică eu l-am impresionat? Sunt de-a dreptul bulversat. Nu pot să pricep cum de a putut să ajungă deja la o concluzie în privinţa mea, date fiind durata interviului şi absurditatea întrebărilor pe care mi le-a adresat.
— Acum va trebui să aleg între voi patru. Evenimentul cu leucemia îmi va da posibilitatea să văd cum socializaţi.
Rahat! Nu mă pricep deloc să socializez.
— Unde mai pui c-o să fie o distracţie pe cinste, adaugă Kamal. Bar la dispoziţie, multe femei... Poţi să vii cu iubita, dacă ai, dar ţi-aş recomanda s-o laşi acasă...
îmi face cu ochiul. îmi ascund dezgustul.
Nu-i un secret că tipul e un fustangiu. Potrivit unui articol pe care l-am citit, acum zece ani a fost cât pe ce să se însoare cu iubita lui din facultate, dar nu a mers, pentru că ea a refuzat să semneze un contract prenupţial. De atunci, Kamal a fost fotografiat curtând o mulţime de supermodele, plus câteva actriţe şi moştenitoare bogate.
— Secretara mea o să-ţi trimită invitaţia. Dacă nu-mi trimiţi confirmare c-o să participi, voi considera că te-ai retras din competiţie.
Mă bate pe umăr.
— Dar nimeni nu-i chiar atât de prost încât să refuze, aşa că...
Zâmbeşte cu toată faţa.
— Ne vedem luna viitoare, Colin!
Iese valvârtej din bar, lăsându-mă de unul singur. Două secunde mai târziu, chelneriţa se întoarce cu o tavă pe care se află vodca lui Kamal şi cafeaua mea.
Mă priveşte năucă.

— Ăăă... prietenul dumneavoastră a trebuit să

plece? Mai doriţi cafeaua? Nota a fost deja achitată.
Mă uit la ceaşca dc cafea, apoi la pahar. Mai dâ-o naibii» îi pasă că c cam devreme pentru alcool? Iau paharul cu vodcă şi-l dau pe gât.
Mai târziu, în aceeaşi seară, le spun prietenilor mei:
— Cinci minute!
Suntem cu toţii înghesuiţi într-un separeu, în Malones. Stăm sub un difuzor, ceea ce înseamnă că trebuie să ridic vocea ca să acopăr muzica.
— A durat *cinci* minute. M-am uitat la ceas.
— Timpul costă, spune Hollis.
— Nici măcar nu ştiu cum a mers interviul, zic eu, gemând de frustrare. Pe bune! Nu mi-a dat nici cel mai mic indiciu dacă m-a plăcut sau nu.
— Normal că te-a plăcut, spune Summer, care stă de partea cealaltă a mesei, între Hunter şi Matt Anderson. Nu te-ar fi invitat la evenimentul caritabil dacă ai fi dat chix.
— Timpul costă, repetă Hollis.
Nate îi arde una peste ceafa.
— Termină odată cu rahatul ăsta!
— Dacă nu s-ar fi gândit serios să te angajeze, nu ar fi zburat atâta ca să te vadă în persoană, precizează Matt. Şi-ar fi trimis un subaltern să-i ţină locul.
— Nu neapărat, îl contrazic. Când Jain a proiectat primul lui joc, era un puşti sărac din Detroit. Ca să-şi asambleze propriul computer, a şterpelit o mulţime de piese. Compania e copilul lui. Cred că se implică personal ori de câte ori poare.

Oricum, ne-am adunat aici ca să sărbătorim că ai atras atenţia unui magnat al jocurilor pe computer, declară Summer.l' nemaipomenit! Chiar dacă nu primeşti slujba, c o onoare fie şi doar pentru ca te-a avut în vedere.

__ Să ciocnim! intervine Hollis, ridicându-şi halba. Timpul
costă!

Nimeni nu îşi întinde paharul. Mi se face milă de el şi-mi ciocnesc sticla de Sam Adams de halba lui. A fost ideea lui Hollis să ieşim şi să sărbătorim. Oricât de mult urăsc să fiu în centrul atenţiei, sunt mişcat că mă susţine atât de mult. Cred că e mai emoţionat ca mine la gândul că aş putea fi angajat la Orcus Games.

Din fericire, în seara asta barul nu e prea aglomerat – probabil pentru că nu avem meci. Malone's e un bar unde se strâng iubitorii de hochei de la Briar, chiar dacă am mai văzut pe-aici şi fotbalişti. Dar, de obicei, fotbaliştii preferă să locuiască în afara campusului, fiindcă în Hastings viaţa de noapte e jalnică. Sunt cunoscuţi pentru petrecerile lor. Eu prefer să sărbătoresc într-un bar, ca să nu trebuiască să strâng după nimeni. Unde mai pui că berea e ieftină, iar în serile de vineri aripioarele de pui sunt la jumătate de preţ.

Summer se înduplecă; îşi ciocneşte paharul de halba lui Mike.

— Hai, fie! Timpul costă!

îmi face cu ochiul şi-mi zâmbeşte, iar eu mă topesc precum untul într-o tigaie încinsă. Are un zâmbet care te îmbie să-ncepi să scrii versuri foarte proaste.

De când am ajuns aici, scula mea a fost într-o stare permanentă de semierecţie. Când am plecat de acasă, Summer arăta ca un om de zăpadă: încotoşmănată într-o geacă groasă, cu glugă de blană, mănuşi, fular – în fine, tot arsenalul de iarnă. Ajunşi la

Malone's, şi-a scos geaca şi restul hainelor groase, dând la iveală jeanşi mulaţi pe picioarele ei incredibil de lungi şi un top scurt, aţâţător. Topul e din cel cu şnur pe după gât. îi lasă la vedere spatele şi abdomenul. E fabulos.

— Brcnna mi-a trimis un mesaj cum cá e aici, spune Sum uitându-se Ja telefon. O vedeţi pe undeva?

— JuJieta mea a venit! exclamă fericit Hollis. Hunter chicoteşte.

— Amice, nu o interesezi.

— Zău? sare Hollis. Părea foarte interesată când a intrat în camera mea, săptămâna trecută... Şi era foarte satisfăcută când a ieşit...

Joacă din sprâncene.

Summer aruncă în Hollis cu un cartof prăjit.

— Unu: fără amintiri despre încuietoarea stricată! Doi: Hunter are dreptate.

— întotdeauna am dreptate, spune Hunter.

— Unde o fi Brenna?

Summer se răsuceşte, expunându-şi spatele gol. Isuse! Omoplaţi delicaţi. Piele netedă, bronzată. Scula mea ia poziţie de drepţi când îmi imaginez c-o sărut pe spate, până când buzele mele ating partea de sus a fundului ei perfect. Ce l-aş mai strânge în palme! Hmmmm... Şi ce-aş mai face cu gura!

Fir-ar să fie! Slavă Domnului că masa îmi acoperă partea de jos a corpului. în clipa asta, aş fi în stare să sparg nuci cu scula mea.

— De ce v-aţi ascuns în colţul ăsta? întreabă Brenna când apare, în cele din urmă. Cum să trag cu ochiul la tipii mişto din bar, dacă nu-i pot vedea de-aici?

— Poţi să tragi cu ochiul Ia mine, se oferă Hollis.

Brenna nu-l ia în seamă. Se uită de jur împrejurul mesei.

Când îşi dă seama că nu are loc nicăieri, ridică din umeri şi-mi zâmbeşte.

— O să fii pe post de scaun, Fitz.

Dau să protestez, dar e prea târziu. Deja a poposit în poala mea.

Ochii Brennei sc fac cât farfuriile.

Chiţiie surprinsă, iar eu îmi înfig degetele în şoldul ei, arun- cându-i o privire ameninţătoare. Dacă scoate vreun cuvânt despre erecţia mea, care-i apasă fundul, o să fiu ţinta batjocurii **coechipierilor mei.**

__ Ce s-a întâmplat? întreabă Summer, atentă.

Brenna îşi vine iute în fire.

Se preface că se foieşte încolo şi-ncoace, după care strecoară mâna în buzunarul meu şi scoate telefonul.

_ Scuze! Nu am vrut să te sperii. Cred că m-am aşezat pe telefonul tău, Fitz. îmi intrase-n fund.

— Tare! spune Hollis.

Ea îl ignoră iarăşi. E ocupată să-şi scoată propriul telefon din hanoracul negru. Hanoracul e pe jumătate descheiat, lăsând la vedere partea de sus a unui sutien din dantelă neagră. Numai Brenna ar purta un hanorac direct peste sutien.

Tastează cu o singură mână, iar eu îmi înăbuş un oftat de resemnare când telefonul meu bâzâie. Citesc mesajul.

BRENNA; *Te rog, te rog, spune-mi că nu ai erecţie din cauza mea!*

îmi scapă un oftat.

Tastez repede: *Nu!*

BRENNA: *Ce bine! Deja o aveai tare când m-am aşezat, deci am presupus că nu eu sunt cauza. Dar am vrut să fiu sigură. Noi doi nu suntem făcuţi unul pentru celălalt, Fitzy. Te-aş mânca de viu.*

Ha! Fata asta ar mânca de viu orice bărbat. Habar n-am de ce, simt nevoia idioată să justific de ce am erecţie.

Sau, mai degrabă, de ce *aveam* erecţie. Acum, micul meu prieten a bătut în retragere.
EU: *0 tipă mi-a trimis nişte poze cu ea goală, înainte să te aşezi pe mine. Sunt bărbat. Se întâmplă.*
BRENNA: *Când am aceeaşi problemă, eu mă gândesc U //"// Chestia asta îmi taie mereu cheful.*

Izbucnesc în râs. Toţi se uită la mine.

— Cc-i aşa amuzant? întreabă încet Summer. Las telefonul pe masă şi iau sticla de bere.

— Nimic. Un amic mi-a trimis un *meme* nostim.

— Te referi la iubita ta?

Tonul ei nu mai este degajat şi suav. Acum are o notă întunecată, pe care nu pot să o descifrez. Nate e surprins.

— Ai o iubită? De când?

— E sexy? întreabă Hollis.

Brenna mototoleşte un şerveţel şi-I aruncă în el. Hollis îl prinde cu uşurinţă.

— E o întrebare firească. Brenna i-o întoarce:

— Nu e niciodată o întrebare firească atunci când vine din partea ta.

— Fata e drăguţă, spune Summer, cu pizmă. Sunt nedumerit. Credeam că e o glumă, dar e clar că se referă la o persoană reală. Dintr-odată, îmi pică fisa.

— Te referi la Nora?

Gura Iui Summer a devenit o linie subţire.

— Mda.

— Nu s-ar zice că o placi, îi spune Nate, rânjind voios.

Ea ridică din umeri, apoi se întinde după paharul cu vodcă şi suc de merişoare. Soarbe puţin. Observ că toţi tipii de la masa noastră sunt cu ochii pe buzele ei.

— E cam îngâmfată, zice Summer. Şi s-a purtat urât cu mine pentru că admir o simpatizantă a naziştilor.

Hunter scuipă berea pe care tocmai a sorbit-o.

__ Scuze... Poftim?!

— Coco Chancl, îl lămureşte Summer. Chanel e idolul mcu, iar iubita lui Fire...

Ripostez imediat:

__ Nu e iubita mea!

_____ a tot dat din gură la curs cum că Chanel a fost o criminală de război.

înverşunată, Summer îşi împinge bărbia în faţă.

Nate pufneşte.

___ Cum de-a îndrăznit tipa să facă una ca asta? o ia Brenna peste picior.

___Aia e iubita ta? mă întreabă Matt.

___ Nu. Am ieşit o dată împreună, spun eu exasperat. Mă îndoiesc că va urma o a doua întâlnire.

Privirea gânditoare a lui Summer se opreşte asupra mea.

— Zău?

Ridic din umeri.

— Da, aşa cred.

Nora şi cu mine am schimbat câteva mesaje de când am ieşit să bem ceva, dar, ca să fiu sincer, nu simt că ne potrivim. Nora chiar e frumoasă, dar între noi nu prea există atracţie. Sunt de părere că, de obicei, sunt necesare două întâlniri înainte să tai numele unei tipe de pe răboj. La prima întâlnire, toată lumea are emoţii. Poate că Nora era agitată şi de aceea conversaţia a părut aşa de rigidă.

Când mi-a propus o a doua întâlnire, am acceptat, dar nu i-am dat curs. Şi nici nu sunt sigur c-o s-o fac vreodată. Faptul că în fiecare dimineaţă mă masturbez cu gândul la altă fată îmi transmite tot ce trebuie să ştiu despre sentimentele mele pentru Nora.

Din câte văd, chelneriţa nu mai apare, anunţă Brenna, ridicându-se din poala mea. Mă duc să comand o băutură la bar. Vin cu tine, se oferă Summer, iar Matt *se* ridică şi ¡, fat loc să iasă.

Ne rotim cu toţii capetele, ca să le admirăm. Două **perechi** dc jeanşi mulaţi îmbracă două funduleţe uimitoare, după care putem saliva în voie. Iar spatele lui Summer e un bonus. Se vede că nu poartă sutien. Gura mea se usucă instantaneu când o altă imagine perversă îmi pluteşte prin creier: sânii goi ai lui **Summer** săltând uşor la fiecare pas. Nate fluieră admirativ.

— Drace! Chiar că sunt cele mai sexy tipe de-aici.

— Toţi băieţii din bar vor să ne bată măr, cade de **acord** Matt, zâmbind.

— Ei, o să le facem faţă, îl asigură Hunter. Nu exagerează. Poate că Summer şi Brenna sunt cele mai sexy fete din bar, dar şi noi suntem cei mai solizi tipi.

Trag cu coada ochiului şi le văd pe fete apropiindu-se de bar. Vederea mea periferică identifică o altă umbră. Mă uit într-acolo şi mă încrunt. Un tip într-o bluză neagră îi vorbeşte Brennei. Brenna îi atinge antebraţul şi-i răspunde ceva care-l face să izbucnească în hohote.

— E sexy rău, spune Hollis, oftând din rărunchi. Ochii lui albaştri sunt lipiţi de Brenna.

— Hopa! De ce eşti aşa de abătut, frate? îl ia Nate în balon.

— Chiar aşa! Ar trebui să fii în al nouălea cer pentru că tipa asta superbă s-a hârjonit cu tine, se bagă şi Hunter în discuţie. Probabil că aşa s-a simţit Isus când a prefăcut apa în vin.

Matt şi Nate râd de se prăpădesc.

Hollis le arată sfidător degetul mijlociu, dar – spre deosebire de ce se-ntâmplă de obicei – nu dă o replică idioată. Doar ridică paharul.

Ridic o sprânceană.

Cum? N-ai de gând să spui că n-a fost o minune că i-ai **iras**-o Brennei, pentru că eşti un armăsar şi aşa mai departe?

Hollis nu răspunde pe loc. Soarbe în linişte restul de bere, ca si cum arc nevoie ca băutura să-i insufle curajul de a rosti următoarele cuvinte:

— Băieţi, cred că singurul motiv pentru care ne-am tras-o în noaptea aia a fost pentru că era plictisită.

Se lasă o tăcere de mormânt.

Hunter e primul care izbucneşte în râs. Nu mă pot stăpâni... Pufnesc şi eu, urmat îndeaproape de Nate şi de Matt.

Hollis îşi îngroapă faţa-n mâini. Când îşi ridică faţa spre noi, e încruntat.

— Fraţilor, sunteţi cei mai insuportabili nesimţiţi pe care i-am cunoscut vreodată.

— Omule, Brenna îţi taie macaroana ori de câte ori te vede, spune într-un târziu Hunter.

Nu-mi scapă că tonul lui e ceva mai blând. încearcă să nu-l demoralizeze prea tare pe Mike.

Iau şi eu cuvântul:

— N-o să se cupleze cu tine, îi spun lui Hollis.

— Ba s-ar putea, protestează el.

Ne îndreptăm iar privirile spre bar. Brenna îşi dă părul lung şi negru peste un umăr. E tot cu tipul ăla. Pun pariu că face parte dintr-o asociaţie de studenţi; nu doar pentru că poartă un tricou polo, ci şi pentru că doi dintre prietenii lui i s-au alăturat, iar unul dintre ei poartă un hanorac cu emblema Sigma Chi. Celălalt vorbeşte cu Summer.

Bag de seamă că umerii lui Hunter se încordează când îi vede pe cei doi împreună. Din fericire, barmanul

aduce, în sfârşit, băuturile fetelor. Nu le văd

întinzându-i vreo bancnotă. Asta îmi spune că barmanul e topit după ele, excat ca toţi tipii din localul ăsta. Sc întorc la masa noastră. Summer ţine în mână un alt pahar cu vodcă şi suc de merişoare. Brenna are o sticlă de **Harpoon** 0

data asta. Brenna se aşază lângă mine – nu în poala mea_____ jar Summer sc aşază lângă Matt, la capătul băncii, nu între el Hunter. Hunter o priveşte gânditor.

— Băieţii de frăţie sunt cei mai naşpa, ne spune Brenna ducând sticla de bere la buzele rujate cu roşu. Au o atitudine de parcă li se cuvine totul. Chiar şi ăia săraci. Mă scoate din sărite.

— Există săraci în asociaţiile de studenţi? întreabă Nate. Brenna îşi dă ochii peste cap.

— Bineînţeles! Oricine poate depune jurământul. Dar, dacă eşti bogat, ai mai multe şanse să fii primit în frăţie.

Summer dă din umeri şi zice:

—Tipii ăia nu erau aşa de naşpa.

Gelozia apare din nou. Din fericire, replica Brennei mă asigură că n-am de ce să-mi fac griji că Summer o să plece de-aici împreună cu unul dintre băieţii ăia.

— Summer, măgarul ăla cu tricou polo a încercat să-şi strecoare mâna pe sub bluza mea şi să mă pipăie.

Sprâncenele ei saltă.

— Zău? Dumnezeule! Ce bădăran! Am crezut că cel care poartă cămaşă trandafirie e un tip de treabă.

—Roz! mârâie Hoilis la ea. Zi „roz”, Summer!

—Există diferite nuanţe de roz, Mike.

—Zău? Enumeră-mi zece!

Summer nu stă pe gânduri şi începe să enumere nuanţele: somon, trandafiriu, rozaliu, fucsia, sângeriu, flamingo, corai, magenta...

Când a ajuns la a noua nuanţă, un vârtej de roşu şi galben se repede în separeul nostru.

Brusc, un braţ alb zvâcneşte şi suntem victimele revărsării unui lichid. Ţinta era de fapt Brenna, pe care nimereşte grosul băuturii, dar Hoilis, Nate şi cu mine suntem victime colaterale.Brenna rămâne cu gura căscată. O blondă o străpunge cu privirea.

— Ce naib...

Ia-fi labele de pe iubitul meu

!SUMMER

Brenna e leoarcă. După uimirea de la început, îşi vine iute în fire. Ia un şerveţel şi se şterge pe faţă.

— Şi cine, mă rog, e iubitul tău? întreabă calm prietena mea. Blonda arată spre un loc aflat la vreo trei metri în dreapta ei.

Are unghii lungi, vopsite în fucsia (sau în roz, cum ar spune nevinovatul Hollis). Una dintre unghii e îndreptată spre tipul în tricou polo, care s-a dat la Brenna. Cel care atentase la sânii ei. Dispreţul Brennei se citeşte limpede pe faţa ei frumoasă.

— Ăla'?

— Da, el e.

— Nostim! Când s-a oferit să mă plimbe cu Lamborghiniul lui, tipul nu mi-a pomenit că are o iubită.

Hollis chicoteşte.

— Minţi! se răsteşte blonda. Davey n-ar face asta niciodată! Fata e pornită rău. Obrajii îi sunt mai roşii decât maioul ei

stacojiu. Spre neplăcerea mea, nuanţa maioului nu se potrivqte cu cea a unghiilor ei.

— Mi-a zis că tu te-ai dat la el, completează

agresoarea. Buzele Brennei schiţează un surâs batjocoritor.

— Normal că asta a zis. I-am rănit orgoliul. Dar, dacă î-aş fi focut sex oral în maşina lui de lux, după ce te trimitea la culcare, îţi garantez că n-ai fi aflat niciodată c-a mai vorbit cu altă fată, în afară de tine.

— Adevărat, aprobă Hunter.

îmi maschez zâmbetul. Brenna are dreptate. Singurul motiv pentru care ratatul ăla i-a amintit iubitei sale de existenţa unei alte fete a fost pentru că Brenna i-a călcat mândria în picioare. Individul probabil ştia că fata o să se repeadă la prietena mea, ca să-şi revendice iubitul. Lucru ăsta îl face să se simtă dorit, după ce Brenna l-a luat în râs, când măgarul ăla i-a propus să şi-o tragă în Lamborghiniul lui.

Brenna se ridică. Faţa i s-a uscat, dar încă mai picură apă din hanoracul ei. Lichidul nu miroase a alcool, deci bănuiesc că e doar apă. Iritată, desface fermoarul şi dă hanoracul deoparte.

— Să-mi trag una! geme Hollis.

Ochii îi scapără, aţâţaţi.

Brenna poartă doar jeanşi şi un sutien negru, în stil *bralette.* De fapt, e mai mult o bustieră decât un sutien. Nu lasă la vedere mai multă piele decât ţinuta provocatoare a blondei. N-o să fie dată afară din Malone s, dar categoric că este cauza tuturor erecţiilor din apropiere.

Chiar fi a erecţiei lui Fitzy? mă ia peste picior o voce lăuntrică, încerc să-mi înving gelozia. Chiar dacă sânii ei arată trăsnet în sutienul ăla, nu-mi place ideea că Fitz ar putea avea erecţie datorită Brennei.

Arunc iute o privire către Fitz. Are o expresie severă, iar buzele lui sunt schimonosite într-o grimasă de dispreţ. Se uită direct la tipul în tricou polo, care acum vine încet spre iubita lui. Mâi-

nile mari ale lui Fitz nu sunt

strânse în pumni, dar e în gardă; nu-i place cum evoluează situaţia

— .Hei, scumpo – li spune Brcnna blondei –, ¡ubitu|
c un fustangiu cu F marc. Dă-i papucii cât mai repede, ca U[> te dezamăgească şi mai mult.
n”

— Cum i-ai spus lui Davey?
Fustangiu?! vine răspunsul fu rios. Ai fi *norocoasă* să ai unul ca el. Dacă s-a dat la tine şi | a refuzat, atunci eşti o tâmpită!
Ochii căprui ai Brennei scânteiază.

— Mai întâi vii cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ şi zi.i ^ am încercat să-ţi fur iubitul. Acum eşti nervoasă că l-am refuzat Alege o variantă, scumpo!
încep să râd. Blonda mă săgetează din priviri.

— Dar, dacă vrei, o să i-o trag, se oferă Brenna. Am constatat că are o tehnică de rahat când a încercat să-mi pipăie sânii. Aş putea să-l învăţ câteva lucruri în pat.

— Târfo! îi aruncă fata.

— Da, sigur. Eu sunt târfa, nu el.

— N-ai recunoaşte un tip de treabă nici dacă ţi-ar pica în braţe.

— E valabil şi pentru tine, i-o trânteşte prietena mea.
Hunter râde.
Faţa fetei e aşa de roşie, că aproape mi se fiice milă de ea. *Aproape.*

— Târfa proastă! izbucneşte blonda.

Gata! M-am săturat.
Sar în picioare şi mă răţoiesc la ea:
— Termină cu rahatul ăsta despre târfe! îţi dai seama cu câte decenii ne tragi înapoi, ori de câte ori îi spui unei fete că e târfa? Noi, femeile, am luptat ani întregi ca să nu mai fim considerate obiecte sexuale, ca să nu mai fim judecate ori să ni se bată obrazul fiindcă ne place sexul. Deja e destul de rău că bărbaţii încă se poartă aşa. Când o faci şi *tu,* transmiţi mesajul că e normal ca femeile să fie tratate în felul ăsta.
— Gura! ripostează ea. Şi tu eşti o târfa!

tini tncrudşcz braţele la piept.
____ Mai spune o dată! Te provoc!
Blondina afişează un zâmbet arogant.
__ Eşti. O. Târfa.
Aş fi lăsat-o baltă, dacă tipa n-ar fi făcut un pas în feţă şi nu ar fi gesticulat batjocoritor, spre obrajii mei, cu unghiile ei ascuţite. Vad roşu în faţa ochilor.
Mă reped la ea.
__ Bătaie între gagici! răcneşte Hollis, ieşind din separeu.
Sunt prea ocupată ca să-l mai dojenesc pe Hollis că se bucură de scenă. încalec blondina şi îi trag un pumn. Imediat, mă loveşte în colţul gurii. Simt gust de sânge. îmi ling iute buza de jos. O înşfac de păr. Trag cu putere. Blonda ţipă.

— Deci fetele nu se mai susţin între ele? urlu la ea.

N-ai ascultat niciodată ce ziceau Spice Girls? Care-i problema ta?

Palmele ei mă plesnesc.

— Dă-te de pe mine!

Dorinţa îi este îndeplinită; dintr-odată, mă trezesc ridicată de pe trupul ei. Braţe puternice îmi prind talia şi mă ţin departe de ea. Tipa se ridică repede în picioare şi sare iar la mine.

— Mi-ai rupt o unghie! ţipă ea.

Davey o înhaţă şi-o trage înapoi. Se agaţă de braţul lui ca şi cum ar fi ultima barcă de salvare de pe *Titanic.* Priveliştea mă face să mă încrunt.

— Iubitul tău – care, apropo, e un ratat – a încercat să pipăie sânii altei fete... Cum de nu eşti furioasă *pe* f/din cauza *astat*

Ţinându-şi protector iubita în braţe, Davey dovedeşte cât de cretin este, alegând să intre în conversaţie. Numai un tembel ar arăta spre Brenna şi ar spune:

— Uite cum e îmbrăcată! O caută cu lumânarea!

Mă reped iar În faţă, dar braţele lungi nu-mi dau ii dau seama că sunt ale lui Hunter. în secun tervine Fit7" îl înşfacă de guler pe cretinul de D – O caută cu lumânarea? mârâie Fitz. Chiar

telc astea din gura ta împuţită de violator?

Davey începe să se bâlbâie.

— N-am vrut să sune aşa...

Fitz îl buşeşte de peretele de lângă separeu. Jur că simt cum cutremură întregul local. în Malones, pe pereţi atârnă fotografi, cu sportivi celebri şi câteva cu hocheişti pe care nu-i **recunosc** O parte dintre ele se prăbuşesc pe podea. Aud scrâşnetul sticlei sub ghetele lui Fitz.

Apare o chelneriţă, dar e o femeie firavă şi n-are nicio şansă în faţa lui Colin Fitzgerald. Are peste doi metri înălţime şi e complet dezlănţuit. Ochii lui negri aruncă flăcări. îl apucă de gât pe Davey şi-l ridică vreo treizeci de centimetri de la podea.

Stomacul mi se strânge ghem. Rahat! Nu-i a bună. Fitz

îl sugrumă pe tip...
Ba nu; îl loveşte. Cu braţul rămas liber, execută un croşeu care-i sparge nasul lui Davey. Fitz îi dă drumul şi Davey se prăbuşeşte pe podeaua lipicioasă. Sângele îi curge din nas în şuvoaie.
— O să pun să te aresteze pentru ultraj! Ameninţă Davey.
Fitz pare amuzat de ameninţare. Atitudinea asta are ceva
incredibil de sexy.
— Aşa să faci! O s-o scuteşti pe Brenna să mai sune la poliţie. Şi ea ar putea să depună plângere împotriva ta.
aa

avey.
au ic J'tcUvlrv

Nu-mi pot lua ochii de la faţa lui. Strânge din maxilare. Gura lui e o linie severă, ameninţătoare. Iar braţele... Isuse! Muşchii ii sunt încordaţi de furie, iar tatuajele par să se vălurească pe pielea lui. Dragonul de pe bicepsul stâng arată ca şi cum ar vrea să-şi ia zborul şi să scuipe foc. Fitz e la fel de primitiv precum creatur

aj, hrtţul lui. Sc apleacă p«te Davcy, care a rămas la podea. 1 it; *c* masiv şi emană masculinitate.
în viaţa mea nu mi-am dorit atât de mult să i-o trag unui tip. __ Bună idee! intervine Brcnna, zâmbindu-i lui Davey. Poate „u ştiai: în statul ăsta, să pipăi o fată într-un bar se consideră
.igresiune sexuală.
Cuvinrele ei **îl** fac **să păleascâ.** Combinaţia **dintre nasul însângerat** şi **obrajii** ca **varul** îi **împrumută** lui Davey un aer macabru. Se ridică şi **dă să treacă pe lângă** Fitz.
Fitz este un perete alcătuit din muşchi. Iar astfel de pereţi nu se clintesc.
_____ Colin..., murmură Hollis.
După câteva secunde, Fitz se dă la o pane şi-l lase pe Davey
să treacă.
— Vino, Kerry! îi spune blondei. Căcănarii ăştia nu merită să ne pierdem vremea cu ei.
O spune ca şi cum el l-ar fi pocnit pe Fitz, nu invers. Drept „la revedere", blonda îmi aruncă o ultimă insultă:
— Târfo!
Unii oameni nu se învaţă minte niciodată.
— îmi pare rău, îi spune Fitz chelneriţei. Plătesc eu pentru stricăciuni.
Fac un pas în faţă.
— Nu! Eu plătesc. Eu am început bătaia. E vina mea. Faptul că Fitz nu mă contrazice şi nici nu mai insistă să plătească îmi dă de înţeles că ştie cine a fost capul răutăţilor. Vad că-mi aruncă o privire acuzatoare.

Mă aştept să-mi facă morală. Sau, poate, să mă salte iar pe umărul lui. în schimb, înjură în barbă, îşi ia geaca şi murmură:

— Am plecat.

Se îndepărtează. înhaţ poşeta mea Chanel de pe băncuţa separeului.

Natc şi Mart o ajura pc chelneriţă să strângă cioburile. H_0|| murmură ceva la urechea Brcnnei.

Mai rămâne Hunter. îi arunc poşeta mea şi zic: – Am bani gheaţă. Vrei să plăteşti tu, te rog? Vreau să v^ ce-i cu Fitz.

Nu îi las timp să răspundă. Ţâşnesc către ieşire. Afară, îmi dau seama iute de greşeala făcută. Am uitat că e iarnă. Geaca mea e înăuntru, iar eu port o bluză fără spate. Pielea mea se face ca de găină. O iau la fugă atât cât îmi permit **cizmele** Prada şi simţul de autoconservare. Tocurile nu sunt prea **înalte** dar trotuarul este acoperit de polei.

îl prind din urmă pe Fitz în parcarea din spatele **barului.** Tocmai îşi descuie maşina.

— Stai!

La auzul vocii mele, se încordează.

— Du-te înăuntru, Summer! O să îngheţi bocnă.

Grăbesc pasul spre el.

— Nu intru până nu mă asigur că eşti bine.

— Mă simt bine. Tonul lui e abrupt, aspru.

— îţi sângerează degetele.

îngrijorată, îi iau o mână şi-i mângâi încheieturile degetelor.

— Dă-le-ncolo de degete! Ţie îţi sângerează buza.

îmi şterg gura cu podul palmei.

— Nu mi-a spart ea buza. Doar m-a zgâriat cu ghearele alea. Nici măcar nu surâde.

— Du-te înăuntru! repetă el. Eu plec.

Ştiu ce mă nelinişteşte: dezaprobarea îndreptată spre mine.

— Eşti supărat pentru că am sărit la bătaie?

Trânteşte portiera şi se apropie de mine.

— Normal că sunt supărat. Ce-a fost în capul tău?

Mă răstesc la el:

__ Am vrut să nc apăr pe mine şi pe prietena mea. Nu ştiu cum eşti tu, dar mie nu-mi place să mi se zică „târfa", în repetate rânduri.

____ Iar mie nu-mi plac scandalurile în baruri.

Aburul care-i iese din gură pluteşte puţin prin aer, apoi dispare.

____ Da, de parcă eu sunt o mare scandalagioaică!

Srrâng din dinţi. Mă stăpânesc cu greu să-l muşc. Poate e adevărat: chiar caut scandal cu tot dinadinsul.

— Mda, cum zici tu..., spune Fitz. Nu vreau să mai fiu pus vreodată în situaţia asta, bine?

— Ce situaţie?

— Să trebuiască să-ţi apăr onoarea.

îmi pică faţa.

— Nu ţi-am cerut asta! Tu ai hotărât să-l iei de gât pe cretinul ăla. De altfel, a meritat-o...

— Tipul n-ar fi deschis gura dacă nu i-ai fi atacat iubita, mă întrerupe Fitz.

Clatină dezaprobator din cap şi se încruntă.

— Nu-mi place să mă bat, Summer. Am învăţat acum mult timp că problemele nu se rezolvă cu pumnii.

— A pipăit-o pe Brenna, îi reamintesc. Merita să fie pocnit.

După expresia lui încremenită, înţeleg că nu e de acord. Din

perspectiva lui, eu l-am obligat să se bată într-un bar. Şi cu asta, bas ta.

Fac stânga-mprejur.
— Mă întorc în bar.
— Nu!
Mă răsucesc iar spre el. Nu-mi vine să cred.
— Vorbeşti serios, Fitz? Fac ce mi-ai spus să fac: mă întorc înăuntru.
— M-am răzgândit. Te duc acasă. Ai provocat destule belele pentru o singură seară.
— Am provocat belele?! Şi cum rămâne cu ţăcănita a$_u$
a udat-o pe Brenna? Sau cu iubitul ei josnic şi libidinos? N ^ vine să cred că dai vina *pe mine* pentru ce s-a întâmplat acolo'
Face un pas înainte, iar eu adopt o poziţie de arte marţial Când aveam doisprezece ani, am fost trei luni la lecţii de karat Pot să mă descurc cu el.
— Dacă mă arunci iar pe umăr, o să ţip din toţi bojocii ¡1 avertizez. Nu e vina mea că ai pocnit pe cineva. **Asumă**-ţi con secinţele propriilor fapte!
Mă săgetează cu ochii lui întunecaţi.
— N-ar fi nevoie să-mi asum aceste consecinţe dacă nu ţi-aj fi dat poalele peste cap pentru o tâmpită pe care nu merită să tc înfurii.
Şi uite-aşa, trupul meu reacţionează. Excitarea mea atinge un nivel periculos. Unui tip sexy, cum e Fitz, n-ar trebui să i se permită să rostească expresia asta. Acum îmi imaginez că-mi ridic „poalele" în faţa lui. în minte, îi aud vocea profundă rostind: *Vreau să-ţi smulg chiloţii cu dinţii, Summer.*
— Nu te uita aşa la mine! mă ia Fitz la rost.
Privirea mea o întâlneşte pe a lui.
— Cum mă uit? întreb pierită.
Pulsul meu e periculos de accelerat. îmi tremură genunchii.

— Ştii despre ce vorbesc! sâsâie el. încetează!
— Ce să încetez?
Geme de frustrare. Sunetul ăsta animalic îmi stârneşte un fior fierbinte între picioare, după care se extinde în tot trupul, incendiind fiecare centimetru de piele. Nu mai simt frigul. Aş putea sta complet goală, în tundra siberiană, şi tot m-aş simţi cuprinsă de flăcări. Credeam că ştiu cum e să simţi dorinţă, dar m-am înşelat.
— Nu te mai juca cu mintea mea!
Rosteşte cuvintele cu glas chinuit, tremurător.
__ într-o zi flirtezi cu mine, iar în următoarea te hârjoneşti cu Hunter.
Simt înţepătura vinovăţiei. Drace! Am uitat de noaptea când **Hunter** şi cu mine ne-am cuibărit unul lângă altul, în pat. Ştie şi Fitz despre treaba asta?
— într-o zi spui că suntem cei mai buni prieteni, dar în următoarea stai în faţa mea şi pari că te pregăteşti să-mi iei scula în gură.
în pântec simt o senzaţie aşa de puternică, încât aproape că leşin. O, Dumnezeule! N-aveam nevoie să vizualizez scena tocmai în clipa asta.
Fitz clatină din cap, coborându-şi privirea spre bocancii lui.
— Nu-mi place când cineva se joacă cu mintea altuia. Şi categoric urăsc dramatismele, bombăne el.
— Fitz, ce te supără în clipa asta?
îşi încleştează maxilarele.
— Tipa ar fi putut să te rănească.
Sunt uimită. Despre *asta* e vorba? E îngrijorat pentru siguranţa mea?
— Dar sunt teafără. Crede-mă, pot să mă descurc singură. Sunt bătăioasă.

— Am băgat de seamă.

— De ce n-ai spus aşa de la început? *Summer, nu suport gândul că cineva ţi-ar putea face rău.* Aşa! E simplu. în schimb, ai ţipat la mine ca un nebun, după care te-ai purtat ca şi cum sunt într-o ureche fiindcă mi se pare sexy când te înfurii!

Ridică încet capul.

— Trag adânc aer în piept. Mă cântăreşte cu o privire înfierbântată şi pofticioasă. Zvâcnetul pe care îl simţeam adineauri între picioare apare din nou. Nimeni nu m-a mai privit aşa.Crezi că sunt sexy când mă înfurii?

_____ Da. Ai un vino-ncoace care mă excită la culme. Asta-i
situaţia. Doar pentru că nu eşti atras de mine, nu înseamnă
că...

— Nu sunt atras de tine? mă întrerupe neîncrezător.

Brusc, mă apucă de mână şi îmi lipeşte paJma de şliţul Iui.

— Simţi? Uite ce-mi faci! Când sunt lângă tine, mi se **scoală.** Mereu păţesc asta.

îmi apasă şi mai mult palma pe trupul lui. în gâtlej mi s-a împotmolit un geamăt. Sunt uluită să simt ridicătura umflată şi tare sub mâna mea. E incredibil de mare. De fapt, mă aşteptam să fie aşa. Fitz e un zdrahon. înalt, musculos, umeri laţi, mâini mari... Dar toate astea nu sunt întotdeauna indicii sigure pentru mărimea penisului. Odată, am ieşit cu un atacant. Avea mâini cât labele de urs şi purta patruzeci şi opt la pantofi. Cu toate astea, avea o sculă ridicol de mică.

Genul de sculă care te face să plângi – la propriu – pentru că e deprimant de dezamăgitoare.
Dar în ceea ce-l priveşte pe Fitz, nici vorbă de dezamăgire. Aş vrea să-i cuprind penisul cu degetele şi să-l sug. Dar mă mărginesc să-i frec uşor penisul, pe deasupra pantalonilor. Contactul ăsta scurt îmi smulge din gâdej un geamăt chinuit.
— Crezi că-mi place să umblu cu o umflătură în boxeri, cât e ziua de lungă? Ajunge să sufli în direcţia mea, şi mă excit. Eşti în mintea mea oră de oră, zi de zi.
înghit în sec.
— Dar... Tu mă consideri praf în ochi.
— S-o ia naiba de treabă, Summer! Iar povestea asta? I-am spus-o lui Garrett doar pentru că încercam să mă conving să nu mă dau la tine.
— Pe bune?

,
âSperanţa mă ia în braţele ci... şi mă lasă să cad. Ultimele lui cuvinte îmi provoacă suferinţă. îmi îndepărtez mâna.
— De ce n-ai vrut să te dai la mine?
__ Pentru ca mă scoţi din minţi. E epuizant să te doresc, să tîu pe lângă tine, Summer.
îşi trece degetele prin părul ciufulit.
— Eu sunt un introvertit, iar tu eşti foarte sociabilă. Şi extenuantă. Ţi-am mai spus că eşti extenuantă?
Mă încrunt.
— Eu nu...
— E totul în regulă aici? întreabă deodată Hunter.
Ne răsucim amândoi spre el. Colegul nostru de apartament străbate parcarea, ducându-mi geaca la subsuoară. Mi-o întinde. Chiar dacă acum nu simt

frigul, fiindcă un val de fierbinţeală îmi curge prin vene, mă îmbrac cu ea.

— Mulţumesc, Hunter! Da, totul e în regulă.

Tare aş vrea să mă uit la Fitz, dar mi-e teamă de ce aş putea să văd în ochii lui.

Fitz începe să se îndepărteze. Se duce spre maşina lui.

— Ai grijă ca Summer să ajungă cu bine acasă! îi cere lui Hunter.

Nu aruncă nici măcar o privire în urmă.

O clipă mai târziu, trupul lui uriaş se aşază la volan, motorul prinde viaţă şi Fitz iese din parcare fără să aştepte să i se dezgheţe parbrizul.

Lacrimile îmi înţeapă ochii. Clipesc apăsat şi repede, dar câteva tot mi se rostogolesc pe obraji. Adrenalina descărcată în bătaia din bar îmi părăseşte deodată trupul, ca şi cum cineva ar fi aspirat-o pe toată. în urmă rămâne doar o senzaţie de oboseală.

Hunter mă trage spre el, îmi cuprinde umerii cu un braţ.

— Hei, blondo, nu boci!

«âpâ.

nesc lacrimile.

— Scuze! Cred că e din cauza adrenalinei.

— Te înţeleg, zice pe un ton amuzat. La urma urmei bătut pe cineva în seara asta.

— N-a fost chiar aşa.

Mâna lui o caută pe a mea. îmi mângâie cu blândeţe interiorul palmei.

— Că veni vorba, să ştii că eşti foarte tare! A fost grozav că ai sărit s-o aperi pe Brenna.

E bine că măcar el vede lucrurile aşa.

— Mulţumesc!

Hunter chicoteşte şi adaugă:

— Sunt convins că bătaia asta între fete i-a dat lui Mike destul material ca să se masturbeze.

Mă strâmb, dezgustată.

— Dumnezeule! Sper că nu.

Degetele bătătorite ale lui Hunter îmi mângâie palma, apoi se întrepătrund cu ale mele. Să-l ţin de mână e deopotrivă plăcut şi tulburător. Nu am puterea să mă desprind. în momentul ăsta, îmi folosesc toată energia ca să descifrez tot ce mi-a spus Fitz, înainte să dispară ca măgarul în ceaţă.

Cică îl scot din minţi.

Mă consideră extenuantă.

Mă doreşte, şi totuşi nu vrea să mă dorească.

— Blondo!

— Hmm?

Mintea mea continuă să dea ture, împiedicându-mă să mă concentrez. Sau, mai bine spus, mă împiedică *şi mai mult* să mă concentrez. Pentru mine, deficitul meu de atenţie e deja un handicap.

îmi muşc buza de jos. Clipcsc iarăşi apăsat, ca să-mi s

— Sâmbăta viitoare, zice el.

t > c sâmbăta viitoare?

Nu avem meci. Vrei să ieşim împreună, seara? Să luăm

sovu Intenţiile lui sunt cât se poate de clare. Mă invită la o nrilnire. Şi poate că, dacă Fitz n-ar fi existat, aş fi...

\{â iei, *dracului, la mişto!?* ţipă Selena Gomez, în mintea nica_

Hopa! A început să înjure? De regulă, Selena mea lăuntrică este mult mai cuviincioasă şi stăpână pe ea. Nu permite compor**tamentului** exasperant al tipilor să-i afecteze felul pur şi elegant dea trăi.

Dar Selena are dreptate. Am un tip care nu-şi doreşte să mă vrea şi un altul care e mândru să declare că mă vrea... Iar eu îl

vreau pe *primul!*

De ce?! Pe bune! De ce? De ce l-aş considera pe Fitz o posibilitate? Hunter e superb. Sărută foarte bine. Şi chiar face un efort să fie cu mine, în loc să fugă de mine la prima ocazie.

îmi place Fitz, dar e prea derutant. Pretinde că *eu* mă joc cu mintea lui? A trecut de la a-i zice lui Garrett că nu vrea să aibă de-a face cu mine la a mă ajuta cu examenul meu. După care îmi mărturiseşte că e atras de mine şi, imediat, declară că sunt exte-nuantă, deci de-asta nu putem fi împreună. Aha! Şi *tot eu* sunt cea epuizantă.

Vreau un tip cu intenţii clare. Un tip care depune eforturi şi care se bucură să petreacă timp cu mine. Un tip care chiar *vrea* să mă vrea.

Dacă e nevoie ca Fitz să se lupte cu el însuşi ca să fim împreună, atunci sunt mari şanse să nu lupte niciodată *pentru mine,* dacă va fi cazul.

Ce fată ar alege un băiat ca ăsta

?

îmi sprijin capul de umărul lui Hunter şi las căldi lui său să-mi pătrundă în oasele istovite. îl strâng spun:
— Mi-ar plăcea să luăm cina împreună.

SUMMER

Altădată, mă simţeam judecată de prietenele mele. în cercul meu din liceu era o competiţie acerbă. Inevitabil, asta a dus la şicane, tachinări, luări în derâdere, bârfe pe la spate şi trădări pe faţă. Nici măcar fetelor în care aveam încredere nu le destăinu- iam fiecare aspect al vieţii mele. Sunt de părere că e o regulă bună de viaţă: ţine mereu ascunsă o parte din tine!

Fitz se pricepe de minune la capitolul ăsta, dar duce lucrurile la extreme. Cât despre mine, încă nu stăpânesc felul ăsta de a fi. încă le împărtăşesc prietenelor mele anumite detalii din viaţa mea: dacă m-am sărutat cu cineva, de care tip sunt interesată, dacă mi-a plăcut sau nu o întâlnire.

Dar nu aş recunoaşte că am trecut, în decurs de zece minute, de la a i-o freca unui tip, pe deasupra pantalonilor, la a accepta să ies cu altul la o întâlnire. Dacă i-aş fi mărturisit aşa ceva vreuneia dintre prietenele mele din liceu sau vreunei fete de la Brown, bârfele cum că sunt o stricată ar fi străbătut campusul de la un capăt la altul. Ca să nu mai pomenesc despre mesajele de pe Twitter şi despre mizeriile de pe reţelele de socializare, cărora ar fi trebuit să le fac faţă.În principiu, n-aş avea probleme să mă confesez mamei, dar de data asta sunt prea jenată ca să-i spun ce s-a întâmplat. Nicj nu ştiu cum să formulez ideea. *Bună, mamă! Uri am atins scula unui tip. Hai să vorbim!*

Dar, pentru prima oară în viaţă, cred că am găsit o **prietenă** căreia mă simt în largul meu să-i împărtăşesc toate amănuntele perverse, pe care celelalte prietene ale mele le-ar judeca. Am încredere totală că Brenna nu va încerca să mă facă să mă simt prost în legătură cu faptele mele şi nu se va purta răutăcios.

Aşa că nu mă jenez deloc să-i spun absolut totul.

Cu toate astea, am un regret: că i-am povestit în public.

— Ai atins scula lui Fitz?! ţipă ea.

Nemaipomenit! Ar fi trebuit s-o sun aseară, după ce a avut loc „evenimentul”. Dar am simţit nevoia să-l întorc pe toate părţile. Chiar şi în dimineaţa asta încă mă gândeam la ce s-a petrecut aseară. Abia în seara asta, când am ajuns la arena din Briar, am decis că am nevoie de un sfat. Nici măcar n-a fost nevoie să stabilesc cu Brenna să mergem la meciurile echipei de hochei care se poartă pe teren propriu. Pur şi simplu am ştiut că-i musai. În seara asta o să cunosc câteva dintre prietenele ei. Abia aştept. O să ne întâlnim cu ele la Malones, ca să bem ceva după meci. Brenna m-a asigurat că sunt fete de treabă.

— Nu mai urla!

— Cum naiba s-a întâmplat? întreabă Brenna. Ai plecat din bar ca să te asiguri că e teafar, după bătaia aia. Asta presupune să-l apuci de penis? I-ai băgat mâna în boxeri?

Deodată, prietena mea icneşte.

— I-ai făcut sex oral?

Mă îneacă râsul.

— I-am apucat-o peste pantaloni. Ţi-am mai zis: doar am atins-o.

— Deci n-a fost nicio sculă la vedere?

— Nu.

— Păcat! Pun pariu că are un penis pe cinste.

Fetele din feţa noastră chicotesc. îmi dau seama că am pronunţat de prea muJte ori cuvântul „sculă”. Cea mai curajoasă

din cele două ne priveşte peste umăr, iar eu îi zâmbesc cu sfială.
îmi zâmbeşte şi ea. Cred că sunt în anul întâi de facultate, fiindcă încă au aerul ăla inocent. Brenna coboară vocea.

— Şi cum a fost?

— Foarte intens.

— Mă refer la mărime, Summer. Cum e scula lui? Mare? Mică? Lungă? Subţire? Fericită? Tristă?
Mă aplec şi-mi îngrop capul în poală, tremurând de atâta râs. Când mă liniştesc, o întreb:

— Cum ar putea un penis să fie trist?

— Crede-mă, am văzut câţiva „cârnăciori" trişti la viaţa mea. Bine, putem dezbate mai târziu subiectul mărimii. Ce anume a fost intens?
înghit în sec, amintindu-mi de pasiunea care scânteia în ochii lui.

— Habar n-am. A fost intens, pur şi simplu. După care a devenit stânjenitor.

Brenna se încruntă.

— Cum aşa?

— Tot repeta cum că mă vrea, dar că *nu vrea* să mă vrea. A fost... jignitor.

— Corect! N-ai nevoie de un tip care se lasă greu. Vrei unul care se consideră norocos că te are.

— Exact!

îmi place că gândim la fel în privinţa asta. Am impresia că prea multe fete uită un adevăr esenţial: merităm un partener care să ne ofere totul. E nevoie să se implice sută la sută în relaţie.
Dragostea cu jumătate de măsură nu e dragoste. Dacă un bărbat nu se implică total, atunci e obligatoriu să ieşim din relaţie.

— După cum îţi spuneam, situaţia a devenit ciudată. Apoi ne-a întrerupt Hunter, iar Fitz a şters-o.
Evit s-o privesc în ochi.

— Şi după aia am acceptat să ies la o întâlnire cu Hunter sâmbăta viitoare.

— De Ziua îndrăgostiţilor?

— *Atunci e Ziua îndrăgostiţilor?!*
Ţipătul meu atrage atenţia tuturor din jur. Brenna gesticulează spre spectatori.

— Nu-i nimic de văzut, oameni buni. Bucuraţi-vă de meci!

— O, Doamne! Oare, când mi-a propus întâlnirea, Hunter ştia că sâmbăta viitoare e Ziua

îndrăgostiţilor? şoptesc.

— Mă îndoiesc. Majoritatea băieţilor nu sunt atenţi la genul ăsta de lucruri.

— Are dreptate, se amestecă în discuţie o voce cunoscută.

Mă întorc şi-l văd pe Brooks Weston. Se aşază pe scaunul gol de lângă mine. E însoţit de Jake Connelly, care-şi lasă trupul masiv pe locul alăturat. Părul lui negru e pieptănat pe spate, lă- sându-i la vedere chipul parcă sculptat în piatră. Arată de nota zece. Amândoi poartă hanorace de pe care lipsesc în mod vădit logoul şi culorile Harvardului.

De parcă *aţa* nu dau de bănuit!

Brenna se gândeşte la acelaşi lucru. Le aruncă o privire bănuitoare.

— Aţi venit să vă faceţi lecţiile?

Weston dă din cap, netulburat.

— Bineînţeles. Jucăm iar cu Briar, peste două săptămâni.

Ne face cu ochiul.

r

— Mai bine zis, o să vă batem iar peste două săptămâni.

__ S-o crezi tu! Avem avantajul terenului propriu, îi reaminteşte Brenna.

Weston se mulţumeşte să zâmbească.

Brenna se uită la Jake.

__ Dar tu? Nu ne iei peste picior cum c-o să ne bateţi?

_ O să vă tragem o săpuneală. Nu văd la ce bun să ne lăudăm.

Jake îşi mută privirea asupra mea.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, mă îndoiesc că tipul stia în care zi pică Ziua îndrăgostiţilor. Nu e o dată pe care noi, băieţii, o ţinem minte. Doar dacă avem o iubită.

__ Iubită? repetă Brenna, pe un ton sec. Din câte am auzit, tu nu prea ştii semnificaţia acestui cuvânt.

Zâmbetul lui este al naibii de seducător.

— Te-ai interesat despre mine?

i

— Da' de unde! însă admiratoarelor tale le place să sporovăiască. Am auzit că nu ieşi niciodată cu o fată de două ori la rând.

— Şi ce-i cu asta?

Nu ştiu cum, tipul ăsta e capabil să insufle aroganţă, timiditate şi erotism pur în orice replică, oricât de scurtă.

— Credeţi că ar trebui să-l avertizez despre dată? îi întreb pe băieţi.

— Depinde, răspunde Connelly.

— De ce anume?

Am renunţat să mai urmăresc meciul din arenă. Mă răsucesc spre băieţi, nerăbdătoare să primesc sfatul unui exemplar al genului masculin.

Jake îşi linge buza de jos. Nu-s sigură dacă o face dinadins sau pentru că i s-au uscat buzele. Oricum, gestul lui e foarte sexy.

E cam alarmantă fascinaţia ciudată pe care-o am pentru băiatul ăsta. Nu că l-aş vrea pentru mine, dar sunt pe deplin conştientă de sex-appealul lui. Poate că m-am molipsit de la Brenna

— .Corect! aprobă Weston. Dacă vrei să faci sex cu d spune despre Ziua îndrăgostiţilor. S-ar putea să dea bir cu fu ' dacă află. Sau poate că vrei să fugă?

— Nu ştiu, mărturisesc eu.

Nu încape îndoială că Hunter e superatrăgător. **Cu** el pot ^ vorbesc despre orice, mă face să râd, mă excită. Dar Fitz are u„ anumit efect asupra mea. Să spun că simt fluturi în stomac ar fi prea banal. îmi stârneşte ceva şi în inimă. A naibii să fiu daca sunt în stare să explic ce anume e acel *ceva*|

Rahat! Poate că întâlnirea cu Hunter nu e o idee bună. Adineauri, am susţinut că merit pe cineva care mi se oferă cu totul. Păi, Hunter nu merită acelaşi lucru?

Atâta timp cât Fitz îmi stăruie în minte, e corect din partea mea să mă văd cu altul?

Nu rostesc cu voce tare gândurile astea, pentru că nu vreau ca băieţii de la Harvard să afle că pendulez între colegii mei de apartament. Dar în adâncul meu socotesc că nu e cine ştie ce mare competiţie. L-am dorit pe Fitz din momentul când l-am văzut prima oară, anul trecut. De fapt, cred că astea au fost primele cuvinte pe care i le-am spus iubitei lui Dean. Am arătat spre Fitz şi am zis: „îl vreau".

Şi nu pentru că sunt o răsfăţată care-şi doreşte o jucărie nouă. Fitz nu este o pereche de pantofi Louboutin sau o poşetă Valentino.

Nu-i vorba nici că îl vreau doar pentru că m-a făcut să umblu după el.

În ciuda atirudinii ci la adresa lui, **am conitaut** mai mult decât ar fi cazul.

— Depinde dacă vrei sau nu să i-o tragi, mâ lămurite J^

I. nu- ^»ţii
„ * Uiti u ţj

Chiar dacă totul a început cu atracţie fizică, acum lucrurile stau altfel.

Cred că vreau ceva mai mult. Rahat!

Surprinzător, în meciul ăsta nu se înscriu multe goluri. Jucăm împotriva celor de la Eastwood, rivalul nostru din Ligă. Sunt teribil de pricepuţi la a păstra pucul în afara zonei lor. Ori de câte ori băieţii de la Briar trec de linia albastră, trebuie să profite din plin de ocazie; n-au prea făcut asta în primele două reprize, în plus, echipa Eastwood are un jucător agresiv, care mă scoate din minţi. Deja a provocat câteva îmbulzeli, dar n-au fost atât de serioase încât să atragă atenţia arbitrilor.

— Tipul ăsta e pe placul meu, râde Weston, lângă noi.

O spune după ce hocheistul ăla l-a burduşit bine pe un jucător de la Briar.

— Mi-am zis eu c-o să te îndrăgosteşti de el. Un bătăuş îl recunoaşte întotdeauna pe un altul, spune Brenna, pe un ton suav.

înveselit, Weston întinde mâna şi-i ciufuleşte părul.

— îmi port ren urnele de bătăuş cu mândrie, scumpo.

Pe gheaţă, bătăuşul de la Eastwood tocmai i-a furat pucul lui Matt Anderson, după ce l-a împins pe fundaş în mantinelă. Preia pucul şi zboară spre poarta noastră, urmat de coechipierii lui.

Iritarea mă împinge să mă ridic.

— Uf! îl urăsc pe tipul ăsta! Cară-te! urlu eu la el. Nimeni nu te vrea aici!

Jake şi Brenna pufnesc simultan, apoi se încruntă unul la celălalt, ca şi cum e inacceptabil să reacţioneze atât de asemănător. Weston mă întreabă:

— Hei, ştii cine e tipul, nu?

— Nu.

Nu-i pot zări numărul şi mei numele de pe tricou T«» - *ot cc
ţi ţi u
e ca-l urase.

— E Caspcr Cassidy. A învăţat la şcoala pregătitoare di n Grcenwich, răspunde el, numind şcoala la care a învăţat şi f ratc j meu Dean.

Am fost şi eu la Greenwich când eram în clasa a noua, dar m-am transferat la Roselawn, pentru că volumul de **muncă** era prea mare. Greenwich acordă o importanţă mult mai mare studiilor decât Roselawn. De fapt, în mediul şcolilor pregătitoare Roselawn are reputaţia unei şcoli de petrecăreţi. Elevii de acolo sunt îndeajuns de bogaţi încât îşi permit să-şi cumpere admiterea la facultate, aşa că nimeni nu e din cale-afară de preocupat de note.

în ciuda faptului că tata a tras nişte sfori ca să ajung la Briar, sunt mândră că măcar am fost admisă la Brown pe propriile mele puteri. Media mea nu era cine ştie ce, dar am compensat desfăşurând multe activităţi extracurriculare şi făcând serviciu în folosul comunităţii.

— Pe bune? mă minunez, uitându-mă mai bine la bătăuş.

Dar sunt prea multe tricouri îngrămădite în spatele porţii.

— Ăla e Casper Cassidy? Şi-a injectat hormoni de creştere? Pare uriaş.

— Nu. Mereu a fost aşa de masiv, zice Weston.

Mă răsucesc iar pe loc. Găsesc cu cale să-i informez:

— La un chef din Greenwich, am jucat Şapte Minute în Rai cu Casper. M-a satisfăcut cu degetul, într-un dulap. Crede-mă, pe atunci nu era aşa de mare.

Connelly începe să râdă.

— Pe bune că eşti culmea, Di Laurentis! Spui tot ce-ţi vine la gură. Nu te deranjează deloc să recunoşti chestia asta, aşa-i?

— Nu.Şi dc cc ar deranja-o? intervine Brenna. Adicâ fetele nu ju voie să focă sex?

|akc arborează un zâmbet ironic.

— Jcnsen, indiferent ce-aş spune, tot ai sări să mă contrazici.

— Nu e adevărat! sare prietena mea.

— Exact asta faci acum.

— Pentru că mă iriţi, i-o întoarce Brenna.

— Ce coincidenţă! o ironizează el. Şi tu mă iriţi pe mine.

O exclamaţie care se ridică din mulţime le întrerupe cearta.

Nu mă uitam spre gheaţă, aşa că nu ştiu ce s-a întâmplat, dar când văd sânge pe gheaţă, mă clatin pe picioare.

— Fir-ar să fie! Fitz a păţit ceva, spune Brenna. Ce naiba s-a întâmplat?

Nici ea nu a fost atentă la meci.

O fată aşezată în rândul din faţa noastră ne lămureşte:

— L-a lovit pucul în faţă.

— Ce?!

îmi simt inima-n gât.

— A vrut să blocheze şutul lui Cassidy, explică Weston. Şi pucul a deviat.

— Dar avea vizieră, intervin eu.

— Probabil că viziera l-a tăiat pe faţă, spune Jake, cu un ton mohorât.

— E teafăr, ne anunţă Weston. Nu arată prea rău.

Se aude fluierul arbitrului. Jucătorii s-au împrăştiat. Vad stropii roşii care pătează albul gheţii. Nu e chiar aşa de mult sânge cum am crezut. Chiar şi aşa...

Panicată, îl caută din ochi pe Fitz. îl văd pe banca celor de la Briar. O femeie – probabil medicul echipei – îi dă capul pe spate şi apasă o compresă în colţul ochiului drept. Deci ochiul e teafăr. Mă cuprinde uşurarea.

Fitz discută cu doctoriţa. Gura i sc mişcă, iar truDul r« r[Ul] mai ci-j vibrează din cauza frustrării. Vrea să se întoarcă pe ghe^ ^ femeia clatină din cap. Potriveşte iar **compresa. Stomacul** ₘ, întoarce pe dos când observ firicelul de sânge care-i **curge j*** ₀ parte a feţei.

— Are nevoie de copci, spune Brenna, necăjită. Fitz gesticulează spre tabela de scor, probabil ca să atragi atenţia asupra cronometrului. Au mai rămas opt minute d]ₙ repriza a treia. E hotărât să revină pe gheaţă. Doctoriţa datină iarăşi din cap, neînduplecată. Apoi antrenorul Jensen strigă ceva şi Fitz se ridică.

încă îmi simt inima cât un purice. Fitz se pregăteşte să părăsească arena. Loveşte furios mantinela, după care dispare în tunelul care duce spre vestiare.

Deja m-am ridicat. Mă îndrept spre culoaruJ dintre scaune.

— Pe mai târziu, spionilor! le strig băieţilor de 1a Harvard. Vino, Bee!

Mă aştept să se opună, să insiste că trebuie să vedem cum se încheie meciul, dar sunt uimită s-o văd coborând scările în urma mea. Ieşim din patinoar. O privesc implorator.

— Poţi să mă strecori în vestiar sau în cabinetul medical? Vreau să fiu sigură că e teafăr.

Prietena mea dă din cap. Privirea ei s-a îmblânzit.

— Bineînţeles! Te înţeleg.

Merge în faţa mea, iar eu măresc pasul, ca să mă ţin după ea. Când ajungem în faţa unei uşi cu acces prin cartelă, Brenna scoate una din poşetă şi o ridică în dreptul dispozitivului. Se aprinde un led verde. Reuşim să intrăm. Când eşti fiica antrenorului, te bucuri de unele avantaje.

Doctoriţa iese din vestiar exact în clipa în care noi ne apropiem de el.

_ Buna, Alcx! o salută Brcnna. Cum sc simte Fitzy?

Femeia – Alcx – îşi masează puntea nasului, cu gesturi care exprimă iritarea.

— La nivel fizic e bine. I-am pus copci. Dar i-ar prinde bine o schimbare de atitudine. Taică-tău i-a spus că, pentru el, meciul s-a terminat.

Brenna dă aprobator din cap.

— Normal! Conducem cu două goluri.

Face un gest în direcţia mea.

— E-n regulă dacă Summer se duce la el, să vadă cum se simte?

Alex mă cercetează pentru o clipă. Este scundă, îndesată, cu trăsături ascuţite şi cu maxilarul îngust, dar în ochi i se citeşte bunătatea. în cele din urmă, dă din cap.

— Să nu stai mult! îmi spune ea. Brenna, dacă tatăl tău întreabă, nu v-am văzut pe niciuna din voi.

— Eşti tare, Alex!

Cum dispare doctoriţa, Brenna îmi zâmbeşte poznaş.

— Rămân aici, ca să ţin de şase. Dacă apare cineva, o să fac ca o bufniţă.

îmi înăbuş râsul.

— E un plan imbatabil, îi zic, întinzând mâna spre clanţă.
Când intru în vestiar, îl găsesc complet gol. Nici urmă de
Fitz. Doar banchete lucioase, dulăpioare capitonate şi un iz slab de transpiraţie şi de şosete purtate. încăperea miroase mult mai bine decât alte vestiare în care am păşit. Facilităţile echipei de hochei de la Briar se pot lăuda cu un sistem de ventilaţie la care alte echipe doar visează.

— Zgomotul duşului îmi atrage atenţia. Privesc uşa din capătul opus al încăperii. De acolo ies rotocoale de aburi, dar nu văd lumină. în spatele uşii e beznă deplină.Fit*?
Se scurg două clipc dc tăcerc.
Apoi îi aud vocca înăbuşită.
— Summcr?
— Da, eu sunt. Vin la tine, OK?
Trec pragul şi sunt întâmpinată de aburi. După câteva cunde, ochii mei se obişnuiesc cu întunericul. Disting ₀ siluetă masivă în cabina cea mai apropiată. Habar n-am de ce, nu aprind lumina. Dacă vrea să facă duş pe întuneric, cine sunt eu să-| opresc?
Mă apropii încet. întrezăresc în semiobscuritate tatuajele şi abdomenul lui ferm. Când îmi dau seama că e gol puşcă, mi se usucă gura. Singurul obstacol între trupul gol al lui Fitz şi mine e o uşă batantă. Tot ce am de făcut este s-o împing, şi l-aş putea admira cu totul...
Vocea lui răguşită îmi întrerupe gândurile.
— Ce-i cu tine aici?
— Voiam să văd dacă eşti teafar. Ochiul tău e bine?
— Da, mormăie el.
închide robinetul şi se apropie de uşă. Inima mea îşi triplează numărul bătăilor. Stropi de apă se scurg pe pieptul lui gol, peste tatuaje şi picură printre pectorali. întinde un braţ musculos în direcţia mea. Uit să respir. Oare vrea să-
Aha! Nu vrea decât să ia un prosop. Da, clar că asta vrea.
înghit în sec. Fitz îşi înfăşoară prosopul în jurul mijlocului şi iese din cabină, apoi rămâne locului. Zăbovim amândoi în întuneric, privindu-ne. Aerul e în continuare fierbinte şi înăbuşitor din pricina aburilor a tensiunii.

Tensiune sexuală, de genul „Dumnezeule! Băiatul ăsta se uită la mine ca şi cum mi-o trage chiar în clipa asta”.
încerc să dau înapoi, dar constat că mi s-au înmuiat genunchii. înainte de-a veni încoace, nu prea am stat să mă gândesc.
A părăsit gheaţa în toiul unui meci intens şi solicitant. Are dureri pentru că a încasat un puc în faţă. Probabil că încă e sub influenţa adrenalinéi.
Fitz e periculos.
Nu mă tem pentru siguranţa mea. Mă tem pentru sănătatea mea mintală.
Pe trăsăturile lui joacă umbre. îşi umezeşte buza de jos. îşi trece degetele prin părul umed. Apoi vorbeşte cu o voce îngroşată, care-mi stârneşte fiori.
— Ar trebuie să pleci.
îmi simt inima în gât.
— Şi dacă nu plec? mă trezesc întrebând.
îmi tremură vocea.
Se apropie încetul cu încetul, până când mă trezesc cu spatele lipit de perete.
— Dacă nu pleci, probabil c-o să te sărut, îmi spune fără ocoliş.
Nu mă simt în stare să-i răspund. înghit iar în sec. Degeaba! N-am niciun pic de salivă în gură. îmi simt gâtlejul ca iasca. Inima mea o ia la goană. Jur că, dintr-o clipă-ntr-alta, o să-mi sară din piept.
Fitz îşi apleacă fruntea. Cuvintele lui mi se rostogolesc în ureche.
— Ce zici, Summer? Vrei să te sărut?
Este cea mai sexy întrebare pe care am auzit-o în viaţa mea; şi îmi este adresată de cel mai sexy băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Găsesc puterea să-mi

ridic capul şi să-i întâlnesc privirea. E prea întuneric ca să-i disting limpede trăsăturile, dar nici nu am nevoie. Ştiu exact ce simte în clipa asta. Şi eu simt acelaşi lucru.

— O dorinţă fierbinte, nestăpânită.Da sau nu? şopteşte cl. în sfârşit, îmi regăsesc vocea.

Da

!FITZ

Sunt în limbă după fata asta.

Ar fi trebuit să insist să plece din vestiar. Coechipierii mei ar putea da buzna aici în orice moment. Când doctoriţa Alex m-a silit să părăsesc gheaţa, ca să-mi pună copci, nu mai rămăsese mult din meci.

Dar, deşi raţiunea îmi spune că nu e o idee strălucită, nu mă pot opri. Tot ce e în jurul meu dispare. Când trag aer în piept, inspir doar mirosul lui Summer şi parfum Chanel No. 5.

La naiba! Am nevoie de sărutul ei şi basta! Şi ea are nevoie. Altfel, nu ar fi spus „da".

îi cuprind ceafa în palmă. Degetele celeilalte mâini se încurcă în părul ei. E moale ca mătasea.

— Colin...

Să-mi aud numele rostit de buzele ei mă îndeamnă să nu mai pierd timpul.

îmi aplec capul şi-mi apăs buzele pe ale ei. Summer scoate cel mai dulce sunet din lume. Un geamăt moale, excitat. Apoi preia controlul. E rândul meu să gem. Când limbile ni se întâlnesc.

mâ simt ca clcctrocutat. Fiorul ăsta îmi prăjeşte **creierul** tj.^ face mâinile să tremure.

Are gust de Cola şi de mentă, iar buzele ei sunt al **naibii** dc moi. Stăm pe întuneric. Ridică un picior şi-l petrece pc dupi mijlocul meu. Şi habar n-am dacă o face dinadins, dar laba pi ciorului ei trage prosopul, făcându-l să cadă pe podea.

Gura ei se desprinde dintr-odată de a mea.

— Ţi-a evadat scula, mă informează ea.

îmi înăbuş râsul.

— Da.

— Super! zice amuzată. Voiam să mă asigur că eşti **la curent**

Privirile noastre se întâlnesc. îşi sprijină o palmă pe pieptul

meu gol. în acelaşi timp, erecţia mea îşi face simţită prezenţa tot mai mult. E ca o sabie aflată între noi, împungând-o în burtă.

Degetele ei alunecă în jos câţiva centimetri, apoi se opresc când îmi ajung în dreptul mijlocului. în ciuda fierbinţelii jilave care stăruie în aer, tremur tot.

Mâna ei se opreşte.

— Ţi-e frig?

— Nu.

Savurez tatonarea înceată, chinuitoare a mâinii ei pe pieptul meu. Degete delicate îmi mângâie pielea, după care coboară mai mult.

— Mai ţii minte că, în seara când ne-am întâlnit, te-am tachinat să-mi arăţi scula? murmură ea.

De data asta, râd de-a binelea.

— Cum aş putea să uit?

Summer înclină capul, iar părul mătăsos i se revarsă pe un umăr.

— Ai spus că nu-ţi arăţi scula oricui.

— Corect!

— Deci sunt specială.

— Foarte specialii.

Degetele ci îmi cuprind penisul, care zvâcneşte dureros. Imediat. sunt străbătut de o undă de şoc, iar capul penisului se umezeşte instantaneu. Isuse! Cât de excitat sunt!

îşi trece de câteva ori degetele peste penisul meu. Mă trage mai aproape şi-şi lipeşte iar buzele de ale mele.

Gem, impingându-mă în pumnul ei strâns. îi umplu gura cu limba mea. Sărutul nostru e cel mai fierbinte din câte au existat vreodată. Mă pierd din nou în ceaţă. în ea. Abia dacă mai simt durerea din ochiul lovit. în clipa asta, o sărut pe Summer, iar ea îmi mângâie penisul. Simt c-am ajuns în rai.

îi cuprind sânii în palme, pe deasupra puloverului subţire, cu decolteu în V, iar raţiunea mea se topeşte. Chiar şi prin sutien, îi simt sfârcurile – muguri mici şi tari, care-mi lasă gura apă de dorinţă. Dintotdeauna mi-au plăcut sânii, iar acum sunt înnebunit să-i sug pe ai ei. Imaginea din mintea mea îmi smulge un geamăt. Mângâierile ei se înteţesc şi, exact când îmi zic că n-aş putea să mă simt mai bine de-atât, Summer îmi dă mâinile în lături şi se lasă în genunchi.

— Lasă-mă să te fac să te simţi bine!

Cobor privirea, dar e greu să-i zăresc expresia. E prea întuneric. însă percep chiar şi cea mai mică senzaţie. Gura ei fierbinte şi umedă îmi cuprinde scula.

— Of, la dracu! gem prelung.

Mă suge până la capăt, după care parcurge drumul în sens invers, cu limba. Stăruie pe capătul

umflat, după care urcă din nou, iar eu mai că-mi pierd cunoştinţa.

— Doamne! Ah! Cât de bine e...

Geamătul ei reverberează peste tot în jurul meu. Jur că-l simt până în vârful degetelor de la picioare. Mă suge mai tare, îmi dezmiardă penisul cu degetele. Limba ei mă înnebunqte

.llndcva, departe, parcă aud nişte clopote de aJarml. Oprite u> mi avertizează ele. Dar e imposibil să ma opresc. Capul blond lui Summer se mişcă în sus şi-n jos. Degetele mele s-au afundat în părul ei, dar nu preiau controlul. O las în ritmul ei. Am încredere în ea că mă va duce la orgasm.

Şi reuşeşte. Mă suge tot mai tare şi mai iute, iar testiculele mele palpită, în timp ce capul penisului începe să mă furnicc Apoi... sunt pe culme!

— îmi dau drumul! o anunţ înăbuşit.

Nu-şi desprinde buzele de scula mea. îmi muşc degetul mare, ca să nu gem prea tare. Apoi, împingându-mi şoldurile, ejaculez în gura ei. Summer soarbe până la ultima picătură. Tremur de plăcere.

Când se ridică în picioare, o trag la pieptul meu şi-mi sprijin bărbia pe umărul ei. încă nu mi-am revenit după orgasm.

îi zic:

— Aveam nevoie de aşa ceva.

— **Ştiu.**

Mă sărută pe piept şi-mi apucă din nou scula, mângâind-o cu blândeţe.

Tremurul nu mă mai părăseşte.

— Mă omori.

Râsul ei îmi gâdilă clavicula.

— Scuze! Pur şi simplu îmi place să te ating.

După o pauză, adaugă:

— Cred că ar trebui să plec.

— Da.

— Dar nu vreau să plec.

— Nici eu nu vreau.

O simt cum se înfioară. Mă sărută din nou.

— Ce s-a întâmplat aici, Fitz?

îmi vine să-i zic: *Mi-ai supt scula ţi mi-ai luat minţile, asta ₛ-a-ntJmplatAnsâ* pricep ce vrea să spună. Vrea să ştie ce înseamnă *asta.*

— Eu...

— Uhu-huu! Uhu-huu!

Capul meu zvâcneşte în sus. Ce s-a auzit? O bufniţă?

— Rahat! strigă Summer. Semnalul!

— Care semnal?

— Brenna e în hol. Am rugat-o să ţină de şase, ca să nu mă prindă careva pe-aici.

Imediat ce termină de vorbit, auzim voci şi paşi. Coechipierii mei vin încoace, prin tunel.

Ia repede prosopul de pe podea şi mi-l înnoadă în jurul taliei. Degetele ei îmi ating scula, în treacăt, iar eu îmi stăpânesc un geamăt. încă am erecţie.

îi arăt o uşă aflată în capătul opus al încăperii.

— Acolo e sala de sport. Dac-o iei pe-acolo, o să ajungi la birourile antrenorilor, unde există o altă ieşire spre arenă.

Paşii devin tot mai zgomotoşi. Sunt însoţiţi de voci însufleţite şi de râsete. Coechipierii mei par fericiţi, deci am câştigat meciul.

Summer încă nu se urneşte din loc.

— Trebuie să pleci. Repede! înainte să intre băieţii aici şi să-nceapă să se dezbrace.

Ezită.

— Fitz, trebuie să terminăm discuţia asta.

— O să discutăm, o asigur. Dar nu aici. Acasă.

îşi muşcă buza de jos.

— Brenna şi cu mine ne întâlnim la bar, cu nişte prietene.

— Atunci, vom vorbi la bar. Sau după aia. Dar acum trebuie să dispari.

Summer dă din cap. Se ridică pe vârfuri, mă sărută pe obraz şi pleacă.

Sunt un laş. După meci, nu o caut pe Summer, n-o iau sprc Malones şi nici spre casă.

Urc în maşină şi plec spre Boston, ca un nemernic. Toamna trecută, prietenul meu Tucker a cumpărat un bar acolo. îl ajut cu renovarea. Ne pregătim pentru marea deschidere, care va avea loc în noiembrie. Nu mă mir că în clipa asta singura persoană căreia vreau să mă confesez este Tuck. Mi-e uşor să vorbesc cu el. E un tip cu capuJ pe umeri. în plus, dă sfaturi cât se poate de bune, şi exact de asta am nevoie acum.

Când ajung la ieşirea de pe autostradă, îmi sună telefonul. Maşina mea e un model mai vechi şi nu are bluetooth, aşa că trebuie să pun mobilul pe speaker. Dacă nu ar fi apărut numărul mamei pe ecran, probabil că n-aş fi răspuns. Dar nu-i deloc o idee bună să nu-i răspund mamei.

— Colin, scumpule! Eşti bine?

Aud îngrijorarea din tonul ei.

— Mă simt foarte bine. De ce nu m-aş simţi OK?

— Unchiul tău, Randy, a fost aseară la meci şi mi-a trimis pe telefon o poză cu faţa ta!

— Mamă, e de-ajuns să spui „poză"; nu-i nevoie să adaugi „pe telefon".

— Dar a trimis-o de pe telefonul lui pe telefonul meu.

— Da, dar...

Şi mă opresc. *Nu te agita pentru fleacuri, frate!* Mama nu e chiar bătrână. Prin urmare, nu are nicio scuză pentru ignoranţa ei cu privire la tehnologie. Dar, în acelaşi timp, n-o scoţi din ale ei, aşa că e inutil să te contrazici cu ea.

încă foloseşte un BlackBerry!

— Pe cuvânt că sunt bine. Mi-au pus copci, iar acum sunt ca nou.

— **Câte** copci?

— Doar două.

— Bine.

îngrijorarea dispare din vocea ei. Din nefericire, e **înlocuită** de supărare.

____ E numai vina lui taică-tău!

Iar o luăm de la capăt?!

— De ce spui asta?

Habar n-am de ce îi cânt în strună. Deja cunosc răspunsul.

— Pentru că te-a obligat să joci hochei.

— Nu m-a obligat. îmi place hocheiul. Dar e ca şi cum aş vorbi cu pereţii.

— Ce cretin egoist e omul ăsta! se vaită ea. Spune şi tu, Colin! Nu ţi se pare jalnic că un om în toată firea încearcă să trăiască prin fiul lui?

Strâng din dinţi. N-are rost s-o rog să înceteze. Şi cu tata e la fel. Ăştia doi nu încetează niciodată cu tâmpeniile.

— în altă ordine de idei – zic eu, încercând să schimb subiectul –, interviul pentru slujba mea a mers super.

— Ai avut un interviu? Pare mirată.

— Da.

O pun repede la curent cu jobul şi cu Kamal Jain. Ies de pe autostradă şi opresc la un semafor.

— Cred c-o să-mi spună ce a hotărât după evenimentul caritabil din New York.

— Ce hotărâre să mai ia? E *limpede* că tu qti cel mai bun candidat, răspunde ea, cu genul de încredere

nestrămutată pe care numai o mamă o poate avea în fiul ei.

Mulţumesc, mamă!Virez pe strada unde se găseşte barul lui 7'uck fi lemnaliz^ Ocup ultimul loc liber de parcare.

— Am ajuns la prietenul meu. Trebuie să fac o parcare |atc rală. Te sun spre sfârşitul săptămânii.

— Bine. Te iubesc!

Oare mă iubeşte? Uneori, am dubii.

— Şi eu te iubesc!

încheiem conversaţia. Trăiesc aceeaşi uşurare copleşitoare pe care am simţit-o săptămâna trecută, când am închis telefonul după un apel cu tata.

Cobor din maşină şi mă zgâiesc la firma de neon care străluceşte la intrarea în barul lui Tuck. La uşă s-a format o coadă. E clar că-i merge afacerea. Mă bucur pentru Tuck!

îi trimit un mesaj.

EU: *Frate, sunt în faţa barului tău. Doar n-o să mă laşi să îngheţ la coada asta?!*

Apar trei puncte săltăreţe – deci Tucker tocmai tastează un răspuns.

TUCK: *Sunt sus. Urcă! Pe viitor, spune-i bodyguardului numele tău şi o să te lase să intri. Eşti pe lista cu oaspeţi permanenţi.*

Tare! Sunt VIP.

Intru şi o iau la dreapta. Ajung la o uşă îngustă. Cu un bâzâit, se deschide în momentul în care păşesc în faţa ei. Ştiu că Tucker m-a văzut pe camerele video. Eu l-am ajutat să pună la punct sistemul de supraveghere. Acum îl poate controla complet de pe telefonul lui. Prietenul meu ia siguranţa foarte în serios. Fetiţa lui şi mama acesteia sunt cele mai importante persoane din viata lui.

— Salut! îi zic când intru în apartamentul de la etajul al doilea.

Tuck mă salută şi ci. O ţine pe Jamie sprijinită pe o coapsă – GaaaJ strigă fetiţa când mă vede. E unul dintre

cei mai frumoşi bebeluşi pe care i-am văzut vreodată. E genul de copil care apare în reclamele pentru scutece şi pe etichetele borcanelor cu mâncare pentru cei mici. A moştenit tot ce-i mai bun de ia ambii părinţi – care sunt dezgustător de atrăgători. Mai ales maică-sa, Sabrina.
Jamie deschide gura trandafirie ca un boboc şi-mi zâmbeşte larg, cu gingii ştirbe. întinde mânuţele în direcţia mea. Tuck oftează.

— Fata asta cerşeşte atenţie de la toţi.

întind braţele, iar micuţa – care are şase luni – aproape că face un salt spre ele.

— Ei, nu mă deranjează. Ce mare s-a făcut, omule!

— Ştiu. Jur că mă uit în altă parte vreo cinci secunde, iar când o privesc din nou, e de două ori mai înaltă.

Jamie gângureşte fericită în braţele mele. Degetele ei bon- doace îşi foc de lucru cu barba mea. îi place textura şi este atrasă de culori. Ultima oară când am văzut-o, era fascinată de tatuajele mele.

— Eşti sigur că nu te deranjează că m-am oprit pe la tine? Tucker încuie uşa.

— Normal că nu. Eşti binevenit aici oricând, frate.

— Unde-i Sabrina?

— La un grup de studiu.

— Aşa de târziu?

E aproape zece seara.

— Da. Femeia asta munceşte pe brânci. Din tonul lui răzbate o mândrie profundă.

Sabrina studiază Dreptul. Sincer vorbind, habar n-am cum de reuşeşte să fie mamă în timp ce învaţă ca să devină avocat. Din fericire, ea şi Tuck au ajutoare. în decembrie, mama lui s-a

mutat aici, tocmai clin Texas. lecuieşte într-un apartament afl₃ₜ la câteva străzi distanţă.

— Maică-tii îi place în Boston? mă interesez.

___ Urăşte frigul din adâncul sufletului.

Rânjesc. îmi închipui că luna februarie în Texas e **ca** un pa/a. dis tropical, în comparaţie cu iernile geroase din New England

— Dar din apartamentul ei are o privelişte superbă spre râul Charles. Zice că-i place. în plus, îşi poate vedea nepoata ori de câte ori vrea, aşa că e fericită. La fel şi noi.

— Se pare că lucrurile s-au aranjat cum nu se poate mai bine.

Tucker dă din cap. I se luminează toată faţa când se uită Ia fiica lui. Fetiţa continuă să-mi exploreze obrazul cu degetele ei micuţe. Ţipă ori de câte ori întâlneşte un fir de păr ţepos.

— Vrei o bere? mă întreabă el.

— Sigur. Dar numai una. Mă întorc în noaptea asta.

— N-avem decât doze. în ultimul timp, Jamie dărâmă toate lucrurile de pe blatul de bucătărie. Am adunat cioburi de pe podea de-atâtea ori, că până la urmă am luat o hotărâre: acum suntem o familie care bea bere la doză.

— E bună şi doza, îl asigur eu.

încă ţin copilul în braţe. Iau doza de Peak IPA şi ne aşezăm pe canapea.

Apartamentul este open-space. Are sufragerie într-o latură, bucătărie într-alta şi loc de servit masa în colţul îndepărtat. Ferestrele uriaşe oferă o privelişte frumoasă spre locul de joacă de vizavi, iar sufrageria e legată de dormitoare printr-un hol. L-am ajutat pe Tuck să renoveze una dintre camere pentru Jamie. Mă aşez pe

pernele canapelei şi o las pe Jamie în poala mea. Mă întreb de ce nu e în camera ei.

N-ar trebui să meargă la culcare?_ Tocmai mâ pregăteam să-i dau să mănânce. De fapt, cu irri/eci dc secunde înainte să intri, ppa din toţi plămânii. Cu trei secunde înainte să apari, s-a calmat.

— Mincinosule! îngeraşul ăsta frumos n-ar putea ţipa din toţi plămânii, ripostez eu, gâdilând-o în talpă. Uite ce dulce şi liniştită este!

încântată, Jamie gângureşte.

— Las-o baltă! Se dă dulce şi liniştită pentru că eşti tu aici. în viaţa reală, e o adevărată teroristă. Nu-i aşa, iubito?

Copila se uită la tatăl ei cu adoraţie pură.

Tuck se dă bătut numaidecât.

— îmi retrag cuvintele, îi spune fiică-sii. Nu eşti o teroristă. Fitz, ocupă-te de prinţesă, cât îi pregătesc eu biberonul!

Nu e deloc greu. O legăn pe Jamie pe genunchi şi-i gâdil burtica, pe deasupra combinezonului roz, în vreme ce ea scoate cele mai dulci sunete. Drace! Copila asta te dă pe spate!

— Ia zi, care-i treaba? strigă Tucker din bucătărie. De obicei, nu apari din senin. Mai ales într-o seară când ai meci. Apropo, şutul pe care l-ai încasat în ochi a fost dur.

— Ai văzut faza?

— Da, la televizor. Butonam între meciul tău şi meciul lui Garrett. încă n-au terminat. Sunt în repriza a doua.

— G. joacă în seara asta?

Privesc spre televizor. Pe ecran se derulează o reclamă pentru un detergent de rufe.

— Da, are o serie de meciuri în deplasare. în seara asta are meci împotriva celor de la Los Angeles.

— Care-i scorul?

— Doi la doi. G. se descurcă bine.
— A dat un gol? mă interesez eu.
— Nu, doar o pasă de gol.
Super!Sunt bucuros că Garrctt arc un sezon reuşit la cchip$_{a}$ j, Boston. Este din calc-afară de talentat. în plus, c un tip $_{Ono}$j Fireşte, puţin fudul. Isteţ, fără doar şi poate. Are o inimă mar$_{c}$ ţ$_{l}$ e un prieten de nădejde.
Accentul sudist tărăgănat se face auzit în glasul lui Tuckcr.
— Drace, Fitz! Iar mi-ai distras atenţia! mă ceartă el. De ce nu eşti la Malones, să sărbătoreşti victoria?
Ridic din umeri.
— Nu aveam chef de aglomeraţie.
— Bine, dar atunci de ce nu eşti acasă?
Pentru că locuiesc cu o tipă care mi-a făcut sex oral azi, fi nu /tiu cum să mă port cu ea.
îi răspund:
— E... complicat. Sora lui Dean locuieşte cu noi.
— Da, am auzit.
Tonul lui Tuck este precaut.
— Cum merg lucrurile?
— Binişor.
Mă eschivez. Sărut obrajii lui Jamie, ceea ce o face să chicotească. Dar nu durează mult până când bebeluşul care-mi serveşte drept scut mi-e luat din braţe.
— Eşti gata, micuţo? spune Tuck. Mămica a pompat lăpti- cul ăsta delicios pentru tine.
Pufnesc zgomotos.
La vederea sticlei, Jamie se luminează toată. Câteva secunde mai târziu, suge fericită tetina biberonului. Cu

o pernă proptită sub cot şi cu fetiţa în braţe, Tuck îmi zâmbeşte.

— Fata încă e interesată de tine? întreabă el.

— Jamie? Da, mă iubeşte.

Prietenul meu îşi dă ochii peste cap.

— Vorbesc despre Summer Di Laurentis. îmi amintesc că iarna trecută îţi făcea avansuri. Mai e cazul?

4

— Da.

Tucker parc că se străduieşte să nu râdă.

— Pricep. Sentimentele sunt reciproce?

După o clipă, dau afirmativ din cap.

Prietenul meu zâmbeşte cu toţi dinţii.

— Şi atunci, care-i problema? îţi faci griji despre cum o să reacţioneze Dean?

— Nu. Eu... Nu ştiu dacă vreau s-o apuc pe drumul ăsta.

Atunci, poate că n-ar fi trebuit s-o laţi să ţi-o sugă în seara asta.

Poate că nu, dar e limpede că-mi pierd controlul când vine

vorba despre Summer. Mă împinge să fac nişte lucruri care nu-mi stau deloc în fire. Bine, de fapt, nu mă *împinge.* Se întâmplă pur şi simplu. Am lăsat-o să-mi iacă un oral în *vestiar**. Oricine ar fi putut să dea peste noi. Pentru mine, un om care urăşte afişarea afecţiunii

în public, spectacolul şi atenţia, sexul în public nu se numără printre cele mai fierbinţi dorinţe ale mele.
E nostim! Chiar ieri, îmi spuneam că, dacă Summer o să se mai dea la mine, o să ignor pretenţia lui Hunter de-a o avea numai pentru el. Acum intenţiile ei faţă de mine sunt clare. Nu vrea să fim doar prieteni. Faptele ei din seara asta au dovedit-o din plin.
în schimb, în loc să o revendic pentru mine, am şters-o.
îmi trec degetele prin păr.

— Şi Hunter e în limbă după ea, îi spun lui Tuck.

— Aha!

— Mda. Iar Summer l-a sărutat de Anul Nou.

Sprâncenele lui saltă.

— Zău?

— Dar în seara asta...

Mă opresc.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit în vestiar, după ce mi-au pus copci. Nc-am - i saru-tat. Şi ceva mai muJt.

— Defineşte „ceva mai mult”!

— Mi-a făcut un oral chiar acolo.

Tuck tresare, uluit. Tetina iese din gura lui Jamie. Fetiţa ţipă frustrată.

— Uf! Scuze, micuţo! Mănâncă liniştită! Tăticul e un mar nătâng.

— Nătâng? mă amuz eu.

— Ţine-ţi gura! Tu eşti un nătâng şi mai mare. Ai auzit, scumpo? Unchiul tău, Fitzy, este regele nătângilor.

îi apropie tetina de buze, iar ea o înhaţă imediat. Apoi Tuck se încruntă la mine.

— S-a întâmplat în seara asta?

Dau aprobator din cap.

— Deci, în loc să rămâi cu fata care ţi-a sup...

Tucker tace, uitându-se la Jamie. îşi reformulează ideea.

— în loc să stai cu fata care ţi-a făcut chestia aia, tu vii aici?
Simt cum vinovăţia mă arde pe dinăuntru. Rahat! Cât de tâmpit sunt! Fata aia frumoasă, superbă, a îngenuncheat pe gresie, pentru mine, ca să mă facă fericit. Ar trebui să-i scriu un mesaj de scuze, chiar în clipa asta.
— Niciodată nu mi-am închipuit că eşti laş.
— De obicei, nu sunt, îi zic posac.
Tucker ia o cârpă mică şi şterge gura lui Jamie. Se uită la ea cu atâta dragoste, încât simt o scânteie de invidie. Mă întreb cum e să iubeşti pe cineva aşa de mult.
— Nu ştiu cum să procedez, Tuck. Summer vrea să vorbim... despre „noi doi", cred... Şi n-am deloc idee ce să-i spun.
Fruntea lui se încreţeşte.

— Adică nu ştii cum s-o trimiţi la plimbare, nu? Deci nu vrei să fiţi împreună?
— Nici dc asta nu sunt sigur. Summer e... E copleşitoare, trate.
____ Copleşitoare? Cum adică?
Mă sugrumă o senzaţie de neajutorate.
— E prea... E de toate! E prea frumoasă. Are prea multă **energie.** E prea deschisă.
Un geamăt se desprinde de pe buzele mele.
— Toată lumea e atrasă de ea. Toată lumea! Când intră într-un bar, toţi ochii se lipesc numaidecât de ea, şi nu doar pentru că e sexy. Summer e una dintre fetele alea care ies în evidenţă şi atrag atenţia. Nu e vina ei. Cum să spun? Inevitabil, eşti atras pe orbita ei.

— Şi de ce ar fi un lucru rău?

Pentru că niciodată nu am fost aşa de atras de o fată şi, într-un fel, mă sperie.

— Fiindcă nu vreau să fu un tip care iese în evidenţă. Tuck n-ar înţelege teama pe care o am faţă de Summer. Emoţiile nu îl neliniştesc. A ştiut că vrea să fie cu Sabrina încă din clipa în care a văzut-o. Pentru mine, pe atunci, era de neînţeles siguranţa lui că ei doi erau sortiţi să fie împreună; la fel şi eforturile lui necontenite de a cuceri inima Sabrinei.

— Să am drept iubită o fată ca ea ar însemna să fiu şi eu în centrul atenţiei. Şi mereu o să existe dramatisme, scandaluri. Aseară, s-a încăierat în bar, mormăi eu. Summer nu cunoaşte sensul cuvântului *discreţie.* Tot ce face e ieşit din comun, strident, extravagant. Exact ceea ce nu mă caracterizează pe mine.

— Aşa e, confirmă Tucker, după care-mi zâmbeşte pieziş. Dar nici să laşi o tipă să-ţi facă un oral în vestiar nu te caracterizează, aşa că... Dacă ţi-ai asumat un asemenea risc, probabil c-o placi la nebunie.

Are dreptate. înăbuşindu-mi un geamăt, îmi cuprind capul în mâini

.Tuck chicoteşte.

— Şi ce ai de gând să faci mai departe? îmi ridic fruntea.

Rahat! Habar n-am

!SUMMER

Oare chiar nimeni nu vorbeşte despre sexul oral? Doar îl practicăm, oferim şi primim orgasme, dar fără să abordăm subiectul? Asta e lumea în care trăim? Dacă-i

aşa, eu vreau să ies din schemă. O să-mi construiesc o colibă în adâncul pădurii, unde să nu fie niciun penis prin preajmă.

Animalele pădurii au penis, Summer.

— Mai taci, Selena! mormăi eu. Te iubesc, dar azi n-am nevoie să-mi faci morală.

Colegul meu de alături, Ben, se uită la mine, oftează şi-şi mută iar privirea spre catedra din sala de cursuri. S-a obişnuit cu faptul că uneori vorbesc singură. Nu-s sigură dacă asta-i de bine sau de rău.

Au trecut două zile de la „întâmplarea" din vestiar, iar Fitz a dezertat total. Dispare în fiecare după-amiază (Hollis spune că Fitz se închide în atelierul lui de pictură), nu ia cina (nici prânzul, nici micul-dejun) acasă. în ultimele două seri a venit acasă pe la miezul nopţii. Când am încercat să vorbesc cu el, a zis că e FOARTE OBOSIT.

Mai du-tc naibii, Colin Firzgerald! A fost prima tj ujufru oară când scula lui tâmpită se apropie de gura mea. Am jj eu mândrie.

Când îi trimit un mesaj, după curs, cu noutăţile dwprc Fitz, Brenna e de aceeaşi părere cu mine.

EU: *Tot nu pomeneşte de oralul ăla. Aseară s-a plâns k are o migrenă şi s-a încuiat la el în cameră. Dimineaţă, a plecat U antrenament la 5. A şters-o pe furiş...*

BRENNA: *Bărbaţii sunt de rahat.*

EU: *De-a dreptul nişte gunoaie!*

BRENNA: *Gunoaie de rahat.*

îi trimit un emoticon-rahat, pentru că nu pot găsi unul cu un tomberon. Emoticonui ăsta mi se pare o alternativă potrivită.
BRENNA: *Summer, serios k îmi pare rău. N-am crezut k Fitz e de rahat, dar oamenii sunt plini de surprize.*

EU: *Ca şi tomberoanele.* BRENNA: *LOOOOOL!*

Zâmbesc şi-mi strecor telefonul în geantă. Poşeta mea Prada miroase delicios, a piele nouă. *E* un miros care mă binedispune mereu. A poposit în pragul uşii mele ieri, adusă de un curier. Poşeta e de la bunica Celeste. Jur că femeia asta simte ori de câte ori vreunul dintre nepoţii ei trece printr-o perioadă nasoală. E ca şi cum ar avea un sistem intern de avertizare, care-i strigă „Repede! Sună la magazinul Prada!" atunci când scumpa ei nepoată se alege cu o zgaibă.

Nu că m-aş plânge de poşeta mea grozavă. Doar nu-s nebună! Cobor treptele care duc spre catedra lui Laurie. Suntem în afara orelor de consultaţii, dar a fost de acord să ne vedem dup

ă$_{urs\ u}$ jâ pot înccpc să scriu lucrarea azi, în loc să aştept până **miercuri** (când arc ore dc consultaţii), ca să mi-o aprobe.
Partea bună a faptului că Erik Laurie predă Istoria Modei şi este **totodată** îndrumătorul meu de studiu individual: nimeresc doi iepuri dintr-o lovitură. Primesc undă verde pentru lucrarea mea şi-i sp^{un} n°^{ută}P despre colecţia mea de costume de baie.
încă nu-mi pot explica de ce omul ăsta continuă să-mi dea fiori. Toţi îl adoră, mai ales fetele. Râd la toate glumele lui şi trec cu **vederea** că le face tot timpul cu ochiul.
Dar, după fiecare întrevedere cu Erik, plec simţind că am mare nevoie să fac un duş. Erik îmi aminteşte de Gilderoy **Lockhart** – personajul ăla nesuferit din seria *Harry Potter*. Mi se pare un egocentric vanitos, care-şi doreşte să fie iubit de toţi.
Sau, mai degrabă, unul care crede că toţi îl iubesc.
Ştiu că îl judec cam dur. Mă străduiesc să-mi alung gândurile aspre. Mă apropii de Erik.
— Salut, sumeriano! mă tachinează el. Mi-au plăcut ideile tale, la cursul de azi.
— Mulţumesc!
Răsfoieşte câteva hârtii, apoi priveşte peste umărul meu şi salută pe cineva, cu un gest al capului. Mă întorc şi văd că Nora îşi aşteaptă rândul.
— Mai am o studentă care trebuie să-mi arate ce progrese a făcut, aşa că vom termina repede, mă informează el.
Slavă Domnului! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!
Citeşte lucrarea mea pentru examen, sugerează două modificări neînsemnate şi semnează. Odată încheiat subiectul ăsta, îl pun la curent cu comanda de material pe care am plasat-o. Departamentul de Modă are o selecţie bunicică de materiale gratuite, pe care le pot folosi studenţii, dar ni se permite să cumpărăm ce ne trebuie, dacă dorim. Dat fiind că multe dintre topurile melc de bikini sunt croşetate, a trebuit să comand un anume de fibre, care nu se întind şi nici nu intra la apâ. Laurie mă apucând îi explic motivele alegerii mele. Termin prin a-l $_{punt}$ j* curent cu fetele pe care plănuiesc să le recrutez ca să defilez«
Când **îi** spun că vreau sâ rog câţiva fotbalişti să **prezinte** podium colecţia mea pentru bărbaţi, îşi dă capul pe spate şi râde
— E o idee excelentă, Summer. Categoric, se vor vinde $_{0}$ mulţime de bilete. Dar cum rămâne cu top-modelele pentru colecţia de damă?
— încă nu sunt sigură.
îmi face cu ochiul.
— Deci nu te-ai hotărât să porţi chiar tu, pe podium, unul dintre bikiniurile concepute de tine?
Âăă...
De ce?
De ce spui asemenea lucruri, Gilderoy?

Mă silesc să râd.
— Nu mă interesează să fac parada modei.
— Păcat! Bine. Hai să punem totul la punct la sfârşitul săptămânii.

Mă strânge uşor de umăr.
Ori îmi imaginez, ori degetele lui chiar îmi mângâie ceafă când îi întorc spatele, ca să plec.
Dezgustul mă sufocă. Apelez la toată stăpânirea de sine ca să nu alerg din sala de curs cu iuţeala unui sprinter de talie mondială. în schimb, merg în ritm normal şi mă port ca şi cum n-aş fi total scârbită de mângâierea lui.
— Nora, aşteaptă o clipă, îi cere Laurie.
Face un pas în lături şi răspunde la telefon.
— E al tău cu totul, îi zic Norei.
Scoate un sunet sardonic.

— Eu nu asta am văzut adineauri.
Încruntau, **mă întorc spre** ea. **__ Ce vrei să spui?**
Se asigură **că Lauric e distras de convorbirea lui, apoi atacă:**
_____ N-ai obosit să te foloseşti de cum arăţi ca să treci examenele?
__ Ce tot vorbeşti? Nu folosesc nimic.
_____ îl ai pe Laurie la degetul mic. Salivează ori de câte ori intri în **sală. Se poartă de parcă fiecare cuvânt de-al tău ar merita** Premiul **Pulitzer. Ar fi în stare să te ovaţioneze ori de câte ori** deschizi **gura.**
îmi încleştez maxilarele aşa de tare, că mă dor dinţii.
— **Nu-i ca şi cum îi cer s-o facă. Chiar sunt interesată de** materia **pe care-o discutăm.**
— **Cum să nu...**
îşi **dă ochii peste cap şi îşi petrece o şuviţă de păr roz după ureche.**
— Dacă ai fi petrecut mai puţin timp flirtând, şi mai mult învăţând, poate că n-ai fi fost dată afară de la fosta ta universitate.
— îm-hm. O zi bună, Nora!
Mă îndepărtez. Mâinile îmi tremură. Tipa asta e tare tupe- istL
Nu-mi vine să cred că Fitz a plăcut-o atât de mult încât a fost de acord să iasă cu ea.

Mă întreb dacă şi Nora i-a făcut sex oral, după care Fitz a ignorat-o.

Amintirea mă inundă sin nou. Simt fierbinţeala ruşinii. în general, activităţile sexuale nu mă fac să mă jenez; nici măcar cele din liceu, care s-au petrecut când nu eram foarte trează. Dar Fitz m-a determinat să-mi schimb atitudinea. Fiindcă nu vorbeşte despre cele petrecute, mă simt ca şi cum ce am făcut noi în vestiar a fost ruşinos. Ies din clădire încercând să-mi îndepărtez gândurile negative. Afară, tot frig. Anul ăsta, luna februarie e şi mai geroasă decât ianuarie. Dar bine că măcar e mai scurtă!

lotuşi, nu ştiu cât o să mai suport frigul. Aş pur« liber o săptămână şi să zbor la vila noastră din St. Barr, ^ m scriu lucrarea pc plajă, tolănită într-un şezlong ţi sorbind dintr-^ *pina colada.* Hmm... De fapt, nu e o idee rea.

Mă îndrept spre maşină, căutând în agenda telefonului. Ţ* buie să-mi recrutez modelele. Am nevoie de douăsprezece oa meni. Şase băieţi, şase fete. Brenna mi-ar râde în faţă dacă ^ ruga-o să se plimbe pe un podium, îmbrăcată în bikini. Dar cunosc câteva fete care ar fi de acord cu asta. Surorile mele din Kappa. Sau, mai degrabă, fostele surori.

Fetele din asociaţiile studenţeşti tânjesc să fie în centrul atenţiei, iar cele mai multe dintre ele nu se sfiesc să poarte costume de baie minuscule. în plus, am senzaţia că Bianca ar fi de acord să defileze pentru mine, dintr-un sentiment de vinovăţie. Cred că s-a simţit cu adevărat nasol pentru modul în care Kaya a rezolvat situaţia cu locuitul, luna trecută.

Nu am numărul Biancăi, aşa că intru pe profilul meu de pe MyBri – reţeaua de socializare a universităţii Briar. Bianca nu e pe lista mea de prieteni, dar nu e musai să fii prieten cu cineva ca să-i poţi trimite un mesaj. îi trimit unul scurt, explicându-i de ce am nevoie de ea, după care închid aplicaţia.

Nu am glumit când i-am spus lui Erik despre fotbalişti. Nimeni nu vrea să vadă slipuri şi şorturi pe tipi slăbănogi, cu coastele şi oasele şoldurilor străpungându-le pielea. Trebuie să ne desfatăm cu abdomene cu pătrăţele!

îl sun pe Dean. Răspunde imediat. Dar azi e zi de şcoală, deci ar trebui să fie la ore.

— Bună! Ce faci? Nu predai?

— E zi cu ninsoare. Azi nu se face şcoală.

Aha, deci ninge acolo? La noi a viscolit puţin, dar acum e senin.Mâ rog ca ninsoarea care a lovit New Yorkul să nu vină spre **Massachusetts.**

__ Da, aici vremea e de rahat. Care-i treaba, Mucişor? Ai **nevoie** de ceva?

— Mai eşti prieten cu fotbaliştii de la Briar? Sau au absolvit cu toţii?

____ Mai ţin legătura cu câţiva.

Bucuroasă, ţopăi spre Audiul meu.

____ Perfect! Mi-i poţi prezenta?

____ Pentru ce? întreabă el bănuitor.

— Am nevoie de modele pentru defilarea mea de modă. Vreau să am pe podium nişte corpuri bine lucrate.

Dean îmi pufneşte în ureche.

— Dacă vreunul dintre ei acceptă, vreau să-mi dai bilet în primul rând la defilare, ca să-i pot huidui.

— S-a făcut! Băieţii locuiesc în Hastings, pe aceeaşi stradă, nu? Pe strada Elmway sau pe strada Elmhurst?

— Elmhurst, confirmă frate-miu. Casa lui Rex e cea mai potrivită pentru tine. Locuieşte cu o grămadă de clovni cărora le place să-şi etaleze muşchii.

— Super! Am puţin timp liber acum, aşa că vreau să merg într-acolo. îmi dai numărul unuia dintre ei?

— Nici prin gând să nu-ţi treacă! Nu te las să intri singură într-o casă în care locuiesc fotbalişti, zice Dean, oripilat. Stai să-l sun pe unul dintre amicii mei, ca să vă întâlniţi acolo. Tocmai schimbam mesaje cu Hunter, aşa că ştiu că e prin zonă.

Dean este exagerat de protector cu mine. însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, atitudinea lui e adorabilă.

— Bine. Spune-i că ne vedem în jumătate de oră!

Ireiicd tic minute mai tiran, ajung la destinaţie Dar, j|r)f data, văd că nu Rangc Rovcr-ul lui Hunter opreţte lingă Audnj meu, ci rabla lui Fitz. Fratc-miu l-a trimis pe Fitz să mâ ajute? *Ha!*

Dacă Dean ar avea cea mai vagă bănuială despre ce i-am faUjr lui Fitz în vestiar, în weekendul ăsta, nu l-ar fi trimis la tlmhur-r Avenue.

Nu ştiu care dintre noi doi arată mai stânjenit. Fitz îşi ţ,nc mâinile îndesate în buzunarele gecii. Se fereşte să mâ privească jn ochi.

— Bună! Dean m-a trimis.

— Mi-am dat seama.

Probabil că tonul meu e mai dur decât ar fi necesar, dar...

E cât se poate de necesar! mă asigură Selena.

Aşa e! Tipul ăsta şi-a dat drumul în gura mea şi pe urmă a şters-o.

— Tu... ăăă... ai cursuri în dimineaţa asta? Ai avut Istoria Modei? întreabă el, încurcat.

Mă ia cu rahaturi de-astea?

Pe bune?!

— Da, Fitz, am cursuri.

îmi mut poşeta pe celălalt umăr şi păşesc pe aleea care duce spre o clădire în stil victorian. După spusele lui Dean, aici locuiesc vreo opt fotbalişti.

— Cum merge cu lucrarea ta?

Mă opresc în mijlocul aleii asfaltate.

— Adică lucrarea la care ai spus c-o să mă ajuţi?

Nu mă pot opri să mă răstesc.

Trăsăturile i se înnourează.

— Iartă-mă, Summer! Ştiu că am dat-o-n bară. Am fost...

— Ocupat? completez eu.Da.

__ Şi nu uita de migrene! spun cu sarcasm. Migrenele alea

oribile...

Fitz răsuflă apăsat.

— Nu-ţi face griji. Merge bine cu lucrarea.

Mergem mai departe pe alee. Picioarele lui sunt mai lungi decât ale mele, aşa că trebuie să încetinească puţin, ca să ţină ritmul cu mine.

— Eşti sigură? Profesorul a acceptat tema ta? Ţi-a dat vreo indicaţie?

îmi aduc aminte de Laurie. Pe moment, uit cât de supărată sunt pe Fitz.

— A făcut câteva sugestii, dar eram prea grăbită să plec, deci nu l-am ascultat cu atenţie. O să citesc indicaţiile lui când ajung acasă.

Fitz îmi cercetează faţa. Expresia lui e de nepătruns.

— De ce te grăbeai să pleci?

— Sincer? Laurie mă face să mă simt naşpa. Colţurile gurii lui coboară.

— în ce fel?

— Nu ştiu. Se poartă foarte prietenos. După o pauză, adaug:

— Un pic cam prea prietenos.

— A încercat să se dea la tine? întreabă Fitz.

— Nu. A, nu! Nici vorbă! îl asigur eu. Nu ştiu. Poate sunt eu prea sensibilă. Am o senzaţie ciudată în ce-l priveşte, asta-i tot.

— Ai încredere în intuiţia ta, Summer! Dacă ţi se pare că e ceva ciudat, înseamnă că aşa este.

— Intuiţia mea nu e chiar cel mai nimerit barometru, i-o trântesc sec. La urma urmei, ea mi-a spus să-ţi fac oral în vestiar, şi uite cum s-a sfârşit.

Expresia lui Fitz e plină de regret.

— **Eu...**

îşi drege glasul.

— îmi parc rau.

Habar n-am ce să răspund, pentru că nu-mi dau scama tru ce anume îşi cerc iertare: că a dat bir cu fugiţii după ce i făcut sex oral sau pentru că i l-am făcut?

— îţi pare rău, zic într-un final.

— Da.

Aştept să mai zică şi altceva, însă tace. Furia se **întoarce** mai intensă. Trec valvârtej pe lângă el şi păşesc apăsat spre uşa din faţă.

Uşa se deschide înainte s-apuc să sun. Apare un tip **afro**-ame- rican uriaş, ras în cap. într-o singură secundă, entuziasmul din ochii lui se transformă într-o mare dezamăgire.

— Nu-i tipul cu pizza! strigă spre cineva.
— Căcat! se aude dinăuntru.
Tipul din prag se uită peste umărul meu.
— Fitzgerald, chiar tu eşti?
Fitz urcă pe verandă.
— Salut, Rex! Cum îţi merge?
— Ca dracu'. Am crezut că fata ta e tipul cu pizza, dar văd că n-are geantă termică.
— îmi pare rău.
Mă străduiesc din greu să nu izbucnesc în râs.
Fitz pare să facă acelaşi lucru.
— Ştii că încă nu e nici doişpe ziua?
— Vrei să spui că nu poţi mânca pizza la doişpe? Frate, poţi să mănânci pizza oricând vrei: la prânz, la miezul nopţii, la cină, la micul-dejun.
— Aşa e, îl aprob solemn, apoi îi întind o mână. Eu sunt Summer Di Laurentis. L-am obligat pe Fitz să vină cu mine pentru că vreau să vă cer o favoare.
Mi-**a»** trc7.it curiozitatea. Te iert pentru beleaua cu pizza. Rc\ ţine uşa deschisă, aşteptând să păşim înăuntru. __ Intraţi! Mi s-a (acut frig.
Ne face semn spre hainele aruncate claie peste grămadă, în cuier, şi spre raftul pentru pantofi din holul principal.
— Lăsaţi-vă hainele aici! Jucăm *Madden.* Te bagi şi tu, Fitz? __ Nu, nu cred că stăm aşa de mult. Nu-i aşa? mă întreabă
Fitz.
îl aprob:
____ N-o să dureze mult. Trebuie să mă întorc acasă şi să lucrez la eseul meu.
îl urmăm pe Rex într-o sufragerie enormă, cu o canapea pe care stau tolăniţi patru fotbalişti. Socot că, laolaltă, tipii ăştia au 40Q-450 de kilograme de muşchi.
— Fitzgerald! exclamă unul dintre ei, agitându-şi controlerul. Te bagi?
— Altă dată, răspunde Fitz.
Rex se aruncă într-un fotoliu şi îi arată singurul fotoliu rămas neocupat.
— Ia un loc, scumpule! Summer, tu poţi să stai în picioare. Râde cu poftă de propria poantă, după care adaugă:
— Am glumit. Fitz, tu rămâi în picioare!
Mă afund în tapiţeria maro, din piele, a fotoliului. Pare să fie cel mai mare de pe planetă. Mă simt ca un copil care se aşază pe scaunul rezervat adulţilor.
Rex mă prezintă colegilor săi. E greu să reţin toate numele şi posturile pe care mi le înşiră el. Reiese că toţi joacă pe poziţii ofensive: doi *tight-end,* un *running back* şi un *wide-receiver.* Şi Rex e tot *wide-receiver.*

— Ei sunt Lockett, Jules, Bibby şi C-Mac. Băieţi, ea e Summer Di Laurentis. Vrea să ne ceară o favoare.

I-o acord! spune pe loc unul dintre fotbalişti.Am impresia ci el este Jules. E foarte chipeş. pj, j până-n dreptul bărbiei, gropiţe în obraji şi un cercel tu db într-o ureche.

îi zâmbesc.

— Nici măcar nu ştii ce vreau să vă cer.

— Nu contează. Nici unul dintre noi n-o să refuze o fata dri guţă, ca tine, zice C-Mac.

Poartă *dreadlocks* şi are o faţă adorabilă, ca de copil.

Dacă n-ar avea bicepşii cât trunchiul de copac şi pectorali imenşi, aş crede că are doar paisprezece ani.

— Aş accepta chiar şi să-mi epilezi boaşele. Pe bune!

A vorbit Lockett, cel mai scund din încăpere. Şi spun „scund" deşi probabil că are un metru optzeci şi unu – în loc de un metru nouăzeci şi şase, la fel ca ceilalţi – şi nouăzeci de kilograme, nu o sută douăzeci şi cinci. Adică are nişte dimensiuni normale.

îmi înghit râsul.

— Ah! Ăsta ar fi un angajament serios.

Rex pufneşte.

— Dar, dacă sunteţi de acord să mă ajutaţi, s-ar putea să vă ating şi boaşele.

— Ce?! spumegă Fitz, întorcându-se încruntat către mine. Dean a zis că ai nevoie de modele, atâta tot!

Când realizează cine sunt, Lockett se apleacă spre mine.

— Dean? Rahat! Dean Heyward-Di Laurentis? Tu eşti sora lui Dean?

— Da. Am nevoie de şase top-modele pentru prezentarea mea de modă, le explic fotbaliştilor.

Sunt doar cinci aici, dar, dacă acceptă măcar doi sau trei, sunt sigură că vor mai racola încă alţi trei.

Îmi continui discursul:

_ Trebuie să luăm măsurile modelelor, ca să facem ajustă- **nlc** necesare. Şi, cum spuneam, s-ar putea ca, din întâmplare, să vă ating testiculele. îmi cer scuze în avans!

— *Niciodată* să nu-ţi ceri scuze că atingi testiculele unui bărbat! mă învaţă Rex.

Bibby, un centru-înaintaş cu o barbă roşcată şi stufoasă, se arată curios.

_ Şi ce fel de haine o să purtăm pe podium?

— Costume de baie.

— Eu iau slipul! spune numaidecât Lockett.

C-Mac ridică brusc un braţ şi declară:

— Eu iau tanga!

Sunt surprinsă de cât de uşor a fost. Dar, ca să mă asigur că nu mă iau peste picior, le ofer mai multe detalii, ca să văd dacă sunt sinceri sau nu.

— Defilarea va avea loc peste o lună, chiar înainte de vacanţa de primăvară. încă sunt la stadiul de organizare, dar, dacă-mi promiteţi c-o să participaţi, în următoarele câteva zile o să vă luăm măsurile şi, în vreo două săptămâni, o să veniţi la primele probe. O să facem şi puţin antrenament pentru mersul pe podium...

— Eu n-am nevoie, mă întrerupe Lockett. Mă uit *luAmerica's Next Top Model.*

— Nici eu n-am nevoie, se bagă şi Jules. Nici Tyra Banks nu mă întrece la defilare!

îmi muşc buzele, ca să nu izbucnesc în hohote de râs. Da. Ăştia sunt exact băieţii de care am nevoie.

Rotesc ochii prin cameră.

— Deci vă băgaţi? Toţi?

Băieţii dau aprobator din cap.

— Vom fi prezenţi pe podium, promite Rex.

— Dar mai arc nevoie de un om, spune Bibby. O ii | Chris să vină la defilare.

Habar nu am cine e Chris, dar răspund:

— Perfect! Mulţumesc!

Bibby ridică din umeri.

— Fac orice pentru un Di Laurcntis.

Rex intervine:

— Fratele tău venea pe-aici foarte des. Era prieten bun cu mulţi dintre colegii noştri care au absolvit.

— Ştiu.

Brusc, simt un nod în gât.

— Moartea lui Beau l-a afectat foarte mult.

Ca şi pe mine, de altfel. Dar n-o spun cu voce tare. Beau Maxwell a fost fundaş la Briar pentru trei sezoane, iar anul trecut a murit într-un accident de maşină. După ce am aflat vestea, m-am încuiat în camera mea din sediul Kappa şi am jelit din tot sufletul. Dean nu ştie asta, dar Beau şi cu mine ne-am sărutat. O chestie tâmpită, făcută Ia beţie. Amândoi am jurat că vom duce secretul în mormânt, pentru că nu voiam să înfruntăm furia fratelui meu.

Inima mi se strânge când îmi dau seama că Beau a luat, la propriu, secretul nostru în mormânt.

— Beau a fost un tip de treabă, spune solemn Rex.

Atmosfera din cameră se întunecă.

— în fine, zice Fitz, dregându-şi glasul. Trebuie să plecăm.

— O să înfiinţez un grup de chat pe MyBri şi vorbim acolo, le spun băieţilor. Va mulţumesc din inimă că mă ajutaţi!

Nu mă lasă să plec înainte ca fiecare să mă strângă tare în braţe, sub privirea resemnată a lui Fitz.

Oare fiecare bărbat hetero de pe planetă se îndrăgosteşte de tine la prima vedere? murmură el când ieşim

.___ ţsju. Unii vor doar să mi-o tragă.
îi **anine** o privire cu subînţeles.
— Iar alţii îşi fac de cap cu mine, iar apoi se prefac că nu s-a întâmplat nimic.
Se opreşte brusc, la vreun metru de maşinile noastre.
____ Mu mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.
__ Nu? Adică mă eviţi fără motiv? Doar ca să te distrezi?
Strâng din dinţi şi trec ca o vijelie pe lângă el.
Mă prinde din urmă lângă Audi.
____ Summer, aşteaptă!
— Ce să aştept? mă răstesc. Să te hotărăşti că merit să am parte de timpul şi atenţia ta?
Ochii lui căprui se măresc.
— Ce...
îl întrerup, plină de amărăciune:
— Nu sunt genul de fată cu care vrei să-ţi petreci timpul. Nu la asta se rezumă totul?
— Nu-i adevărat.
— Bine. O să mă exprim altfel: sunt bună doar să-ţi fac sex oral, dar nu merit să vorbim după aia.
— „Merit”... „Sunt bună doar”... Nu mai pronunţa cuvintele astea! Nu despre asta e vorba.
Frustrarea mea răbufneşte.
— Ce înseamnă *astai* izbucnesc. Pe bune, Fitz, ce *este* „asta”? Te-ai frecat de mine în faţă la Malone's, după care ai şters-o cu maşina. Am îngenuncheat în vestiar, pentru tine, iar după aia ai dispărut două zile. Habar n-am ce crezi despre mine, aşa că-i normal să presupun că nu mă vrei.
Gura mi se strâmbă într-un rânjet, iar vocea mi se umple de sarcasm.
— Şi de ce aş crede că mă vrei? Un tip spală putina după ce-i fac un oral. Asta înseamnă că e nebun după mine, nu?
Când ii pomenesc despre asta, ochii i **se umplu** dr „;» Şi totuşi, **râmâne** exasperant de tâcut.
Strâng din dinţi. Sunt furioasa.
Mă trezesc că-i fac o mărturisire:
— Am întâlnire cu Hunter, în weekendul ăsta.
Replica asta îi provoacă o reacţie. Maxilarul lui **zvâcneşte**
— Când aţi stabilit-o?
— M-a invitat săptămâna trecută. Şi vrei să ştii de ce am acceptat? Pentru că e al naibii de mişto să-mi ceară o întâlnire un tip care nu se ruşinează cu mine.

Fitz expiră încet, după care spune:

— Nu mă ruşinez cu tine. Doar că...

— Ce?

— Nu mă pricep să exprim ce simt.

— Pe dracu! Eşti cea mai coerentă persoană pe **care**-o cunosc.

— Nu şi când vine vorba să-mi împărtăşesc sentimentele.

Pare descurajat. Eu, una, ştiu că sunt descurajată.

— Sentimente? Vrei să spui că ai aşa ceva?

Fiecare muşchi al feţei i se încordează. E singurul semn care trădează că vorbele mele usturătoare l-au tulburat. în rest, expresia lui este de nepătruns.

— Nu-s bun la chestii de-astea, Summer.

Cuvintele sunt răguşite, tensionate.

îmi încleştez pumnii, exasperată.

— La ce anume nu eşti bun? Nu e foarte greu, Colin! Ori vrei să fii cu mine, ori nu.

Mâinile îmi tremură pe mânerul portierei.

— Care variantă e adevărată?

Ezită.

Fir-ar să fie! Chiar ezită.

Suferinţa mă sugrumă. încerc din răsputeri s-o înlătur.

Răspuns greşit! îi zic, după care urc în maşină şi trântesc

portiera

.**SUMMER**

Cu câteva zile în urmă, Fitz era cel care mă ocolea. Acum, ne ocolim reciproc.

Dacă el stă în sufragerie, cu Hollis şi Hunter, rămân în dormitorul meu. Dacă sunt în bucătărie, atunci el se duce în altă parte. Amândoi facem tot ce ne stă în puteri ca să nu

împărţim acelaşi spaţiu şi să nu respirăm acelaşi aer.

Dar poate că e un lucru bun. Poate că nici n-ar trebui să fiu acolo unde este el. Pentru că, atunci când suntem alături, ori îi ating scula, ori i-o sug. Refuz ca aceste lucruri să se mai întâmple vreodată.

Ca de obicei, la ora la care mă pregătesc să merg în campus, Fitz şi băieţii au plecat deja la antrenament. în dimineaţa asta am o altă întrevedere cu Hal Richmond. Bleah! Distracţie mare... Abia aştept.

Conduc până la Briar şi parchez în spatele clădirii administrative, dar nu mă grăbesc să ies din maşină. Am ajuns cu un sfert de oră mai devreme. N-am de gând să petrec timpul ăsta cu Mă Broscoaie. Pornesc căldura, pun muzică şi încep să cânt melodia „No Control", odată cu băieţii din trupa One Direction.

Zece minute mai târziu, fredonez cântecul în timp ce mâ îndrept spre biroul prodecanului. Frate! De ce naiba s-a destrămat formaţia One Direction? Băieţii erau de-a dreptul magici
împreună.

— împăcaţi-vă imediat! exclam, exact în secunda când o lată brunetă apare de după colţ.

Tresare, surprinsă.

___ Scuze! Ce-ai spus?

îi explic, cu o fluturare din mână:

— Vorbeam cu cei de la One Direction. Ar trebui să se reunească.
Ea clatină din cap.
— Aşa-i! Ţi se rupe inima.
Oricât mi-ar plăcea să petrec restul zilei discutând despre uriaşul gol pe care l-a lăsat în sufletul meu destrămarea trupei One Direction, merg mai departe. Nu-mi permit să întârzii. Ori de câte ori îl văd pe Mă Broscoaie, jur că e şi mai arogant. Parcă ar merge acasă în fiecare seară şi şi-ar repeta replicile răutăcioase, ca să mă facă să mă simt ca un rahat de câine lipit de talpa lui.
Nici azi nu se dezminte. Atitudinea de superioritate se iţeşte înainte să mă aşez pe scaunul destinat vizitatorilor, în biroul lui. Mă întreabă cum a fost partida de golf dintre tata şi decanul Prescott, săptămâna trecută.
— Cu siguranţă, e plăcut să zbori în Florida, doar pentru o zi, ca să joci golf.
Tonul lui nu e tocmai sarcastic, dar ochii lui spun cu totul altceva.
îi răspund ţâfnoasă că nu sunt la curent cu programul de golf şi de călătorii al tatei, după care-l pun la curent cu stadiul fiecărui curs pe care-l urmez.
Când ajungem la Istoria Modei, Mă Broscoaie se lasă pe spate în scaun şi întreabă:
— Cum ţi sc parc profesorul Laurie? Ştii, a primit câteva oferte de excepţic, ca să predea la alte universităţi de top, dar a ales Briar. Printre altele, şi datorită mie.
— Datorită dumneavoastră, repet, sperând că scepticismul meu nu e bătător la ochi.
— Mama mea a învăţat la North London Collegiate, împreună cu Anna Wintour. închipuie-ţi!

Accentul Iui fals devine şi mai pronunţat. De fapt, încă n-am aflat dacă chiar e fals. Tata nu mi-a mai spus care e locul de naştere al prodecanului.

— îmi închipui, zic cu un zâmbet vag.

— Au păstrat legătura. Anul trecut, Anna a venit la petrecerea pentru ziua de naştere a mamei mele. A participat şi Erik. Aşa am avut ocazia să-l conving că Briar ar fi cea mai bună alegere pentru o persoană care se bucură de un renume ca al lui.

— Super!

Pur şi simplu nu găsesc altceva de zis.

— Bănuiesc că-ţi place cursul lui, nu?

— Bineînţeles. E un curs bun.

înclină capul într-o pane.

— Doar bun? Conform feedbackului primit până acum din partea studenţilor, cursul Iui e un mare succes.

— Este foarte interesant.

Mă năpădeşte şovăiala. Mă întreb dacă să continui sau nu. Poate c-ar trebui să pomenesc despre faptul că Erik face mereu cu ochiul. Şi de atingeri. De strângerea umărului, de mângâierea cefei.

Dar domnul Richmond nu prea mă place şi habar n-am cum va reacţiona.

Spune-i!

Vocca mamei îmi umple mintea, îndemnându-mă sâ fiu **Jirrctâ.** Şti" <*K ar sfatul ci_- U mama, ce-i în guşă e şi-n căpuşă.

__ îmi place subiectul cursului, adaug, apoi tac puţin şi trag adânc aer în piept. Dar... profesorul Laurie... Ca să fiu sinceră, e un pic bizar.

Richmond mijeşte ochii.

__ Bizar?
— Da.
Dintr-odată, gura mi se usucă, iar palmele îmi devin lipicioase. Le şterg de jeanşi.
— îmi atinge foarte des mâinile şi umerii. Şi mă priveşte cam lung...
— Poate ai interpretat tu greşit, mă întrerupe Richmond. Erik e un om prietenos. E unul din motivele pentru care toată lumea îl adoră.
îmi muşc limba.
— Asta am crezut şi eu la început... Că vrea să fie prietenos. Dar am impresia că e mai mult de-atât. Nu-mi place când mă atinge. Mi se pare nepotrivit...
Prodecanul mă întrerupe iar:
— Summer!
— Da?
— Eşti o fată frumoasă. Sunt convins că te-ai obişnuit să fii admirată. Poate că deseori o asemenea admiraţie te face să presupui că, dacă cineva se poartă într-o manieră prietenoasă sau îţi acordă mai multă atenţie, comportamentul acesta are o conotaţie sexuală...
Rămân mută de uimire.
— Sunt sigur că ai interpretat greşit semnalele pe care ai impresia că profesorul Laurie ţi le trimite.
Se apleacă şi loveşte biroul cu palmele.
— îţi dai scama că, făcând asemenea acuzaţii, poţi p Unc. pericol cariera cuiva? Ba chiar e posibil s-o distrugi.
Mâinile mi se usucă brusc. Le simt mai uscate ca praful îm strâng pumnii în poală.
— Nu vreau să distrug cariera nimănui. Eu...
— Vrei să depui o plângere oficială? în cazul ăsta, putem începe procedura chiar acum. Totuşi, îţi atrag atenţia că,

adesea poate fi un proces îndelungat şi anevoios pentru toate părţile implicate.
Ochii încep să mă înţepe, anunţând sosirea lacrimilor.
— Eu... ăăă...
Pe fruntea prodecanului apar cute de nerăbdare.
— Summer, vrei să depui o plângere oficială împotriva profesorului Laurie?
După câteva momente de nehotărâre, spun:
— Nu.
Richmond se ridică din scaun.
— înţeleg. Anunţă-mă, dacă te răzgândeşti! Până atunci, te sfătuiesc să fii mai prudentă când faci astfel de acuzaţii...
— Dar nu am făcut acuzaţii! protestez. M-aţi întrebat care e părerea mea despre el şi v-am spus că-mi stârneşte o stare neplăcută.
Richmond dă ocol biroului său.
— Pe săptămâna viitoare, Summer! Dă-mi voie să te conduc.
Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, încă mă frământ din pricina atitudinii dispreţuitoare a lui Mă Broscoaie. Dar, în acelaşi timp, încep să-mi pun intuiţia la îndoială. Când repet în minte ce i-am zis lui Richmond, mi se par nişte argumente cam necon- vingâtoare.

Îmi atinţc foarte des mâinile fi umerii Şi mă privqte cam lung

Nu prea arară a „comportament nepotrivit". Cu cât mă gândesc maj mult la asta, cu atât mai mult mă întreb dacă l-am judecat corect pe Laurie, iar el este, pur şi simplu, un bărbat foarte prietenos. Faptul că Richmond a recunoscut că Laurie e cunoscut drept „un om prietenos" mă face să mă îndoiesc şi mai mult de mine. Dacă prodecanul nu crede că atitudinea prietenoasă a lui Laurie ar trebui să mă îngrijoreze, poate că are dreptate.

Ufl Nici nu mai ştiu ce să cred.

— Au!

Madison, studenta din anul doi ale cărei măsuri le iau chiar în clipa asta, tresare de durere. Am strâns-o prea tare, cu centimetrul de croitorie.

— Scuze! spun iute, slăbind strânsoarea. După ce termin cu măsurarea bustului, am terminat.

Mă uit la Bianca. Stă tolănită pe canapeaua înflorată şi răsfoieşte cel mai recent număr al revistei *Vogue.*

— Apropo, mulţumesc foarte mult că aţi fost de acord să mă ajutaţi! O să fie un succes fidminant.

— Mulţumesc că ne-ai ales! Sunt foarte entuziasmată, recunoaşte Bianca.

— Şi eu la fel! zice Madison. Nu-mi vine să cred că ai convins echipa de fotbal să urce pe podium, în slipuri de baie!

— Nu toată echipa; doar şase jucători.

îi fac cu ochiul şi adaug:

— Şase jucători din cale-afară de sexy.

Faţa i se luminează.

— Doamne! De-abia aştept petrecerea de după defilare! Când Bianca mi-a trimis mesaj că ea şi alte cinci „surori" sunt de acord să participe la parada modei, am plusat, invitându-le la pcireccrea de după parada modei. Nu la cea oficială, găzduită de

Hriar, ci la cheful de după, împreună cu echipa dc fotbal L) am vorbii cu Rex. Şi-a pus locuinţa la dispoziţie. Tot ce a treb^ să spun a fost „surorile din asociaţie", şi tipul s-a Învoit pe |<ĸ

— Mor de nerăbdare să văd costumcle în **variantă fi**$_{na}$**|-** zice Bianca, entuziasmată. Pozele cu schiţe pe care ni le-ai trim sunt super.

— Da, sunt extraordinare, o aprobă Madison.

— Mulţumesc! Abia aştept să le văd purtate de băieţi.
Notez măsurătorile lui Madison şi strâng centimetrul de croitorie. îl pun în poşeta mea Prada.
— Perfect! Am tot ce-mi trebuie. Data viitoare când vin facem primele probe şi...
— Ce naiba se-ntâmplă aici?
în prag a apărut Kaya. Faţa ei drăguţă e înnourată de suspiciune.
O salut cu veselie.
— Bună, Kaya!
Bianca se ridică de pe canapea, iar Madison dă buzna afară din cameră, asemenea unui animal care tocmai a simţit apropierea furtunii.
Kaya mă scrutează.
— Ce-i cu tine aici?
— Am venit să iau câteva măsuri.
îmi potrivesc poşeta pe un umăr şi scotocesc după telefon.
— Pentru ce?
— Pentru ceva ce nu te priveşte, i-o trântesc eu.
însă Bianca o lămureşte repede:
— Câteva fete – printre care şi eu – o să defileze la prezentarea de modă a lui Summer.

Nu este prezentarea *mea.* Departamentul de Modă organizează parada în fiecare an, în manie.Kjya nu mă aude. E prea ocupată să o străpungă pc Bianca ,|în ochi şi să i ceară socoteala:

___ De ce să participi la defilarea ei?

Bianca ezită.

__ Fiindcă mi s-a părut distractiv.

— Şi nu te-ai gândit să mă rogi şi *pc mine* să particip?

Ridic o sprânceana.

____ Ai vrea să participi la defilare, Kaya?

____ Categoric nu!

Cumva, reuşesc să mă abţin de la comentarii.

— Dar cred că ar fi trebuit să fiu anunţată despre acest lucru înainte să-l stabiliţi între voi, spune ea, înţepată. Sunt preşedinta asociaţiei, Bianca. Faptele oricărei surori Kappa mă pot pune într-o lumină proastă.

— Relaxează-te, Kaya! o îndeamnă Bianca. E doar o paradă a modei, şi o să *dea bine* pentru asociaţie. îţi promit. Pur şi simplu ajutăm o studentă, o colegă de-a noastră. Celor de la Centru le place să arătăm că suntem solidare.

— Câte dintre voi au acceptat? întreabă Kaya.

— Şase.

— Şase? Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că toate v-aţi pus de acord, dar nimeni nu mi-a spus şi mie.

— Nu ţi s-a spus pentru că n-are nicio legătură cu tine, i-o retează Bianca.

Mă îndrept uşor spre uşă.

— Ăăă... Eu o să plec...

— îmi faci asta, după tot ce am îndurat împreună? izbucneşte Kaya. *Ştii* cât de supărată am fost că Daphne m-a lucrat pe la spate, iar acum faci acelaşi lucru?

— Nimeni nu te lucrează pe la spate, îi zice Bianca.

îmi aruncă o privire care-mi transmite: *Fugi cât încă poţi!*

Ies iute pe uşă.
Dcscui maşina. Din poşeta mea răsuna primele acord, melodiei *Cheap Thrills*. Scot telefonul şi privesc ecranul ^
E Hunter.
îi răspund cu un entuziasm exagerat:
— Salut!
— Blondino, salut!
Sunetul vocii lui răguşite declanşează în mine o undă de vi₁₀. văţie. Seara de sâmbătă se apropie cu repeziciune, iar eu tot nu i-am spus că e Ziua îndrăgostiţilor. Ori o să vrea să ne întâlnim oricum, ori va alege altă zi, iar eu nu ştiu dacă îmi doresc cu adevărat să mă văd cu el.
— Tocmai am fost informat că am ales data întâlnirii noastre de Ziua îndrăgostiţilor, chicoteşte Hunter. Am greşit.
Râd uşurată.
— Slavă Domnului! Aveam de gând să-ţi spun despre asta, pentru că... mda... Nu e cea mai bună idee să alegi Ziua îndrăgostiţilor pentru o primă întâlnire.
— Te înţeleg cât se poate de bine. E o presiune mare.
— Ar trebui să schimbăm data, îi zic, şi mai uşurată.
Poate c-o să reuşesc să amân la nesfârşit întâlnirea. Sau cel puţin până-mi dau seama ce simt pentru el.
Dar Hunter sugerează:
— Ai vrea să ne întâlnim diseară?
înghit în sec.
— Diseară?
— Da. Nu avem meci şi nici nu mi-am planificat altceva. Tu ai alte planuri?
— Nu.
Drace! De ce am spus „nu”? Acum nu mai am niciun motiv să nu merg.
— Atunci, aşa rămâne. Luăm cina împreună?

– **Sigur, confirm eu.Super!** Trec pc la tine, sâ te iau. Izbucnesc în râs.
____ Ce gluma de doi bani!
— Ştiu, chicotcşte el. Ieşim pe la şapte, OK?
— Bine.
Sper că nu aude nesiguranţa din vocea mea.
— Pe mai târziu, blondino!
După ce încheiem conversaţia, o sun numaidecât pe mama. Pare foarte bucuroasă sâ mă audă
— Scumpo, m-ai prins la fix. Tocmai am ieşit dintr-o şedinţă.
— Am probleme amoroase! izbucnesc eu.
— Bine, iubito. Varsă tot!
Pufnesc în râs. O ador pe femeia asta.
— Diseară am o întâlnire cu Hunter. E unul dintre colegii mei de apartament. Am învăţat împreună la Roselawn, dar el era cu un an mai mic decât mine.
Parcă văd cuta dintre sprâncenele ei, în vreme ce mă ascultă cu atenţie.
— Aşa. Şi ai emoţii?
— Nu, nu prea. Dar... Răsuflu cu zgomot.
— M-am sărutat cu un alt *roomie* de-al meu.
Am mai făcut şi alte chestii. Dar n-am de gând să-i povestesc.
— L-ai sărutat înainte de întâlnirea asta?
— Nu l-am sărutat pe cel cu care urmează să ies. Adică, ba da, dar cu ceva timp în urmă. Dar sâmbătă l-am sărutat pe un altul.
— Pe Hunter.
— Nu. Pe Fitz.
— Fizz?
— Fitz! Colin Fitzgerald. Mamă, concentrează-te!
— Scuze, Summer! Aş putea să mă concetrcz, dacă v amoroasă nu ar semăna cu un episod din *Burlacul.*

— *Burlâciţa,* o corectez eu. Bine, fii atentă] Hunter ettc cel cu care o să ies la cină, în seara asta. Fitz este cel ne r«. i „ i-am
sărutat.

— Pricep. Şi simţi ceva pentru amândoi?

— Da?

— E o întrebare?

— Nu? De fapt, habar n-am. Pe bune că nu ştiu.

— Habar n-am ce să te sfătuiesc, scumpo. Nu mi-ai zis cine ştie ce despre context şi nici detalii nu mi-ai dat. Aş spune să-l alegi pe cel pe care-l placi mai mult.

— Mamă! Nu mă ajuţi deloc. în fine, o să văd eu ce fac.

Pe urmă mă maimuţăresc, repetând sfatul ei jalnic:

— *Alege-l pe cel pe care-l placi mai mult!* Hai, mamă, fii serioasă!

Râsul ei îmi gâdilă urechea.

— Păi, cam atâta pot. Sună-mă mai încolo, ca să ştiu şi eu cum s-au aranjat lucrurile!

Minunat! De regulă, mama dă cele mai înţelepte sfaturi din lume. Azi e tocmai opusul. Chiar şi scrise cu greşeli de gramatică, până şi răvaşele din prăjiturelele chinezeşti oferă sfaturi mai bune.

în plus, nici măcar nu ştiu dacă-mi place de Fitz. Mă scoate din pepeni mereu. Dar sunt atrasă de el şi—1 păstrez în minte necontenit, mult mai mult decât pe Hunter. Cu toată sinceritatea, n-aş fi luat în calcul să mă întâlnesc cu Hunter, dacă Fitz ar fi venit la mine şi mi-ar fi spus: „Hai să ieşim împreună!”.

Dar Fitz *nu* spune asta. Nu zice nimic, în afară de „Nu mă pricep să-mi exprim sentimentele” şi „Nu-s bun la chestiile astea .

Şi eu ce ar trebui să fac? Să-l rog să se priceapă, ca prin minune, la „chestiile astea”? Las-o baltă!

Hunter c un băiat de milioane şi, în plus, nc înţelegem foarte bine. Ce rău fac dacă vreau să-l cunosc mai bine?

O să ! încurajezi.
Nu neapărat. Poate c-o să ne distrăm aşa de mult la întâlnirea asta, încât sentimentele mele pentru Hunter vor depăşi ceea ce simt pentru Fitz.
Sau nu se va întâmpla aşa, iar tu nu vei face decât să-l încurajezi.
Să merg la întâlnire sau s-o anulez? Habar nu am ce să fac. Mai târziu, în duş, tot cu asta-mi bat capul. Nu mai trebuie să stau cu ochii-n patru, pentru că Hollis a montat o încuietoare nouă la uşă.
Şi tot la acest subiect mă gândesc când îmi usuc părul şi mă îmbrac. îmi pun o rochie tricotată gri, pe care-o asortez cu ciorapi negri şi cu bocanci Jimmy Choo, din velur negru.
Mă frământ în continuare şi când Hunter îmi strigă, de la parter, că se duce să încălzească motorul.
Şi tot plină de frământări sunt când Fitz intră în camera mea, fără să bată la uşă, şi mă dă peste cap cu trei cuvinte:

— Nu te duce!SUMMER

— P... poftim?

întrebarea îmi scapă sub forma unui chiţăit tremurat. Inima mi se opreşte în loc.

Trupul musculos al lui Fitz se apropie de mine. Mă dau un pas în spate. Mă îndepărtez de el pentru că energia pe care o

emană e cam înfricoşătoare. De obicei, ochii lui au o nuanţă normală de cafeniu. în clipa asta, sunt precum ciocolata neagră, precum un foc lichid. Fierbinţeala lor mă străpunge. Din nou, păşesc în spate.

Dar apoi nu mai am unde să mă retrag; spatele meu stă lipit de perete. Fitz nu se opreşte decât când trupul lui ajunge la doi centimetri de al meu. Dacă inspir, sânii mei se vor ridica şi îi vor atinge pieptul.

— Summer...

Vocea lui este profundă, chinuită.

Cu vârfurile degetelor, îmi mângâie obrazul. Abia dacă mai pot să respir. îngrijorată, arunc o privire spre uşa camerei mele. Este întredeschisă. Hunter sau Hollis ar putea intra în orice clipă.

— Nu te duce cu el în seara asta!

Parc că pronunţa cuviniclc cu marc greutate.

Pulsul mi se accelerează. Buzele lui Fitz sunt aşa de aproape de ale mele. încât mai că le pot gusta. Tatuajul dc pe piept se iţeşte de sub tricoul uzat, cenuşiu. Trebuie să mă înfrânez, ca să nu întind mâna şi să-mi trec degete peste tuşul decolorat.

____ Nu ieşi cu Hunter!

Glasul lui e dogit, iar ochii lui arzători sunt pironiţi într-ai mei.

îmi regăsesc vocea. Vorbesc tremurător.

____ Dă-mi un motiv să nu merg cu el!
Fitz înghite în sec.
îl implor din priviri. Nu pot rosti cuvintele în locul lui, dar, dacă nu vrea să ies cu Hunter, atunci va trebui să-mi spună motivul. *Trebuie* să-mi spună motivul.
în schimb, tace. îi zvâcneşte un muşchi din maxilar.
— Ce naiba se-ntâmplă cu tine, Fitz? Din câte văd, vrei să fii şi cu slănina-n pod, şi cu gura unsă. Ne-am făcut de cap, după care m-ai dat deoparte. Acum n-ai niciun drept să-mi spui cu cine să ies! Nu-ţi datorez nimic! Ai avut o şansă, dar ai ratat-o.
— Ştiu, rosteşte el, într-un final.
Pare tot atât de încurcat ca mine.
E limpede că, înainte de a da buzna în camera mea, nu a cugetat destul la ce vrea să-mi zică. Nu mi-a spus decât să nu ies la întâlnire cu Hunter. Din punctul meu de vedere, nu e de-ajuns.
— Ştiu că am dat-o-n bară. Să te ocolesc după ce s-a petrecut în vestiar a fost tâmpenie. Şi o dovadă de egoism.
— Zău?
— îmi cer iertare, Summer. Pe bune. Nu vreau şi slănina-n pod, şi să am gura unsă. Ori, daca e adevărat, cel puţin nu o fac dinadins. Tot ce ştiu e că-mi vine rău când mă gândesc c-o să ieşi cu el, în seara asta.
Aştept să-mi dea amănunte. Ca de obicei, nu o face.
____ Atunci, spune-mi de ce ar trebui *si* rămân aici, Fitz! Şi «
nu zici că c pentru că ai erecţie de fiecare dată când mă vezi! Nu trebuie să ne mai hârjonim, înţelegi? Nu sunt interesată să am doar o aventură cu tine. Oricum, am impresia că nici nu eşti genul căruia îi plac aventurile scurte.
— Aşa-i, zice Fitz.
— în cazul ăsta, care-i faza? De ce nu pot să ies cu Hunter?
— Nu am zis că nu poţi.

— Exact! Nu spui absolut nimic!
îmi amintesc că uşa e deschisă, aşa că vorbesc mai încet.
— Ce *vrei* tu, Colin? Spune-mi ce simţi!
Ne privim în ochi, dar nu pot distinge nicio emoţie în expresia lui. Se pricepe de minune să ascundă ceea ce simte. îşi păzeşte gândurile şi emoţiile cu devotamentul unui agent FBI. Ar prefera să încaseze un glonţ, decât să-şi exprime sentimentele.
Indiferent că o face intenţionat sau nu, se joacă cu mine. îmi plac jocurile de societate, cele de la petrecerile între prieteni. Dar când vine vorba despre viaţa mea amoroasă, nu am chef să ghicesc ce simte sau ce gândeşte cealaltă persoană.
— Trebuie să plec, murmur eu.
Fitz scoate un sunet de frustrare.
— Summer!
Deja am ieşit pe uşă.
Iar el nu mă opreşte.

Evident că sunt cu mintea aiurea atunci când Hunter parchează în faţa celui mai frumos restaurant din Hastings. Se numeşte Ferros. Allie şi una dintre prietenele ei, Grace Ivers, l-au ridicat în slăvi. Grace este iubita lui Logan şi se pare că amândoi mănâncă la Ferro's foarte des.Nu pot ^ neg ci în scara asta Hunter arată foarte bine. Pantalonii i se mulează pe fund. F, proaspăt tuns. îmi plac băieţii cu pat scurt.
în vreme cc-l analizez, şi el face acelaşi lucru cu mine.
Privirea lui senzuală mă admiră, din partea cealaltă a mesei.
— Cc rochie frumoasă ai, blondino!
Zâmbesc scurt.
— Mulţumesc.
Oare îşi dă seama că sunt cu mintea în altă parte? Sau, mai râu, nu cumva vede că sunt tulburată? După discuţia de adineauri. cu Fitz, încă sunt zdruncinată.
De ce n-a putut să-mi spună, pur şi simplu, ce simte? De ce trebuie să-i smulg vorbele cu cleştele, aşa cum aş încerca să-mi scot o aşchie de sub unghie? Să vorbesc cu Fitz este chinuitor şi enervant. Nu îl înţeleg.
Un chelner a venit să ne întrebe ce bem. Hunter zice:
— Summer, vrei vodcă şi suc de merişoare?
— Deocamdată, doar apă, îi spun chelnerului.
După ce omul pleacă, mă justific faţă de Hunter:
— N-am mâncat de câteva ore. Nu-mi place să beau pe stomacul gol.
— Corect! E logic.
Mă priveşte cum desfac şervetul.
E dintr-o pânză scumpă. Mâinile îmi tremură puţin când mi-l potrivesc în poală.
Pe fruntea lui apare o cută.
— Ce s-a întâmplat?
înghit în sec.

— Nimic. Doar că am avut o zi lungă şi cam naşpa.
— Te-ai întâlnit cu îndrumătorul tău ştiinţific, nu? Cum a fost?
— Nu prea bine. Richmond mă urăşte.
Strâng din dinţi şi mă silesc să mi stăpânesc
— M-a îndemnat să vorbesc despre unul dintre profcv;rn mei, care mă cam face să intru la bănuieli. După aia, mi-a fa[illegible] morală cum că n-ar trebui să fac asemenea acuzaţii.
Hunter pare alarmat.
— Acuzaţii? Ce-a făcut nemernicul ăla?
— Nimic! Pe bune, nu a făcut nimic. Doar că mă scoate din sărite şi îi cam place să mă pipăie. I-am spus toate astea lui Richmond şi, aşa cum am zis, m-a certat.
Chelnerul se întoarce cu apa mea şi ne întreabă dacă vrem să comandăm de mâncare. Niciunul dintre noi nu a apucat să deschidă meniul, aşa că Hunter îl trimite la plimbare.
Deschidem meniul. Mă străduiesc din răsputeri să mă concentrez asupra listei cu feluri de mâncare, dar mă tot întorc cu gândul la discuţia mea cu Fitz.
Hunter oftează din rărunchi.
Ridic capul.
— Te simţi bine?
— Eu da. însă tu, pe de altă parte, nu pari în apele tale.
— N-am nimic.
— Summer, locuim împreună de o lună. Am început să-ţi descifrez stările. în seara asta, mintea ta umblă pe coclauri.
— Ştiu. Scuze! Eu...
— Ce se-ntâmplă între noi doi?
Suferinţa îmi arde gâdejul, îmi înţeapă ochii. Nu ştiu cum să explic ceea ce simt, pentru că *nu ştiu* ce simt.
Mi se strânge inima, fiindcă îmi dau seama că sunt exact în aceeaşi situaţie în care a fost şi Fitz, acum douăzeci de

minute. Eu l-am pus în încurcătură, cerând acces la gândurile lui şi insistând să-mi spună ce simte pentru mine.

Poate chiar nu ştie ce simte. Dumnezeu ştie că nici eu nu prea pot să descriu ce simt pentru *el.* Şi totuşi, mă aştept să lupte pentru mine? Saşi dedare iubirea nemuritoare pcnrru mine? Iar acum, Hunter mă întreabă ce se întâmpla intre noi şi nu pot nicidecum sâ-i răspund.

Hunter îmi pronunţa din nou numele, cu glas tiguşit.

îmi muşc buza de jos. Nu-mi place sâ-i dezamăgesc pe ceilalţi. dar în momentul ăsta nu am de ales.

— Ar trebui să plec, îi şoptesc.

Hunter nu-mi răspunde.

Ridic privirea spre el. în ochii lui nu citesc nici măcar un strop de uimire.

— Are de-a lâce cu Fitz?

Cuvintele lui sunt tăioase.

Mă lupt cu vinovăţia şi cu ruşinea care mă copleşesc

— Da.

Privirea lui grea mă străpunge şi apoi trece dincolo de mine. N-aş putea să ghicesc la ce se gândeşte în clipa asta. Habar n-am ce are de gând să facă. Va arunca şervetul pe masă şi va ieşi din restaurant? O să-şi piardă cumpătul şi o să-mi strige că sunt o scârbă lipsită de inimă?

Nu face nici una, nici cealaltă. îşi dă scaunul în spate şi se apropie, ca să mă ajute să mă ridic.

— Vino, Summer! Te duc acasă.

Aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă – o sumă mult mai mare decât costul apei, pe care nici măcar nu am băut-o.

Încercând să nu plâng, îl urmez spre ieşire.

Nu scoatem niciun cuvânt pe drumul de întoarcere. E o atmosferă de stinghereală apăsătoare. în cele din urmă, Hunter parchează pc aleea noastră, dar farâ să oprească motorul.

— Nu intri? îl întreb, după care mă înjur în gând, fiindcă am dat glas celei mai idioate întrebări din lume.

Bineînţeles că nu intră. Tocmai l-am respins. Doar n-o sâ ne tolănim unul lângă altul, pe canapea, şi-o să ne uităm pe **YouTube,** la videoclipurile trupei One Direction.

— Nu intru.

Degetele lui bat darabana pe volan. Pare încordat. Probabil că e nerăbdător să mă vadă odată ieşită din maşina lui.

Hunter adaugă:

— N-am chef să stau acasă. Poate găsesc vreo petrecere. Nu mă aştepta!

— Trimite-mi un mesaj, dacă o să fii plecat toată noaptea! Ca să nu stau cu grijă. Bine?

Pentru prima oară de când i-am spus că sunt interesată de Fitz, Hunter îşi afişează furia. Cu un zâmbet cinic, îmi spune:

— Sunt sigur c-o să fii prea ocupată ca să-ţi mai pese şi de mine, Summer.

Vinovăţia îşi croieşte drum în inima mea.

— Hunter...

Aş vrea să-i zic să nu se poarte aşa, dar cum aş putea să-l condamn? Am fost de acord să ies la o întâlnire cu el, iar după zece minute, i-am spus că vreau să fiu cu altcineva. E foarte nasol să-i faci cuiva chestia asta. Habar n-am cum o să-l conving să mă ierte.

— Mulţumesc că m-ai dus cu maşina, şoptesc eu.

— Cu plăcere.

Întind mâna şi-l ating încet pe umăr, dar el tresare ca şi cum l-aş fi lovit. Şi chiar l-am lovit, dar nu fizic. Nu ştiam că mă place aşa de mult. Am presupus că e un simplu flirt.

Ies din Rover. Abia apuc să fac un pas, că Hunter iese în trombă de pe alee. Lasă în urmă un nor de gaze de eşapament, după care se face nevăzut.

Când intru în casă, sunt într-o dispoziţie groaznică. Cred că Iollis a ieşit în oraş, pentru că nu e în sufragerie, iar dormitorul lui este gol. Depăşesc şi uşa de la camera mea, îndreptându-mă spre camera principală. Pe sub uşă nu se strecoară nicio geană de **lumină,** dar ştiu că Fitz este acasă; maşina lui e tot pe alee. Sau poate că a plecat împreună cu Hollis. O să aflu imediat.

Trag aer în piept, îmi adun curajul şi bat uşor la uşă.

Niciun răspuns.

Drace! Poate chiar a ieşit.

Şovăi doar o secundă. Pe urmă deschid uşa. Camera e în **penumbră.** Mijesc ochii şi întrezăresc o siluetă masivă pe pat. O **cuvertură** îi acoperă partea de jos a trupului.

— Fitz!

Salteaua se mişcă.

— Summer, tu eşti? întreabă cu glas moleşit.

— Da. M-am întors.

Scoate un sunet care e o combinaţie între geamăt şi bodogăneală. E drăgălaş din cale-afară.

— Cât am dormit?

— Nu prea mult. E aproape opt.

— Ai plecat acum jumătate de oră.

Fitz e foarte nedumerit.

— Da.

— Şi... te-ai întors.

— Da.

— De ce?

închid uşa şi mă apropii de pat.

— încă nu sunt sigură. Am trei întrebări pentru tine. Ai putea, te rog, să-mi răspunzi măcar de data asta? Nu vreau un discurs. „Da" sau „nu" o să fie de-ajuns.

îi caut ochii, în semiobscuritate.

Te rog, Fitz

!Cuvertura foşneşte. Se ridică în capul oaselor.
— Ce vrei să ştii? zice el ursuz.
Respiraţia mea se precipită.

— Tot mai crezi că sunt superficială?
— Nu. Deloc.
E foarte sincer.
— Aveai de gând să mă ocoleşti după ce ţi-am făcut sex oral, în vestiar?
— Absolut deloc.
în replica lui aud regret autentic.
înghit în sec.
— Ai obosit şi tu, la fel ca mine, să te tot lupţi cu atractia care există între noi doi?
— Da.
Cu mâini tremurânde, apuc tivul rochiei şi mi-o trag peste cap. E o nebunie. Dar, într-un fel, aproape tot ce fac eu e o nebunie.
Fitz scoate un sunet înăbuşit.
— Summer!
Nu-l bag în seamă. Nu îmi scot şi ciorapii, pentru că podeaua asta e al naibii de rece. Rămân în chiloţi. îmi desfac sutienul şi-l las să cadă.
El trage zgomotos aer în piept.
Mă urc în pat, strecurându-mă sub cuvertură, lângă el.
— Nu porţi tricou, constată Fitz. De ce?
Mă trag mai aproape, până când buzele noastre aproape se întâlnesc.

Tu ce crezi?FITZ

Summer e în patul meu. Fata asta frumoasă, fără sutien, tocmai m-a trezit din aţipeală spunându-mi că a obosit să se lupte cu atracţia pe care o simte pentru mine.

Ştiu că avem de discutat pe tema asta. Adineauri, m-am milogit de ea să nu iasă cu Hunter, dar tot a plecat. Sunt sigur că are întrebări la care, fără îndoială, îmi va fi foarte greu să răspund. Nu pentru că nu vreau să răspund, ci pentru că ea mă sperie.

Summer m-a speriat încă de când am întâlnit-o prima oară. Datorită ei vreau să mă deschid, iar aşa ceva nu-mi stă în fire.

îşi duce degetele la buzele mele şi le mângâie uşurel.

Mă trag şi mai aproape, străduindu-mă din răsputeri să nu mă holbez la sânii ei. Nu mă înţelegeţi greşit; mor de nerăbdare să-i văd. Dar, înainte să ne pierdem controlul, vreau să-i ofer şansa de a se retrage. Dacă acceptă, mai bine ne oprim cât mai repede, până nu mă ataşez prea mult de sânii ei.

— Eşti sigură? şoptesc.

— Sută la sută. Dar tu?

Nu-mi pot stăpâni râsul.

- Trupul lui Summer se încordează.Iaci mişto de...

Nu! spun cu repede. Nu fac mişto de tine. Mâ **întrebi**

MO LLLFKFNNIDY

daca sunt sigur? Iₐ naiba, Summcr! Mă masturbez cu gândul U tine. în fiecare zi. Nu mi te pot scoate din cap, iar după ce mi-ai supt-o, lucrurile s-au înrăutăţit. Acum, mâ masturbez *de două ori* pe zi.

Drept răspuns, mă sărută cu nesaţ.

E clar că n-o să ne oprim. De mult era timpul s-o faccm.

Hainele zboară de pe noi. Dintr-odată, sunt gol puşcă şi mâ ridic deasupra ei. Strecor un genunchi între picioarele ei. Partea de jos a pântecului meu se freacă de zona aceea nespus de moale. Gura ei e lipită de a mea. îşi ridică şoldurile şi se freacă fără ruşine de scula mea. îşi arcuieşte spatele, ca să mă simtă mai bine.

Limba mea i se strecoară printre buze. Când o ating pe a ei, scoate un geamăt profund, care-mi stârneşte fiori. Chicotesc şi mă retrag. îi ronţăi buza de jos, după care presar săruturi de-a lungul maxilarului.

Când ajung la gât, Summer înclină capul, iar gura mi se lipeşte de pielea ei. Sug uşor. Ea scânceşte, zvârcolindu-se sub mine. Strecoară o mână între trupurile noastre, încercând să îmi cuprindă penisul, dar o îndepărtez cu blândeţe.

— Nu, nu! De fiecare dată, tu m-ai făcut să mă simt bine. E rândul tău.

Continui să o aţâţ până când nu mai ştie de ea. Lasă drogurile! Vrei ceva cu adevărat tare? Suge sânii perfecţi ai lui Summer! Sărut uimitorul loc de sub buricul ei. Şoldurile i se arcuiesc, căutând fierbinţeala sculei mele.

Barba mea îi zgârie uşor pielea de sub sânii rotunzi şi obraznici, apoi mă joc iar cu sfârcurile. O sărut şi o ling îndelung. Mă apucă de cap, de parcă vrea să se asigure că nu plec. Ca şi cum aş vrea să plec! Sug un sân, smulgându-i un geamăt zgomotos, după[ure] mi trec uşor limba peste sfârcurile întărite. Şoldurile lui Summer zvâcnesc din nou.

_____ PirzJ Nu mă mai stârni! Vreau să...

Mă trag în jos şi îmi îngrop faţa între picioarele ci.

— Asta vrei? mormăi cu, cu gura lipită de despicătura fierbinte.

Fundul ei se ridică fulgerător de pe saltea.

Chicotind, o apuc de şolduri şi încep s-o ling. Fiecare mişcare lungă şi înceată o face să zvâcnească, să geamă sau să ofteze. Când strecor un deget în ea, muşchii vaginului îl înşfacă iute şi lacom, iar scula mea aproape că explodează. Cât de strâmtă e! O ceaţă mi se aşterne pe creier când îi apuc clitorisul cu buzele şi sug. Degetul meu se mişcă alene în ea.

— O, Doamne! exclamă Summer. Nu te opri! Mai am puţin...

îmi curm mişcările.

— De ce te-ai oprit? se vaită Summer.

îmi trec limba peste buze. Ce gust dumnezeiesc are fata asta!

— încă nu e timpul, zic eu, ridicându-mă.

— Adică tu ai dreptul să hotărăşti când am orgasm? gâfâie ea. E trupul meu, Colin!

— Iar asta-i limba mea, i-o întorc, cu un zâmbet provocator.

— Vreau să-mi dau drumul.

— Toţi vrem asta.

— Aaaah!

Strigătul ei de frustrare mă face să râd.

— Te urăsc, Fitz!

— Ba nu mă urăşti.

— O să mor dacă nu am orgasm! O să mor pe bune. Va trebui să-i explici tatei că moartea mea ar fi putut fi evitată, dacă m-ai fi dus la orgasm. Chiar vrei aşa ceva?

Strâng din buze, ca să nu râd. Fata asta e cea mai tare!

Uite, hai să facem un compromis!Irag sertarul noptierei şi scot un prezervativ.
AmAndoi o să avem orga.sm. Nu e nevoie vi moară nimr$_n$
— Cc idee huna! exclama Summcr.
Mă priveşte. Mâ ridic în genunchi, ca să-mi pun **prezervai** vul. Mâ uit la ca şi-mi pierd suflul. Arc obrajii îmbujoraţi, **ochn** verzi scânteiază de excitare, iar sânii i se ridică la ficcarc respiraţie N-am mai văzut o privelişte atât de sexy. Respiraţia i se înteţeşte.
— De ce nu eşti încă în mine?
Bună întrebare!
îmi las corpul gol să coboare peste al ei şi pătrund lent în ea. *Rahat!* E cea mai plăcută senzaţie din lume. O senzaţie de apartenenţă, pe care nu am mai trăit-o până acum. Inima îmi crqte în piept când văd felul în care mă priveşte Summer. Cred că şi ea simte acelaşi lucru.
Arcurile saltelei încep să scârţâie. împing încet, fără să pătrund până la capăt. Mă retrag de fiecare dată când Summer încearcă să mă tragă şi mai adânc.
— Mai mult! îmi cere.
— Nu.
Propria mea stăpânire de sine mă impresionează. Ard de nerăbdare să înteţesc ritmul, să mă descătuşez. Dar, pe de altă parte, parcă nu vreau ca această experienţă incredibilă să se sfârşească. Nu vreau să pierd senzaţia că ne *potrivim.*
Aşa că prelungesc momentul: şoldurile mele împing şi se retrag cu atâta încetineală, că fruntea mi se umple de transpiraţie. Când Summer încearcă să-mi cuprindă trupul cu picioarele, o mustru muşcând-o de gât şi retrăgându-mă cu totul.
— La naiba, Fitz! Te rog! Te rog, te rog, *te rog*
Am adus-o în punctul în care se roagă de mine. Aşa da!
Un hohot de râs îmi ţâşneşte din gâtlej.
— îmi place să te pun pe jar.

t j să-mi subliniez spusele, o pătrund iar şi-mi rotesc încet şoldurile.
Ea sc agap dc umerii mei. Sânii ei mi se lipesc de piept. Sfârcurile ci sunt prccum două pietricele încinse la soare, care-mi pătrund în carne. Muşchii vaginului mă strâng atât de tare, încât vid punctc negre.
_ Am nevoie de orgasm!
Cele două cuvinte rostite cu glas tremurat – *am nevoie* – mă fac să capitulez. Am chinuit-o destul.

Cu un geamăt, o pătrund cât de adânc pot. De-acum, ne dczlănţuim. Partida asta de sex devine dură, iute şi murdară.

M, IUI Kf NNf DY

O las sâ-şi petreacă picioarele pe după mijlocul meu. Din unghiul ăsta mă pot freca de clitoris la fiecare opintire. Ea îşi dă drumul prima. Nici eu nu mai am mult până la orgasm. Amândoi gemem de plăcere şi ne zvârcolim aidoma unui singur trup, ca şi cum am mai făcut asta de o sută de ori, împreună.

Nu-mi dau seama cum – poate că mi s-a rupt filmul –, arunci când plăcerea începe să descrească, descopăr că stau întins pe spate, iar Summer este peste mine. Nu-mi pot aminti cum am ajuns în poziţia asta. Prezervativul folosit e lângă genunchiul meu stâng. Nu-mi amintesc nici când l-am scos. Cu ultimele rezerve de energie, îl iau, îl înnod şi—I arunc pe noptieră. Summer îşi odihneşte obrazul pe clavicula mea.

— Ţi-a luat-o inima la galop.

— Şi a ta.

îi simt pe piept pulsul rapid, aproape în acelaşi ritm cu al meu. îmi trec degetele prin părul ei. Mulţumită, Summer oftează.

— îmi place să stau goală, lipită de tine.

— Şi mie.

Respiraţia ei îmi înfierbântă sfârcul stâng, făcându-mă să mă înfior

.îmi placc si iac sex cu tine. îmi placi cu, cu totul |ₙ placi tare mult.

_ Şi...

Brusc, mi se usucă gura. Aveam de gând să spun eu" ^ mi-am dat seama cât de sec ar suna. Prin urmare, nu maj zic mm*

Aşa sunt eu.

Summer simte schimbarea mea de dispoziţie. Oftează uşor Dar, spre surprinderea mea, nu-şi pierde cumpătul, ca în ccic lalte dăţi când nu i-am oferit cuvintele dulci şi liniştitoare pe carc dorea să le audă.

— De curând, am avut o revelaţie.

O mângâi pe pâr.

— Zău?

— îm-hm. Am tot aşteptat să te deschizi şi să-ţi manifeşri sentimentele, să devii vulnerabil faţă de mine, şi poate că nu e corect. Trebuie să-mi amintesc că nu toţi sunt ca mine. Eu spun orice-mi trece prin minte.

— Să spui tot ce-ţi trece prin minte nu e totuna cu a-ţi împărtăşi sentimentele, îi atrag eu atenţia.

— Dar fac şi asta.

Izbucnesc în râs.

— Aşae.

Tace. Aproape că-i aud gândurile.

— Nu împărtăşesc chiar *totul,* precizează Summer.

Mi-a trezit curiozitatea.

— Vasăzică păstrezi secrete faţă de mine?

— Nu doar faţă de tine. Păstrez secrete faţă de toţi.

Mă îndoiesc că e aşa. După cum a spus chiar ea, Summer este una dintre cele mai deschise persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

Aha! Cum ar fi...?| la! N am Jc pinii si deivăiui nimic decât când o O fiu **viguri** c-o ^ primesc ceva la schimb din partea ta. **V** propteşte intr-un cot.

__ Hai si faccm un tirg, Fit*! Dă-mi un singur lucru. Un moment real dc vulnerabilitate. După aia, o să... O să-ţi spun de ce am incendiat sediul asociaţici studenţeşti.

Propunerea ei mă face să **ciulesc urechile.** E **pentru prima oara cind recunoaşte că a dat foc sediului.**

— S-a făcut, mă învoiesc eu. Vorbeşte tu prima!

— Ştiam c-o să spui asta.

Se întinde şi trage în sus cuvertura dc lână.

— Ţi-e frig? o întreb.

— Bineînţeles că mi-e frig. Suntem în New England. îşi pune cuvertura peste umeri şi revine lângă mine. Stau tolănit pe spate, complet gol, cu trupul încă încins.

— Fitz, trebuie să-mi promiţi că n-o să spui nimănui! Nu-mi scapă stânjeneala din glasul ei.

— Singurii cărora le-am mărturisit sunt părinţii mei.

— Nu le-ai zis nici fraţilor tăi?

— Nicky şi Dicky cred că m-am pilit la o petrecere studenţească şi că am răsturnat o lumânare.

— Păi, nu asta s-a întâmplat? Summer clatină din cap. Deci intriga se complică...

— Şi-atunci ce s-a petrecut?

— Trebuie să-mi promiţi, Fitz! Ochii ei verzi sunt foarte serioşi.

— Îţi promit că n-o să suflu o vorbă.

îşi duce o mână la gură şi începe să-şi muşte unghia degetului nwt. E prima oară când o văd rozându-şi unghiile. Mi se pare îngrijorător. Nu-mi place. întind cu blândeţe un braţ şi o apuc de mână. O lipesc de pieptul meu, pe urmă o acopâr cu paj^ mea.
în cele din urmă, începe să povestească:
— Eram la o petrecere cu costume – togi şi sandale în stil grecesc. Partea asta e adevărată. Şi băusem alcool, dar nu atât dc mult cât cred fraţii mei. Reşedinţa asociaţiei Kappa are o veranda închisă, uriaşă, chiar în faţa livingului. De fapt, nu e o **verandă** adevărată. Mai degrabă o seră. E o anexă a reşedinţei. Sera are pereţi mari, de sticlă, şi draperii groase.
Summer ridică din umeri.
— Aşa cum s-a dovedit, draperiile alea sunt foarte inflamabile.
— Aoleu! Frate!
— Mda.
încearcă să-şi roadă unghiile celeilalte mâini. O trag la pieptul meu.
— Eram singura care folosea sera aia. Nu avea o izolaţie de calitate, aşa că de obicei era tare frig acolo. Mergeam să stau acolo mai ales când aveam o stare nasoală şi voiam să fiu singură, în fine... Aşadar, era o petrecere cu togi. O găzduia asociaţia noastră, împreună cu frăţia Alpha Phi. Aveam în comun cursul de Sociologie cu câţiva membri ai frăţiei. în dimineaţa aceea, asistentul universitar ne adusese lucrările corectate. Băieţii discutau despre notele lor, iar eu trăgeam cu urechea.
Glasul ei capătă o nuanţă de tristeţe.

— Toţi primiseră note mari. Numai eu încasasem un patru.

— îmi pare rău, scumpo!

Cuvântul de alint îmi scapă de pe buze, pe negândite. Nu ştiu dacă Summer a băgat de seamă.

Ruşinea îi întunecă privirea.

— Mi-am plagiat lucrarea.

Dezvăluirea mă lasă ca la dentist.

IV hune?

Da. Dc fapt. nu mi-am dat seama că va fi considerat plăcui Am parafrazat informaţii luate dc pe mai multe website-uri, dar nu Ic-am citat aşa cum ar fi trebuit. Am pus în ghilimele citatele evidente şi le-am menţionat sursa. Dar n-am procedat la |c| şi cu celelalte referinţe. Le-am notat în bibliografia de la sfârşitul lucrării, dar n-am procedat corect.

Summer se freacă la ochi. Când mă priveşte, expresia îi este înnourată de tristeţe.

— Muncisem o grămadă la lucrarea aia, Fitz! A fost o experienţă foarte urâtă. Am căutat ajutor, dar n-a fost de-ajuns. I-am trimis asistentului un e-mail, rugându-l să mă sprijine, dar s-a purtat ca un nemernic: mi-a spus că m-a ajutat cât de mult a putut. Acum ai aflat ce se-ntâmplă când mă simt copleşită.

Inima mi se umple de compasiune.

— îmi pare rău.

— Am predat lucrarea ştiind c-o să primesc o notă de rahat, dar nu m-am aşteptat la un patru. După curs, am încercat să vorbesc cu asistentul, să-i explic că nu intenţionasem să plagiez. Mi-a ţinut

morală. Mi-a zis: „Cu atât mai rău! E foarte trist!”. Şi a adăugat că, dacă vreau, pot să contest nota, dar a subliniat că se îndoieşte că va fi modificată.

îi dau drumul la mâini, iar Summer se acoperă de tot cu cuvertura.

— Să ne-ntoarcem la faza de la petrecere! Băieţii din frăţie se fuduleau cu notele lor, iar eu stăteam acolo, înţolită într-o togă ridicolă, simţindu-mă ca o mare idioată. Eram...

— Summer geme, agasată.Mă săturasem să tot joc rolul de proasta satului, ştii? Mă gândeam că lucrarea aia era sus, pe biroul meu, iar pe ea fuseseră scrise lăbărţat, cu mină roşie de pix, cifra patru şi cuvântul „plagiat”, cu litere mari. Hram tare pornita. Şi voiam doar.. N$_u$ stiu... Voiam sâ elimin dovada prostiei melc.

Inima-mi rresarc când îi aud tonul abătut, dar se sfâşie dc-a binelea când îi văd expresia din privire. Isuse! Summer chiar crede ce spune. Chiar se consideră proastă.

—Aşa că am urcat la mine în cameră, am luat lucrarea, am coborât în seră şi am aprins un chibrit. Sub o fereastră, pe $_0$ masă, am văzut un castron mare, din ceramică. Am dat foc hârtiei şi am aruncat-o în castron. Chiar credeam c-o sâ ardă complet, şi nimic mai mult. Poate că aşa ar fi fost, dacă nu ar fi existat draperii şi dacă fereastra n-ar fi fost deschisă.

Clatină din cap a uimire.

—Dintre toate serile şi dintre toţi oamenii care locuiau în casa aia, tocmai eu m-am nimerit acolo, nu-i aşa?

Nu-mi pot stăpâni un chicot.

—Vântul a aţâţat flacăra şi draperiile au luat foc. La fel şi sera.

— A ars complet?

—Nu. Peretele exterior a fost distrus total şi a trebuit să fie reclădit, dar partea dinspre interiorul casei a rămas intactă.

Summer lasă capul în piept, ruşinată.

—Când au venit pompierii, am minţit şi le-am spus că am lovit o lumânare, în timp ce dansam pe o masă. Am vrut să transmit: „Ups! Sunt doar o studentă beată şi îmbrăcată în togă!”. Au considerat că a fost un accident. Pe urmă ai mei au donat mulţi bani pentru asociaţia studenţească şi pentru universitate, iar au am fost poftită să dispar.

— Uau!

Mă ridic în capul oaselor şi o trag spre mine. O mângâi pe păr.

—Dă-mi voie s-o spun direct! îi zic cu blândeţe. Accepţi mai degrabă ca oamenii să te considere o fată beată şi petrecăreaţă, decât să afle că ai luat nota patru la o lucrare. Aşa c?
(jm aşa ceva.
Iм dâ capul pc spate, ca sâ-mi întâlnească privirea.
__ Dar suna tare ridicol când o spui tu cu voce tare. I'i iau obrazul în palma, trecându-mi degetul mare peste buza ci dc jos. Când o ating, buzele îi tremură.
__ Nu eşti proastă, Summer. Ai probleme de învăţare. între ce|c două lucruri e o mare diferenţă.
— Ştiu.
Lipsa de convingere din glasul ei mă doare.
____Aşa! Acum ştii ceva cu adevărat stânjenitor despre mine.
E rândul tău.

Cum nu răspund imediat, îşi scoate mâna de sub cuvertură şi-şi întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Spune-mi ceva despre tine! Orice. Mi-ai promis c-o să fii sincer, Fitz.

Am promis. Dar asta nu înseamnă că mi-e uşor s-o fac.

— Eu...

Scot un sunet care-mi trădează exasperarea.

— Nu-mi ascund sentimentele dinadins, îi zic. Pur şi simplu e... un obicei.

Fruntea ei se încreţeşte.

— Ţi-ai făcut un obicei din a-ţi ascunde emoţiile?

— Da. Nu vorbesc despre ceea ce simt.

— Dar de ce?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Bănuiesc că... m-am obişnuit ca tot ce spun să fie folosit împotriva mea.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta?

Un fior neplăcut îmi urcă pe şira spinării, până când îmi simt ceafa rece şi încordată. Pornirea de-a o lua la fugă e puternică. Dar la fel dc puternică e strânsoarea degetelor lui Summer pe mâna mea.

Trag adânc aer în piept.

hiz' Spune odată!

Expir.

— Când aveam zece ani, părinţii mei au trecut prmtr vJn divorţ urât. Tata a înşelat-o pe maici-mca. Dqi, dacâ-l întrebi pe el, o să susţină c-a făcut-o din cauza mamei. Una peste alta, nu mai puteau rămâne împreună.

_îmi pare rău. Cred c-a fost foarte aiurea.

— Nici nu-ţi poţi închipui. Până am împlinit doisprezece ani, au împărţit custodia asupra mea. După aia tata a început să se vadă cu o femeie pe

care mama o dispreţuia, aşa că maică-mea a hotărât să ceară în instanţă custodia totală asupra mea. Tata s-a înfuriat şi a hotărât că *lui* i se cuvine custodia. Şi atunci au început manipulările.

— Manipulări...?

— Lupta pentru custodie a fost şi mai urâtă decât divorţul. Mă foloseau ca să se răzbească unul pe celălalt.

Ochii ei se măresc.

— Cum aşa?

— Ori de câte ori eram singur cu tata, încerca să mă influenţeze, spunând lucruri urâte despre mama. Iar ea făcea acelaşi lucru. Dacă mă plângeam tatei că mama nu mă lasă să joc hochei cu prietenii mei decât dacă fac curat în camera mea, apărea – ca din senin – o asistentă socială, să mă întrebe dacă mă simt „izolat social” din pricina mamei. Dacă-i ziceam mamei că tata îmi dă voie să mănânc cereale cu zahăr înainte să mă culc, apărea altă asistentă socială, care mă lua la întrebări în legătură cu mâncarea pe care mi-o dădea tata. Şi totul era trecut pe hârtie. Fiecare cuvânt pe care-l rosteam ajungea la avocaţi.

— Uau! Groaznic!

— Ai mei se acuzau reciproc de neglijenţă, de abuz emoţional, de „privare de nutrienţi”.

Clatin din cap, dezaprobator şi dezamăgit

.__ Iar cu nu le puteam spune ce simţeam. Nu puteam să le spun nimic, de fapt, pentru că ar fi reînceput jocul acuzaţiilor. __ Adică?

— Dacă eram trist... *Evina lui taică-tău.* Dacă eram furios... *Evina rruiică-tii.* Dacă eram nervos din cauză că uitasem replicile mele într-o piesă de teatru organizată de şcoală... *Edin cauză că taică-tău nu a repetat replicile cu tine.* Dacă ceva mă speria... *Maică-ta a crescut un fricos.*

îmi amintesc cât de epuizant era să port o conversaţie cu ei. Rahat! Şi acum e la fel de greu.

—I-ai zis judecătorului cu care părinte voiai să rămâi? întreabă Summer, curioasă. N-ar fi rezolvat chestia asta toată lupta pentru custodie?

— Aşa ai crede că-i normal, nu? Am fost la tribunal. Mă rog, era mai mult o cameră de conferinţe cu o mulţime de mese, dar era şi un judecător acolo.

Mă crispez când îmi aduc aminte. O asistentă socială m-a dus în camera aia, ţinându-mă de mână, şi mi-a spus să mă aşez. Părinţii mei stăteau fiecare lângă avocatul lui. Tata îmi arunca priviri de încurajare, care-mi transmiteau: „Ştiu că vei lua hotărârea corecta'. Toţi stăteau cu ochii pe mine. A fost crunt! Judecătorul mi-a cerut să descriu ce făceam în casa fiecăruia dintre ei. Mângâi absent încheieturile degetelor lui Summer.

— Mi-a pus întrebări despre ce mâneam, dacă-mi place să joc hochei... o grămadă de întrebări. Mi-am dat seama că ai mei le repetaseră propriilor avocaţi tot ce îi spusesem fiecăruia în pane. După

care judecătorul m-a întrebat cu cine vreau să

rămân.

Summer parcă a uitat să respire.

— Pe cine ai ales?

Buzele mi se ridică într-un zâmbet.
Am invocat al Cincilea Amendament[I].
Stimmcr rămâne cu gura căscată.

— Adică aveai doar doisprezece ani, şi totuşi ai invocar | Cincilea Amendament?

Pufnesc în râs.

— Da. Cred că am văzut faza cu Amendamentul într-un serial. Judecătorul mi-a spus că n-am voie să-l invoc şi m-a pm din nou să aleg. I-am zis că vreau să locuiesc cu amândoi. Voiam să stau cu amândoi.

Zâmbesc pieziş şi continui:

— Le-a acordat custodie comună, adică ai mei s-au întors de unde porniseră. Judecătorul a explicat că este mai bine pentru sănătatea mea mintală şi pentru echilibrul meu emoţional să petrec un timp egal când cu unul, când cu celălalt.

— Şi lucrurile s-au îmbunătăţit după aia? S-au potolit ai tăi?

— Nu. Au ţinut-o tot aşa, turnându-mi rahaturi despre celălalt. Şi în prezent fac la fel, deşi nu la fel de înverşunat ca înainte.

Se încruntă.

[I] **În legislaţia nord-americană, acest Amendament reprezinţi dreptul unui individ de a nu răspunde la întrebările care i se adresează – de reguli, pentru a nu se autoincrimina. (N. red.)**

— Cum te descurcai cu situaţia asta, când erai copil?

— Deveneam invizibil. A existat şi o perioadă de revoltă, când mi-am făcut primul tatuaj fără ştirea lor. I-am silit să-mi acorde atenţie. Dar în cea mai mare parte din timp mă ascundeam în odaia mea. Cât timp nu mă puteau vedea, nu erau capabili să mă otrăvească emoţional, spunând porcării despre celălalt.

— îmi pare rău c-a trebuit să treci prin toate astea. Ridic din umeri.

— Iar faci aşa, mă tachinează ea, zâmbind. Bine, fii atent! Ştiu că te-ai obişnuit ca alţii să-ţi transforme emoţiile în ceva negativ şi să le folosească împotriva altora, dar îţi promit că orice

îmi vei spune va rămâne doar între noi doi. N-o să-i suflu nicio **vorbă** judecătorului.

îi zâmbesc şi eu.

____ Scuze! E un obicei prost. O să-ncerc să scap de el.

O privesc cu seriozitate şi completez:

____ Dar numai dacă-mi promiţi că n-o să mai fii aşa de aspră

cu tine însăţi. Nu te mai considera proastă!

__ O să mă străduiesc.

N-aş putea să-i cer mai mult de-atât.

____Ti-e foame, Fitz? N-am apucat să mănânc cina.

Vreau s-o întreb de ce, vreau să aflu ce s-a întâmplat la întâlnirea cu Hunter, dar mă stăpânesc. Chiar nu vreau să stric atmosfera aducând vorba despre un alt tip. Poate să aştepte până mâine.

Vreau ca în noaptea asta să fim doar eu şi Summer.S U M M E R

— Nici măcar cele mai frumoase top-modele din

lume nu se compară cu tine! mă anunţă Fitz, trei nopţi mai târziu.

Stau pe podea, în dormitorul lui. Ridic privirea din hârtiile mele şi scot limba la el. Apoi îmi dau seama că nu glumeşte. în ochii lui căprui întrezăresc un amestec de uimire şi admiraţie.

— Eşti uluitoare, insistă el.

— încetează! Mă faci să roşesc.

— Vezi să nu! Complimentele nu te fac să roşeşti. Le adori.

Păi, bineînţeles că le ador. Cu toate astea, emoţia etalată pe
chipul lui e cam tulburătoare. De câteva zile încoace, Fitz mă desenează, în vreme ce îmi scriu lucrarea. De regulă, nu vorbeşte prea mult când desenează – şi în niciun caz nu rosteşte cuvinte precum „uluitoare”. Eu vorbesc cel mai mult: îi citesc cu voce tare paragrafe din lucrare şi mă străduiesc să dau glas gândurilor, înainte să le aştern pe hârtie. Prezenţa lui mă ajută să mă concentrez. E ca şi cum mă sileşte să fiu mai responsabilă. Lucrarea trebuie să fie predată peste câteva zile, dar nu mă mai simt atât de îngrijorată. Nu zic j lucrarea mea c de nota zece, dar merită măcar un nouă sau
un opt

Fiu îşi admiră schiţa. Bicepsul i se încordează când îşi mişcă braţul şi trece mina creionului pe hârtie, pentru a adăuga încă un detaliu.

Dumnezeule! Cât de sexy e tipul ăsta! La zece minute de când **a început** să mă deseneze şi-a scos tricoul,

distrăgându-mi atenţia **cu pieptul** lui musculos. Dat fiind că atenţia mea e deplorabilă, mă mir că reuşesc să mă concentrez la eseul meu.

__ Uluitoare! repetă Fitz, de data asta în şoaptă. Acum înţeleg de ce fetele se simt ameninţate de tine.

Simt cum roşeaţa urcă în obrajii mei.

— Nimeni nu se simte ameninţat de mine. Eşti ţăcănit!

— Zău? Ţi-o aminteşti pe fata de la bar?

— Se simţea ameninţată de Brenna, nu de mine.

— Ba de amândouă.

Se uită iar la schiţă.

— Nu reuşesc să-mi revin! Eşti frumoasă, dar e genul de frumuseţe... de neatins. De pe altă lume.

Pufnesc.

— Ce poetic eşti, scumpule!

Dar, înăuntrul meu, Selena Gomez şi cu mine suntem în culmea bucuriei: ovaţionăm şi facem tumbe. Până acum, nimeni nu mi-a spus că frumuseţea mea e *de pe altă lume.* îmi place.

Auzim paşi pe hol. Ne încordăm amândoi, instantaneu. Uite ceva ce *nu-mi* place: atmosfera tensionată care pluteşte în casa noastră. Dacă suntem în dormitorul meu sau al lui Fitz, încordarea dispare. Conversaţia curge nestingherit, iar între noi există o relaxare pe care n-am mai trăit-o cu un alt băiat.

Dar în celelalte locuri din casă pluteşte un nor întunecat.

De joi seară, Hunter abia dacă ne mai adresează un cuvânt. Mergem ca pe coji de ouă în preajma lui. Chiar şi Hollis, care n-arc dc cc să-şi focă griji, recunoaşte că îmbufnarea lui Hunte îl afectează. Nu

ştiu cum să rezolv situaţia. Hunter are nevoie de timp

ca să se împace cu ideea că eu Fitz şi suntem... iubiţi Asta suntem, nu?

încă nu ne-am etichetat relaţia, dar nu e nicio grabă. Ştiu că lui Fitz îi place să fie cu mine şi, pentru moment, asta e tot ce contează. în plus, nu e cazul să pun pe tapet subiectul ăsta tocmai în weekendul de Ziua îndrăgostiţilor. Pentru un băiat, asta înseamnă o mare presiune.

De fapt, nici nu ne-am dat seama că ieri a fost Ziua îndrăgostiţilor. Ne-am uitat la *Titanic* împreună cu Hollis, după care am urcat în camera mea şi ne-am tras-o (fără Hollis, firește).

în spatele uşii, aud paşi coborând scările, din ce în ce mai îndepărtaţi. în sufragerie, cineva deschide televizorul. Ne destindem amândoi. Sigur e Hollis. Hunter n-a mai zăbovit în sufragerie de zile întregi.

— Bun, o să scriu concluziile mâine. Creierul meu are nevoie de relaxare.

Las laptopul şi notebook-ul pe podea. Iau mapa care conţine totul despre Adoratele de Vară – numele siropos pe care l-am ales pentru colecţia mea de costume de baie.

Primele probe pe modele vor avea loc peste câteva zile. Aproape toate costumele pe care le-am conceput sunt gata; pe majoritatea le-am cusut chiar eu, în atelierele Departamentului de Modă. Ieri, Brenna mi-a ţinut companie vreo două ore, numindu-mă, în glumă, „Bărbie Gospodina". Pentru bikiniurile croşetate, a trebuit să fac *outsourcing:* colaborez cu o croitoreasă de excepţie din Hastings. După ce fac ajustările costumelor pe modele, vom avea o ultimă

probă, ca să îndepărtăm şi cel mai mic defect, după care vom fi gata de defilare.

Trebuie să refac slipul ăsta, zic pe un ton absent, răsfoindu-mi desenele.

Croitoreasa mea spune că talia e prea înalt

ăpcnini u" bărbat- O si desenez încă două tipare, sa văd daca îi
ᵢ>U

Să desenezi? **fonul** lui are **o** nota de uimire. f| privesc, nedumerită de surprinderea lui. __ pa, să desenez. Cum crezi că am conceput costumele **aMca dc** baie? Am făcut schiţe. – Schiţe...

Fitz se holbează la mine.

_____ Da, schiţe. Ce-i cu moaca asta?

Clatină din cap.

__ Nu-mi vine să cred că *desenezi,* şi totuşi e prima oară când aud despre asta.

Ridic din sprâncene.

— Cum adică? Numai tu ai voie să desenezi în casa asta? Eşti cam arogant, nu crezi?

Fitz iasă blocul de desen deoparte şi se apropie de mine.

— Trebuie să văd. Arată-mi-le!

închid brusc mapa şi o strâng la piept. înainte, i-aş fi arătat bucuroasă schiţele. Acum, când îi văd ochii lacomi şi mâinile nerăbdătoare, simt în gât un nod cât casa.

— Sunt doar bikiniuri şi slipuri. Nimic deosebit.

— Vreau să le văd. Mi se aprind obrajii.

— Nu! Tu eşti cel mai talentat pictor din lume.

Mi-a arătat poze cu câteva dintre picturile lui – majoritatea zugrăvesc lumi fantastice, uimitoare şi peisaje distopice –, iar măiestria lui Fitz m-a lăsat gură-cască.

— Eu desenez *haine.*

— Poate fi foarte greu să desenezi haine, declară Fitz.
— Nu-i nevoie să mă iei peste picior!
— Vorbesc serios. Hainele au elemente pe care o mulţim$_{e}$ j pictori le trec cu vederea. Trebuie să desenezi falduri, umbre încreţituri. Să reproduci haine în desene poate fi o provocare
— Da, ai dreptate.
Dar tot cred că mă ia în balon.
în cele din urmă, mă conving că e cât se poate de serios Cedez şi îi arăt schiţele mele.
Fitz le analizează una câte una, fără să scoată o vorbă. încerc să privesc desenele prin ochii lui, dar e greu de spus ce gândeşte. Siluetele sunt abia conturate. Nu au feţe, iar membrele sunt lungi şi incorecte din punct de vedere anatomic, pentru că nu asta contează. Le-am schiţat doar pentru a prezenta îmbrăcămintea.
— Sunt superbe, îmi spune Fitz.
Examinează îndelung o piesă cu o răscroială care scoate în evidenţă sânii rotunzi ai modelului desenat de mine, în creion.
— Mişto sâni! spune el. îmi stăpânesc râsul.
— Ştii că nu sunt adevăraţi, nu?
— Serios? Bravo! Susţin femeile care aleg să-şi modeleze sânii prin chirurgie. Dacă asta le face fericite...
— Eşti superamuzant. Priveşte din nou schiţa.
— Ai folosit propriii sâni drept model? întreabă Fitz, tărăgănat.
— Fii serios! Ai ei sunt mult mai mari decât ai mei.
Privirea Iui seducătoare coboară spre pieptul meu. Gulerul şi

mânecile lungi ale rochiei pe care o port nu lasă la iveală mare lucru. Dar lui Fitz i se scurg ochii, de parcă aş fi goală.

— Ştiu şi eu... Ai tăi sunt destul de mari.

— Port cupă C la sutien. Adică o mărime medie.

— Nu e medie, mă contrazice el.

— Ce să-ţi zic! Iar tu ştii care e mărimea medie a sutienelor fiindcă ai făcut un sondaj printre femeile din toată lumea?

Nu. dar informaţiile astea pot fi găsite pe internet, Summcr **Sc numeşte** pornografic. Ai auzit şi **tu** de ca, nu?

Pc data asta, nu-mi mai pot stăpâni rilsul. Mă distrez la greu cu băiatul ăsta! E super.

___ Sunt foarte excitat, adaugă el. Ţi-am zis doar aşa, ca să ştii.

__ Din cauza sânilor din schiţa mea?

___ Nu. Pentru că eşti o artistă. Tocmai ai devenit de o sută

Jc ori mai sexy decât mine.

Dându-mi ochii peste cap, îmi strâng lucrurile şi mă ridic în picioare.

— O să duc toate astea la mine-n cameră. Ai zis că vrei să ne uităm la un film pe Netflix. O facem?

— Nici nu mă gândesc!

O nuanţă din tonul lui mă face să mă opresc. Când îi văd expresia de pe chip, mă trece un fior.

Se uită la mine ca şi cum ar vrea să mă devoreze.

— îţi iese fum pe urechi, îl informez.

Fitz se apropie şi-mi ia din braţe obiectele de şcoală. Fără un cuvânt, le aruncă pe pat. Apoi se întoarce spre mine.

în timp ce se apropie, îşi desface fermoarul pantalonilor.

Rămân fără suflare. O, Doamne!

Salivez. Are o rachetă în pantaloni, iar eu o vreau. Spre stupoarea mea, bagă o mână în boxeri şi îşi potriveşte mai bine scula în plină erecţie. Atât!

Simt că-mi pică faţa.

— Glumeşti? Ţi-ai desfăcut fermoarul doar ca să-ţi ascunzi scula aia formidabilă?

Fitz îşi înăbuşă râsul.

— Scula mea formidabilă poate aştepta câteva minute.

Ce să aştepte?Gura lui o acoperă pe a mea înainte să termin de rostit uit mul cuvânt. îmi scapă un geamăt. îl soarbe cu buzele lui moi lacome.

— Trebuie să fim tăcuţi, murmură el, în toiul unui sărut în focat. Mikc e la parter. Şi uşa mea nu e încuiată.

— S-o încuiem...

Mă întrerupe cu un alt sărut. Probabil e convins că Mike nu va încălca nici în ruptul capului codul intimităţii.

Cu buzele lipite de ale mele, mă împinge în spate. Fundul meu întâlneşte muchia biroului. O pereche de căşti cade pe podea. Fitz îşi strecoară o mână sub rochia mea. Când degetele lui îmi mângâie partea interioară a coapsei, mă înfior. Cu încheieturile degetelor, mă freacă pe deasupra chiloţilor umezi, după care îi dă deoparte. Degetul lui mare îmi apasă clitorisul.

Aerul îmi ţâşneşte din plămâni cu un şuierat.

— E bine? îmi şopteşte la ureche.

— Tu ce crezi?

Fitz zâmbeşte obscen şi adorabil în acelaşi timp. Mâna îi alunecă pe mine. Podul palmei se ocupă de clitorisul meu, în vreme ce degetul lui mijlociu îmi mângâie despicătura. Fiecare nerv din corpul meu vibrează. Aş vrea să nu se termine niciodată.

Se înclină şi mă sărută pe gât. Cu siguranţă, poate simţi pulsul care se zbate acolo. Gura lui fierbinte se lipeşte de gâtul meu. Degetul îi alunecă înăuntru, nu foarte adânc. însă Fitz îl înco- voaie şi freacă un anumit loc dinăuntrul meu.

— Ce udă eşti! geme el.

Aşa e. Şi abia dacă mă mai ţin pe picioare. Din fericire, m-a apucat zdravăn de fund, cu mâna cealaltă. Degetul lui se mişcă în mine. Plăcerea creşte tot mai mult, devine aproape chinuitoare. încep să mă legăn, deşi Fitz mă ţine strâns.

Pufneşte în râs.

— Hopa sus pe birou!

\puupc ci urlu dc frustrare atunci când îşi retrage degetul, Jar ¡1 as* uit.

în secunda când fundul meu ia contact cu lemnul tare al tăbliei. I'it7 apucâ tivul rochici între degete. Bătăturile din palmele lui îmi zgârie picioarele goale. Trage rochia în sus. Privirea lui arzătoare se aţinteşte asupra chiloţilor mei roz. Cât ai clipi, i-a smuls de pe mine şi i-a aruncat cât colo.

Acum sunt complet expusă. Mă priveşte de parcă tocmai a descoperit o comoară tăinuită.

— în seara asta, lăsăm preludiul la o parte, îi zic, iar în glasul meu aud un fel de disperare. Trage-mi-o!

Fitz râde. Se duce să ia un prezervativ din sertar. îşi lasă în jos pantalonii şi boxerii, iar penisul lui ţâşneşte.

— Eşti foarte sexy! murmur eu, cu ochii la scula lui în erecţie.

Presiunea dintre picioarele mele e insuportabilă. Fitz e atât de

masiv şi de masculin! N-am mai dorit pe nimeni atât de mult.

Lingându-şi buzele, Fitz îşi trage prezervativul. îşi pune prezervativul. Nerăbdarea mea creşte.

îmi desfac picioarele.

Ochii lui ard ca doi tăciuni. Se apropie de coapsele mele şi îşi potriveşte penisul acolo, pregătit să mă pătrundă.

Exact în clipa asta, uşa se dă de perete, iar Hunter intră poticnit în dormitor.

FITZ

— Hm... Mda, drăguţ!

Summer şi cu mine încremenim. Hunter îşi face intrarea într-un mod lipsit de eleganţă; dă buzna în camera mea fără niciun avertisment. Nu avem de ales: rămânem nemişcaţi. Eu sunt în fundul gol şi scula mea a intrat adânc în Summer.

Dar Hunter încă nu şi-a dat seama. Din poziţia lui, pare că Summer stă pe biroul meu, iar eu stau între picioarele ei. Desigur, în fundul gol. Dar nu-s sigur că amicul meu a observat.

E beat mort. Trupul lui mare, musculos se clatină şi se împleteşte. Păşeşte prin cameră. Mă priveşte scurt. Se chinuie să-şi focalizeze privirea. Ochii îi sunt tulburi din pricina alcoolului. În cele din urmă, se opreşte lângă pat, îşi desface larg braţele şi se lasă să cadă pe saltea. Aterizează cu un bufnet şi izbucneşte în râs.

Se ridică în coate. Mă priveşte iar. încă nu a băgat de seamă că sunt cu fundul la vedere.

— La dracu! Fitz, patul tău e mult mai confortabil decât al meu. Ce ticălos norocos eşti!

\Uinilc lui Summcr tremură pc mijlocul meu. Le desprinde r „ îşi sprijină palmele pe birou. Vaginul ci pulsează. încă am erecţie îmi înăbuş un geamăt.

__ Tocmai am venit de la petrecerea Sigma Ciuciu. Ciu. ('hi. Sigma *Chi*, bolboroseşte *roomie*-ul nostru. Iar

amicul meu jice: cum adică eşti supărat pe Fitzy? Te-ai căpătat cumva cu un vagin?
Summer se mişcă uşor. O avertizez din priviri. Aştept momentul potrivit ca să ies din ea. Nu pot s-o fac acum, când Hunter stă cu ochii pe mine ca pe butelie.
îmi trebuie câteva secunde să-mi recapăt glasul.
— Frate, se poate să vorbim mai târziu? Poate între patru ochi?
— Păi ce...
Hunter se întrerupe. Mijqte ochii, apoi râde.
— Hei, cumva eşti în ea chiar acum?
— Ieşi odată! mârâi eu.
Umerii i se cutremură de râs.
— Chiar eşti în ea! Isuse! Ce tare!
Fie ce-o fi! Deşi e tot cu ochii pe mine, mă retrag din fierbinţeala trupului lui Summer şi-mi bag iute scula în pantaloni, cu tot cu prezervativ. Summer îşi trage în jos rochia şi coboară de pe birou. Obrajii ei sunt două pete roşii.
— Ei, nu era cazul să vă opriţi din cauza mea.
— Hunter!
Ridică o mână, schiţând un gest de capitulare.
— Ce? Locuim împreună. Nu-i nimic rău dacă mă uit cum v-o trageţi.
— Summer iese din camera mea fără să privească înapoi. Nu pot s-o învinuiesc pentru asta. Disting încordare în poziţia ei. Ştiu că nu e supărată pe mine. Probabil că nici pe Hunter. Pur şi simplu e foarte jenată.Te salul, blondino! strigă Hunter după ca, dar nu primat niciun răspuns.

Sc ridică din pat.

— Chiar nu pierzi timpul, aşa-i, Fitz? După ce am dus-o eu acasă, cât a durat până să-ţi bagi scula în ea?

îmi stăpânesc furia. E beat. Oricât de mult îmi displace, trebuie să recunosc că are dreptate.

— O să vorbim când te trezeşti, bine?

— Ba nu!

Clatină din cap şi chicoteşte.

— Tu şi blondina vedeţi-vă de treaba voastră! Eu o să-mi văd de-a mea. Şi-o să trăim cu toţii fericiţi, până la adânci iubăreţi. Ăăă... adică bătrâneţi.

îmi întoarce spatele şi dă să plece.

— Hunter!

— Hm?

— Totu-i în regulă între noi? îl întreb temător.

Mă priveşte peste umăr.

— Nu. Nu-i în regulă.

După scena asta, mă străduiesc să mă ţin departe de Hunter, mai ales în casă. Măcar atât să fac. Pe de-o parte, Summer şi cu mine n-am făcut nimic rău. Doar nu e iubita lui la modul oficial. Cu toate astea, Hunter şi-a exprimat clar intenţiile cu privire la ea. A ridicat o pretenţie, iar mie puţin mi-a păsat de asta. Dar la vremea aia nu mă gândeam că între mine şi Summer s-ar putea înfiripa ceva. Credeam că mă consideră doar prieten.

Dar nu asta e problema. Nu poţi schimba trecutul. Tot ce poţi face este să depui eforturi aşa încât viitorul să fie mai bun.

În cazul de faţă, asta înseamnă să-l las pe Hunter în pace. Eu şi **Summcr** am căzut de acord că, deocamdată, e cea mai bună soluţie.

Dacă ar fi fost vorba despre Hollis sau Tuck, poate că m-aş fi **purtat** diferit: aş fi vorbit cu ei, m-aş fi străduit mai mult să ne împăcăm. Dar, deşi suntem prieteni, Hunter şi cu mine nu suntem foarte apropiaţi. Are un simţ al umorului deosebit şi e dis**tractiv** să-l ai în preajmă, dar adevărul este că nu-l cunosc foarte bine.

Aşa că păstrez distanţa. Credeam c-o să fie greu, având în vedere că locuim în aceeaşi casă, dar Hunter nu s-a prea arătat la faţă în zilele de după discuţia noastră. Chiar şi aşa, nu-l pot evita cu totul, pentru că la antrenamente suntem siliţi să interacţionăm.

Harvardul conduce în continuare. Peste câteva săptămâni vom juca iar împotriva lor, aşa că antrenorul Jensen şi antrenorul O'Shea ne pun să muncim pe rupte. Miercuri dimineaţă repetăm câteva manevre unu-la-unu, urmate de minimeciuri trei la trei – Jesse, Marty şi cu mine împotriva lui Hunter, Nate şi Kelvin.

Hunter şi cu mine ocupăm posturile de centru-înaintaşi. îi observ expresia hotărâtă. Bănuiesc că n-o să fie plăcut.

Am dreptate. Intră în posesia pucului şi o ia din loc. Când încearcă să-i paseze pucul lui Nate, este interceptat de Matt, care-l pasează spre mine. Zbor spre linia albastră şi preiau pucul, ducându-l din nou în spatele porţii. Abia apuc să-l ating cu crosa, că sunt proiectat în mantinelă. Hunter îmi trânteşte un cot în coaste.

îmi adresează un zâmbet mohorât, apoi îmi fură pucul. Şi dispare.

Câcat! Cât de rare mă doare! Bine. Fie şi aşa! Treacă de la mine. Are dreptul să fie supărat. E mai bine sâ-şi verse frustrarea pc gheaţă, decât în afara ei.

Aici. pe patinoar, violenţa este controlată, iată unul dintre lucrurile care-mi plac la sportul ăsta. Da, e ridicol de primitiv, j¡ poate că bărbaţii chiar sunt aşa de tâmpiţi pe cât pretind femeile, dar uneori c mişto să-ţi manifeşti agresivitatea acumulată într-un loc în care nu poţi intra în bucluc din cauza unui asemenea comportament.

Antrenamentul continuă, iar ciocnirile dintre mine şi Hunter devin tot mai violente. Coechipierii noştri încep să observe. Nate fluieră când îi aplic lui Hunter un bodicec care-i zgâlţâie oasele. Jur că aud cum, din pricina impactului, aerul îi părăseşte plămânii.

— Păstrează-te pentru meci! mă sfătuieşte Nate. Ne pregătim pentru un alt meci. Jesse şi cu mine aruncăm pucul de la unul la celălalt, plănuindu-ne atacul. Dar echipei lui Hunter nu-i place să tragă de timp. Chiar în clipa când se aruncă înainte, Jesse îmi pasează pucul, iar eu trag la poartă. Corsen îl opreşte cu crosa şi i-l pasează lui Hunter.

Alerg după el. Ne ciocnim în spatele porţii. Loviturile curg în şi din toate părţile. Cotul lui Hunter mă loveşte în gât. Pentru o secundă, nu pot să respir. Vreau să trag aer în piept, dar gâdejul nu mă ajută. Simt că mă înăbuş.

Lui Hunter puţin îi pasă. Mă împinge deoparte şi se îndepărtează. Reuşesc să-mi recapăt echilibrul. Cum e posibil să-mi dea o asemenea lovitură?!

Patinez după el, dând uitării meciul, îi cer socoteală:

— Ce dracu' a fost asta?

Peste patinor se lasă tăcerea. Aud fâşâitul patinelor lui Nate, care se opreşte la jumătate de metru de noi.

— E o lovitură permisă, spune Hunter. Mârâi:

— N-a fost deloc permisă.

— Nu? Arunci, sawă-mâ! Am greşit.

Tonul lui zeflemitor mă calcă rău de tot pe nervi.

— OK. frate! ii zic. Dacă să mă loveşti te ajută să te simţi mai bine. dâ-i înainte!

— Ah! Câtă generozitate din partea ta să-mi permiţi să mă bat cu tine! Compensează total faptul că i-o tragi tipei care-mi place.

Deci aşa... Până la urmă, a zis-o.

Nate vine mai aproape.

— Haideţi, băieţi! Avem treabă.

Nu-l luăm în seamă.

— Uite ce-i: eu şi Summer ne dăm târcoale de peste un an. O plăceam cu mult înainte să te cunosc.

— Ce nostim! comentează Hunter. Când ţi-am spus că Summer îmi place, n-ai pomenit nimic despre chestia asta.

Simt cum coechipierii noştri ne urmăresc. Apare binecunoscuta senzaţie de furnicătură care mă anunţă că toţi ochii sunt pe mine. Am fost băgat la mijloc, într-un scandal pe care nu-l pot evita.

Dau să trec pe lângă Hunter, dar mă apucă de tricou.

— Hai să nu ne dăm în stambă aici, îi şoptesc.

— De ce nu? Nu vrei să ştie toată lumea ce nemernic eşti?

— Hei, doamnelor! strigă antrenorul. N-avem toată ziua la dispoziţie. Mişcaţi-vă fundurile pe bancă!

Hunter se supune fără tragere de inimă. Eu o fac bucuros. Atunci când sunt în centrul atenţiei, mă simt ca naiba.

Antrenorul ne anunţă că vom repeta mai multe scheme de atac. Prima presupune doi jucători: unul încearcă să ţintească poarta, cclălalt trebuie să-l oprească. De pe bancă, urmăresc cum se înfruntă câteva perechi. Apoi vine rândul meu. Nu-s deloc sur- prim când antrenorul mâ anunţă c-o să-l am în faţă pe Hunter

.Poate ci, asemenea mie, speră că Hunter îşi va descărca pe gh^ toată ostilitatea.

în clipa în care auzim fluierul, Hunter se foloseşte de toate trucurile murdare ca să mă ţină în colţ. în cele din urmă, scap şi şutez, dar portarul Trenton – un student din anul doi – prinde cu uşurinţă pucul în mănuşă şi-l aruncă în aer, rânjind.

— încă o dată! ne cere antrenorul.

Ne supunem. Şi iar ne îmbrâncim în colţ. Reuşesc să intru în posesia pucului şi să ţintesc poarta, dar nu apuc să trag; durerea îmi sfârtecă braţul. Ticălosul mă loveşte peste încheietură!

— Ce *dracu'e* în neregulă cu ti...

Dar nu apuc să termin propoziţia. în secunda următoare, zac pe spate. Tot aerul mi-a părăsit plămânii.

îşi aruncă mănuşile deoparte. Un pumn mă izbqte în piept. Casca mea alunecă. Un alt pumn îmi zdrobeşte falca. Aud ovaţiile şi strigătele coechipierilor noştri. Unii ne încurajează, alţii caută să ne despartă. Cineva încercă să-l tragă pe Hunter deoparte. Nu prea reuşeşte, dar îmi oferă prilejul să renunţ şi eu la mănuşi şi să-i aplic câţiva pumni. Dar Hunter reuşeşte să mă lovească iar. De data asta, simt gust de sânge.

Respirând cu greutate, ne dăm târcoale până când Nate se bagă între noi şi ne separă cu forţa. Doi studenţi din ultimul an ne înşfacă zdravăn, ca să ne ţină pe loc.

— Ei, doamnelor, aţi tranşat disputa? ne întreabă antrenorul Jensen, care stă aşezat la locul lui, lângă banca rezervelor.

Pare total plictisit.

O'Shea arată ca şi cum abia dacâ-şi poate stăpâni râsul.

— La duşuri! ne spune el.

Cobor privirea şi văd picăturile de sânge care pătează gheaţa. E sângele meu. Hunter nu sângerează deloc. Dar sunt bucuros să observ că obrazul lui lovit începe să se umfle. Mâine o să fie vânăt.

| u jm «> bu/ă spartă M-a cam cotonogii, dar măcar l-am „atins"
vi cu
li întâlnesc privirea dură.

— Imi pare rău, omule!

Hunter scrâşneşte din dinţi, pe urmă ridică din umeri şi spune:

— Mda. Chiar cred că eşti sincer.

— Sunt.

Nc privim. Hunter îşi depărtează uşor picioarele, gata să plece, iar studentul care-l ţine îl trage iarăşi în spate. însă Hunter nu se apropie de mine. în schimb, se dă înapoi câţiva metri, privindu-mă gânditor.

Îşi trântqte echipamentul pe gheaţă, lăsându-l în urmă. Se uită la mine peste umăr şi zice:

Nu-ţi face griji, Fitz! O să-mi treacă. Nu sunt convins de chestia asta

.FITZ

Trei săptămâni mai târziu

Şase fotbalişti pe jumătate dezbrăcaţi dau din fund pe acordurile melodiei „It's Raining Men", care răzbate din difuzoarele fără fir.

Nu, nu e o farsă sexy.

Scena asta ni se înfăţişează mie şi lui Hollis când ne întoarcem acasă în această dimineaţă friguroasă de marţi. Tocmai am terminat antrenamentul şi am mâncat micul-dejun la restaurantul din Hastings, pentru că Summer a spus că are nevoie de sufragerie şi de living pentru ultimele probe.

Lui Hollis îi pică faţa.

— Am greşit apartamentul? mă întreabă el.

— Bravo, Rex! strigă Brenna, din fotoliu.

Flutură în aer o bancnotă de un dolar, în vreme ce Summer şi o fată pe care nu o cunosc râd pe rupte. *Wide-receiver*-ul echipei de fotbal al Universităţii Briar îşi leagănă fundul, după care păşeşte spre Brenna şi începe să-i danseze în poală.

__ Nu sc poate! mârâie Hollis. Nu, nu, nu! Pupa o secundă, se repede la difuzor şi îl închide. Muzica se opreşte.

Dansul lui Rex se încheie brusc. La început, matahala pare **dezamăgită,** dar apoi **mă** zăreşte şi spune:

— Fitzgerald, ce zici de treaba asta?

îşi îndreaptă degetele arătătoare spre slipul pe care-l poartă. Ei, de fapt, nu este un slip, ci un şort din colecţia Adoratele de Vară. Rex poartă chiloţi de baie bleumarin, cu dungi laterale argintii. Găliganul face o piruetă, iar eu rânjesc când văd litera S, cusută pe fund.

— Mişto! îi spun.

Dar e un simplu costum de baie. Eu, unul, n-am nicio părere despre costumele de baie. Am acelaşi slip de vreo cinci ani. Summer îşi dă ochii peste cap.

— Nu-ţi face griji din cauza lui Fitzy! Habar n-are de modă. Summer se ridică de pe canapea, apropiindu-se de Grier
Lockett.

— Stai pe loc o secundă! Cusătura asta nu-i OK.

Şi uite-aşa, iubita mea se lasă în genunchi, în faţa „dotărilor" altui bărbat, şi începe să-l pipăie.

— Summer..., zic pe un ton politicos.

Ea îşi ridică fruntea, care acum e în dreptul sculei lui Lockett.

— Ce-i, scumpule?

— Chiar e nevoie să-l ajuţi să-şi dea drumul?

Rex şi ceilalţi izbucnesc în hohote asurzitoare. Summer îmi arată degetul mijlociu. Rămân tablou când, în timp ce-l ocoleşte pc lxKkett, iubita mea îl plesneşte peste fund.

— Bun! Scoate-ţi slipul şi îmbracă-te! Trebuie să-l iau şi să-l retuşez.

Ixxkctt îşi strecoară degetele sub elasticul slipului.

— \ₐ baie! strigă ca, înainte ca tipul să-şi dea jos ₛ| jpᵤ| Doamne!

— Nu eşti dcloc amuzantă.

Bosumflat, Lockett iese din sufragerie.

— Va puteţi îmbrăca! le zice Summer celorlalţi. Totul araţi super.

Se răsucqte, ca să-i vorbească lui Rex. Din câte ştiu, este liderul neoficial al ofensivei. S-ar putea ca fundaşul lui – Rᵤₛₛ Wiley – să fie adevăratul căpitan al echipei, dar

am auzit că Russ e cam obsedat de propria persoană. În schimb, Rex este iubit de toată lumea.

— Deci rămâne stabilit pentru săptămâna viitoare, da? zice Summer. Parada începe la ora nouă, dar am nevoie de voi, băieţi, cu cel puţin o oră înainte.

— Nu-ţi face griji, drăguţo! O să fim acolo cu sule şi trâmbite.

— Cu surle, îl corectează prietena Brennei de pe canapea.

Rex îi aruncă o privire severă.

— Audrey, când spune „sule", „sule" rămâne!

Ea pufneşte şi continuă să-şi butoneze telefonul.

— Sunteţi siguri c-o să ne sincronizăm? insistă Summer. Bibby a spus cum că participaţi la un team-building. Dar nu suntem în afara sezonului?

— Ba da, mormăie Bibby.

Jules, alt înaintaş, îşi dă ochii peste cap şi explică:

— Antrenorul vrea să venim la un team-building de rahat, pentru că nu prea ne-am coordonat în play-offuri.

— Pentru că *Wiley* nu s-a coordonat în play-ofîuri, îl corectează Lockett, referindu-se la fundaşul lor.

Băieţii au mutre abătute. înaintea acestui sezon, Universitatea Briar n-a mai avut de mult o echipă de fotbal cu rezultate bune. Faptul că au urcat aşa de mult în clasamente anul ăsta, iar

apoi s-au prăbuşit sigur nu le-
a picat bine

._ **Antrenorul** crede **că** n-avem destulă încredere unii în ₄|pi, **adaugă** Julcs, ridicând din umeri. Ne-a forţat **să** luăm pane la

o şezătoare camaraderească de cinci zile.
Brenna ridică din sprâncene.
__ Cinci zile? Ce naşpa!
__ O să ne întoarcem în ziua spectacolului, spune Rex.
Când vede expresia îngrijorată a lui Summer, o ciufuleşte în joacă şi zice:
— Vom avea destul timp să ajungem. Autobuzul ne lasă în **campus** pe la şapte şi jumătate. Cel târziu la ora opt.
Uşurată, Summer dă aprobator din cap.
— Perfect!
Băieţii ies din cameră şi se duc să se schimbe. Summer îşi **adună** lucrurile şi le înghesuie în cutia uriaşă de cusut, de pe măsuţa de cafea. Audrey discută cu Lockett, care a revenit purtând pantaloni de trening şi hanorac inscripţionat cu numele echipei Patriots. în fotoliu, Brenna stă aplecată deasupra telefonului. Părul ei lung se răsfiră ca o cortină neagră.
— Cui îi trimiţi mesaje? o întreabă Summer.
— Nimănui.
Dar e limpede că minte, având în vedere tonul ei secretos şi privirea iute pe care o aruncă în direcţia lui Hollis. Suferinţa din ochii lui albaştri este vizibilă. Mi-e milă de el. Nu cred c-a renunţat la ideea de a fi împreună cu Brenna. Dar a trecut o lună de când şi-au tras-o. Mi-e clar că tipa nu vrea să repete experienţa.
— Mă duc să pun de cafea, murmură Hollis, luându-şi privirea de la Brenna. Vrei şi tu, Fitz?
— Nu, mulţumesc.
Am băut două ceşti de cafea la Dellas şi încă simt efectul cofeinei.
În clipa în care dispare în bucătărie, Summer se lansează într-un
interogatoriu:
— Zi tor, Bce! Cine c tipul? îl ştiu?
Brcnna ridică din umeri.
— L-ai văzut o dată.

Ochii lui Summer o ţintuiesc necruţător.

— Cine-i? insistă ea.

Parcă-şi ţine respiraţia, aşteptând ca Brenna să-i **răspundă**

Văzând că prietena ei tace, Summer explodează:

— E vorba despre Jake Connelly?

— Doamne, nu! Nu e Connelly. ĂJa-i un cretin!

— Atunci, cine-i? întreabă Summer. Spune-mi odată! Altfel îţi fur telefonul şi...

— Linişteşte-te, ţăcănito! Vorbesc cu Josh.

— Cine?

— McCarthy, o lămureşte Brenna.

Summer icneşte, uluită.

— Tipul de la Harvard? Dumnezeule! De unde ai numărul lui de telefon?

— Mi l-a trimis într-un mesaj privat, pe Facebook. Voia să se scuze că s-a pierdut cu firea când a aflat cine-i taică-miu.

Brenna ridică din umeri şi o asigură pe Summer:

— Doar ne prostim. Nu-i nimic serios între noi.

Nu-mi scapă felul discret în care îşi strecoară telefonul în poşetă, ca şi cum chiar se teme că Summer va încerca să i-l fure. Şi cu asta, discuţia se încheie. Băieţii vin să-şi ia rămas-bun de la Summer. Brenna şi Audrey ne anunţă că pleacă şi ele. Holul de la intrare se aglomerează; opt persoane (dintre care şase sunt fotbalişti cât casa) se îmbracă şi se încalţă.

Unul dintre jucători rămâne în pragul uşii. Are păr castaniu, buclat şi o expresie sfioasă.

— Summer, mai sunt bilete pentru parada modei? Am văzut online că s-au vândut toate.

RPIAP IJ *ti* **I** *W,*

Aşa e, dar roţi designcrii au dreptul la bilete suplimcn ,arr pc care pot să le dea oricui vor. Cred câ mi-au rămas cinci. IV câte ai nevoie. Chris?

Doar de unul. Pentru iubita mea, Daphne.

Summer încremeneşte. Tocmai se pregătea să-şi dea o şuviţa de pâr după ureche, iar braţul ei s-a oprit în aer.

Pentru cel puţin anei secunde, se holbează la Chris. Tipul pare că se simte foarte stânjenit.

— Vrei să spui..., bâiguie Summer. Te-ai cuplat vreodată cu o iată numită Kaya? Face parte din asociaţia Kappa.

Chris îşi bagă mâinile înmănuşate în buzunare.

— Da. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum Daphne e iubita mea.

— Daphne Kettleman? întreabă Summer.

— Da. O ştii?

Pare că tot trupul lui Summer vibrează de emoţie.

— Nu, n-o cunosc.

De când s-a mutat cu noi, am observat că fata asta se entuziasmează pentru o mulţime de lucruri.

Cizmele ei Prada.

Trupa One Di rect ion.

l>eonardo DiCaprio.

Sex.

Dar niciodată nu i-am văzut faţa luminându-se aşa cum a lăcut-o în timpul discuţiei despre Daphne Kettleman. Habar n-am cine i tipa.

O. Dumnezeule! Scuze, Chris! Sunt cam confuză.

Summer mai ci ţopâie de bucurie.

Abia aştept s-o întâlnesc. Spune-i c-o admir mult. Doamne! /ı ı ci-i musai să ne distrăm la pctrecerea de după defilarea dc modă.

< hm o priveşte ciudat.Nu-l pot învinui. Şi eu aş fi uimit daca, din motive **necunos**cute, o blondă ţăcănită s-ar pierde cu firea la gândul că o să-mi cunoască iubita.

— Ăăă... sigur..., îngaimă Chris. O să-i spun.

Bate în retragere, spre uşa de la intrare, o salută scurt pe Summer şi iese.

— Uau! N-a fost deloc bizar! o ironizez eu.

Colocatara mea îmi zâmbeşte.

— Nu ştii toată tărăşenia. Daphne e un fel de vedetă.

Pe urmă se apucă să turuie despre Daphne, despre o intoxicaţie cu alcool şi despre nişte haine furate. încerc să ţin pasul cu ea, în timp ce urcăm scara interioară.

Intrăm în camera mea. încui uşa, apoi îi închid gura în singurul mod pe care-l ştiu: cu un sărut.

Ori de câte ori o sărut, am erecţie – lucru pe care îl observă de îndată.

— E abia nouă dimineaţă, Fitz. Cum de eşti mereu aşa de excitat, indiferent de împrejurare?

— Scula mea nu ştie cât e ora.

Pufneşte în râs. Penisul meu e în culmea nerăbdării. O sărut din nou şi ne dezbrăcăm într-o clipită. Ne mozolim pe pat, pipă- indu-ne neîncetat.

Degetele ei rătăcesc pe pieptul meu gol. Summer scoate un suspin de mulţumire.

— Ar trebui dată o lege care să-ţi interzică să porţi tricou, îmi zice.

— Ar trebui dată o lege care să-ţi interzică să porţi orice haină.

Mă desprind din strânsoarea ei şi buzele mele îşi croiesc drum în jos, până când ajung în locul meu preferat. O ling până când degetele ei se încleştează pe aşternuturi şi-mi cere să o pătrund;

Jar în loc să nu aşez deasupra, mă las pe spate şi o trag pe ca peste „imc

— Cilâreştc-mă! îi ccr.
Se supune cu marc plăcere.
Cât ai spune pqte, îmi pun un prezervativ. O fată superbă se agită deasupra mea. Mâ zgârie cu unghiile. Simt înţepătura lor în pielea de pe piept. Şoldurile ei se mişcă în unduiri lente şi seducătoare. Dar încetineala asta nu durează mult. în curând, Summer iuţeşte ritmul şi mă călăreşte înverşunat.
Savurez priveliştea: sânii ei se legănă la fiecare mişcare. Roşeaţa îi colorează obrajii. îşi muşcă buza de jos şi îmi dau seama că se apropie de orgasm. Are privirea aceea înceţoşată, extaziată, pe care o ador. Iar când ţipă de plăcere şi se lasă să cadă peste mine, orgasmul ei mă duce pe culmi. O îmbrăţişez, gâfâind. Creierul meu e capabil să funcţioneze iar abia după câteva minute. Deschid ochii şi văd că Summer zâmbeşte.
— Eşti bine? mă tachinează ea.
Un geamăt se desprinde de pe buzele mele.
— Nu-mi mai simt picioarele.
îmi mângâie umerii şi depune o sărutare pe pieptul meu.
— Vai! Bietul băieţel! Cum pot să te ajut?
— Tocmai m-ai ajutat.
Gem din nou când se ridică de pe mine şi coboară din pat. încă am o semierecţie – fapt pe care nu ezită să-l comenteze după ce se întoarce de la baie.
— O, ce bine!
Ochii i se luminează.
— în curând, o să fii iar gata de călărit.
Mi rostogolesc pe o parte.
— Drace! Femeie, nu-ţi ajunge un orgasm? Ai aşteptări cam
nuri.
— Am pretenţia la cel puţin două.
Se lungeşte în pat şi se ghemuieşte în faţa mea, aşa încât s-o iau în braţe din spate.
— Glumesc! Deocamdată, îmi ajunge un orgasm. A f$_{0S}$t uluitor.
— Chiar c-a fost!

îmi trec un braţ pe după ea şi o strâng cu putere. Deodată, mă cuprinde toropeala.

— Vrei să tragem un pui de somn?

— îm-hm.

Şi Summer pare moleşită.

Pleoapele mi se închid. Simt că încep să plutesc, mintea mea îşi încetineşte ritmul... Dar apoi, dintr-odată, îmi aduc aminte de ceva.

— Auzi, scumpo...?

— Mm?

îşi trage fundul mai aproape de vintrele mele. îi simt căldura.

— Joia asta, seara...

— Ce-i cu joia asta?

— O să fie o strângere de fonduri. Cea la care Kamal Jain vrea să particip. Azi-dimineaţă, asistenta lui mi-a trimis un e-mail cu detalii despre eveniment. O să se desfăşoare la hotelul tău.

Deodată, Summer e atentă.

— La Heyward Piaza?

— Da.

îmi trec degetele peste şoldul ei. Are o piele aşa de moale, că mă scoate din minţi.

— Am un bilet în plus, o anunţ.

— Mmm? Râd.

Scumpo, am impresia că am putea purta o întreagă conversaţie doar mormăind

.Hai «j discutam atunci când nu sunt în comâ post-orgas-mtv-â

ll sărut pe ceafa. _ S a făcut! Vrei să mergi la eveniment cu mine? __ Stai aşa! Adică mă inviţi la o petrecere de fiţe, pentru care irebuic să mă înţolesc şi să fiu sociabilă? Ce-ai păţit? Nu e deloc ¿cnul meu. Oftez.

— Ai dreptate. A fost o întrebare prostească.

— Bineînţeles că vin, Fitz! Dar am o condiţie.

— Mm?

— Eu aleg cum te îmbraci pentru eveniment.

Umerii mi se scutură de râs. O iau iar în braţe.

Normal! Nici prin cap nu-mi trece să aleg eu ce să port.F I Ţ Z

— O să întârziem, îi zic lui Summer, care s-a pierdut pe undeva prin dressingul ei.

Mi-ar plăcea să i-o spun uitându-mă în ochii ei, dar de două ore stă ascunsă în şifonierul ăsta imens.

La început, nu prea mi-a păsat, pentru că mi-a oferit prilejul să explorez *penthouse-\A.* Când am venit aici, cu Dean n-am apucat s-o fac. Locul are un design modern şi elegant şi e luxos din cale-afară. Strecor capul pe uşa bibliotecii lor, după care îl trag repede înapoi, căci mi-ar trebui trei zile să cercetez în amănunt conţinutul încăperii enorme, lambrisate.

Nu-mi vine să cred că aici trăiesc oameni. Şi nici măcar nu e locuit permanent, fiindcă părinţii lui Summer îşi împart timpul între acest apartament senzaţional şi reşedinţa lor din

Greenwich. Mi-e frică să văd vreo poză a locuinţei de acolo. Am auzit că în curte au un patinoar.

E un mare noroc că evenimentul caritabil al lui Kamal Jain, pentru combaterea leucemiei, are loc într-una dintre sălile de bal de la panerul clădirii. Asta înseamnă că Summer şi cu mine nu suntem nevoiţi să ne rezervăm o cameră în hotelul ăsta cu preţuri nebuneşti. Stăm în *pmthouse,* pc gratis. Dar nu plănuiesc sâ-i împărtăşesc acest detaliu lui Kamal. Am impresia că nu i-ar conveni că stau într-o cameră mai bună decât a lui, în acelaşi hotel. Din câte ştiu, după petrecere o să urce în avionul lui particular şi o să zboare spre vila lui din Europa.

Se aude răspunsul înăbuşit al lui Summer:

— Sunt aproape gata.

— Ce înseamnă „aproape”?

— Trei minute – plus sau minus cinci.

Mă apucă râsul. Fata asta e culmea!

Am sosit aseară, iar până acum ne-am distrat pe cinste. I-am făcut sex oral pe masa de biliard. A fost super! Pe urmă mi-a întors favoarea, pe salteaua uriaşă din dormitor, după care ne-am ghemuit în pat şi ne-am uitat la un serial despre ucigaşii de copii. Summer a fost de acord să-l vadă împreună cu mine, dacă eu... Âăă... Nici măcar nu vreau să mă gândesc! Am fost de acord să mă uit la ultimul sezon din *Burlacul,* împreună cu ea. Summer are un anumit efect asupra mea: prima mea pornire e să fac orice-mi cere, pentru că vreau să fie fericită.

în ultimele trei săptămâni, am petrecut împreună aproape fiecare oră. De-acum, doarme la mine în cameră. Trusa ei de machiaj e în baia mea. în fiecare dimineaţă, intră în camera ei şi mototoleşte cearşaful, ca să pară că a dormit acolo. Cred că o face de dragul lui Hunter, dar tipul nu e idiot. Ştie.

Oricât de tăcuţi avem impresia că suntem atunci când facem sex, nu mă îndoiesc că Hollis şi Hunter sunt la curent cu faptul că ne-o tragem.

Dar, în afară de-a mă muta din casa noastră sau de a-i cere lui Summer să se mute, nu ştiu cum aş putea să îmbunătăţesc situaţia cu Hunter. Acum trebuie să mă concentrez ca să-l impresionez pe Kamal Jain

.Summer! Au trecut deja trei minute. Ştiu că evenimentul c foarte aproape, la parter, dar n-o să dea bine daci întârziem la...

<V LLILKfNNF.DY

Gâtlejul mi se strânge şi orice gând coerent îmi părăseşte mintea. în mod clar. drcssingul lui Summer c un portal magic. A intrat acolo purtând colanţi, şosete dc lână şi un hanorac dc-al meu. Dar a ieşit dc acolo arătând ca o zeiţă.

Pe trupul ci se mulează o rochie strâmtă, argintie, care scoate în evidenţă fiecare formă ispititoare. O despicătură urcă spre coapsa ci, dezvăluind un picior bronzat şi lung, iar pantofii ei argintii, cu tocuri, adaugă vreo zece centimetri la înălţimea ei deja considerabilă. Şi-a prins părul auriu într-un coc ţinut laolaltă de o agrafa împodobită, care sclipeşte în lumina becurilor, îmi ia o secundă să-mi dau seama că agrafa străluceşte pentru că este incrustată cu diamante.

Summer îmi vede expresia. S-a machiat subtil, cu excepţia buzelor de un roşu strălucitor. Surâde. E al naibii de sexy.

— îţi place?

Face o piruetă. Rochia sclipitoare i se roteşte în jurul gleznelor. îi răspund gâtuit:

— Da.

— Cât de mult?

îşi pune o mână pe talie, îşi saltă şoldul şi-şi scoate piciorul în afară, adoptând o poziţie care îmi smulge un geamăt. La vederea coapsei goale care se întrezăreşte prin despicătură rochiei, scula mea se trezeşte la viaţă.

— îmi place mult.

îmi dreg vocea şi adaug:

— Dar eu cum arăt?

Mă cercetează din cap până-n picioare. E total inutil, având în vedere că ea a ales tot ce port: pantofii Tom Ford, costumul de un negru intens şi cămaşa bleumarin, cu un singur nasture dcsfkut. Summer mi-a spus ci, indiferent cit de sexy «te tatua iul de pe pieptul meu, în seara asta nu vrea si-l vădi Se pare ci a mai fost la o strângere de fonduri pentru leucemie (nu mi mir!) şi m-a avertizat ci majoritatea oaspeţilor sunt bătrânei cu buzunare foarte adânci... şi cu minţi foarte înguste.

— Arăţi super, scumpule! Super-profesional. A, da... şi sexy!

Râd.

— Perfect! Aşa şi vreau să fiu. Plănuiesc să mi-o trag cu Kamal, ca să primesc slujba.

— Să-mi spui şi mie cum a fost!

Penthouse-ul are un lift. Se poate folosi cu o cheie la care doar familia lui Summer are acces. în timp ce ne îndreptăm spre paner, îşi scoate telefonul din poşeta argintie şi deschide Instagramul.

— Hai să facem un selfie! cere ea.

Mă trage mai aproape şi face o mulţime de fotografii.

— Eşti groaznică! mă plâng.

Doar ştie că urăsc selfie-urile.

îmi zâmbeşte.

— Cred că vrei să spui... că-s grozavă!

Pufnesc.

— Pardon! Exact asta am vrut să spun.

Ajungem în hol. Tocurile lui Summer ţăcăne pe podeaua de marmură. Heyward Piaza este, fără îndoială, cel mai luxos hotel pe care l-am văzut vreodată. Iar Summer l-ar putea moşteni într-o bună zi.

Ea zâmbeşte şi-l salută pe portar.

— Bună seara, Thomas!

Omul cu păr alb îi oferă un surâs cald.

— Bună seara, domnişoară Summer. încercaţi să nu intraţi în multe belele în seara asta, bine?

Mă amuz în sinea mea.

j l i il H» NNfOY

lhoma* luvrca/i aici dc peste douăzeci de ani, mă U_{mu} rrţtc ca. în timp ce intram într-un alt hol, cu un alt lift.

IV bune?

t ram copil atunci când a fost angajat, aşa **câ** am **crescut** sub ochii lui.

— Aha! Deci ştie despre toate trăsnăile talc.

— O, da! Prietenii mei din Greenwich şi cu mine plecam pe furiş în oraş şi veneam aici, la hotel. Am crezut că, pentru simplul fapt câ-l mituiam cu câteva sute de dolari, îşi ţinea gura.

Se preface furioasă.

— După aia am aflat că mă păcălea.

Pufnesc în râs.

— Te pâra alor tăi, aşa-i?

— De fiecare dată. Dar ai mei nu l-au dat de gol **niciodată.** Abia acum câţiva ani, când am plecat la facultate, mi-au spus că aflaseră despre toate păţaniile mele. Părinţii mei sunt tare de treabă. Dacă vreau să chiulesc o zi de la şcoală, ca să merg la

cumpărături cu prietenele mele, nu se împotrivesc, atâta timp cât sunt în siguranţă şi nu-mi fac un obicei din a chiuli.

Liftul soseşte. Urcăm. Summer apasă butonul pentru „Salonul Iarba-Neagră”. În hotelul ăsta sunt patru săli de bal, toate cu nume de flori: Crinul, Trandafirul, Iarba-Neagră şi Dalia. E foarte şic.

Se aude un sunet, iar uşile se deschid. Suntem întâmpinaţi de zgomote: o simfonie de clinchete de pahare, ţăcănit de tocuri pe podeaua din lemn, conversaţii purtate pe ton scăzut şi râsete.

Summer îşi trece braţul pe sub al meu. Ne apropiem de uşa uriaşă, cu arcadă, care dă spre sala de bal. Dincolo de ea zăresc oameni îmbrăcaţi elegant, care mişună de colo-colo prin încăperea frumos decorată. Scena este pregătită pentru o formaţie, dar deocamdată nu se cântă. Pe ambele laturi ale ringului dc dans strălucitor sunt înşirate mese rotunde, cu feţe de masă imaculatearanjamente florale. Nu văd pe nimeni mâncând, dar chelnerii ¡ji croiesc drum prin mulţime, ducând tâvi cu aperitive.

Nu mă simt deloc în largul meu aici. O mare de rochii şi de smochinguri se perindă prin faţa mea. Peste tot, bijuteriile sclipesc asemenea unei vitrine dintr-un magazin cu lustre. Iar eu am crezut că agrafa cu diamante, a lui Summer, bate ia ochi! Mi se taie suflarea la vederea unei femei de vârstă mijlocie. Poartă cercei cu rubine atât de mari, încât lobii i s-au lungit din cauza greutăţii.

— Âla e Kamal? îmi şopteşte Summer la ureche.

— Da.

Nu sunt surprins că I-a depistat pe Kamal Jain în mulţime, în ciuda staturii lui scunde, are o personalitate care iese în evidenţă. Joacă rolul gazdei. Stă în celălalt capăt al încăperii, lângă cel mai mare dintre cele trei baruri din sală. îşi acompaniază anecdotele lungi cu gesturi animate şi cu expresii însufleţite. Cei zece admiratori care-l înconjoară izbucnesc în râs.

— Sigur spune o chestie interesantă, comentează Summer. Sau plictisitoare ca naiba, iar ăia îl linguşesc pentru că tipul e miliardar.

Izbucnesc în râs.

— Poate fi şi una, şi alta.

— Hai să-l salutăm! propune ea. Doar de asta eşti aici, nu?

— Corect.

Ne apropiem de bar. Simt povara neliniştii în stomac. În clipa în care mă vede, Kamal se opreşte în toiul propoziţiei şi se luminează la faţă. îl bate pe braţ pe tipul de lângă el şi spune:

— Te rog să mă scuzi! A sosit oaspetele meu. Părăseşte grupul şi se îndreaptă spre mine.

— Ai reuşit să ajungi!

— Mulţumesc din nou că m-ai invitat...

Dar Kamal mă întrerupe. Continuă să vorbească
• cum
facc mereu.

— Mi-am făcut griji pentru tine, omule! Au venit toţi în inre să se deschidă uşile. I-am văzut pândind în hol. Dar c ma bine să ajungi mai devreme decât mai târziu, nu?

Simt înţepătura din replica lui.

— Eu sunt de vină pentru întârziere, spune Summer, **sfioasă.**
Abia acum vede Kamal că nu am venit singur. O **măsoară** pe Summer din cap până-n picioare. Nu e deloc discret. Ochii lui zăbovesc cam mult pe decolteul ei. Dar şi mai îndelung **stăruie** pe diamantele din părul ei.
— Şi tu cine eşti? întreabă el, într-un târziu.
— Sunt Summer.
îi întinde o mână delicată.
— Iubita lui Colin.
Sprâncenele lui fac un salt. îi ia mâna, dar nu i-o scutură, ci o duce la buze şi-i sărută încheieturile degetelor.
— Mă bucur să te cunosc. Zâmbetul ei pare forţat.
— Şi eu.
Kamal se răsuceşte spre mine.
— Nu mi-ai spus că ai o iubită. Ridic din umeri, jenat.
— Păi, la interviu n-a venit vorba despre asta.
— Nici n-aţi fi avut motiv să discutaţi despre aşa ceva, intervine Summer. în interviurile pentru slujbe, important e CV-ul candidatului, nu viaţa lui personală. Nu-i aşa?
— Aşa e, zice Kamal.
Din nou, tonul lui pare muşcător. Pentru o secundă, se întunecă la faţă.
Nu-mi dau seama care e sursa neplăcerii lui. Cu cât se uită mai mult la Summer, cu atât mai radical i se schimbă atitudinea.
Mi se pare ci vâd cum un col; al gurii $c ridici ¡nrr-un rânjet. Să hc Summer cauza? Dar de ce?
— Mi se pare mie sau chiar e naşpa rău? imi zice Summer la urcche, o oră mai târziu.
M-a tras pe ringul de dans şi şi-a petrecut braţele pe după ,ârul meu. N-am avut de ales; a trebuit să-mi sprijin palmele pe soldurile ei, prefacându-mă că ştiu să dansez.
Dar o înţeleg: doar aşa am putut scăpa de Kamal. De când am ajuns, nu ne-a scăpat din ochi niciun minut. Nu se poate susţine că tipul nu e genul de om sociabil. însă ne-a târât pe Summer şi pe mine cu el, la fiecare conversaţie pe care a purtat-o cu alţi invitaţi. Ceilalţi candidaţi la job se ţin scai de noi. îmi pare rău pentru ei, pentru că Jain nu le dă nici cea mai mică atenţie. Pare total fascinat de Summer, şi totuşi, în acelaşi timp, simt cum în adâncul lui fierbe animozitatea.
— Nu are nimic cu tine, Summer. Pur şi simplu se poartă ciudat.
— Ba nu! Se poartă ca un nesimţit.

Summer îşi muşcă buza de jos.

— Mă simt de parcă ne judecă. Nu pot să explic de ce am senzaţia asta...

Ştiu exact la ce se referă. Şi eu simt acelaşi lucru.

Cântecul se termină. Intru în panică atunci când solistul anunţă că formaţia va lua o pauză de zece minute. Summer îşi întrepătrunde degetele cu ale mele şi ne îndreptăm spre marginea ringului de dans.

— Nu te supăra, Fitz, dar... chiar trebuie să fac pipi.

Îi strâng mâna.

Nu! Nu mă lăsa singur aici, cu oamenii ăştia!Îi chicoteşte.
. Spui ..oamenii ăştia" ca şi cum ai vorbi dc*pre 0 boală Oamenii
W HLMtNNfDY
sunt o boală, mormăi cu.
— Poţi supravieţui cinci minute fără mine.
Mă pupă pc obraz, apoi freacă locul respectiv cu arătătorul
Presupun că vrea să mă şteargă de ruj.
— Mă întorc repede. Promit.
Privesc amărât cum dispare. Comand o bere Sam Adams, iar
barmaniţa – care poartă o cămaşă albă şi o cravată **neagră –** îmi
întinde sticla.
— Mulţumesc!
Nici nu apuc să iau prima înghiţitură, că apare Kamai. Mă mir că
n-a sărit pe mine în secunda când Summer şi cu mine am ieşit din
ring.
— Iubita ta poartă o rochie trăsnet, Colin.
Agită whiskyul din paharul lui. Nu e primul pe care l-a băut în
seara asta. De când am ajuns aici, l-am văzut comandând cel puţin
trei băuturi. Şi cine ştie câte a mai dat pe gât până să venim la
eveniment?
Fac un gest vag – ceva între o ridicare din umeri şi o fluturare de
mână –, pentru că mi se pare ciudat să accept un compliment
adresat Iui Summer.
— Cine eşti tu? izbucneşte Kamal.
întrebarea vine pe neaşteptate. Mă încrunt şi-i cercetez expresia,
dar nu i-o pot descifra.
— Cum adică?
— Adică...
Dă pe gât ce mai e în pahar şi-l trânteşte pe tejghea.
— încă unul! se răsteşte la barmaniţă.
Fata tresare auzind tonul poruncitor.
— Imediat, domnule.
Jain continuă, adresându-mi-se:
— Adici. draga Colin, credeam ca eşti unul de-al nostru.
Face un semn spre ceilalţi trei candidaţi – doi bărbaţi şi o
femeie. Toţi sunt la vârsta studenţiei, ca mine.
— Neil, Ahmed, Robin, zice KamaJ. Eu. Tu. Rataţii, paria are
au apelat la jocurile video din cauza celor asemenea fetei cu care
ai venit aici, în seara asta.
Umerii mi se încordează.
Kamal continuă:

— Toată viaţa am avut de-a face cu astfel de oameni. Oamenii frumoşi.

Ia paharul întins de barmaniţă şi soarbe cu sete din el.

— Sportivii, majoretele şi ceilalţi căcănari populari, care cred că au dreptul să facă tot ce le trece prin cap. Oameni care îi agresează pe alţii, fără să suporte consecinţe. Cei care primesc totul de-a gata. Trec fluierând prin viaţă şi se aşteaptă ca restul lumii să se dea la o parte din calea lor.

Pun pe bar berea mea neatinsă şi vorbesc pe un ton măsurat:

— Nu am trecut fluierând prin viaţă. Mama e profesoară de engleză, iar tata e şef de schimb la o centrală electrică. Muncesc de le sar capacele. La fel şi eu. în liceu, mi-am petrecut tot timpul liber desenând, pictând şi jucând jocuri video. Şi hochei.

Ştiu că nu-i convine deloc când aduc vorba despre sportul pe care îl practic, şi totuşi vorbesc mai departe:

— Joc hochei pentru că-mi place şi pentru că sunt bun la sportul ăsta. La fel de bun sunt şi la proiectarea jocurilor pe computer.

— Ai ceva aroganţă, puştiule.

În ochii lui fulgeră o sclipire oţelită.

Exact în acest moment foarte încordat, Summer se întoarce de la baie. Atrage atenţia fiecărei persoane – indiferent ci e bărbat sau femeie – în vreme ce traversează podeaua lucioa\i. E superba. Nimeni nu-şi poate lua ochii de la ea. Toati lumea vrea să fie părtaşa la frumuseţea ci, chiar dacă asta înseamnă do admire.

Kamal dă pe gât restul de băutură. Privirea lui plină de d nu o părăseşte pe Summer. ^ ^

— Uite-te la ea, murmură Jain. Crezi c-ar fi iubita ta da$_c$- n-ai fi sportiv? Scârbele ca ea doresc un singur lucru, Colin

Scoate un hohot glacial.

— Pun pariu că, dacă aş pocni din degete şi i-aş spune că mă interesează, ar sări pe scula mea cât ai zice peşte. De ce şi**-ar** pierde timpul cu un sportiv de două parale, când ar putea să aibă un miliardar, nu?

Strâng din dinţi.

— N-o cunoşti.

El chicoteşte.

Summer e la jumătatea drumului spre noi. Părul ei blond reflectă lumina candelabrului de cristal. Diamantele din agrafa ei sclipesc la fiecare pas.

— Crede-mă, o cunosc, mă contrazice Kamal. Dumnezeule, şi ce bine o cunosc! Mă cuplez mereu cu femei ca ea. Ele nu dau doi bani pe noi, Colin. Dispar în clipa în care apare un tip care li se pare mai de soi.

Aş putea să-l contrazic, dar ce rost ar avea? Deja şi-a format o părere despre mine şi despre Summer, despre ce înseamnă să fii sportiv, tocilar sau o fată drăguţă.

Summer ajunge lângă noi. Probabil că surprinde ceva în expresia mea. Mă ia de mână şi o strânge liniştitor.

— E totul în regulă? mă întreabă.

— De ce n-ar fi? râde Kamal.

BPiAR u a i

Bate în tejghea, ca s-o facă atentă pe barmaniţă. Bate, şi bate, şi bate ca un puşti răsfaţat care vrea să atragă atenţia **maică**-su.Whisky! sc răsteşte Jain la femeia stresată, după care se **întoarce** spre noi. Şi ce specializare ai la facultate? o întreabă pe Summer.
Ha clipeşte surprinsă de schimbarea rapidă de subiect.
— Modă...
Kamal o întrerupe:
____ Sigur că da! Modă...
Fiecare cuvânt musteşte de dispreţ.
____ Ai o problemă cu moda? întreabă ea pe un ton vesel.
Dar, după postura ei rigidă, îmi dau seama că e iritată. Reuşeşte să se prefacă amuzată.
____ Din câte-mi dau seama, te bucuri de compania top-modelelor, i-o întoarce ea.
Dar Kamal nu se amuza.
— înţeleg. Vrei să spui că un tip ca mine nu poate ieşi la întâlniri cu femei frumoase? Asta insinuezi?
— Nicidecum! se apără Summer. Oricum, e clar că *poţi* să ieşi cu femei frumoase, pentru că tu...
— Fiindcă acceptă să se vadă cu mine doar pentru că am bani? Asta crezi?
— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu...
— Bineînţeles că asta crezi! se răţoieşte el, cu obrajii în flăcări. Ghici ce! Ai dreptate. Banii *chiar sunt* singurul lucru după care umblă gagicile frumoase, ca tine. Nu cred c-ai accepta să semnezi un contract prenupţial. Asa-i, Summer? Nu, nu, nu! Scârbele ca tine cer ca altcineva să aibă grijă de ele. Musai să-ţi cheltui pentru ele toţi banii câştigaţi cu trudă!
Mă apropii de Summer, protector.
— Ajunge! îi zic lui Kamal.
lirada lui Jain continuă: *scârbe-n* sus şi *scârbe*-n jos! Vorbeşte • n gura mare. Bănuiesc că se referă la o lată anume – vreo iubită din facultate, care a refuzat să semne/e un contract prenupţial
Dar nu-mi pasă! Indiferent cinc i-a sfâşiat inima, nim$_{ch}$ vorbeşte cu sau despre Summer în felul ăsta!
Kamal nu se arată intimidat de tonul meu ameninţător R^ iar. Hohotele lui ascuţite îmi răscolesc nervii.
— Eu hotărăsc când e dc-ajuns!
Dă peste cap ultimul strop de whisky şi dă să pună pe tejghea paharul gol. Doar că tejgheaua e la vreo douăzeci de **centimetri** mai încolo. Kamal e beat turtă şi-i lipseşte coordonarea. Paharul cade

pe podea şi se face ţăndări. Cioburile sar în toate direcţiile O trag iute pe Summer deoparte. Mă uit la barmaniţă şi îi zj꜀

— Te rog, cheamă pe cineva ca să...

— O, da! Chiar o să vină! urlă Kamal. Mereu curăţă cineva după mine. Vreţi să ştiţi de ce? Pentru că sunt miliardar! Sunt un zeu al industriei tehnologice şi pot să cumpăr şi să vând pe oricine din sala asta împuţită...

— Eşti beat, îl întrerup cu răceală.

— Mai taci, sportiv fără creier!

E aşa de beat, încât se clatină pe picioare. Dar când întind mâna să-l sprijin, mă loveşte peste ea.

— Ia laba de pe mine! N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie să lucrezi în compania mea. Ai priceput? Postul a fost ocupat, Colin.

Jain chicoteşte şi adaugă:

— Mulţumesc pentru interesul acordat!

Cu o atitudine ameninţătoare, Summer face un pas spre el şi îl ia la rost:

— Care-i problema, domnule Jain? De ce nu-l angajezi pe Colin? Pentru că joacă hochei şi arată mai bine ca tine?

Tipul face un pas înapoi. Cioburile scrâşnesc sub tălpile pantofilor scumpi, din piele. Cu coada ochiului, văd câteva siluete apropiindu-sc. Oamenii din jurul nostru se holbează la noi. Privirile lor lacome mă străpung.

Idomnişoară Heyward, vă simţiţi bine? O matahală dc om îmbrăcat într-un costum negru apare în **faţa noastră.**

Habar n-am cine e. dar Summer îl ştie. îl strânge dc braţ, cu **recunoştinţă.**

_____ Mă simt bine, Diego. Pe podea sunt o mulţime de cioburi. Le spui, te rog, celor de la recepţie să trimită rapid pe cineva Ic strângă?

_____Imediat, îi răspunde bărbatul înalt, după care aruncă o privire circumspectă în direcţia lui Kamal. Acesta a rămas cu ochii la Summer.

— Heyward? repetă el. Se încruntă.

— Cine mama dracului eşti? îi zice Kamal lui Summer.

— Aveţi grijă cum vorbiţi, domnule Jain! se răsteşte Diego.

— Dar *tu* cine mă-ta eşti? vine replica.

— Sunt şeful echipei de pază din acest hotel, răspunde uriaşul, dezgolindu-şi dinţii în cel mai înspăimântător rânjet pe care l-am văzut vreodată. Hotelul pe care-l deţine familia domnişoarei

Heyward. E timpul să vă retrageţi, domnule Jain. Să pun pe unul dintre colegii mei să vă conducă în camera dumneavoastră?

— Du-te dracului! urlă Kamal. Peste zece minute trebuie să ţin un discurs.

Mă priveşte şi râde zgomotos, pufnind pe nas.

— Vad c-ai dat lovitura, Colin. Eu credeam că ea e amărâta care te călăreşte pentru banii pe care-i faci din hochei, şi când colo, amărâtul eşti tu, nu? Tu eşti cel care caută averi în păsărică ei.

Summer tresare. Diego face un pas în faţă.

Clatin cu tristeţe din cap şi mă uit în ochii lui Kamal.irăieşti într-o lume tare deprimantă, omule. O lume în care toţi sunt oportunişti şi fiecare se foloseşte de celălalt sau

rixulizcazâ cu alţii. în lumea ta, e imposibil ca doi oameni sa fi, impreună pentru că se iubesc.

Rad, dar râsul meu e mohorât.

— Ştii ce? Mă bucur că nu vrei să mă angajezi. Prefer să trăiesc pe străzi decât să lucrez pentru cineva ca tine. Nici măcar nu vreau să ştiu cât de toxic e mediul de lucru pe care l-ai **creat** pentru angajaţii tăi.

Cred că Jain vrea să se certe în continuare, dar nu-l mai iau în seamă. Diego şi colegii lui îl scot fără menajamente pe miliardul beat şi certăreţ din Salonul Iarba-Neagră. Nu ştiu ce-o să se aleagă de adunarea de fonduri pentru eradicarea leucemiei. Indiferent câtă simpatie am pentru cauza asta, nu vreau să stau nici măcar o secundă în plus la evenimentul ăsta plictisitor şi de rahat. în tăcere, eu şi Summer părăsim sala. E nervoasă. îşi muşcă buza de jos. Nu scoate nicio vorbă. Apoi urcăm în liftul privat care duce spre *penthouse.*

în clipa în care uşile se închid, Summer se uită la mine cu o privire îndurerată şi spune:

— Mă despart de tine.

Mă zgâiesc la spatele ei zvelt. Summer iese din lift şi intră în **foaierul** încărcat de marmură.

Tocmai a spus că *se desparte* de mine?!

— Ba nu! strig după ea.

Tocurile ţăcănesc pe podeaua din marmură. Se opreşte câteva clipe, ca să-şi scoată pantofii. Profit de ocazie: mă reped la ea şi o înşfac de braţ.

— Summer, ce naiba!

Nu-mi răspunde. Se desprinde din strânsoarea mea, îşi pune mica poşetă argintie pe bufetul din mahon. îşi scoate agrafa din păr. însă coafura ei rămâne intactă. îmi dau seama că este ţinută laolaltă de mici agrafe. începe să şi le scoată din păr, una câte una, sub privirea mea uluită. Nici măcar nu se uită la mine.

— Ce naiba se întâmplă? întreb.

În cele din urmă, se uită în ochii mei nedumeriţi.

— Ai pierdut slujba aia din cauza mea.

— Ce?!

Nu ai primit slujba din cauza mea, murmuri Summer f-limpede că ticălosul ăla a avut o experienţă na«,aii cu 0 f^jj drăguţă care l-a refti/at.

— Sunt sigur că-i adevărat, dar îţi garantez că Jain a avut 0 experienţă nasoală şi cu un sportiv care l-a burduşit. Nu are nicio legătură cu tine.

— Ba arc! Ai auzit cum mi-a vorbit! Seara asta ar fi fost mi nunată dacă n-aş fi venit cu tine. Dar asta se întâmplă când apar şi eu pe undeva, Fitz. Atrag scandaluri. N-o fac intenţionat, dar uite că se întâmplă! Tu urăşti scandalurile, deteşti să fii în centrul atenţiei. Adineauri, o sală întreagă s-a holbat la tine, pentru că mi-ai luat apărarea. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi la Malone's, luna trecută.

îmi frec podul nasului. Ce naiba tot îndrugă? I-am luat apă-rarea – în acelaşi timp, m-am apărat //' *pe mine* – pentru că Jain a sărit calul. I-o zic, dar ea clatină cu încăpăţânare din cap.

— Fitz, nu se mai poate aşa! Ştiu că preferi să fii invizibil pentru ceilalţi. Uite ce s-a întâmplat acolo... Ai devenit mai vizibil ca niciodată!

Are dreptate. Când Kamal răcnea şi se dădea în stambă, ca un nesimţit, mă simţeam ca şi cum lumina orbitoare a unui reflec-

tor cădea pe mine. Simţeam privirile curioase şi auzeam şuşotelile invitaţilor.

ELLT KFNNEOY

Dar când i-am cerut socoteală, nu mi-a păsat că se uitau şi auzeau toţi cei de acolo. Singurul lucru de care îmi păsa era că Jain se purta grosolan cu Summer. Din punctul meu de vedere, aşa ceva e inacceptabil.

— Chiar vrei să discutăm despre scandaluri? o întreb eu. în clipa asta, eşti cam pornită, scumpo.

— Ba nu.

Ba da. Reacţionezi exagerat. Faci din ţânţar armăsar şi vrei să ne despărţim iară să discutăm pe îndelete

.N-avem despre cc discuta, mi-o trânteşte Summer. Tu nu ₙf, sâ hi În centrul atenţiei. Eu atrag atenţia. Uneori

intenţionat, iir Jf ^ele mai multe ori. neintenţionat. Scoate un geamăt de frustrare. __ Slu|ba aia era importantă pentru tine.

— Aşa e.

Ihr *tu eşti fi mai importantă.* însă n-o spun cu voce tare. Motivul nu e fiindcă mi-am făcut un obicei din a-mi pune emo- ţiile sub lacăt, ci făptui că Summer a plecat. Se îndreaptă spre **scara** în formă de spirală. *Penthouse-n*| are trei etaje, iar dormitorul ei e la etajul trei. Grăbesc pasul după ea.

— Opreşte-te! îi ordon.

— Nu!

— Eşti o răzgâiată!

— Iar tu eşti agasant! strigă Summer. Vreau să fiu singură! Ne-am despărţit.

— Nu ne-am despărţit! urlu la ea.

Isuse! în toată viaţa mea, nu cred că am ridicat vocea de mai mult de zece ori. Iar acum, după două luni petrecute cu Summer, urlu ca un nebun. Fata asta a scos la iveală latura mea primitivă, frustrată. Nu ştiam că există, dar apoi ea a apărut şi a început să mă scoată din minţi.

Iar mie... îmi cam place.

Ani întregi, m-am străduit să evit conflictele. I-am lăsat pe ai mei să zică porcării unul despre celălalt, pentru că era mai uşor aşa decât să suport discuţiile şi manipulările care ar fi urmat, dacă aş fi încercat să-i conving să se poarte raţional. Evit să socializez pentru că nu vreau să atrag atenţia asupra mea.

Ies la întâlniri cu ţipe la fel de introvertite ca mine, pentru că ele nu se aşteaptă să mă dezlânţui la petreceri sau să particip la evenimente extravagante, cum ar fi gala caritabilă a lui Kamal.

Până dc curând, nu m-a deranjat să trăiesc aşa. A fost plâCUt Fără conflicte.
Dar abia acum, alături de Summer, mă simt pe deplin viu Nu vreau să fiu cu o fată care se ascunde în umbră, cu mine pentru că asta mă determină să mă retrag şi mai mult. Asta am făcut ani de-a rândul: am ascuns părţi din mine faţă de părinţii mei, de prietenii mei, de fete, de lume. Vreau pe cineva care mă încurajează să-mi forţez limitele, iar acel cineva este Summer.
Summer mă scoate din minţi. Face lucruri trăsnite; de **exem**plu, se păruieşte cu o fată care-a numit-o „târfa". Pipăie fotbalişti pe jumătate goi, în livingul nostru. Face piruete când pregăteşte micul-dejun, în bucătăria noastră. Da, mă scoate din sărite, dar şi eu am acelaşi efect asupra ei.
Tocmai de-aia relaţia noastră e aşa de distractivă.
— Mă duc în camera mea, Fitz. Poţi să dormi pe canapea, sau în odaia lui Dean, sau în oricare altă cameră. Dar nu într-a mea, pentru că noi doi am terminat-o.
— Mai spune-o o dată! o provoc. Hai să vedem dacă îndrăzneşti!
Summer se opreşte în capul scării şi se roteşte spre mine. Ochii ei verzi sclipesc hotărâţi.
— Am ru...
Mă reped spre ea.
Summer ridică braţele.
— Să nu-ndrăzneşti!
O, ba da! O înşfac de talie şi-i salt trupul pe un umăr. îi trag o palmă peste fund.
— O să ne aşezăm frumos şi-o să vorbim, declar, în timp ce mă întorc în sufragerie.
— Nu avem despre ce vorbi! Lasă-mă jos!
Reuşeşte să scape. Tălpile ei goale aleargă pe marmură.
Asculră-mi! Nu nc despărţim. Nu se va întâmpla, Summer! Nu dau două parale pe slujba de la Orcus Games. îmi pasă de nnc. Ticălosul ăla a fost grosolan cu tine. S-a comportat grosolan cu amândoi, iar eu refuz să

lucrez pentru cineva care tratează oamenii cu lipsă dc respect sau care se manifestă aşa în public. I am pus la respect. Dacă aş fi pus din nou în situaţia asta, aş tace-o iar, mă auzi? Pentru că s-a purtat ca un nemernic cu tine, iar eu te iubesc!

Summer parcă nu mai respiră.

— Este... înghite în sec.

— E prima oară când îmi spui asta.

— Âsta-i adevărul. Te iubesc! Eşti iubita mea şi...

— Am fost iubita ta.

— Eşti.

— Am fost.

îi cuprind mijlocul şi o trag spre mine. Scoate un geamăt. Ştiu că mi-a simţit erecţia.

— N-ai decât să spui ce vrei, Summer, dar amândoi ştim că n-o să ne despărţim.

Mâinile mele i se strecoară pe sub rochie. îi mângâi coapsa fină.

— Amândoi ştim că şi tu mă iubeşti. Mijeşte ochii, studiindu-mi chipul.

— Te-ai schimbat, Fitz.

Are dreptate: sunt altul. Răbdarea mea e pe sfârşite, iar nervii mei sunt întinşi la maximum. Sunt încă pornit împotriva lui Kamal. încă supărat pe Summer. Dar, în acelaşi timp, vreau să i-o trag aşa cum nu i-am mai tras-o până acum.

Gemând uşor, strecor o palmă între picioarele ei. Când îi ating sexul gol, tremur de dorinţă.

— N-ai purtat chiloţi la gală? rostesc cu glas gâtuit.Nu. Rochia asta nu permite să port lenjerie. Nu i-aş f$_{acc}$
Verei Wang una ca asta.
— Cine e Ve...? De fapt, las-o baltă!
— Fitz... îmi pare rău că ai pierdut slujba aia din cauza ta. Clatin din cap.
— Tot n-ai priceput, aşa-i? N-a fost vina ta. Kamal Jain e cel care a pierdut un angajat. Sunt un proiectant de jocuri talentat. O să găsesc alt job. îţi promit. Dar una ca tine... n-o să mai
găsesc.
Buzele ei se întredeschid de uimire.
— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată!
— Când vreau, pot să spun lucruri frumoase, îi mângâi clitorisul.
— Dar în clipa asta mă simt pervers. Strecor un deget în ea.
— Desfa picioarele! Vreau să ţi-o trag la perete.
Auzindu-mi cererea aţâţătoare, rămâne cu gura căscată.
— Doamne! Da ştiu că eşti excitat în seara asta, nu glumă.
— Sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai încerca s-o rupi cu mine! Nu-ţi mai face griji pentru slujba aia! Pur şi simplu sărută-mă!
Când gura mea o acoperă pe a ei, ea se înmoaie şi-mi răspunde cu o pasiune care mă lasă iară suflare. îmi frec trupul de al ei, dar nu e suficient. Scula mea zvâcneşte în spatele fermoarului. Sunt prea aţâţat ca să mă gândesc la preludiu.
— Am nevoie să intru în tine, îi şoptesc la ureche. O să te fac să te simţi bine ceva mai târziu. Promit!
— Tu mereu mă faci să mă simt bine.
Al naibii să fiu dacă inima mea n-o ia la galop! Mulţumită lui Summer, în ultimul timp am mereu un prezervativ în buzunar, indiferent de ocazie. Nici nu-mi mai bat capul să-mi scot pantalonii. Trag fermoarul, îmi scor penisul şi-i
M tivesc prezervativul. Apoi ridic rochia lui Summer, îi salt un picior pe şoldul meu şi, cu o opintire, mă scufund în dcspicatura
ci

_ O, *Doamnă,* geme Summer.
Fierbinţeala ei **mă** cuprinde peste tot; muşchii vaginului se **încleştează** în jurul sculei mele, ca şi cum vor s-o prindă în cap- **ană.** Pielea mi-a luat foc. Inima bate ca nebuna, prizonieră între **coastele** mele. Sunt înfierbântat şi simt o nevoie nebunească să **mă** eliberez.
I-o trag viguros, brutal, din picioare. Peretele din spatele ei se **cutremură** şi bufetul scund scârţâie din toate încheieturile. Picioarele ei îmi cuprind mijlocul. E aşa de udă şi de strâmtă, că-mi pierd minţile. Nu pot opri valul uriaş de plăcere care mă străbate deodată. îmi lipesc faţa de gâtul ei. Tremur. Ejaculez aşa de violent, că văd stele verzi.
— O, da! mormăi eu.
Ştiu că ea încă nu şi-a dat drumul, dar i-am promis c-o voi satisface mai târziu. Genunchii mei tremură.
— Mă faci să mă simt aşa de bine..., murmur eu. Nu vreau să mai ies niciodată din tine...
Ding!
Uşa liftului se deschide. Tresărim, luaţi prin surprindere. în clipa următoare, izbucneşte un urlet:
— *Ce naiba?!?*
E Dean.
Fratele lui Summer.
Bunul meu prieten Dean.
Cum de se-ntâmplă iar chestia asta?
Cum de se întâmplă iar chestia asta? strigă Summer, cuprinsă de ruşine.
E a doua oară când apare cineva pe nepusă-masă, în timp ce '-o trag lui Summer. Dar acum e de un milion de ori mai aiurea,
pentru ci musafirul nepoftit *este fratele* ci. Vreau *si* mi inrnrc cu faţa la el, dar îmi dau seama că, dacă o fac, Dean o si-m\ v^ scula şi o să-şi dea seama imediat ce se întâmplă.
— O să-ţi trag o bătaie dc-o să-ţi sune apa-n cap, FitzgeraM'
— Dean, întoarce-tc cu spatele! zice rugător Sumrncr, în gropându-şi faţa în pieptul meu. Te implor!

w; EIlFKFNNtDY

— Dumnezeule! V-o trăgeaţi? tună vocea lui. Tocmai aici?!

— Dean! întoarce-te cu spatele!

Amicul meu are dccenţa de-a o asculta, dar pare tare furios. Mârâie la noi:

— Luaţi-vă lucrurile şi veniţi în sufragerie! O să trec pe lângă voi, dar n-o să mă uit, bine? Isuse! Nici nu mă gândesc să trag cu ochiul.

Dean trece pe lângă noi. îşi pune o mână în dreptul ochilor, ca nu cumva să vadă ceva ce nu vrea să vadă. în clipa când dispare, trecem la acţiune. Summer înhaţă prezervativul şi intră în toaletă. După ce se întoarce, intrăm fără tragere de inimă în living, ca doi adolescenţi care au fost prinşi în fapt.

Ne aşezăm pe canapea. Dean se postează lângă noi, cu braţele încrucişate la piept.

— De când faceţi chestia asta? ne întreabă cu severitate.

îmi vine să râd în gura mare. E de-a dreptul ironic că Dean —

care, în facultate, era poreclit „Dean Maşina de Sex” – o face pe puritanul şi ne priveşte dezaprobator. însă ştiu că atitudinea asta de frate mai mare izvorăşte din grijă sinceră. îşi adoră sora.

— De ceva vreme, recunoaşte Summer.

Dean se încruntă la ea.

— Deci aşa! Şi nu mi-ai zis nimic! Data viitoare când încerci să ascunzi ceva de mine, ar fi bine să nu pui poze pe internet!

Summer îşi dă ochii peste cap.

— N-am încercat să mă ascund de tine.

E furios din cale-afară.

Adkâ ***iii vrut sh*** aflu despre voi doi <lc pc internet? Nu Niii măcar nu m am gândii la line. Fi t/y ţi cu mine .,m losi la <> petrecere. Am ftcut o po/J împreună. Am po»tat-o pc Instagram Nu

m am gândit deloc la tine. Şi vrei ***si*** }tii de ce? IVntru că nimic din toate astea nu-i treaba ta. Ba este treaba mea! se răsteşte el. Aha! Acum îmi dau seama de unde a moştenit Summcr tendinţa către exagerări şi scandaluri.

Privirea ucigătoare a lui Dean fulgeră spre mine.

_____ E sora mea mai mică, omule!

îi răspund calm:

— Ştiu. Summer c importantă şi pentru mine.

— Da, Dicky! intervine Summer. între noi nu e vorba doar despre sex. Bine, de fapt, ne-o tragem ca iepurii, dar...

Dean îşi pune mâinile în cap.

— De ce, Mucişor?! De ce trebuie să-mi spui chestii de-astea? Ea pufneşte, indignată.

— Deci tu ai voie să vorbeşti cu mine despre viaţa ta sexuală, dar eu n-am voie să discut despre a mea cu tine?

— Niciodată nu vorbesc cu tine despre viaţa mea sexuală! E un subiect tabu! Tabu!

Dean scoate un geamăt chinuit. Apoi inspiră încet. Se uită când la mine, când la soră-sa.

— Asta-i tot? Sunteţi un cuplu?

O privesc pe Summer. Acum un sfert de oră, mă ameninţa că se desparte de mine. Doar că nu i-am îngăduit s-o facă. Gura ei se strâmbă într-un surâs jalnic.

— Suntem un cuplu, confirmă ea. Colin e iubitul meu.

îmi muşc limba, ca să-mi stăpânesc râsul. Resemnarea din tonul ei e de-a dreptul adorabilă.

Dean dă din cap, studiindu-mi cu atenţie expresia.

Deci tc-ai cuplat cu soră-mea? Eşti iubitul ei

?Parc la fel de resemnat ca Summcr.

Oftez. Ştiu încotro bate Dean.

— Da.

îşi trece o mână prin părul blond.

— Bine. Eşti pregătit?

— Da. Hai s-o facem odată!

Summer e nedumerită.

— Despre ce vorbiţi voi?

w; EIIFKFNNtDY

Dean se ridică. La fel şi eu.

— îmi pare rău, Mucişor! E musai s-o facem.

— Musai, îl îngân eu.

Când Dean îşi trosneşte încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, lui Summer îi pică fisa.

— Vrei să-l loveşti pe Fitz? exclamă ea, săltând în picioare. Ce dracu?! Nici vorbă de aşa ceva!

— Fitz cunoaşte regulile echipei. Nu le-a respectat. Prin urmare...

Dean are dreptate. Există nişte reguli între noi, hocheiştii de la Briar. Alte echipe au reguli care stipulează că membrii nu au voie să iasă la întâlniri cu sora unui coechipier sau cu o fostă iubită de-a unui coechipier, dar echipa noastră nu a respectat niciodată cu stricteţe asemenea interdicţii. Regula noastră e mult mai simplă: întreabă înainte s-o comiţi.

Chiar dacă celălalt tip refuză, tot o să faci aşa cum vrei, pentru că nu are nicio putere să te împiedice. Dar nu ăsta-i scopul regulilor. Scopul lor este să te facă să-ţi respecţi coechipierii.

Dean îşi trosneşte încheieturile mâinii stângi.

— Eşti nebun. Să nu-l atingi, Dicky!

Summer încearcă să se arunce între noi, dar o dau cu blândeţe la o parte.

— Nu te băga! îi spun. Nu-i mare scofa... Idiotul nu loveşte cu pumnul.

în schimb. îmi trage un genunchi între picioare.

Cad imediat la podea. Vad stele verzi şi durerea îmi sfâşie vin- trelc. Mă aplec şi mă apuc de zona vătămată, încercând să-mi recapăt suflul.

— Tâmpitule! îngaim sugrumat, privindu-l acuzator pe Dean.

— Dicky, de ce l-ai lovit în testicule? Avem nevoie de ele ca să-i concepem pe viitorii tăi nepoţi!
— Nepoţi...? Câţi copii vrei să faci cu Fitz?
— O mulţime.
— Nu se poate să rămâi gravidă înainte să împlineşti treizeci de ani! Nu sunt pregătit să fiu unchi.
— O, Doamne! Nu eşti mereu pe primul loc, Dean! Se dondănesc ca şi cum eu nu exist. Zac încovrigat pe podeaua de marmură.
— Nu fac niciun copil cu tine! îi strig lui Summer. Nu vreau să facă parte din familia ta smintită.
— Taci, scumpule! E prea târziu. Deja m-am ataşat de tine.
Ai crede că mi-ar fi imposibil să râd, din cauza durerii.

Dar cu Summer Heyward-Di Laurentis, totul e posibil

.SUMMER

întrevederea mea finală cu Erik Laurie are loc în lunea de dinaintea paradei de modă. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el după cursul de Istorie a Modei, în dimineaţa asta, dar în faţa catedrei stau o mulţime de studenţi care vor să discute cu el. Prin urmare, pentru două ore pierd vremea prin campus, după care merg la biroul lui, în timpul programului său de consultaţii.

Nu-mi place deloc că ne întâlnim în biroul lui. în spatele uşilor închise, devine şi mai libidinos. Deja mi-a făcut cu ochiul de patru ori, a comentat cum că ar trebui să fiu top-model la propria mea defilare, iar mâna lui o atinge pe a mea (intenţionat, după cum bănuiesc) acum, când îmi întinde programul pentru vineri seară: pe listă a fost notat numele fiecărui student-designer şi ordinea în care vor prezenta colecţiile lor.

Arunc o privire pe program şi remarc că parada va fi deschisă de Adoratele de Vară. Drace! Aş fi preferat să mă aflu pe la mijlocul spectacolului. Să deschizi o defilare de modă e cam stresant.

w; ElIFKFNNtDY

— Vreau să începem seara în forţă, îmi spune el, lacându-mi din nou cu ochiul. Pun pariu că costumele tale de baie o să facă senzaţie.

RleaH' De cc spune chestii dc-astea? în combinaţie cu gestul Ă ta scirbos. iu ochiul, cuvintele lui îmi fac pielea de găină.

îmi compun un zâmbet voios şi îi răspund:

____ Facem cum crezi tu că e cel mai bine. Deci aşa rămâne?

Vreau să ies cât mai repede din biroul ăsta.

îmi zâmbeşte şi el.

— Da.

Mă cuprinde uşurarea. Sar în picioare şi-mi înhaţ poşeta Prada. Aplec capul cât timp strecor în ea hârtia cu programul. Prin urmare, nu observ că Laurie dă ocol biroului său, apropi- indu-se de mine. Când ridic capul, profesorul e la vreo treizeci de centimetri de mine. Mult prea aproape.

Fac iute un pas în spate.

— Bine! Ne vedem miercuri.

Săptămâna asta mai avem un curs cu el. Atunci ne va aduce testele de la jumătatea semestrului şi vom vorbi despre lucrarea finală. Abia aştept să aflu cum m-am descurcat la...

— Cât o să ne mai împotrivim? mă întreabă.

Acum nu mai e la treizeci de centimetri de mine. Doar trei cen- timerri ne mai despart. Iar degetele lui lungi îmi mângâie obrazul, stârnindu-mi fiori de scârbă. Sunt prea uluită ca să-i dau mâna la o parte. încă nu m-am dezmeticit după întrebarea lui.

Să ne împotrivim? Vorbeşte serios? Chiar crede că dorinţele lui perverse sunt reciproce? Are impresia că în semestrul ăsta ne-am jucat de-a dragostea interzisă?

— Summer..., rosteşte el răguşit.

Văd scanteia pasională din ochii lui.

înghit în sec. Apoi îmi umezesc buzele. Dintr-odată, le simt ¿şa de uscate, încât s-au lipit una de cealaltă. Dau să spun ceva

Doar că Laurie interpretează gestul meu drept permisiune ˢprc groaza mea. capul lui se apleacă spre mine. iar gura lui aproape c-o atinge pe a mea. însă apuc să-mi proptea palmele pieptul lui şi îl împing tu toată forţa.

Scuze! izbucnesc. Habar nu am ce ai impresia că se pc trece aici, dar...

Mâinile îmi tremură când îmi potrivesc pe umăr cureaua po^.,

— Am un iubit.

Şi, chiar dacă nu aş avea, nu te-aş săruta nici dacă viaţa mea ar depinde de asta, sac de bale slinos!

Aşa e! întăreşte Selena mea lăuntrică.

Laurie îşi netezeşte reverul sacoului cu dungulițe.

— înţeleg, spune cu jumătate de gură.

— Da, îmi pare râu...

Oare de ce îmi cer scuze? Trag adânc aer în piept şi-mi zic că nu am niciun motiv să mă justific. Şi nici n-ar fi trebuit să folosesc ideea cu iubitul ca pe o justificare.

— Dar, chiar dacă nu aş fi avut iubit, tot n-aş fi interesată de tine. Ar fi ceva cu totul nepotrivit...

Opreşte-te, Summer! Iar te justifici? Furia mă gâtuie. De ce facem asta noi, femeile? De ce simţim nevoia să justificăm faptul că nu suntem atrase de o anumită persoană?

— Nu sunt interesată de tine în acel fel, închei pe un ton ferm.

Aşa! Fără scuze!

Laurie strânge din dinţi. în ochii lui văd o expresie pe care nu pot s-o descifrez. Nu e furie. Şi în niciun caz nu e vorba despre suferinţă sau ruşine.

Cred că se simte tras pe sfoară.

— îmi pare râu dacă te-am făcut să crezi altceva, adaug eu.

w; EIlFKFNNtDY

Cu toate astea, sunt sigură că nu i-am trimis niciun semnal
fals, care i-ar fi dat de înţeles că vreau să fac sex cu el.
Ridică uşor dintr-o sprânceană.
Ai terminat discursul

?Vocea lui e îndeajuns de glacială încât ar putea să facă să **îngheţe** iar zăpada de afară, care a început să se topească.

Da. murmur eu.

Atunci, ne vedem la curs, Summer!

Ies din birou. Uşa se trânteşte în spatele meu. Nu foarte tare, dar mi-e clar că Laurie a închis-o cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar. Pentru o clipă rămân încremenită, uimită de cele care s-au întâmplat adineauri. Ies din transă abia când telefonul meu începe să bâzâie, anunţându-mă că am primit un mesaj.

FITZ: *Sunt la laboratorul de informatică. Lucrez la codul meu. Vreau o pauză. Ne vedem la masă?*

EU: *Scuze, scumpule! Tocmai am o întrevedere cu consultantul meu. Ne vedem acasă! Pupici.*

Nu prea ştiu de ce l-am minţit. Probabil pentru că nu mă simt în stare să-l văd când fiinţa mea e răscolită de umilinţă. Dintr-odată, pun sub semnul întrebării toate discuţiile de la curs, fiecare ocazie în care Laurie s-a declarat de acord cu mine sau m-a lăudat pentru vreun răspuns. Să fi fost doar aburează? Doar se prefăcea că mă consideră inteligentă şi perspicace, ca să se strecoare în chiloţii mei?

Normal că se prefăcea, tâmpito! Care profesor te-ar considera deşteaptă?

îmi muşc buzele, ca să nu plâng. Aş vrea să-i spun criticului meu interior să-şi ia tălpăşiţa, dar sunt prea tulburată. în niciun caz nu pot să-i zic lui Fitz ce s-a întâmplat. O s-o ia razna dacă jfla că laurie a încercat să mă sărute. Probabil o si-l caute şi o \j dea cu el de pământ, dar asta nu va rezolva deloc problema

Acum s-a terminat, laurie s-a dat la mine, eu l am refuzat ‘ ândva. o să-i spun şi lui Fitz.

Dar în clipa asta vreau si uit incidriuul

I uşor de spus şi greu tic fikut. mai ales ci laurie nu v$_{rr}$ nu lase si uit.

Miercuri, când intră în sal.» de curs, privirea. Răceala din ochii lui mă înfioară. Apoi întrerupe u, tactul vizual şi salută restul clasci, cu un zâmbet libărţar

— Ghiciţi ce zi e azi, fete şi băieţi!

în sală izbucnesc chicote, mai ales din partea fetelor. Pe rj$_{n}$ dul din faţa mea, Nora îi şopteşte ceva unei prietene. Rid aman două. în ultimele săptămâni m-a lăsat în pace. Căutăturile ei urâte şi remarcile sarcastice s-au împuţinat treptat. Probabil $_{a}$ acceptat că sunt „preferata” lui Laurie şi că, indiferent cât o vorbeşte de rău pe Coco Chanel, n-o să-l convingă să mă displaci.

Ar trebui s-o pun la curent cu faptul că, dacă vrea să atragi asupra ei ura lui Laurie, tot ce are de făcut este să nu-l lase să-şi bage limba în gura ei.

— După cum ştiţi, azi v-am adus testele corectate.

Se aud şoapte emoţionate, gemete şi voci îngrijorate.

— Nu vă faceţi griji! în mare, aţi predat lucrări excelente. Multe sunt foarte interesante. Domnişoară Ridgeway, mai ales lucrarea ta e fascinantă.

Nora ridică iute fruntea, uluită. E prima oară când Laurie o laudă. Nu-i pot vedea faţa, dar îmi imaginez că probabil s-a înroşit de fericire.

— Acestea fiind spuse, continuă el, am observat că unii dintre voi au probleme cu tehnicile de bază ale scrierii unui eseu. De exemplu, habar n-au să citeze corect o sursă

şi cum să organizeze un paragraf. Mă gândesc că poate n-ar strica nişte explicaţii.

îşi deschide servieta şi scoate un laptop. îl pune pe o masă. lângă pupitrul de la care predă.

— Am descoperit că, uneori, ca să-i înveţi pe studenţi cum să facă un anumit lucru corect, este de ajutor să le arăţi o variantă *incorectă.* Prin urmare, o să disecăm două lucrări carr au primit
™ caută imcdia, Cu
nora minus cinci şi vom analiza din cc cauza au primit nota aceasta.
Ne tace cu ochiul.

_ Nu vâ faceţi griji! Sunt teste de la un curs de Istorie a Modei pe care l-am ţinut Ia UCLA, acum doi ani. Am prosrul obicei de a folosi aceleaşi subiecte de lucrări.

Lenea e de vină.

Sala se prăpădeşte de râs.

Laurie se apleacă peste laptopul lui.

___ O să începem cu o lucrare despre evoluţia modei newyor-
keze.

încremenesc.

Trebuie să fie o coincidenţă, nu? Tocmai a spus că foloseşte aceleaşi subiecte. Stomacul mi-e răscolit din cauza neliniştii. Aştept ca eseul să apară pe ecran.

Iar când apare, mi se face rău. Mai-mai să mă înec.

O pagină de titlu umple ecranul pentru o fracţiune de secundă, după care Laurie trece repede la prima pagină.

Dar o fracţiune de secundă îmi ajunge ca să-mi zăresc numele pc pagina de tidu. Data de sub nume arată dar că a fost scrisă şi predată în semestrul ăsta. Lucrare de la UCLA?! Ba pe dracu!

560 I U ! Kf NNfDV

Nu sunt singura care a remarcat acest detaliu. Ben, colegul cu sprirKene srufoase, îmi aruncă o privire ciudată. Nora se răsucește și se încruntă la mine, după care întoarce iar capul.
— După cum vedeți, studenta are multe probleme cu structura dc bază a unui eseu. Priviți! Ne transmite cu toată claritatea ce plănuiește să prezinte în eseu și în ce ordine. Și totuși, paragraful tare urmează nu respectă ceea cc...

Şi uite-aşa. turuie şi-mi face praf lucrarea pentru carr am trudit două luni Lucrarea pentru care am bocit. Obrajii mi se încing «ot mai mult. cu fiecare secundă care trece. Mi-e greaţă. Majori tatej colegilor mi au *ttizui* numele pe pagina dc titlu. Ştiu că cu ^m Kri»-<) $I_{junc\ 4}$ pn_{K}cdat aşa dinadins. în vreme ce îmi facelucrarea harcca-parcea rânjeşte, face cu ochiul spre sala şi $_{e}$ |j pede că se distrează de minune.

— Deci putem spune că studenta are tot scheletul, dat ni un pic de came.

Nora chicoteşte. Ben mă priveşte cu milă.

Mă străduiesc din răsputeri să nu bocesc. îmi cobor privirea spre mâinile mele, încrucişate în poală. Nu vreau ca Laurie sâ ştie cât de aproape sunt de a izbucni în plâns. Refuz să-i ofer satisfacţia de a şti că planul lui de a mă umili a **funcţionat.**

Dobitocul ăsta arogant scoate în evidenţă o greşeală de ortografie care mi-a scăpat când am verificat textul. Şi lui Fitz i-a scăpat.

— Aici nu suntem la grădiniţă, zice Laurie. E o universitate de top. Ortografia contează, copii!

Ţâşnesc în picioare. Gata! Am suportat destul. Mâinile îmi tremură ca nişte ramuri în vânt, în timp ce-mi strâng lucrurile. Grăbesc pasul spre culoarul dintre rânduri. Laurie încă vorbeşte când deschid uşa şi ies alergând din sala de curs. Când ajung la jumătatea holului, cineva mă strigă.

— Summer, stai!

Ben goneşte spre mine, cu o expresie îngrijorată.

— Te simţi bine?

— Nu prea.

înghit de câteva ori în sec, încercând din nou să-mi opresc lacrimile.

— E de-a dreptul dubios ce face Laurie, declară ferm Ben.
— Mie-mi spui!
— Trebuie să-l reclami la şeful de catedră.
— Şi ce să-i zic? întreb cu sarcasm. „Hei, am luat un minus
cinci la lucrare! Concediaţi-l pe profi”
— Nu. Dar îi poţi spune că te-a umilit în faţa colegilor tăi,
că a sugerat că nu ştii să scrii şi...
— îmi pare rău, dar trebuie să plec, i-o tai eu. Mai am puţin şi cedez nervos.
— Summer!
____ Ben, te rog, las-o baltă!
Fac un gest spre uşă.
__ Du-te înăuntru şi aşteaptă-ţi lucrarea! Pun pariu că te-ai descurcat bine.
__ Summer, nu e corect! spune el, clătinând furios din cap.
— Viaţa nu e corectă. Vocea mi se frânge.
— Dar apreciez c-ai venit să vezi cum mă simt. Pe bune! Eşti tare cumsecade, Ben. Mulţumesc!
îi strâng braţul şi o şterg.
Acasă, îl găsesc pe Fitz la biroul lui. Are căşti pe urechi. Apasă butoanele de pe controlerul conectat la computerul lui. Sau cel puţin cred că e conectat. Nu prea înţeleg sistemul lui de joc. A încercat să mi-l explice odată, dar am uitat.
îi iau căştile de pe urechi, iar Fitz se roteşte în scaun, surprins.
— Rahat! M-ai speriat, scumpo!
Când îmi vede faţa, se îngrijorează.

— Ce s-a întâmplat?
Trag încet aer în piept.
— Trebuie să te întreb ceva. Promite-mi c-o să fii sincer cu mine!
— Bine...
Expresia lui e neliniştită.
— Lucrarea mea a fost de tot rahatul?
— Poftim?
Işi freacă faţa, nedumerit.
— Te referi la lucrarea despre modă? Despre New York prima jumătate a secolului douăzeci?
— Da. Ziceai c-am făcut o treabă foarte bună, îi ii spun cu
glas tremurător.
— Chiar e adevărat.
Pe chipul lui nu văd nicio urmă de minciună. Iar vocea |ui este cât se poate de sinceră.
— Crezi asta sau o spui doar pentru că suntem iubiţi?
— Summer, dacă aş fi crezut că lucrarea ta e naşpa sau că trebuia schimbat ceva, te-aş fi anunţat. Şi m-aş fi oferit să te ajut s-o rescrii. Nu văd de ce te-aş minţi.
Mă aşez pe marginea patului său. Ochii mă ustură iar, însă de data asta nu mai reuşesc să mă stăpânesc; câteva lacrimi mi se rostogolesc pe obraji.
într-o secundă, Fitz e în picioare. îngenunchează în faţa mea şi-şi pune mâinile mari pe coapsele mele.
— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!
— Am primit minus cinci pentru lucrarea mea. Rămâne ca lovit de trăsnet.
— Pe bune? Dau încet din cap.
Uimirea de pe chipul lui se transformă treptat în scepticism.

— Dar asta-nseamnă c-ai picat.
— Ştiu!
în vreme ce lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji, îi povestesc tot ce s-a întâmplat la cursul de azi.
Dacă tot i-am mărturisit atâtea lucruri umilitoare, îi povestesc şi ce s-a întâmplat în biroul lui laurie. Ochii lui Fitz fulgeră.

Dobitocul! Te-a pedepsit pentru că n-ai vrut să te culci cu el?|nll şterg o. lin umezi.

\u ştiu Poate chiar am meritat nota aia.

Prostii! Lucrarea ta nu era dc minus cinci, Summer. Nu puţind ^ h vreun geniu al eseurilor, dar, dacá aş fi fost profesor ti a> h dat nota opt. *Poate* un şapte, dacă aş fi fost obsedat dc rrarrutică: sau nota şase, dacă aş fi fost într-o stare tâmpită în (~,ua în care ţi-aş fi corectat lucrarea. Dar nu se poate să-ţi dea minus cinci! Pur şi simplu s-a răzbunat pe tine.

Clatină din cap, cu furie.

— Trebuie să ceri să ţi se reexamineze lucrarea! încrcderea lui în lucrarea mea îmi usucă lacrimile.

— Pot să fac asta?

— Nu-s sigur care sunt regulile în Departamentul de Modă, dar categoric există posibilitatea de a cere o a doua examinare. Şi trebuie să apelezi la aşa ceva!

Îmi cuprinde obrajii în mâini şi îşi trece degetele mari peste bărbia mea.

— Nu-l lăsa să scape basma curată! *Nu* meriţi nota aia, scumpo.

Dar dacă o meriţi? ripostează criticul meu interior. *Nu ai cea mai strălucită căpăţână din...*

(tura!

În imaginaţia mea, plesnesc partea negativă a minţii, care mă Înnebuneşte de ani buni.

lua odată!

N am dc gând să mă mai iau după ea. O să-l ascult pe Fitz. Ijf cl c absolut convins că am scris o lucrare bună.

Incrcdcrca lui în mine mă emoţionează. îi cuprind gâtul cu i'taţclc si -l îmbrăţişez tare.

Ic ìuIÎCSC' Mă faci sâ mă simt...

Fac o pauză, ca să-mi găsesc cuvintdc.

— ... deşteaptă.

Râde răguşit.

— Deşteaptă?

îmi mângâie spatele, după care mă strânge lângă el.

— Da.

Zâmbesc, cu buzele lipite de gâtul Iui cald. **îi** inspir **mirosul** bărbătesc, atât de cunoscut.

— Când eram la Brown, n-am cerut reexaminarea lucrării mele plagiate pentru că am crezut că nimeni nu va crede că n-am trişat cu bună-ştiinţă. Dar ar fi trebuit s-o fac. Nu meritam să pic cursul ăla; meritam să primesc ajutor, pentru că am probleme de învăţare.

Fitz mă priveşte cu mândrie.

— Nu sunt proastă, îi spun, iar de data asta criticul meu lăuntric rămâne tăcut. Pur şi simplu învăţ altfel. Am muncit de mi-au sărit capacele pentru lucrarea asta. Poate că unele propoziţii nu au fost bine legate, iar câteva paragrafe ar fi trebuit refăcute. Da, am făcut *o* greşeală de ortografie, dar să hai fim serioşi: chiar niciun alt student de la cursul ăla n-a avut nicio greşeală de genul ăsta?

îmi împing bărbia înainte, cu hotărâre.

— O să cer reexaminarea lucrării.

— Bravo! Laurie n-are decât să se ducă draculuil declară Fitz.

— Exact!

îmi trec degetele peste maxilarul lui puternic.

— Mulţumesc că m-ai făcut să mă simt mai bine.

— Păi, sunt iubitul tău, deci e treaba mea să te fac să te simţi mai bine.

Fitz depune un sărut pe buzele mele.

__ Nu-ţi face griji, scumpo! Vei cere reexaminarea lucrării, ur Universitatea o să-ţi schimbe nota. în mod clar, Laurie este un ticălos răzbunător. O să fve bine. Mă sărută din nou şi adaugă: – Îţi promit c-o să he bine.FITZ

Din cauza unei nepotriviri de program cu Arbor House, unde mâine se va desfăşură defilarea de modă a studenţilor din anul întâi, evenimentul va începe la ora 19:00, nu la 21:00. Le cerem scuze spectatorilor care au cumpărat bilete pentru orice neplăcere provocată.

— îţi vine să crezi?! Ce rahat!

Furia schimonoseşte trăsăturile frumoase ale lui Summer. Arată ca şi cum se pregăteşte să gonească spre locuinţa lui Erik Laurie şi să-l sugrume cu mâinile goale.

O înţeleg perfect.

— Nepotrivire de program? ţipă ea. Cu o zi înainte de eveniment? A făcut-o intenţionat. încearcă să mi-o tragă, la propriu *şi* la figurat!

Nu râd. Şi eu sunt furios. Când i-a trimis un e-mail lui Laurie, ca să-i reamintească faptul că jumătate dintre top-modelele ei pot ajunge la Arbor House abia

după ce parada începe, a primit un răspuns rece. Laurie i-a scris că Summer pur şi simplu va trebui să refacă studiul independent, anul viitor

.I ifucceprabil? Summer ₄ muncit din ^mi tor armc*rrul Kşti siguri că I aurie ştir ci Rcx ţi ccibl̨i hâirţi r»u poc ₉₆eni înainte dc opt?

Ştie! spune ca printre dinţi. I am amintit-o de mai mulie ori. !ȷ Întâlnirile noastre, finea morţiş să deschid eu defilarea. Jar i-am spus că aş prefera să fiu mai pe la mijlocul defilării, ca sa-i las pe fotbalişti să se organizeze puţin, după *team builAing*-ul lor. Unde mai pui că stresul e mai mare când modelele tale deschid defilarea!

— Nu poţi să apelezi la cineva care e deasupra lui Laurie? o întreb.

— La cine? La îndrumătorul meu ştiinţific? Richmond nu mă suportă. Pe deasupra, îl adoră pe Laurie.

— Poate c-o să fie înţelegător. Nu-i ca şi cum nu ai facur eforturi. încă ai şase top-modele care vor defila.

— I-am spus toate astea lui Laurie, îmi aminteşte ea.

îmi întinde telefonul. Citesc iar schimbul lor de e-mailuri. După replica lui grosolană, Summer şi-a susţinut cauza, spu- nându-i că are şase top-modele gata să apară Ia defilare. L-a întrebat dacă ar putea să sară peste colecţia de costume de baie pentru bărbaţi. Laurie i-a răspuns că ori vin toate modelele, ori nu vine niciunul. Şi i-a atras din

nou atenţia că va trebui să repete studiul independent. Ce dobitoc ranchiunos!

— Ce mă fac?

Summer e disperată, dar nu plânge. Deci nu s-a dat bătută.

— Trebuie să existe o soluţie. Ai vorbit cu Rex. Nu se pot întoarce mai devreme?

—Nu. Antrenorul Deluca i-a luat cu japca. Se pare câ locul unde fac *team-builAing*-ul ăsta de rahat e în adâncul pădurii, la kilometri întregi de orice oraş. Autobuzul lor n-o să vină sâ-i u
nui devreme de cinci. O să ajungă aici abia la doua orc după plecare.
Mâ gândesc.
— OK. Deci avem şase costume de baie pentru şase tipi.
— Opt. Rex şi Lockett ar fi trebuit sa prezinte câtc doua modele.
— Dar ai nevoie de doar şase tipi.
— Da, dar...
Clatină din cap, plină de frustrare.
— Costumele de baie au fost croite anume pentru trupurile acelea. De aceea am şi făcut probe cu băieţii.
— Dar avem măsurătorile lor. Sunt sigur că pot să găsesc nişte băieţi cărora li s-ar potrivi, cel puţin în linii mari.
— încotro baţi? întreabă ea.
Chiar aşa! încotro baţi? mă ia la rost o voce lăuntrică.
Expir încet.
— Os-o facem noi.
Ridică din sprâncene.

— „Noi”?
— Adică ei, mă corectez eu. O să-i recrutez pe coechipierii mei.
îmi iau telefonul.
— Mai mult ca sigur, Hollis o să accepte; doar ştii că-i place să se rupă în figuri. Hunter...
Tac pentru o secundă.
— Nu! Fără Hunter. De câteva săptămâni, abia dacă vorbeşte cu noi. Nate o să fie şi el de acord.
Caut în agenda telefonului meu.
— Avem nevoie de un tip mai subţirel, care să-l înlocuiască pe Lockett.

Jesse! sugerează Summer

.BftiAn u a i y<\

Da, daii-i dă voie katie Ştii ce? O \â i trimit un meuj j|rCL, | ₙi katic. Fa e cocoşul în relaţia lor.

__ („orect!

Summer işi ţuguie buzele.

Par cine o să-l înlocuiască pc Rcx? le rog să nu tc superi **pe mine.** dar... tipul are ditamai scula.

__ Pe bune?! Niciun tip nu vrea sâ-şi audă iubita spunând chestii de-astea, Summer.

____ le-am rugat să nu te superi, se apără ea. Oricum, nu-ţi lace griji. Nu-i mult mai mare ca a ta. Sunt cam la fel...

Ochii i se luminează deodată.

Ştiu la ce se gândeşte.

— în niciun caz! Eu doar îţi aduc modelele, nu mă ofer să defilez.

Gândul de a mă fâţâi pe un podium, în timp ce o mulţime de **oameni** sunt cu ochii pe mine, îmi provoacă greaţă.

— Bine, Fitz. în cazul ăsta, va trebui să faci un sondaj prin- rre coechipierii tăi, cu privire la mărimea sculelor. Să-mi găseşti una mare!

Mă lupt zdravăn să nu izbucnesc în râs. Dumnezeule! Fata asta e culmea!

— O să văd ce pot face, îi zic.

Mâine-seară nu avem meci, adică, teoretic, cei mai mulţi din- tre coechipierii mei sunt disponibili.

Dar, pe de altă parte, aproape toţi au alte planuri. Jumătate dintre ei s-au dus la un club de striptease, în Boston. Câţiva nu răspund la telefon. Vreo doi şi-au întrebat iubitele dacă au voie •>ă defileze la eveniment, dar fetele nici n-au vrut să audâ. Din fericire, Katie nu se numără printre ele. F. de acord ca Jesse să

f I I ! Kt NMI

participe- I j întotdeauna, Mollis c mai mult do n fericit wj 4iuic |>c Summer A losi nevoie dc insistenţe c.i sa i Lonvinjçem jv N ite >i |xr Mate, dar s a rezolvat când

Summer Ic ;i promu ci, b pctrcxcrca dc dupâ eveniment, o sâ Ic fac.i lipc.il.i cu doua fete din AMxiaţu Kappa. Canadianul echipci, Pierre, c 1111 tip uriaş şi păros. Poarta cam aceeaşi mărime ca Ribby.

în douăzeci şi patru dc orc, am adunat cinci modele.

Mai trebuie să găscsc un înlocuitor pentru Rex, cel cu scula enormă.

Stau în scaunul de birou. Privirea îmi cade pe şliţul meu. Niciodată n-aş fi crezut c-o să vină ziua în care o să blestem mărimea considerabilă a sculei mele. Dar nu mai am nici timp, nici altă opţiune. Summer a plecat la locul defilării acum o oră, ca să dea o mână de ajutor. Va ajuta şi la curăţenie.

Azi-dimineaţă i-a trimis un e-mail lui Laurie, anunţându-l că a găsit înlocuitori pentru modelele masculine.

Nu vreau cu niciun chip s-o dezamăgesc, dar nu mai ştiu pe cine să chem. Prietenii mei gameri nu prea arată ca nişte top-mo- dele masculine. Morris, Ray şi Kenji sunt cam scunzi şi slăbănogi, nemaipunând la socoteală faptul că sunt foarte introvertiţi.

îmi storc creierul în căutarea altor candidaţi, când telefonul meu începe să sune. *Numârprivat.* Răspund imediat; le-am spus prietenilor mei ca, în caz că găsesc vreun tip interesat să defileze, să-i trimită numărul meu.

Dar când răspund la apel, am o senzaţie de *déjà vu.*

— Aşteptaţi, vă rog! Va fac legătura cu Kamal Jain.

Pc bune? De ce mă sună? După circul de la Hevward Piaza, săptămâna trecută, n-am mai auzit de el (şi nici n-am vrut s-aud dc el).

— Colin! strigă Kamal în urechea mea. Sper că nu te deranjez. Ar ii trebuit să sun mai devreme, dar am avut şedinţe până la ora şase.

BfUAW u *tt* **1** *Vi'*

|n <«rara asta. felul Im rapid dc-a vorbi mi enervează l r doriţi, domnule |ain? il întreb sec.

N ani chef să hu amabil.

P.irt am mai avut o data discuţia asta, C^olin. Tc rog să-mi mi K I „ sau...

|| întrerup:

Nu! Gata cu circul ăsta! Dacă nu-mi spui ce vrei, închid telefonul.

laccre.

Nu-mi vine să cred că m-am răstit la un miliardar.

Probabil că nici lui nu-i vine să creadă. Când vorbeşte iar, nu mai are dcloc siguranţa lui caracteristică.

— Colin, îmi pare rău pentru cum m-am comportat la eveniment.

După ce îşi drege glasul, adaugă:

— Ţi-am insultat iubita şi am fost lipsit de respect faţă de tine. îmi regret purtarea.

Mai să cad de pe scaun. Tocmai el îşi cere scuze? Ei, la *asta* chiar că nu m-am aşteptat.

— Sper că nu sună prea ciudat. Nu prea sunt obişnuit să-mi cer scuze. De regulă, ceilalţi îşi cer scuze faţă de mine, nu invers. Şi când te gândeşti că mă umilesc în faţa unui sportiv! Cine ar fi...

— Pe bune? Iar vii cu rahatul ăsta despre sportivi? oftez eu.

Din nou, tace pentru câteva secunde.

— încă o dată, te rog să-mi accepţi scuzele! Sunt un pic cam nedrept când vine vorba despre sportivi.

— I-auzi!

Când eram în liceu, n-am avut experienţe plăcute cu sportivii, recunoaşte el. Sunt sigur că deja ţi-ai dat seama de asta. (Hur îmi parc rău, puştiule. M-am purtat ca un nemernic. Sincer să fiu, în seara aia m-ai impresionat. Ceilalţi candidaţi măaprobau la fiecare pas. Indiferent ce spuneam, erau de acord tu mine M au linguşii şi m-au ridicat în slavi ucâ sunt fanus tic... Nu mâ-nţelegc greşit, chiar *sunt* fantasiic. Dar oboseşti vi Hi înconjurat numai dc oameni care re aprobă permanent Tu mi-ai ţinut piept, Colin. Mai mult de-atât, eşti foarte de talentat

Mă bucur că nu c aici, să vadă că mi-a picat falca.

Tonul lui devine mai sfios.

— Aşadar... Dacă încă eşti interesat de jobul de la Orcus Games, e al tău.

De-acum, falca mea chiar a ajuns pe podea. Nu mă aşteptam la asta. Trebuie să recunosc: sunt impresionat că e îndeajuns de bărbat încât să mă sune şi să-şi ceară scuze.

Dar, în acelaşi timp, nu pot să uit că s-a purtat cu Summer cu o totală lipsă de respect. Nu-s sigur că scuzele pot răscumpăra atitudinea lui.

— Ţi-am mai spus: nu sunt interesat să lucrez pentru un om ca tine, îi spun deodată.

— Iar eu te rog să te mai gândeşti. Am nevoie de cineva ca tine în echipa mea, puştiule. Cineva care să mă înfrunte, să-mi spună totul verde-n faţă. Un om care să-mi reamintească faptul că, înainte să devin un dobitoc arogant, am fost un tocilar care iubea jocurile video.

Şovăi un moment.

— Lasă-mi timp de gândire.

— Bineînţeles! Ai câteva zile să cântăreşti oferta. Dacă e nevoie, chiar şi o săptămână sau două. Dar am nevoie de un răspuns ferm înainte de sfârşitul lunii.

— Bine. O să te sun. Mai e ceva?

Din nou, vorbesc sec şi la obiect. Dar parada modei stâ să-nceapă. Iar Summer este mai importantă pentru mine decât acest – aşa cum bine s-a autodescris – dobitoc arogant.

— Gândeşte-te bine! mă îndeamnă Kamal.

— Am spus c-o s-o fac.

Nu c o minciună. O să cântăresc dacă merită să lucrez pentru Kamal. Dar. dacă se aşteaptă să mă dau peste cap pentru el, va fi tare dezamăgit. Există o singură persoană pentru care m-aş da peste cap. iar ea nici măcar nu-mi cere s-o fac.

__ Ţinem legătura, domnule Jain, ii zic, după care închei cu o serie dc cuvinte pe care nu am crezut c-o să le rostesc vreodată: Trebuie să urc pe un podium, pentru defilarea de modă a iubitei mele.S U M M E R

— Omul ăsta chiar te iubeşte.

— Ştiu, îi răspund Brennei.

Nu pot să-mi ascund zâmbetul radios.

Suntem în culise. Mă uit cum iubitul meu traversează podiumul lung, din sala de bal imensă. Arbor House este un vechi conac din Hastings. În seara asta, defilarea se desfăşoară aici. Slipul se mulează pe fundul perfect al lui Fitz, iar muşchii coapselor se unduiesc impunător în timp ce înaintează cu paşi mari.

Bianca şi celelalte fete din asociaţia Kappa se bucură de spectacol. De fiecare dată când un hocheist pe jumătate despuiat urcă pe podium, ele oftează visătoare. Fetele deja au prezentat costumele de baie de damă. Spectatorii le-au aplaudat furtunos. Bikiniurile mele au fost foarte apreciate, dar costumul decoltat, dintr-o singură piesă, cu care Bianca a încheiat defilarea fetelor a fost, în mod clar, preferatul tuturor.

Bianca se uită la mine şi-mi face un semn, plină de entuziasm. îi

răspund la fel, zâmbindu-i. N-o văd pe Kaya în public. Asta înseamnă că nu e deloc de acord cu faptul că surorile e

iparticipi I-« [l)jt tul 11 P[0> furorile Kappa au venit prn
,,” rnine, mi cu **I**c sunt recunoscătoare.

I uz ajunge la capătul podiumului şi execută o rotire, aşa cum an, icpcut Mişcarea e puţin ţeapănă, însă spectatorii aHaţi de o pjrK şi dc alu a podiumului izbucnesc în aplauze. Zâmbetul meu creşte.

\şa cum bănuiam, partea din faţă a slipului c un pic cam largi, pentru că scula lui Rex e şi ea ceva mai lungă decât a lui | ,t7 Par asta nu înseamnă că bărbatului meu nu-i stă fantastic Jc bine în slipul ăsta. în plus, nici nu mi-a păsat că jumătate dintre costumele de baie nu s-au potrivit perfect pe noile modele, sunt bucuroasă că am reuşit să găsim înlocuitori pentru cei şase fotbalişti.

însă o anumită persoană nu e la fel de bucuroasă ca mine. Erik laurie stă în primul rând, alături de alţi profesori – inclu- siv Mallory Reyes, şefa departamentului. Laurie ţine în poală programul defilării. Ca întotdeauna, arată foarte şic; azi poartă costum cu dunguliţe. Are părul pieptănat cu grijă spre spate, lâsându-i la iveală fruntea înaltă şi faţa proaspăt bărbierită.

Expresia lui e împietrită. Se uită lung la modelele mele. îi aruncă o căutătură piezişă iubitului meu, care e atât de sexy, incât pare ireal. Da, da! Nu pot să-l descriu altfel pe bărbatul uns cu ulei, musculos şi tatuat care se expune în văzul tuturor, de dragul meu.

— îmi vine să urc acolo şi să i-o trag pe podium! mârâi eu. În fata tuturor. Nici nu mi-ar păsa!

— Te înţeleg, răspunde Brenna. Uită-te la corpul ăla! E magnific!

Chiar este. Când revine în culise, uşurarea care se oglindeşte
pe chipul lui Fitz e aproape comică.

— Cred c-o să vomit, îngaimă el.

Imi stăpânesc râsul.

le-ai descurcat gro/av! îl asigur. Dar grâbeşte-te! Trebuie si te mbraci cu şorrul lui Rcx. După Nate, urci iar pe **podium.**

Fiecărui designer i s-a acordat propriul spaţiu de lucru despărţit dc celelalte prin draperii. îl trag pe Fitz lingi mine. AI doilea costum de baie nu e nici pe departe la fel dc mic ca primul. Am lăsat şortul la sfârşit, ca să-i piară stânjeneala provocaţi de purtarea slipului.

Fitz îşi scarpină pieptul gol, apoi îşi aduce aminte că Brenna şi cu mine i-am uns pe toţi băieţii cu ulei înainte de paradă. Mâna lui luceşte. îşi muşcă ispititor buza de jos şi zice:

— Sunt unsuros. Mă dezbraci tu, te rog?

îmi dau ochii peste cap.

— Faptul că ai mâinile unsuroase nu te împiedică să te dezbraci singur.

Cu toate astea, îmi strecor degetele sub banda elastică a slipului. Care fată ar refuza să scoată un slip de baie de pe un corp atât de atrăgător?

îl strâng de fund. E incredibil de musculos.

Ochii lui Fitz lucesc.

— Nu face asta! mă avertizează. O să mi se scoale.

— Tu ai vrut să te dezbrac.

— Aşa e. La ce naiba m-oi fi gândit?

îmi îndepărtează mâinile şi se dezbracă singur.

Pentru o secundă, apuc să-i admir penisul. Apoi trage şortul pe el şi îi leagă şiretul.

— Cum arăt?

— Ca un tip căruia vreau să i-o trag.

îl plesnesc peste fund.

— Acum, treci înapoi la muncă!

Iubitul meu pufneşte în râs. îl dau afară din spaţiul de lucru. Nate coboară de pe podium. înainte ca Fitz să-şi înceapă a doua defilare, îmi face cu ochiul şi-mi şopteşte:

\ |i ш *»tâ pentru oriiinc. *u* мп si ui l ^mâi de aia te iube*
Hivnni oftri/i
larr wroposi mai «unteţi! p» Rcvunov'
I; vurJkJ

li mai veri ui McCarthv? ultimul timp. c foarte discretă în

privinţa vieţii ei amoroase.
Brxnna ridică din umeri.

\u prea. F în Boston. Eu locuiesc în Hastings. Nu am de ,nd să mă dau peste cap pentru un băiat de la Harvard.

Şi dacă tc-ai fi cuplat cu Connelly? o provoc. Te-ai fi dat peste up ca să-l vezi?

— Cc-ţi veni cu Connelly? întreabă prietena mea, exaspe-Mti. |ur că eşti obsedată de tipul ăla! E un arogant, Summer.

— Dar e şi foarte sexy.

— Dc obicei, aroganţii sunt sexy. Tocmai de-aia devin aroganţi.

Fitz se întoarce în culise, în ovaţiile publicului. îl grăbesc pe Hollis să urce. El încheie parada mea. Se dă în spectacol: îşi încordează bicepşii, punându-şi mâinile în şolduri, pe urmă se roteşte, scoţând în evidenţă pătrăţelele de pe abdomen. Defilarea mea s-a terminat. Fetele Kappa mă îmbrăţişează, iar câţiva colegi de curs mă felicită, spunându-mi că am făcut o treabă bună.

Urmează colecţia lui Ben, aşa că prietenele mele şi cu mine eliberăm locul pentru el şi modelele lui. Brenna şi fetele Kappa ve aşază în public, în vreme ce Fitz şi ceilalţi se schimbă. Le i'iuJţumesc din toată inima, fiecăruia în parte, pentru ajutorul ''ferit O umbră de tristeţe îmi întunecă sufletul când constat jt>*nţa lui Hunter.

W tIlLKtNNtDY

Fitz şi cu mine am căzut de
acord că e cel mai bine să-l
lăsăm în pace, dar tot e aiurea să
ştiu că suferă din cauza mea

.(inii rlmlnem il«*r ***cu*** >1 f it? (imbr* at în km* ¡1 «piu tir ifJÎi. ca »J 1 trag gura spre 4 rnra Îi
Mulţumesc! Mi 41 salvat viaţa la propriu' Ki, nu chiar *Lt propriu*
Ba da!
Inii zâmbeşte înainte sâ ma sărute
Cineva icneşte în spatele nostru. Ne desprindem din wUt Ia câţiva metri distanţa c Nora. Ia început, păleşte din pr*iru şocului. Apoi buzele i se schimonosesc intr-o grimasa rauu cioasă.
— Nu-mi vine să cred, Fitz. Despre asta vorbeai tu? Despre fa- Se roteşte pe călcâie. Pârul ei cu şuviţe roz se unduieşre iute în jurul ei. Nora se îndepărtează cu paşi apăsaţi. Nedumerită, mă întorc spre el.
— Ce-a vrut să zică? Despre ce i—ai vorbit? Când ai vorbit cu ei'
— După ce noi doi am făcut sex pentru prima oară. I-am zis că nu pot să mă mai întâlnesc cu ea, pentru că am început o relaţie cu altă fată.
— Aha! Nu mi-ai pomenit despre chestia asta.
— Să fiu sincer, am uitat.
Şi eu uitasem de Nora. Nu mai e o ameninţare pentru mine. deşi încă mă simt prost ştiind că ne-a văzut sărutându-ne, când ea încă îl doreşte pe Fitz.
Chiar te simţi prost? întreabă în mintea mea Selena Gomez OK, recunosc. Nu mă simt *chiar aşa* de prost.
— Să mă duc să vorbesc cu ea? întreabă el, neliniştit.
— Nici vorbă! îi răspund veselă. E fată mare. O să-i treacă.
Parada modei se încheie pe la nouă şi jumătate seara, adici ora la care ar fi trebuit *să inceapâ.* Dar apoi Laune a decis că kl,rv J U»vrlni melc şi faptul cA ni A umilit în faţa colegilor nu h«(dc -nun» Si totuşi. încercarea lui de a mă sabota în seara i 4 dat gre> Nu-mi supă luria din privirea lui Erik atunci , ,d Mallorv Reves mă trage deoparte, la petrecerea de după dcti! «n. şi nu laudă colecţia dc costume de baie. A dat-o pe spate mriuenţa boemă amestecată cu stilul meu *modern glam.* Mă ida de ţaţă ai Laurie, care se încruntă la mine.
\1allon îmi propune:

Vino la mine înainte de sfârşitul semestrului, ca să dezbatem unde vrei să re angajezi în ultimul an. Am câteva idei.

» NN

li priveşte pe Laurie, după care adaugă:

— Erik, ador stilul lui Summer! E foarte distractiv.

— Da, foarte distractiv, o aprobă el, însă furia din ochii lui ii contrazice tonul relaxat.

Dar acum mă doare-n cot că Laurie mă detestă. Deşi mi-a desfiinţat lucrarea, e imposibil să mă pice, fiindcă Mallory mi-a lăudat munca zece minute non-stop. În plus, după ce depun cerere ca lucrarea mea să fie reverificată, ea va fi persoana care o va reevalua.

Am un presentiment că Mallory va fi de partea mea.

\lă duc să vorbesc cu lumea. Fitz e lângă mine. Spre deosebire de alte ocazii în care a trebuit să socializeze, acum pare mai puţin timorat. Iubitul meu cu penis de milioane face progrese. Sunt mândră de el!

Coechipierii lui au luat în primire unul dintre cele două baruri. Dat fiind că petrecerea este găzduită de Departamentul dc Ane al Universităţii Briar, barmanii nu servesc alcool nimănui fără să verifice actele de identitate. Dar cei mai mulţi dintre noi am împlinit vârsta legală pentru a consuma alcool. Sorb un >priţ alături de Fitz, carc bea bere. Pentru o vreme, privim mulţimea. Brcnna este în partea opusă a sălii, sporovăind cu Hollis. (>ci doi râd. Ori de câte ori ea îşi lasă capul pe spate, remarc în

„ıHN lui Holtu o *inteic dc speranţa. Bietul Mike' tncr o Bust n \4 trebui vi inepte faptul ti prietena mcj nu c intrreuu cir cl Fit;. Nate şi Matt încep o discuţie pe teme hot heutice, u pornesc prin sala, socializând cu spor. la un moment dai. mi Hxnevc dc Nora. Aproape că vreau să-i fac un compliment pen tru colecţia ei. Rochiile ei cu influenţe punk-rock arata extranr dinar. Dar ochii ei fulgeră în clipa în care ne ciocnim, aşa murmur o scuză şi-mi continui plimbarea.

Ceva mai târziu, o văd la bar, vorbind cu Laurie. Mina ei este mult mai prietenoasă. Soarbe dintr-un cocktail roz, iar el ţine în mână un pahar cu vin roşu. Laurie îi atinge braţul, după

care-i face cu ochiul şi o trage uşor de o şuviţă roz. Ea chicoteşte.

Se pare că Nora şi-a văzut visul cu ochii: se bucură din plin de atenţia lui Laurie. N-are decât să-l păstreze pe ticălosul ăsta libidinos!

Petrecerea se apropie de sfârşit. Simt vibraţiile telefonului, în buzunarul din spate al jeanşilor mei. II scot şi citesc un mesaj de la Rex.

REX: *Am văzut pe Snapchat că hocheiştii au fost marfa. Sunt ofticat! Aş fi vrut s-o facem noi!!*

EU: *Ştiu, scumpule.*

REX: *Rămâne valabilă petrecerea de după? Avem butoaie cu bere. E păcat să rămână pline.*

Mă întorc la bar. Le spun lui Fitz şi celorlalţi:

— Vreţi să mergem la o petrecere, acasă la Rex?

— Bineînţeles, spune Fitz, deşi cam Iară tragere de inimă.

Dacă vrei tu...

Răspund numaidecât:

Absolut! Vine >i Daphne Kettleman.ui tv,ul mniiUtini din cap IV ic ţi p-*^ a>a dc mult dc tipa asta? lYniru ».i c Paphnc kcttlcman. Ui trcjv i faţa. agaxJi
\ummer, am impresia ca mă cam repet. dar... nu te înţeleg. \ uc pufneşte în râs. I u lui Fit?:
\'u-i nimic, scumpule! Nu multă lume mă-nţelege. îl vi rut pc obraz. – luaţi-o din loc! În curând o să ne apucăm de curăţenie. 0 vi rămân aici ca să ajut, dar, cum termin, o să vin şi eu la fimhurst.
__ Aş putea să stau cu tine, să dau o mână de ajutor, se oferă Fitz.
— M-ai ajutat destul. Ia-le pe Brenna şi pe fetele Kappa şi mergeţi la Rex! O să vin şi eu în maximum o oră.
— Nu-mi place să te las singură aici, protestează Fitz.
— Pâmpâlăule! Ai ajuns sub papuc! îl ironizează Hollis.
— N-o să fiu singură, îi spun lui Fitz. Ben şi Nora... Mă strâmb când îi rostesc numele.
— S-au oferit să contribuie şi ei la curăţenie.
— Să te porţi frumos! mă dojeneşte Fitz.
— Hei, mă port foarte frumos cu Nora! Ea se poartă ca o afurisită cu mine.
Îi trimit lui Rex un mesaj cum că venim la petrecerea lui.
— 0 să te anunţ când plec spre Elmhurst, îi zic lui Fitz.
Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Ben şi cu mine am aranjat scaunele unele peste altele, am pus în cutii toate umeraşele >i am făcut ordine, atât cât am putut. Un angajat de-al
ı xf-NNfPv
ı 'niscrutiţu o si vini mâine dimineaţă. să ia roate materialele u lc **DIK** ă l**J** Departamentul dc Modă.
t.csticule7 spre podiumul din centrul sălii imense şi intre!) Doar nu vor sâ demontam şi magăoaia aia, nu˃ Nu. O sâ se ocupe dc podium echipa care vine să ia SCJ unele şi tot restul.
Mi uit la ceasul dc pe ecranul telefonului.
— - OK. Vii la petrecere, Ben?
Colegul meu îşi freacă sprâncenele stufoase.
— Nu ştiu ce să zic... Un chef cu fotbalişti?
— Ai ceva împotriva fotbalului? îl tachinez.
— Nu, dar în şcoală am primit destule buşeli de la fotbalişti Am rămas cu cicatrici.

Buzele lui schiţează un zâmbet obraznic.

— Dar am şi primit destul sex oral de la fotbalişti, asa că se compensează.

Icnesc, uluită.

— Ben, ce băiat rău eşti! Unu: nu ştiam că eşti gay. Doi: avem ceva în comun. Amândurora ne plac sportivii!

— Aveam şi înainte lucruri în comun. Amândoi studiem moda. Amândurora ne plac Chanel şi Versace.

— Aşa e. Deci vii sau nu la petrecere?

— Sigur! De ce nu? Vrei sâ te duc cu maşina, Summer?

— Mersi de ofertă, dar am venit cu maşina mea.

Sunt pe cale să scot cheile maşinii din poşetă, însă îmi dau seama că poşeta nu e la mine. Am lăsat-o în garderobă, când am împăturit draperiile. Până la un punct, a dat şi Nora o mână de ajutor, dar după aia a dispărut. Probabil a şters-o ca să nu trebuiască sâ stăm în aceeaşi încăpere.

— Ne vedem la Rex, îi spun lui Ben.

— Sexy Rexi, murmură el.

O. Doamne! Ic rug. spunc-i aşa când c dc faţa! Vreau să-i xid reacţia flen răde.

Daci aş şti că o să-mi facă un sex oral, în loc să mă bată măr. a> tace-o, zice el.

Ren plcacâ, iar eu mă duc în culise. îmi recuperez repede poşeta. Când dau să plec, aud un chicot.

incremenesc. Mă uit spre coridorul care duce la birourile din Arbor House. Acolo există o baie mică. Am folosit-o şi eu în scara asta.

Un alt chicot răsună din coridor. Sunt sigură că e Nora. Mijesc ochii spre uşa aflată în umbră. Cu cine naiba o fi Nora acolo?

într-o clipă, îmi pică fisa. Laurie! Dintr-odată, îmi dau seama că nu l-am văzut plecând. La un moment dat, a dispărut de la petrecere, la fel cum şi Nora a dispărut în toiul curăţeniei.

Păşesc în coridor, ciulind urechile. Acum aud o voce de bărbat. Vine din baie. E vocea lui Laurie. Nora şi Erik stau de vorbă. El spune ceva care-o face să râdă din nou.

Dacă asta vrea, bravo ei! încă din prima zi de cursuri, Nora îl adoră pe libidinosul ăsta.

Sunt pe cale să plec, însă apoi o aud ţipând. Nu e un strigăt de teamă, ci o exclamaţie de uimire. Mă apropii de baie, să văd dacă Nora e teafără. îmi amintesc expresia de pe faţa lui Laurie în ziua când i-am refuzat avansurile, în biroul lui. E adevărat, mi-a dat drumul din momentul când am spus „nu". Dar în ziua aia nu băuse şi, în plus, ne aflam la universitate.

în seara asta l-am văzut dând pe gât cel puţin trei pahare cu vin roşu. Unde mai pui că deja era îmbufnat pentru că i-am dejucat planurile diabolice. Nu m-aş simţi bine dacă aş pleca iară să mă asigur că Nora este... – Opreşte-te!

Nora a zis-o cât se poate de clar.Ajung în dreptul uşii chiar în momentul când, de dincolo d
ea, răzbat zgomote ce-mi dau de înţeles ci se îmbrâncesc Un bufnet înfundat, ca şi cum un trup s-a izbit de ceva ı 'n ,
. . , - ^ II ¿anganit
uşor; un obiect a căzut pe podeaua de gresie.
Vocea Norei este fermâ:

— Termină! Am spus „nu”!

Apoi aud vocea libidinoasă a lui Laurie **murmurând**

— Tu m-ai aţâţat.

Un alt obiect se izbeşte de podea. Nora strigă din nou. Apâs clanţa. Sunt incredibil de uşurată când constat că uşa nu este încuiată. Slavă Domnului! O deschid larg şi ţip:

Dă-i drumul!S U M M E R

Mâna lui Laurie e între picioarele Norei. Degetele ei s-au încleştat peste ale lui, încercând din răsputeri să le îndepărteze. Imaginea asta mă face să văd roşu în faţa ochilor. Mă reped la profesor. Braţul meu se abate fulgerător peste ceafa Iui, într-o lovitură de karate. Erik urlă de durere şi se îndepărtează de Nora.

— Ce dracu! răcneşte el, frecându-şi ceafa.

— Vai, scuze! V-am întrerupt cumva?

Mi se întoarce stomacul pe dos când observ umflătura din pantalonii lui. Ticălosul! Mă răsucesc spre Nora. E palidă şi degetele îi tremură când încearcă să netezească tivul rochiei mototolite.

— Eşti OK? o întreb.

— Da.

Dar colega mea nu prea arată bine. Vocea ei e firavă şi pare că se clatină pe picioare. Cu un gest protector, o iau pe după umeri. Faptul că nu mă respinge arată limpede cât de bulversată este.

— Sigur că e OK, zice ţâfnos Laurie. Nu ştiu ce crezi tu că se întâmplă aici, Summer, dar Nora n-a fost în pericol nicio clipă. Istericalele tale – nemaivorbind de presupunerea ta ridicolă
doprr ic * a petmut am nu uint numai insultătoare, J4f ^ vl ţi *iuil >i o aiu/aţic de agrcMunc
Nu nu pot «âpini ritul /cHcmitor

4,-ft Iii» *I NNl l»

\ ra \a hu m arestata pentru agresiune? (,lumeşti' Snu fim bim ce t i întâmplat aici. înainte să intru.

Nu s-a petrecut nimic nepotrivit între mine şi Nora Nu i aşa. Nora*
i a nu răspunde. Tremură mai tare în braţele mele.

— Eşti dezgustător! i-o trântesc eu stimabilului nostru profesor.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! se răsteşte el. Ai întrerupt un moment de intimitate consimţită între mine şi...

— O studentă! îi închei propoziţia. între tine şi o studenta! Chiar dacă Nora a consimţit – dqi, din câte am văzut, nu a fost aşa –, de ce naiba ţi se pare că e normal?
Buzele lui se strâng din pricina furiei. Aştept să nege, să-şi ceară scuze, orice. în schimb, aud doar atât:

— Nu sunt obligat să suport chestia asta.
Mă holbez la el.

— Ba eşti obligat!
Dar deja a luat-o la goană. Paşi grăbiţi reverberează în culise, devenind tot mai îndepărtaţi, până când se aude o uşă trântindu-se. După care se lasă o tăcere de moarte.
Nora tremură din tot trupul.

— Mulţumesc!

O strâng mai tare în braţe. Are nevoie să o sprijin; altfel, cred că s-ar prăbuşi.

— Nu-i cazul să-mi mulţumeşti. Dar trebuie să mergem la poliţie.

Ridică iute capul, şi aproape că mă loveşte în bărbie.

— Poftim? De ce?

- Nora, dacă n-aş fi apărut, te-ar fi violat. Ştii asta, da?

Poate că n-ar fi făcut-o.
însă nu parc deloc convinsă de propriile vorbe. îşi drege gla sul. îşi îndreaptă umerii şi se desprinde din îmbrăţişarea mea.
- Dar nu m-a violat. Ştiu cum se-ntâmplă în cazurile astea... Mama e avocat din oficiu. Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Tot ce-a făcut a fost să-şi bage mâna între picioarele mele. Nu am vânătăi, nu există nici dovezi de agresiune.
— Dar *eu* sunt aici. Am fost martoră. L-am văzut cum te pipăia. Te-am auzit când ai refuzat. Ai zis „nu".
— Summer, ştii că n-are rost, îmi zice cu descurajare. Poliţiştii o să-i dea doar un avertisment. Nici măcar n-o să-l pună sub acuzare.
Inima mi se strânge în piept. Cred că are dreptate. îmi muşc buzele, gândindu-mă la opţiunile noastre.
— Nora, ştiu cine anume nu i-ar da doar un avertisment lui Laurie.
— Cine?
O iau de mână.
— Vino cu mine!
— Nu putem să venim pe nepusă-masă acasă la decan, protestează Nora, o oră mai târziu.
Stă lângă mine, în Audiul meu. A tot ridicat obiecţii încă din primul moment când am pornit înspre casa decanului.
Intrăm pe porţile de fier forjat aflate la intrarea pe proprietatea lui Da vid Prescott.
Decanul locuieşte într-o casă superbă din Brookline, un cartier de lux de la periferia Bostonului. Sunt sigură că tot aici locuiesc Tom Brady şi Gisele. Dintr-odată, parcă o şi văd pe Gisele făcând ,<_. Trece pe lângă casa decanului. îmi remarcă ţinuta fabuloasă şi mi inviţi l.i ca, u bem ceva. O, Doamne! Ai h i$_t$ nouălea cer daci s ar intampla aşa ceva!
Din picate. nu suntem aici ca să vizitam vedete. Am venu si reclamam un ca/ de agresiune sexuali.

— Nora. nu venim pe nepusă-masi. Tata l-a sunat şi |-a n gat pe decan si ne primească.
Tata c super. Dar şi înspăimântător, atunci când c cazul Decanul a chemat întăriri. Ne aşteaptă în faţa scărilor de U intrare, împreună cu Hal Richmond. Richmond ne întâmpini
— Bună seara, domnişoară Ridgeway! Bună, Summer! Despre ce este vorba?
Ca de obicei, accentul lui are o notă de superioritate, îi explic:
— în seara asta s-a întâmplat ceva. Nora nu vrea să meargă la poliţie, dar i-am spus că nu putem trece cu vederea o chestiune aşa de gravă.
Ochii lui Prescott se măresc.
— La poliţie?
Deschide larg uşa şi ne face semn să intrăm. Nora mă priveşte cu disperare. O strâng uşor de braţ.
— E în regulă, Nora. Ai încredere!
îi urmăm pe cei doi în sufragerie. încăperea e mare cât locuinţa mea din Hastings. îl sun pe tata, care răspunde imediat, îmi aştepta apelul.
— Bună, tati! Tocmai am ajuns acasă la domnul decan. Te pun pe speaker.
Mă uit la Prescott.
— Domnule decan, îl cunoaşteţi pe tata. Sper să nu vă deranjeze c-o să asculte discuţia noastră.
Richmond strânge din buze. Probabil că în mintea lui snoaba i[illegible]/.ice că Prescott îmi acordă tratament preferenţial.
AN irr iio.ii sa %e duci dracului!
st iu iJ situaţia vi se parc ciudată, dar m-am născut intr-o I umlic sic avocaţi. Ic explic celor doi. Nu pot purta nicio conver-ge importantă fără prezenţa unui avocat.
Pin telefonul meu răzbate un chicot. Ai mare dreptate, prinţesă!
Nora zâmbeşte. Sunt uimită să văd că surâde sincer.
— Şi eu m-am născut într-o familie de avocaţi, îmi şopteşte ea.
— la te uită! mă minunez eu. Şi credeai că nu avem nimic în comun!
Dacă Nora mi-ar fi acordat o şansă, în loc să mă considere o tipă superficială, poate că ne-am fi împrietenit. Dar, în adâncul meu, ştiu că nu putem fi prietene. Sunt o persoană

supergeloasă, iar faptul că ea a avut o întâlnire cu Fitz îmi va stârni mereu pofta de-a o strânge de gât.
Pe de altă parte, în seara asta aproape c-a fost violată sub ochii mei. Nu-i doresc aşa ceva nici celui mai aprig duşman al meu. Prescott şi Richmond sunt atenţi la mine. Le povestesc întâmplările din seara asta. Nora vorbqte şi ea: Laurie i-a adus două băuturi şi a flirtat cu ea toată seara, după care, îndată ce toată lumea a plecat, a trecut la fapte. Când le zic unde era mâna lui Laurie, atunci când am deschis uşa de la baie, chipurile celor doi bărbaţi capătă expresii ucigaşe.
— Aşa că i-am tras o lovitură de karate...
Se aude râsul înăbuşit al tatei.
— Taţi! îl apostrofez.
— Scuze! N-am vrut să te întrerup. îmi amintesc că ai fost la lecţii de karate numai trei luni. Şi pe-atunci aveai doisprezece ¿ni Nu-mi vine să cred că-ţi mai aminteşti figurile alea!

Nu prea mi le mai amintcsc, îi mărturisesc. Doar pe asta

— .Ei, în seara asta lecţiile tic karatc ţi-au fost dc fo|₀ₛ adaugă tata, plin de mândrie.

închei relatarea aducându-le celor doi bărbaţi la cunoştinţă că nu e prima oară când laurie le facc avansuri studentelor.

— Am avut o întrunire în biroul lui şi a încercat să ma sărute.

Nora mă priveşte surprinsă.

Tata urlă:

— îl *omor**

— Tată, taci! Eşti avocat al apărării. Nu se poate să ameninţi cu moartea! Oricum, Erik nu a insistat, după ce i-am spus că nu sunt interesată. în seara asta a băut mult. Poate că alcoolul a contribuit la comportamentul lui deplasat.

Mă uit cu severitate la Prescott şi la Richmond şi spun ritos:

— Dar nu trebuie să scape basma curată! Nu se poate ca un asemenea om să predea la Briar.

— Bineînţeles că nu! confirmă Prescott.

Richmond ne asigură cu fermitate:

— Nu vă faceţi griji, domnişoarelor! Universitatea Briar va lua măsuri imediat. Nora, să ştii că ai dreptul să primeşti consiliere psihologică la centrul de sănătate pentru studenţi. Te sfătuiesc să profiţi de asta!

Nora dă din cap.

Tata intervine în discuţie:

— Cât despre aplicarea legii, evident că nimeni nu te poate sili să depui plângere, Nora. Trebuie să

faci ce crezi tu că e corect. Dar, dacă te răzgândeşti, te voi reprezenta bucuros în instanţă Summer o să-ţi dea numărul meu de telefon. Poţi să mă suni oricând, indiferent de oră.

Nora îşi muşcă buza de jos. Pare copleşită şi recunoscătoare.

Mulţumesc, domnule!

Vizita noastră nocturnă acasă la decan se apropie de sfârşit. Vra cu mine Ic mulţumim că ne-au ascultat. în timp ce turbaţii nc conduc spre ieşire, îi şoptesc tatei: Te uibcsc, tati! Mulţumesc!

— Şi eu te iubesc, prinţesă! Apropo, m-am interesat cu privire la întrebarea ta despre accentul britanic al lui Richmond. N-am fecut-o mai devreme pentru că... pentru că maică-ta a zis că aşa îţi încurajez nebuniile.

— Tată!

— Aşa s-a exprimat ea. Dă vina pe maică-ta!

— Şi ce-ai aflat? îl iscodesc.

— Richmond s-a născut în West Yorkshire. în Anglia. îmi îndrept privirea spre Richmond, care merge în faţa noastră. Chiar e englez? Nu pot să cred!

— Mulţumesc că mi-ai spus. Te iubesc!

Ajunşi la uşă, Richmond mă opreşte.

— Summer, putem vorbi puţin?

Iar a pronunţat *Summ-ah...* Drace! Nu-mi place deloc când mă înşel.

— Te aştept în maşină, îmi zice Nora.

— Vin şi eu într-un minut.

Aştept să se îndepărteze destul încât să nu ne poată auzi. îmi încrucişez braţele la piept.

— Ce doriţi, domnule Richmond?

în ochii lui citesc regret sincer.

— Să-mi cer scuze, Summer. M-am purtat puţin cam urât cu tine.

— Da, doar puţin, îi răspund sec.

— Trebuie să recunosc: am început relaţia noastră academică având multe prejudecăţi despre tine.

— Da... Cine-ar fi crezut?

Ma priveşte lung.

tmi dai voie să continui?

Scu/e!

Nu am crcscut intr-o familie bogata, Summer. Nu mi $-ₐ acordat o bursa, aşa că am muncit din răsputeri ca să ajung la universitate. Odată cu trecerea timpului, am acumulat **resenti**mente faţă de oamenii ca tine, care provin din familii **înstărite.** Familii care pot trage sfori pentru ei. N-am putut intra la universitatea la care îmi doream să învăţ. Nimeni nu a intervenit pentru mine. Regret purtarea mea faţă de tine. Şi regret mai ales că ai încercat să mă avertizezi în legătură cu profesorul Laurie, că ai încercat să-mi spui cât de aiurea te-a făcut să te simţi, iar eu nu te-am luat în seamă.

— Aşae.

Parcă simt dezaprobarea emanând din toţi porii mei.

— Habar n-ai cât de mult regret! E groaznic ce a îndurat domnişoara Ridgeway în seara asta. Dar dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva din cauză că ţi-am ignorat avertismentele...

Se cutremură.

— Summer, îmi pare foarte rău.

Răsuflu prelung.

— Nu mai putem schimba ce-a fost. Dar sper că în viitor, când o studentă va veni la dumneavoastră cu astfel de probleme, îi veţi acorda atenţia cuvenită.
— Bineînţeles! îţi promit. Promit şi c-o să fiu mai prietenos la întrunirile noastre.
Izbucneşte în râs.

Dar nu te aştepta să mă transform peste noapte într-o creatură caldă şi pufoasă! La urma urmei, sunt englez.F I T Z

Sunt un pachet de nervi. în cele din urmă, aud cheia răsu- cindu-se în broască. E aproape miezul nopţii. Am plecat de la petrecere când m-a sunat Summer şi mi-a spus ce i s-a întâmplat Norei. S-au dus acasă la decan. Aş fi sărit imediat în maşină şi m-aş fi dus sâ ne întâlnim acolo, dar a insistat să rămân acasă.

Se pare că şi tatăl ei a participat la întâlnire, prin telefon. Mă simt mai bine ştiind că cineva apropiat lui Summer a fost de faţă, ca s-o sprijine.

Sar de pe canapea şi o iau pe Summer în braţe.

— Ce mă bucur că te-ai întors! Te simţi bine?

— Da.

— Cum se simte Nora?

Summer îşi scoate geaca.

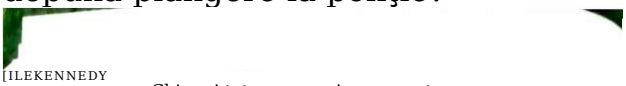
— Şi ea e OK. I-am aplicat ticălosului de Laurie o lovitură de karate, aşa că n-a apucat să treacă la fapte.

li iau geaca din mâinile reci şi o atârn în cuier.

Şi decanul cc-a zis?

A spus c-o să se ocupe de Laurie.

A^a şi trebuie! Nora o sâ depună plângere la poliţie?

[ILEKENNEDY

— Chiar şi tata a spus ci n-arc rost.

Summcr îşi trccc degetele prin pâr.

— Urase lumea în care trăim, Fitz! E o lume în care oamenii dc rahat scapă nepedepsiţi.

— Te înţeleg.

Lucruri urâte se întâmplă tot timpul, dar sunt convins că Erik laurie va suporta consecinţele propriilor fapte. Săptămâna trecută am citit online că trei profesori care predau la universităţi mari au fost concediaţi – cu toţii, luna trecută. Unul dintre ei fusese angajat cu normă întreagă. în ultimul timp, mass-media abordează foarte des subiectul agresiunilor sexuale, aşa că Briar nu are cum să ascundă un asemenea incident.

îmi lipesc faţa de gâtul lui Summer şi inspir parfumul meu preferat: Chanel No. 5. După cum mi-a spus cineva, odată, e singurul parfum pe care femeile ar trebui să-l poarte.

— Summer, mi-am făcut griji când mi-ai spus ce s-a întâmplat.

— Iar eu mi-am făcut griji când am *văzut* ce s-a întâmplat.

Mă ia de mână şi mă duce spre scări.

— Hai să nu mai vorbim despre asta! Vreau doar să fac un duş fierbinte, să mă bag în pat şi să mă uit la *Burlacul.*

îi zâmbesc. Niciodată n-am crezut c-o să mă îndrăgostesc de o fată care adoră reality-show-urile siropoase. Niciodată!

Dar, din fericire, preferinţa pentru astfel de emisiuni este doar una dintre numeroasele laturi ale lui Summer Heyward-Di Laurentis.

Are o grămadă de faţete: cea care face mişto de fraţii ei mai mari; cea care-şi adoră părinţii; cea care se împrieteneşte instantaneu cu alţii, pentru că intră în orice relaţie cu încredere deplină. Alţii sunt distanţi şi

precauţi când întâlnesc oameni noi, dar nu şi Summer. Summer este încrezătoare şi deschisă.
Şi isteaţă, în ciuda dificultăţilor ei de învăţare. Vocabularul ei rivalizează cu al meu. Ascultă audiobook-uri – volume stufoase

d< tjnti^ şi discutăm despre ele. N-am avut niciodată o iubita vapahila să analizeze călătoria lui Sir Nornan spre Pădurea dc Midâ. sâ cxplice dc ce a fost o prostie că a folosit spada îngerului înainte de vreme, dezvăluind astfel existenţa ei locuitorilor din peşteri, tare păzeau Marele Dincolo.
Da. Summer e totul.
Este muza mea. Deja am transferat pe computer portretele pe care i lc-am făcut, pentru a le integra în noul joc la care lucrez.
Summer e cea care mă înveseleşte şi mă face sâ râd. Este sursa iritării mele. Dumnezeule! Uneori, ţipăm unul la celălalt ca descreieraţii. Nu mi-am închipuit că sunt capabil să exprim emoţii; nici măcar nu credeam că am aşa ceva.
Ea este dorinţa mea, pentru că nu pot face nici măcar un pas tară să-mi doresc să fiu înăuntrul ei.
Dar. mai presus de orice, Summer este inima mea.
— Te iubesc! îi spun, în vreme ce ne îndreptăm spre camera mea.
— Şi eu te iubesc!

Privirea ei se opreşte o clipă pe uşa camerei lui Hunter.

— Nu e acasă.

Amândoi regretăm că Hunter încă e supărat pe noi. Dar o să-şi revină. Iar dacă nu poate trece peste asta, voi suporta să-l pierd de prieten. Cu inima grea, firește. însă am câştigat ceva care poate vindeca durerea acestei pierderi. Am câştigat-o pe Summer.

Pentru prima oară în viaţă, simt că trăiesc cu adevărat, în loc vă mă ascund în umbră. Ai mei n-au decât să se urască în continuare. Dar când mă vor suna iar ca să-şi verse ura, o să le zic toarte clar că nu vreau ca negativismul lor să-mi mai otrăvească viaţa O să Ic închid în nas. dacă va fi nevoie. l.a urma urmei, i am inchis unui miliardar

!

În vreme ce aşteptam ca Summcr sa sc întoarcă de la decan m am gândii la oferta lui Kamal şi am ajuns la concluzia ta poate chiar arc nevoie de unul ea mine la Orcus (iames. O persoana care si nu-l linguşească şi care să-i atragă atenţia atunci când întrece măsura. Aşa că încă îi cântăresc oferta. Dar o să mă hotărăsc mai târziu.

în clipa asta, vreau să fac duş cu femeia pe care-o iubesc, după care să mă bag sub pătură şi să mă uit la un serial tâmpit, împreună cu ea.

— Ai cele mai proaste gusturi când vine vorba de emisiuni televizate, o informez când intrăm la mine în cameră.

Ochii ei verzi scânteiază poznaş.

— Dar mă iubeşti oricum, nu?

O trag spre mine. Gura mea o caută pe a ei. O sărut uşor, ispititor.

— Da. Te iubesc oricum.

SFÂRŞIT

NOTA AUTOAREI

Nici măcar nu aveţi idee cât de distractiv a fost să mă întorc în lumea hocheiului universitar, când am scris primul volum din seria „Briar U”! Unde mai pui că am reluat legătura cu hocheiştii mei sexy şi cu câteva tipe superbe, pe care abia aşteptam să vi le prezint. Ca întotdeauna, am avut foarte multe ajutoare

pentru ca volumul de faţă să ajungă la voi. Nu aş fi reuşit fără ajutorul câtorva oameni minunaţi.

Edie Danford. Îţi mulţumesc că ai dat formă acestui manuscris! Sabrina, Nikki şi Gwen, cititoarele mele beta, prietene şi doamne supersexy.

Aquila Editing, multe mulţumiri pentru corectura cărţii (iertare pentru toate greşelile de ortografie!!).

Connor McCarthy. A jucat hochei la facultate şi a îndurat o avalanşă de întrebări din partea mea (multe dintre ele ciudate şi cam ţăcănite) şi Ie-a răspuns cu stoicism. Mulţumesc foarte mult pentru ajutorul tău, prietene! A însemnat enorm pentru mine. Sper ca această carte să-i placă şi iubitei tale! Viv, îţi mulţumesc, pur şi simplu

!Nlcole. secretara mea extraordinari. Continui să mă uimeai cu sprijinul tău, cu eficienţa şi profesionalismul tău. hşti absolut Ubulcmă. Nici măcar nu clipeşti lând tc rog să faci teva trăsnit

lash. eşti ica mai bună prietenă a mea, colacul meu de salvare. tciupcutâ, parteneră de cumpărături, sufletul meu pereche lu eşti totul.

Nina, eşti îngerul meu. Iertare pentru toate lumânările pe care a trebuit să Ic aprinzi pentru mine! Amândouă ştim că n-aş fi supravieţuit fără tine.

Natasha şi Vilma, vă sunt recunoscătoare pentru ajutorul vostru necontenit. înseamnă enorm pentru mine.

Damonza.com, mulţumesc pentru coperta absolut nemaipomenită!

Prietenelor mele autoare (vă ştiţi voi! Pssst, Vi!) le sunt recunoscătoare pentru răspândirea veştii despre publicarea acestui volum, pentru dragostea şi ajutorul oferit seriei „Briar U". Vă iubesc!

Şi, fireşte, le mulţumesc bloggerilor, criticilor literari şi cititorilor care continuă să răspândească vestea despre cărţile mele. Va sunt profund recunoscătoare tuturor! Mulţumesc că v-aţi făcut timp pentru cărţile mele şi pentru că faceţi ceea ce faceţi.

Cu dragoste, Elle

ÎN CURÂND, BRIAR U # 2!

1

BRENNA

Tipul cu care urmează să mă-ntâlnesc întârzie.

Nu sunt nesuferită. De obicei, le las băieţilor o marjă de cinci minute. Pot să iert o întârziere de cinci minute.

După şapte minute, încă sunt cât de cât receptivă, mai ales dacă întârzierea este însoţită de un telefon sau de un mesaj prin care tipul mă previne că nu va ajunge la fix. Traficul e parşiv. Uneori, orice-ai face, tot întârzii.

După zece minute, îmi pierd răbdarea. Iar dacă tâmpitul nerespectuos întârzie zece minute şi, *mai mult de-atât,* nu mă sună, nici nu mă mai obosesc. Plec cât ai spune peşte!

Dacă după un sfert de oră tot nu am şters-o de acolo, să-mi fie ruşine! De ce naiba mai stau în restaurant?

Sau, în cazul de faţă, în cafenea.

Sunt într-un separeu din Dellas. E o cafenea din Hastings, decorată în stilul anilor '50. Orăşelul Hastings îmi va fi cămin în următorii doi ani. Din fericire, nu sunt nevoită să numesc casa tatei „acasă". Tata şi cu mine locuim în acelaşi oraş, dar, înainte să mă transfer la Universitatea Briar, l-am lămurit că n-o să mă mut înapoi cu el. Gata! Am părăsit cuibul. în niciun caz n-o să /hm înapoi, ca *â-ı suport atitudinea protectoare exagerata şi sâ mlninc mâncarea de rahat pc care o găteşte.

— încă o cafea, scumpo?

Chelncriţa – o femeie cu pâr creţ şi roşu. inrr-o uniforma din poliester alb cu albastru – mâ privqte compătimitor. Parc sâ aibâ spre treizeci dc ani. Conform ecusonului, o chcamâ Stacy. Probabil ştie că am fost lăsată cu ochii-n soare.

— Nu, mersi! Doar nota, te rog.

Se îndepărtează, iar eu scot telefonul şi îi trimit iute un mesaj lui Summer, una dintre prietenele mele. E

numai vina ei. Ca atare, n-are decât să-mi suporte frustrarea.
EU: *Mi-a tras clapa.*
Summer îmi răspunde numaidecât, ca şi cum ar fi aşteptat cu telefonul în mână, ca să-i dau raportul despre întâlnire. De fapt, sunt sigură că aşa e. Noua mea prietenă e teribil de băgăcioasă.

SUMMER: *OMGINUU* EU: *Da.*

SUMMER: *Ce dobitoc! Îmi pare rău, Bee.*

EU: *Mda. într-un fel, nu mă mir. Efotbalist, iarfotbaliştibr li s-a dus vestea de nesimţiţi ce sunt.*
SUMMER: *Credeam că Jules e altfel.*
ME: *Te-ai înşelat.*
Apar trei puncte pe ecran, deci Summer tastează. Deja ştiu care-o să fie replica ei: încă o scuză pe care, în momentul ăsta, nu am chef s-o citesc. N-am chef de nimic altceva decât să plătesc pentru cafea, să mă întorc în apartamentul meu minuscul şi să-mi scot sutienul.

Fotbalist tâmpit! Şi când te gândeşti că m-am machiat pentru el! Da, ar fi trebuit sâ fie doar o

întâlnire la cafea, dar tot am făcut un efort să arăt prezentabil.Scotocesc prin portofel, după nişte bancnote mai mici. Când peste masă se aşterne o umbră, presupun că a venit Stacy, ca să-mi aducă nota de plată.

M-am înşelat.

Aud o voce masculină şi arogantă:

___Salut, Jensen! Tipul ţi-a tras clapa?

Bleah! Dintre toţi oamenii care ar fi putut să apară în clipa asta, el e ultimul pe care vreau să-l văd. Jake Connelly se strecoară în partea opusă a separeului, iar eu mă încrunt la el, bănuitoare.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb

Connelly este căpitanul echipei de hochei de la Harvard. Asta înseamnă că e INAMICUL NOSTRU. Harvard şi Briar sunt rivale, iar tatăl meu e antrenorul principal al hocheiştilor de la Briar. De zece ani ocupă acest post, timp în care echipa a câştigat trei campionate. *Epoca lui Jensen* – ăsta-i tidul unui articol pe care l-am citit recent, într-unui dintre ziarele din New England. Pe o pagină întreagă, autorul descria cum face prăpăd Briar în sezonul ăsta. Din păcate, şi Harvardul e pe cai mari, mulţumită vedetei care tocmai s-a aşezat în faţa mea.

— Eram prin apropiere şi am zis să intru, îmi răspunde Jake.

Ochii lui verzi sclipesc amuzaţi.

Ultima oară când l-am văzut, el şi un coechipier de-al lui se strecuraseră printre spectatorii adunaţi la patinoarul Universităţii Briar. Veniseră să-şi spioneze adversarii. Nu după mult timp, echipa noastră i-a învins într-un meci. A fost nespus de

plăcut. Victoria asta a compensat pentru faptul că la începutul sezonului am pierdut un meci împotriva lor.

— Im-hm... Sunt sigură că doar *din întâmplare* eşti în Hastings. Nu cumva locuieşti în Cambridge?

— Ei, şi?

îi adresez un rânjet.

— Păi, Cambridge-ul e la o oră distanţă de-aici. Nu ştiam că am un admirator care mă urmăreşte peste tot.

M ai prins! exclami el. Tc urmăresc.

Suni flatată. |akey. A trecut ceva timp de când un tip fost a>a de topit după mine, încât a venit tocmai dmrr-un alt oraş ca să nu pândească. Buzele i se curbează într-un surâs.

Ascultă, oi fi tu al naibii de sexy, dar...

— Ziu? Crezi că sunt sexy?

— ... nu mi-aş irosi banii de benzină ca să vin până aici, ca apoi boaşele mele să fie trecute prin tocător. îmi pare râu să tc dezamăgesc, Jcnsen.

îşi trece degetele prin părul negru. Acum îl poartă ceva mai scurt. Un început de barbă îi umbreşte obrajii.

— O spui ca şi cum aş fi interesată de boaşele tale, îi răspund cu voce dulce.

— Mă refer la cele metaforice. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu cele reale, sexoaso! mi-o întoarce el.

îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, Connelly, ce naiba cauţi aici?

— Am venit să-mi vizitez un prieten. Iar ăsta pare un loc potrivit să beau o cafea înainte să mă întorc acasă.

— Ai un prieten? Ce uşurare! Te-am văzut pierzând vremea cu coechipierii tăi, dar am crezut că se prefac că te simpatizează, fiindcă eşti căpitanul echipei.

— Mă simpatizează pentru că sunt absolut grozav.

îmi zâmbeşte cu toată gura.

Are un zâmbet care-ţi topeşte chiloţii pe tine. Aşa a spus odată Summer despre Jake. Jur că fata asta are o obsesie pentru înfăţişarea lui Connelly. îl descrie folosind expresii ca „supersexv". „delicios-de-ros" şi „sărutabil".

Summer şi cu mine ne-am cunoscut cu doar două luni în urmă. Cât ai clipi, din străine am devenit celc mai bune prie tenc. Summer s-a transferat la noi de la o altă universitate, după ce a incendiat, din greşeală, sediul unei asociaţii studenţeşti pentru letc. Cum să n-o îndrăgesc pe nebuna asta? Summer studiază ^! Mă distrez dc minune cu ea. Crede că Jake Connelly mi-a nicat cu tronc.

Se înşală. Tipul e superb şi joaca hochei extraordinar de bine, ¿ar i s-a dus vestea că e un mare fustangiu. Fireşte, nu-i ceva anormal. Numeroşi sportivi au la dispoziţie o mulţime de fete pe care nu le deranjează deloc: 1) să facă sex cu ei, când şi când; 2) să nu aibă o relaţie exclusivă cu ei; 3) să fie puse mereu pe locul al doilea, după hochei.

Dar eu nu sunt ca ele. Nu am nimic împotriva partidelor ocazionale de sex, dar pentru mine punctele 2 şi 3 nu sunt negociabile.

Pe deasupra, taică-miu m-ar jupui de vie dacă ar afla că ies la întâlniri cu INAMICUL. Tata şi Daryl Pedersen – antrenorul lui Jake – sunt rivali de ani buni. Dacă e să mă iau după tata, antrenorul Pedersen sacrifică bebeluşi în numele diavolului, iar în timpul liber practică magia neagră.

— Am o grămadă de prieteni, adaugă Connelly. Inclusiv unul foarte apropiat care învaţă la Briar.

— Am impresia că, atunci când cineva se laudă că are o grămadă de prieteni, de regulă nu are niciunul. încearcă să compenseze, pricepi?

îi zâmbesc cu inocenţă prefăcută.

— Măcar mie nu mi s-a tras clapa, zice Connelly.

Zâmbetul meu dispare.

— Nu mi-a tras nimeni clapa!

Însă chiar acum chelneriţa se apropie de separeu şi mă da de gol. în ochi ei se citeşte uşurare amestecată cu admiraţie. îl măsoară pe Jake din cap până-n picioare.

— Ai venit! exclamă Stacy. Ne făceam griji.

Afo*?Nu mi-am dat seama că îmi împărtăşeşte preocuparea.

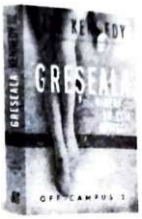
Connelly gesticulează spre ferestrele cafenelei, pe care se scurg pârâiaşe de umezeală. Pentru o clipă, o rază luminează cerul întunecat. Jake se justifică:Am Intimat fiindcă şoselele sunt alunecoase Trebuie si bi foarte atent când conduci pe ploaie, ştii?
Uaaau! Serios?!? Avem un geniu printre noi. Anunţaţi repede comitetul de acordare a Premiului Nobcl!
Buzele lui |akc zvâcnesc.
— Vrei să-ţi aduc ceva de băut? îl întreabă Stacy. Îi arunc lui Jake o privire amenințătoare.
îmi răspunde cu o strâmbătură, după care se întoarce spre chelneriţâ şi-i face cu ochiul.
— *Mor* după o ceaşcă de cafea! îi răspunde, trăgând cu ochiul la numele scris pe ecusonul ei. Stacy, mai adu o cafea pentru fata bosumflată cu care mă întâlnesc!
— Nu vreau cafea şi nici nu mă întâlnesc cu tine! mârâi la el.
Stacy e nedumerită.
— Zău? Dar...
— Tipul ăsta e un spion de la Harvard. A venit aici ca să afle care-s slăbiciunile hocheiştilor de la Briar. Nu-i cânta în strună, Stacy! El e inamicul.
Jake chicoteşte.
— Ce teatrală eşti! N-o lua în seamă, Stacy! E doar nervoasă c-am întârziat. Adu-ne două cafele şi nişte tartă, dacă nu te superi. Vreau o felie de...
Privirea lui poposeşte pe vitrina aflată dedesubtul tejghelei.
— Fir-ar să fie! Nu mă pot hotărî. Toate arată delicios.
Stacy şopteşte:
— Da, şi tu eşti delicios...
— Poftim? întreabă el, dqi felul în care zâmbqte mă face să
cred că a auzit-o cât se poate de clar.
Stacy roşqte.

— Ăăă... Spuneam că ne-a mai rămas doar tartă cu nuci
pecan şi tartă cu piersici.

— Mmmm...

Jake îşi linge buza de jos. E o mişcare ridicol de sexy. Totul la
cl e vexy. Uite, de-asta îl urăsc.

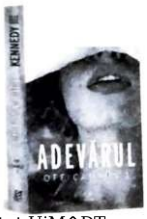
OFF-CAMPUS

Sene Sestvcllcr internaţional, vânduţi În milioane de exemplare ţi traduşi în peste douizeci de limbi

tut UjM^DT

www.editur.aepica.ro

Mackenzie Cabot – „Mac”, pentru cei apropiaţi – este o studentă de douăzeci de ani care face tot posibilul pentru a mulţumi pe toată lumea. Dar e epuizant să respecţi mereu regulile. Deşi Mac vrea doar să se concentreze asupra afacerii ei online, mai întâi trebuie să obţină o diplomă de facultate, la insistenţele părinţilor ei. Asta presupune să se mute în Avalon Bay, un orăşel de coastă unde trăiesc, alături de localnici, studenţi bogaţi care învaţă la Universitatea Garnet.

Mac se pricepe să-şi stăpânească impulsurile de răzvrătire şi de independenţă, dar când îl întâlneşte pe Cooper Hartley, autocontrolul ei este pus la grea încercare. Cooper e puţin cam direct. Sincer şi frust. E o ameninţare pentru stilul de viaţă foarte organizat al lui Mac. Curând, prietenia lor devine cel mai firesc lucru din viaţa fetei şi îi permite să fie ea însăşi.

În ciuda dispreţului pe care Cooper îl simte faţă de cei din familiile bogate, îşi dă seama rapid că Mackenzie nu este doar o altă „clonă” cu avere şi se

îndrăgosteşte de ea nebuneşte. Însă, tocmai când Mac începe să simtă că este acceptată de Cooper şi de prietenii acestuia, secretul pe care el i-l ascunde ameninţa să distrugă ceea ce au clădit împreună.

Pentru comenz* informat!) *vi* contaran **Miîura EPÏCA**
Str Vftatit L«c*cm, nr 11 «n tof] fWurrctj. cod poçfâJ
OfcM^l
TeJ Olí OlWTW
E-m«] rr>
1. r*> şi Mof: »W» «imirae?*- » fr»
?ţwr r««iutj U.
iveméi áT

IH\> ,K \ll

\ELLE KENNEDY, autoarea bestsellerurilor internaţionale din colecţia OFF-CAMPUS, revine cu o nouă serie, BRIAR UNIVERSITY.

Nu există niciun motiv pe lumea asta să mă simt atât de atrasă de Colin Fitzgerald. De obicei, nu mă dau în vânt după hocheiştii tatuati pasionaţi de gaming şi care mă consideră superficială şi lipsită de substanţă. Pentru acest lucru bineînțeles că domnul Fitz a primit o mare bilă neagră.

În plus, unui amic de-al lui i s-au aprins călcâiele după mine.

Iar eu tocmai m-am mutat cu ei.

Cum?! Am uitat să vă zic că împărţim aceeaşi locuinţă?

Oricum, nu contează. Fitz s-a exprimat cât se poate de limpede: deşi între noi doi sar scântei, nu îl interesez. Iar eu nu sunt genul de fată care aleargă după băieţi şi nici n-am de gând sa încep tocmai acum. Sunt mult prea ocupată: m-am transferat recent de la o altă universitate, un profesor libidinos nu-mi da pace. iar viitorul meu pare incert.

în orice caz, dacă lui Fitz, colocatarul meu distant şi cu multe toane, îi vine mintea la cap şi îşi da seamc cai de mult pierde fiindcă se ţine departe de mine, ştie unde să